44

ILIAD

4

หมอกเริ่มจาง พร้อม ๆ กับไอแดดอบอุ่นที่เริ่มสาดลงมาตามช่องกิ่งใบไม้ป่าโปร่งชื้นตามลำดับ จากนั้นชั่วไม่นาน ทั้งหมดก็ออกมาสู่บริเวณที่ราบสูง ๆ ต่ำ ๆ อันเต็มไปด้วยลอนของเนินลักษณะประหลาด เช่นที่เคยผ่านกันมาเมื่อวานซืนอีกครั้ง

ใกล้ตำแหน่งที่ยิงมหิงสาใหญ่ล้มไว้ 2 วันก่อน ซึ่งเป็นการเดินย้อนกลับออกมาอีกครั้ง รพินทร์หยุดชะงัก สภาพความโปร่งโล่งของสถานที่ ทุกคนมองเห็นแร้งกลุ่มใหญ่เป็นกระจุกดำกำลังลงทึ้งอยู่ที่ซากของมหิงสาตัวนั้น ระยะมันห่างประมาณ 75-80 เมตร ทุกคนเห็นพรานใหญ่ล้วงกล้องส่องทางไกลออกมาปรับเลนส์ส่องดู ฝ่ายนายจ้างเกือบทุกคนจึงทำตามด้วยกล้องประจำตัว

“โอ้ว! ควายตัวยังกะช้าง แค่ 2 วันเท่านั้นเอง แร้งพวกนั้นลงจนเหลือแต่กระดูกขาวโพลนแบบนั้นเชียวเร๊อะ?”

เสียงคี๊ธร้องขึ้นอย่างแปลกใจ

รพินทร์สั่นศีรษะ ทุกคนก้าวเข้ามายืนอยู่ในระดับเดียวกับเขา

“ไม่ใช่แร้งหรอก ทุกคนลืมไอ้หมานรกที่เราเจอกันในคืนนั้นเสียแล้วหรือ มันผ่านมาทางทุ่งนี่แหละ ก่อนที่จะบุกเข้าโจมตีพวกเราในดงทึบตอนที่พักกันอยู่ พอมันผ่านซากควายป่าใหญ่ตัวนั้น มันก็ช่วยกันรมแทะกัดกินเนื้อหมด อย่าว่าแต่ซากตัวเดียวเลย ต่อให้อีก 10 ตัวก็ไม่มีเหลือ จากกองทัพมากมายพวกนั้น พวกแร้งมาอาศัยเศษเนื้อที่ติดกระดูกเท่านั้น...”

พร้อมกับกล่าว เขาส่องกล้องกราดไปรอบๆ ตามเนินสูงๆต่ำๆเบื้องหน้า อันเป็นฉากที่เห็นขวางเป็นทิวอยู่เบื้องหน้าแล้วเอ่ยเรียกต่ำๆ

“เบล”

“ฉันอยู่นี่”

“ผมยังจำได้ ว่าคุณตะโกนบอกพวกคุณว่ายังไงบ้าง หลังจากด่าผมเมื่อวันที่เราผ่านกันมาตรงทุ่งหญ้าแห่งนี้ คุณพอจะดูออกว่าพวกเนินที่เราเห็นอยู่โน่นมันน่าจะเป็นอะไรสักอย่างของซากเมืองในอดีต จำได้ไหม?”

“ก็ไปพบอย่างจังเข้าในกลางดงนั่นแล้วยังไง มหาวิหารและสุสานของกษัตริย์ มันยิ่งน่าจะยืนยันชัดว่า เนินช้างของเรานี่มีอยู่หลายแห่งที่เราน่าจะเข้าไปสำรวจ มันอาจเป็นที่เก็บศพของเจ้าของถิ่นเดิมก็ได้”

“แต่บ่ายวันนั้น คุณไม่ได้ให้ความคิดอะไรแก่ผมเลย ถึงเวลาแล้ว ที่จะต้องเอาความรู้ทางโบราณศาสตร์ ซากโบราณและธรณีวิทยาของคณมาช่วยพวกเราทกคน ถ้าอยากจะผ่านดินแดนนี้ไปได้โดยปลอดภัย ไม่ปล่อยให้กองทัพไอ้ผีดิบมันตรัยยกโขยงมาเล่นงานเราได้ถนัดนัก...ไป วันนี้เราต้องทำงานกันทั้งวันเลย สำรวจให้ทั่ว”

ว่าแล้วรพินทร์ก็คว้าแขนเบลฉุดให้เดินตามเขาลิ่วไปเบื้องหน้าทันที แม่ผมแดงร้องลั่น

“โอ๊ย! อย่าลากซิ จะบ้าแล้วเร๊อะ! ค่อย ๆ เดินไปก็ได้ฉันยังเจ็บหน้าอกอยู่นะ!”

ณ บัดนั้นเอง คริสก็ก้าวสวบเข้ามาถึงเขา ปัดแขนพรานใหญ่ออก และฝ่ามืออันแข็งแรงของหล่อนเป็นฝ่ายรวบแขนเขาไว้เอง

“ไหนเป็นคนสั่งไว้เองยังไง ว่าให้เบลเดินไปตามสบาย ถ้าคุณฟิตนักในเช้าวันนี้ก็ม่ะ วิ่งแข่งกับฉันได้ เราไปที่นั่นด้วยกันล่วงหน้าไปก่อนพวกนี้”

จอมพรานรู้สึกตัวหันไปขอโทษเบลเบา ๆ แล้วยิ้มกร่อย ๆ บอกกับทุกคนว่า

“ไป! เราบ่ายหน้าไปที่เนินลูกแรกนั่นพร้อม ๆ กันเลย ไม่ต้องวิ่งหรอก ผมไม่ชอบวิ่งแข่งกับใคร นอกจากวิ่งหนี”

พูดแค่นั้น เขาก็ออกก้าวเดินสวบ ๆ ไปโดยเร็ว โดยเลี่ยงห่างจากกลุ่มแร้งที่ลงทึ้งกระดูกของซากมหิงสา อันมองเห็นเป็น

กระจุกดำ ส่งเสียงร้องก๊อกแก๊กกันอยู่ลั่นทุ่งนั้น ทุกคนเร่งฝีเท้าตามกระชั้นติดมาในทันที โดยปล่อยให้พวกลูกหาบแบกของตามมาเบื้องหลัง มันไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนัก เพราะภูมิภาพโล่งกว้างไกลสามารถมองเห็นกันได้โดยตลอด จัน เกิดและเส่ยคงคุมขบวนลูกหาบเดินมาตามสบายไม่เร่งร้อนอะไรทั้งสิ้น แต่บุญคำเร่งฝีเท้าขึ้นมาทันพวกนายจ้าง บอกมาว่า

“พวกเจ้านายอย่าไปบ้าจี้ตามนายรพินทร์ให้ทันเลย ปล่อยให้แกล่วงหน้าไปก่อนเหอะ เดินไปกับไอ้คำตามสบายดีกา แกจะแกล่งลองกำลังของแหม่มเบลวันนี้ดูนะ ว่าจะแข็งแรงได้แค่ไหน อย่าไปหลงกลแก”

สแตนลีย์ คี๊ธและเชิดวุธ ยังพยายามที่จะเร่งตามหลังไปให้ทันตามเดิม แต่อิสซาเบล และคริสตินน่ายอมผ่อนฝีเท้าลงมองตามหลังพรานใหญ่ไปอย่างถอนฉิว แม่ผมแดงเกาะไหล่ตาพรานเฒ่าไว้

“บุญคำ! อันที่จริงแล้ว ฉันว่าบุญคำน่ารักกว่านายคนนั้นมากนะ ทำไมเขาถึงมีนิสัยอย่างนี้ ดูไม่ออกเลย บทจะดีก็ดีใจหาย บทจะบ้าขึ้นมาก็ยิ่งกว่าไอ้ควายตัวที่แร้งมันลงทึ้งนั่นเสียอีก”

“ไปถือสาอะไรแก ตั้งแต่พลัดพรากจากคู่รักมา นายของบุญคำเต็มเต็งเสียเมื่อไหร่ บุญคำเองก็ยังดูไม่ออก มะ! เกาะไหล่ไอ้คำไป”

ว่าแล้วแกก็เอียงไหล่เข้าไปช้อนใต้ปีกของเธอ เอามือข้างนั้นของหล่อนให้เกาะคอแกไว้ ช่วยพยุงไป เบลโคลงหัวบ่น

อะไรอุบอิบ เดินเขยกตามบุญคำ เพราะไม่เพียงแต่บาดแผลจากหน้าอกเท่านั้น โคนขาของหล่อนก็ยังมีร่องรอยบาดเจ็บจากกิ่งไม้ที่ตำทิ่มไว้ คริสคอยเดินประกบเพื่อนสาวอยู่ด้วยอีกด้านหนึ่ง

“จริงอย่างบุญคำว่า ฉันว่ายิ่งนานไป เขาก็ยิ่งคุ้มดีคุ้มร้ายหนักเข้าไปทุกวัน ปล่อยให้พวกนั้นวิ่งตามเขาไปเถอะ เราค่อย ๆ ไปพร้อมกับพวกลูกหาบนี่ก็ได้ ใครไปหลงเดินตามรพินทร์เข้าก็เหนื่อยเปล่า ถึงยังไงเขาก็ต้องไปรอเราอยู่แล้ว แต่ฉันรู้สึกว่าน่าจะมีอะไรสักอย่าง ที่ทำให้เขาอยากจะไปให้ถึงเนินเขาลูกนั้นโดยเร็วที่สุด”

“แหม่มคริสนี่ฉลาดนะ”

“เอ๊ะ! หมายความว่ายังไง?”

“จากมุมที่เรายืนกันอยู่นี่ นายรพินทร์แกจำได้แล้วนะซิว่าเนินที่แกกำลังจ้ำอ้าวเข้าไปนั่นนะ มันเคยเป็นป่าช้าผีดิบ ที่เจ้านายเก่าของแกสองคน คนหนึ่งเป็นนายทหารไทย อีกคนหนึ่งเป็นแหม่มเยอรมัน เข้าไปติดขังอยู่ในนั้น แล้วแกก๊ะพวกเราช่วยกันระเบิดทางออกมาให้ เมื่อคราวผ่านมาครั้งก่อนโน้น!”

“ว๊อท!! จริงเหรอบุญคำ?”

ทั้งสองสาวลืมตาโพลง ร้องอุทานออกมาพร้อมกัน...

ตาพรานเฒ่าสมุนของรพินทร์ไม่ตอบอะไรอีก แต่เขม้นมองไปข้างหน้า และพยุงเบลให้เดินตามสแตนลีย์ คี๊ธและเชิดวุธไปอย่างไม่รีบร้อนอะไรนัก ผิดกับอีกสามคน ที่พยายามเร่งฝีเท้าเพื่อจะตามหลังรพินทร์ให้ทัน

มันก็ปรากฏออกมาในรูปแบบเดิมๆ นั่นเอง ไม่ว่าใครจะพยายามเดินเร็วสักแค่ไหนก็ตาม นับนาทีที่ผ่านไป ร่างของจอมพรานที่เดินตัดทุ่งดุ่มๆไปก่อนก็ยิ่งทิ้งห่างออกไปตามลำดับ มันอาจเป็นไปได้ที่เขาก้าวไป 3 ก้าวแล้ว คนเหล่านี้ยังก้าวไปได้เพียงแค่ก้าวเดียว และลักษณะการณ์เช่นนี้ กลุ่มนายจ้างเคยชินดีเสียแล้ว ไม่มีใครประหลาดใจ

แล้วทั้งสามบุคคลก็ต้องยอมแพ้ เหงื่อออกท่วมกาย ยอมผ่อนฝีเท้าลงมาเดินรวมกลุ่มกับบุญคำ เบล และคริส ซึ่งเดินตามอยู่เบื้องหลัง คั่นหน้าขบวนของลูกหาบไว้

อเมริกันอาวุโส เป่าลมพรูออกจากปาก เอาแขนเสื้อป้ายเหงื่อบนหน้าผาก

“ในคอมพิวเตอร์ที่ดีดชื่อพร้อมประวัติของเขาออกมาบอกไว้ด้วยหรือเปล่าว่า ในป่าแล้วจะไม่มีใครสามารถเดินตามทันคนคนนี้ได้ ถ้าเขาไม่หยุดรอ”

นั่นเป็นคำเปรยเสียมากกว่าตั้งใจจะถาม คริสเพียงแต่หัวเราะเบาๆ

“เขากำลังมีจุดสนใจอะไรอย่างมากและกำลังเร่งรีบอย่างที่สุด ปล่อยเขาล่วงหน้าไปก่อน ถึงอย่างไรก็ยังมองเห็นกันอยู่ และภูมิประเทศมันก็เป็นทุ่งโล่ง มองได้กว้างไกลรอบด้าน คงไม่สญหายไปจากสายตาของพวกเราหรอก และถึงยังไงเราก็ยังใช้วิทยุมือถือได้อยู่ ยังติดต่อเขาได้ตลอดเวลาถ้าจำเป็น”

นายคี๊ธโคลงหัว สบถอุบอิบ แต่เชิดวุธไม่แสดงอาการกังขาสนใจอะไรนัก ที่พรานใหญ่รุดล่วงหน้าไปก่อน หันมาเห็น

เบลเอาแขนคล้องกอดคอบุญคำเดินเขยกอยู่ ก็มีสีหน้าเป็นห่วง กรากเข้ามาชิด จับแขนไว้

"เป็นไงเบล... รู้สึกไม่ไหวเหรอ ?"

"ไม่เป็นไรหรอก วุธ ตาเฒ่ามือขวาของรพินทร์คนนี้ ความจริงแล้วแกเป็นคนใจดีน่ารักมาก แกคงเห็นฉันเดินขาเขยก ก็เลยมาช่วยหิ้วปีก"

โชคดีที่ทั้งสองพูดกันด้วยภาษาอเมริกัน บุญคำเลยฟังไม่รู้เรื่องในคำว่า 'ตาเฒ่า' จึงไม่มีปฏิกิริยาโมโหโกรธาอะไร เชิดวุธมองเห็นสภาพแล้วก็สงสารบุญคำ เพราะตัวแกผอมเกร็งเล็กน้อยเดียว ส่วนอิสซาเบล แม้การเดินบุกป่ากรากกรำมาเป็นเวลานาน จะทำให้รูปร่างประเภทเนื้อนมไข่ลดลงไปอย่างมาก แต่เมื่อเทียบกับบุญคำแล้ว หล่อนก็ยังบึบบั่บ สูงใหญ่กว่าบุญคำมากนัก เล่นเอาเอียงกระเท่เร่ไปเลย จึงหันไปถามบุญคำยิ้มๆ

"แหม่มเบลตัวหนักไหม ลุงคำ?"

สมุนขวาของรพินทร์ ยิ้มเห็นฟันหลอ

"เบากว่าลูกช้างหน่อยเดียวเท่านั้น นายทหาร แต่ไม่เป็นไร บุญคำช่วยหิ้วปีกเท่านั้น ยังไม่ถึงกับต้องแบก"

"ชิ๊ท !..."

เบลอุทาน แล้วผลักแกห่างออกไป เพราะตัวเองฟังและพูดไทยได้มากกว่าบุญคำที่จะฟังภาษาของหล่อนออก ถึงจะไม่ปรุโปร่งตลอดนัก ก็กว่า 75 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป

"...ถ้าตัวฉันหนัก ก็ไม่ต้องมาช่วยหิ้วหรอก ฉันเดินไปเองได้"

บุญคำหัวร่อแหยๆ

“แฮ่! แฮ่! แหม่มเบลไม่น่าใจน้อยเลย บุญคำพูดเล่นน่ะแมะ! มือหนักชะมัด ผลักเสียหัวเกือบทิ่มดิน นายทหารตัวโตๆ มาช่วยประคองแหม่มแทนไอ้คำทีเหอะ”

“ตกลง!”

เชิดวุธรับอาสาง่ายๆ เดินเข้ามาประชิดเบล บอกว่า

“...เอ้า! เกาะไหล่ผมไว้...อย่าทำอวดดีไปหน่อยเลยน่า ขาคุณยังเขยกอยู่เลย เดินยังไม่ถนัดนักหรอก”

ว่าแล้วเขาก็ช่วยโอบเอวเบลไว้ด้วยมืออีกข้างหนึ่ง ร้องบอกนายคี๊ธ ซึ่งชะลอลงมาใกล้อีกคน

“เฮ้ย...! คี๊ธ เดี๋ยวผลัดกันดูแลเบลด้วยนะ ตอนนี้เป็นหน้าที่ของฉันก่อน พอฉันเหนื่อย เอ็งรับภาระไป”

คี๊ธไม่ว่าอะไร แต่หัวเราะ ขนาบข้างเข้ามาช่วยกันหิ้วปีกอีกข้างหนึ่งของเบลโดยไม่สนใจกับอาการผลักไสปฏิเสธของแม่ผมแดง จึงเป็นอันว่าเบลอันกลายเป็นคนไม่สู้สมประกอบของยามนี้ ถูกสองเพื่อนชายตัวโตๆ สองคนหิ้วขนาบข้าง พาเดินลิ่วโดยหล่อนไม่ต้องออกแรงอะไรมากนัก

“นั่นเป็นการดีมาก!...”

คริสบอกปนยิ้มมุมปาก

“...ยามดี เธอทั้งสองคนก็ใช้เขาสารพัดอย่าง สามัคคีกันดีนัก บนเนื้อหนังมังสาของเขาน่ะ ตอนนี้ยามเขาเจ็บป่วยทุพพลภาพขึ้นมาบ้างแล้ว ก็ควรจะสามัคคีในด้านช่วยกันหอบหิ้วเขาบ้าง ถึงจะเรียกว่าสุภาพบุรุษ!”ข

กล่าวจบ แม่ผมทองก็ออกเร่งฝีเท้าเดินตามไปเคียง

บุญคำอยู่เบื้องหน้า ทิ้งให้สองชายอ้าปากค้าง มองหน้ากันเอง ตาปริบ ๆ รู้สึกแสบ ๆ คัน ๆ หัวใจอย่างไรบอกไม่ถูก

"เฮ้ย! วธ แม่นั่นด่าเราสองคนนี่หว่า?"

"ฮือม์ ข้าก็ว่างั้นแหละ ปากจัดฉิบ...เลย คริสนี่"

"อย่านินทาสุภาพสตรีลับหลัง เขาพูดของเขาถูกต้องแล้ว"

เบลบอกทั้งสองเรียบ ๆ พร้อมทั้งใช้ฝ่ามือทั้งสองด้านตบไปที่ต้นคอของเพื่อนชายผู้ขนาบข้างทั้งสอง ทำให้ทั้งคู่สงบปากคำลงไปได้

คริสเดินเข้ามาชิดบุญคำ เอามือโอบไหล่ไว้อย่างปรานี และให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง พอแกหันมาก็ยิ้มให้

"คุยกันไปพลางได้ไหม?"

"แหม่มคริสจะหลอกถามอะไรบุญคำอีกล่ะ?"

ตาพรานเฒ่าย้อนมาอย่างฉลาดเท่าทัน

"ฉันไม่มีเล่ห์กลอะไรจะหลอกบุญคำหรอก นาน ๆ ถึงจะมีโอกาสได้คุยกันสักที หรือว่าบุญคำเกลียดหน้าฉัน"

"แหม่มคริสเป็นคนดี บุญคำไม่ได้เกลียดหรอก นายฟารั้งที่มานี่ด้วยกันทุกคน พออยู่ด้วยกันไปนาน ๆ บุญคำก็เห็นว่าเป็นคนดีทั้งนั้น บุญคำนับถือทุกคนเลย คนเราจะคบกันได้แค่ไหน แต่ละคนจะมีนิสัยยังไง มาเดินป่าลำบากด้วยกันแบบนี้แหละ ถึงจะเห็นกันได้แจ่มแจ้งแดงแจ๋ดีนัก พวกของแหม่มทุกคน บุญคำยอมรับว่าใช้ได้"

"ทั้ง ๆ ที่ครั้งแรก พวกบุญคำเกลียดพวกเราทุกคน?"

แกพยักหน้า ตอบตรง ๆ

“ก็ใช่ หะแรกเกลียดเข้าไส้เลย ผะผ่า!”

“ตรงข้ามกับพวกฉันนะ เห็นหน้านายของบุญคำ และพวกของบุญคำทุกคน เราก็เชื่อมั่นและไว้วางใจอย่างดีที่สุดเลย ว่าเราได้กลุ่มผู้นำทางที่ถูกต้องควรจะฝากชีวิตไว้ให้ได้แล้ว ในหนทางข้างหน้า”

คราวนี้ตาเฒ่ายิ้มแป้น

“แหม่มปากหวานนะ แต่ไม่รู้พูดจริงๆ รึป่าว”

หล่อนตบที่ไหล่อันบอบบาง แต่แข็งแกร่งของแกเบาๆ แล้วโอบกระชับไว้แน่น

“ฉันไม่โกหกหรอก ทีนี้อยากจะถามบุญคำมั่ง ที่บุญคำยอมรับว่าพวกเรา ‘ใช้ได้’ นั้นหมายถึงยังไง?”

“แม้มือจะไม่ถึงในบางเรื่อง แต่ก็ใจถึง”

“ฉันยังไม่เข้าใจนัก อธิบายให้ชัดซิ เราพูดกันได้อย่างผู้ชาย อย่าคิดว่าฉันเป็นผู้หญิง และอนุญาตให้พูดได้ตรงๆ เลย”

“พวกของแหม่ม กล้า ฉลาด รักใคร่กลมเกลียวกันดี เป็นห่วงกัน แล้วก็เผื่อแผ่เป็นห่วงมาถึงพวกของบุญคำด้วย แรกๆ บุญคำนึกว่าคงไม่เป็นเรื่องร็อก แต่ร่วมทางกันมานานๆ ก็เห็นมาเรื่อยๆ คนเดินป่าท้าความตายแบบนี้ ถ้าไม่มีธาตุแท้แบบนี้ ก็ไปไม่ได้ไกล”

“นายของบุญคำเขาบอกกับบุญคำอย่างนั้นรึ?”

แกหัวร่อหึๆ

“นายไม่ได้บอกบุญคำหรอก แต่บุญคำก็มีตาเห็น มีใจคิด”

“แล้วนายของบุญคำล่ะ เขาคิดอย่างบุญคำไหม?”

“ไม่รู้ซี นายฉลาดกว่าบุญคำหลายเท่านัก บุญคำก๊ะไอ้พวกนี้ยังรู้ แล้วทำไมนายถึงจะไม่รู้ อาจรู้มากไปกว่าบุญคำเสียด้วยซ้ำ”

“ก็เป็นอันว่าพวกเราทั้งหมดนี่ ไม่ว่าจะฝ่ายของบุญคำหรือฝ่ายฉัน เรารวมกันมาเป็นฝ่ายเดียวที่พร้อมจะร่วมเป็นร่วมตายกันในทุกสถานการณ์แล้วใช่ไหม”

“ถ้าจะมีการตายเกิดขึ้นเพราะภัยจากป่านี่ พวกบุญคำก็พร้อมที่จะตายก่อนฝ่ายเจ้านายทุกคนไม่ว่าจะเป็นนายรพินทร์หรือไอ้พรานสามคนนั่น รวมทั้งพวกลูกหาบทุกคนด้วย เรื่องนี้นายสั่งกำชับไว้นักหนา ทุกคนพวกเรารู้หน้าที่ดี แหม่มไม่ต้องห่วง”

คริสซ่อนยิ้ม ใช้หลักจิตวิทยาเต็มที่ เพราะถึงอย่างไรเจ้านายของตาเฒ่าก็ไม่ได้มาร่วมรู้ ร่วมได้ยินอยู่ด้วย **หล่อนมักจะหาโอกาสอย่างนี้เสมอ แต่ไม่ค่อยสบช่องเหมาะนักในการที่จะ ‘ล้วง’ อะไรต่ออะไร จากคนของรพินทร์ ไพรวัลย์**

“น่ารัก น่าไว้วางใจทุกคน จริงนะ คนเราจะรู้จักทำความเข้าใจกันได้ ก็ต้องอาศัยระยะเวลาแห่งการคบหา และร่วมทุกข์กันไปนานๆฉันเชื่อว่าฝ่ายของบุญคำคงไม่มีใครทอดทิ้งพวกฉัน”

“ของแน่ สบายใจได้ แหม่ม”

“แล้วฝ่ายของบุญคำล่ะ เชื่อทางด้านฉันบ้างไหมว่า จะไม่มีวันทอดทิ้งฝ่ายของบุญคำเหมือนกัน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

คราวนี้ ตาเฒ่าชำเลืองตามองอย่างคนไม่โง่เกินไปนัก คริสเลิกคิ้วขึ้น ดวงตาสีฟ้างามของหล่อนประสานจับนิ่งอยู่ที่ตากร้านๆ คู่นั้นของแกเหมือนจะรอฟังคำตอบ

“บุญคำอยากจะเชื่อ...”

แกว่า พยายามค้นหาคำพูด แล้วก็พยายามงัดเอาขี้ปากของแงซายในสมัยอดีตที่แกเคยขึ้นใจค้นหขึ้นมาพดต่อไปว่า

“...แต่พระธุดงค์ อาจารย์ของบุญคำสอนไว้ว่า อย่าเชื่อปากคนง่าย ๆ นัก ต้องรอให้ถึงวินาทีสุดท้ายเสียก่อน แล้วมันจะพิสูจน์ออกมาได้เอง”

“วินาทีสุดท้าย? ยังไง เมื่อไหร่?”

“เก๊าะต้องรอให้พวกแหม่มค้นพบเรือบินตกลำนั้นเสียก่อน ให้วิทยเครื่องใหญ่ของพวกแหม่มติดต่อกับพรรคพวกได้แล้วก็ส่งข่าวให้พรรคพวกส่งเรือบิน เรือเหาะมาขนลูกระเบิดรับนายแหม่มกับพวกไปได้สำเร็จเสียก่อน บุญคำอยากจะให้ถึงเวลานั้นเสียเร็ว ๆ จะได้เห็นว่าพวกนายแหม่มลาจากพวกเรายังไง...นั่นแหละ คือวินาทีสุดท้าย”

“แหลมคมมาก สมแล้วที่เป็นศิษย์เอกของรพินทร์ ฉันเห็นบุญคำชอบทำอะไรแผลง ๆ แล้วก็ตลกคะนองไม่เป็นประสา แต่เมื่อถึงคราวคับขันหรือจำเป็นขึ้นมาจริง ๆ แล้ว บุญคำเป็นพรานที่มีความรับผิดชอบและสามารถเยี่ยมยอดคนหนึ่ง ซ้ำยังพูดและคิดอ่านได้หลักแหลมลึกซึ้งนัก ลูกพี่เป็นยังไง ลูกน้องก็เป็นอย่างนั้น ฉันเห็นมานานแล้ว บุญคำฉลาดกว่าอีกสามคนนั่นมาก”

แกสั่นหัว บอกอย่างมีเหลียมคูว่า

“ที่ไหนได้ ในบรรดาพรานลูกน้องของนายรพินทร์สี่คนนี่ บุญคำโง่ที่สุดเลย ไอ้จัน ไอ้เกิด รีไอ้เส่ย ฉลาดกว่าบุญคำมากนัก แต่มันไม่พูดเท่านั้น บุญคำไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ไอ้

พวกนั้นยังได้เรียนมั่ง แม้จะคนละนิดๆ หน่อยๆ ก็ยังดีกว่าบุญคำที่ไม่เรียนในโรงเรียน แค่เรียนจากวัดเท่านั้น”

“อย่าถ่อมตัวไปหน่อยเลย ทำไมฉันจะไม่ร้ว่าบญคำน่ะฝีมือขนาดไหน”

แม่ผมทอง นักเคมีฟิสิกส์ของคณะ ยังคงเดินโอบกอดไหล่อยู่เช่นนั้น เล่นเอาตาเฒ่าใจเต้นไม่เป็นส่ำ อุบอิบบอกมาด้วยเสียงอ่อย

“แหม่ม...”

“หือม์?”

“ปล่อยบุญคำเหอะ อย่ามาเดินกอดบุญคำอยู่ยังงี้เลย...”

“ทำไม?”

“บุญคำจั๊กกะเดียมยังไงพิกล พวกของแหม่มมองอยู่นั่นกะเดี่ยวนายคี๊ธ หรือนายทหารเชิดวุธเกิดหมั่นไส้ เข้ามาถีบบุญคำเสียเท่านั้น”

“ไม่มีใครกล้ามาหมั่นไส้ หรือทำบุญคำได้หรอก และไม่ว่าใครในฝ่ายของพวกฉัน ก็ไม่มีใครกล้ายุ่งกับฉันหรอก ลองดูซิ ใครมาทำอะไรบุญคำ ฉันจะตบบ้องหูให้คว่ำไปทีเดียว... บุญคำรังเกียจฉันงั้นรึ? ในบรรดาลูกน้องของรพินทร์ ฉันสนิทกับบุญคำมากที่สุด รู้มั้ย”

“ไอ้รู้น่ะรู้๊รอก...”

บุญคำอ้อมแอ้มไม่เต็มปาก หน้าเหี่ยวๆ ดำๆ ของแกร้อนผ่าวปรากฏสีเลือดขึ้น

“แต่แหม่มนะซิ ไม่รู้”

“ฉันไม่รู้? ไม่รู้อะไรรึ?”

“ก็ไม่รู้ว่า หน้าอกของแหม่มน่ะ มันชนอยู่กับแขนของบุญคำทุกทีที่ก้าวเดิน บุญคำจะเดินไปไม่ไหวอยู่แล้วนาแหม่ม”

ประโยคหลัง แกกระซิบเบาที่สุด

คริสวางหน้าเรียบสนิท ชายตาดูหน้าแกอยู่เช่นนั้น มันก็พอดีกันกับที่แกเดินสะดุดหลุม หรืออาจสะดุดเอาขาของคริสที่แกล้งปัดก็ไม่ทราบได้ เสียหลักทำท่าจะหัวคะมำไปข้างหน้า แหม่มสาวคว้าคอเสื้อไว้อย่างรวดเร็วฉับไว ดึงขึ้นมา บางทีจะเป็นเพราะหล่อนใช้พลังจากช่วงแขนมากไปหน่อย หรือมันอาจเป็นลวดลายลูกไม้ของตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ อย่างใดอย่างหนึ่งก็สุดที่จะบอกได้ หน้าของบุญคำที่หันหมุนกลับมาในท่ากึ่งเซ และเสียหลักเกือบจะล้มลงไปแล้วนั้น ก็ทิ่มซบเข้าไปที่บริเวณโคนขาของคริสตินาอย่างถนัดถนี่

“ฮ้วย!!”

แกร้องอุทานออกมาอย่างตกใจ แล้วสองแขนก็รวบกอดเอาตะโพกของหล่อนไว้ก่อนจะครูดไปถึงพื้น คริสหัวเราะเบาๆ สองฝ่ามือประกบเข้าที่กรามทั้งสองด้านของแก แล้วยกสะบัดขึ้น ส่งร่างที่กำลังจะทรุดลงไปกองของบุญคำให้ทะลึ่งโลดขึ้นมายืนตามเดิม...บุญคำจะไม่โดดผึงขึ้นยืนโดยเร็วได้อย่างไร เพราะการฉุดให้ยืนขึ้นชนิดนั้นของแม่ผมทอง แท้ที่จริงก็คือ กลยุทธของคอมมานโด แท็คติกส์นั่นเอง เพราะถ้าแกขืนทำเป็นสำออยกอดซบอยู่เช่นนั้น ก็มีหวังกรามหัก เสียงอุทานติดต่อมาของบุญคำคราวนี้ จึงกลายเป็น ‘โฮ้วว์!’

พรรคพวกที่เดินตามมาเบื้องหลัง ไม่ทันสังเกตเห็นอะไรมากนัก นอกจากจะเข้าใจว่าเป็นอุปัทวเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ ระหว่างที่ทั้งสองเดินเคียงค่ไปด้วยกัน เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นมันรวดเร็วมากจนคนเบื้องหลังดูไม่ทัน

หล่อนโอบไหล่ตาพรานเฒ่าเดินรุดหน้าต่อไป ด้วยอาการเป็นปกติ ในขณะที่บุญคำตาเหล่ เอามือบีบคางตัวเอง

“ไม่เป็นไรมากไม่ใช่หรือ สะดุดอะไรเข้ากระมัง?”

“สะดุดอ่าว หน้าทิ่มโคก... เฮ้อ! กูหนอกู ไอ้คำเอ๊ย!...”

แกสบถพรึงออกมากับตัวเอง แล้วว่า

“...แหม่ม! ทำไมถึงแข็งแรง มือไม้หนักยังกะผู้ชายยังงี้ไม่น่าเชื่อเลย! คางเกือบหักเลยกู”

“คราวนี้พอจะหายจั๊กกะเดียมไปได้มั่งหรือยังล่ะ”

“หมดชิลลิ่งอะไร พับผี!!”

“หมดอะไรนะ?”

หล่อนเอียงหน้า ถามเสียงสูงอย่างไม่เข้าใจ บุญคำหน้ามุ่ย ถอนใจเฮือกอีกครั้งยังคลำคางป้อยอยู่เช่นนั้น

“ป่าว! ป่าว! ไม่ได้ว่าอะไร แต่ขอร้องเหอะ แหม่มไม่ต้องประคองบุญคำไปยังงี้ร็อก บุญคำเดินไปเองท่าจะสบายกว่า รูปร่างเหมือนนางฟ้า แต่เรี่ยวแรงยังกะนังยักษ์ขะมูขี”

“ว่าอะไรนะ ฉันฟังไม่ถนัด”

“ฟังไม่รู้เรื่อง ก็ไม่ต้องมาถาม ไอ้คำชักมีน้ำโหแล้วนะนี่”

แกขมวดคิ้ว กระชากเสียงมาขุ่น ๆ แต่แล้วก็คึกคักแช่มชื่นขึ้นมาอีก เมื่อไหล่ด้านซ้ายของแกกระทบกับความเต่งตึงหยุ่น มีสปริงกึ่งนุ่มกึ่งแข็งชวนให้เกิดความเคลิ้มในรสสัมผัสอยู่

เป็นจังหวะเลียดๆ **นึกเสียดาย ที่เดินรวมไปกับพรรคพวกหมู่มากเป็นขบวนไปด้วยกัน ถ้ามีแกตามลำพังกับแหม่มเพียงสองคน ถ้าได้เดินสีกันไปอย่างนี้เรื่อยๆ เดินกันจนถึงขอบฟ้าป่าหิมพานต์ ตาเฒ่าก็เดินไหว**

ในชีวิตการเดินป่าเป็นมือขวาของรพินทร์ ไปกับคณะผู้จ้าง หลายต่อหลายคณะมาแล้ว ยังไม่เคยมีนายจ้างสาวสวยเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ใดจะให้ความสนิทสนม และเข้าถึงเนื้อถึงตัวแกแบบนี้มาก่อนเลย แหม่มผมทองสวยบาดจิตผู้นี้ ก็เพิ่งจะมาคลอเคลียเล่นหัวกับแกเป็นกรณีพิเศษในเช้าวันนี้ครั้งแรก เล่นเอาเฒ่าบุญคำกระอักกระอ่วนใจไปหมด

แกชักเพลินแล้วก็กลายเป็นเผลอ เพราะสมาธิความระมัดระวังทั้งหลายแหล่คลอนแคลนไปเสียแล้ว

ร่างของรพินทร์ ไพรวัลย์ ที่ล่วงหน้าไปก่อน บัดนี้ทุกคนแลเห็นตัวสูงไม่เกินคืบ เพราะระยะที่ห่างออกไปกำลังเดินเลาะ แหงนมองตรวจสอบไปทางซีกซ้ายมือของเนินลูกที่เห็นอยู่เบื้องหน้า

“ตอนที่นำทางให้กับคณะ ‘นายหญิง’ ของบุญคำเมื่อปีก่อน เจ้านายของบุญคำเคยผละทิ้งพวกนายจ้างเดินดุ่มๆ ไปข้างหน้าคนเดียวโดยไม่เหลียวหลังอย่างนี้มั่งไหม?”

หล่อนเริ่มตะล่อม

“แกก็เป็นยังงี้แหละแหม่ม เรื่องธรรมดาของแกเลย นึกจะจ้ำอ้าวๆ ไปข้างหน้า แกก็ไม่รอใคร เหมือนตามควายหาย

แต่แกก็ไม่ได้ทิ้งหายไปเสียเลย จะไปรอคอยอยู่ข้างหน้ารึบางที ย้อนกลับมาเดินตามอยู่ข้างหลัง ทิ้งพวกเจ้านายไว้ให้บุญคำกับไอ้พวกนี้เป็นเพื่อน รับรองว่าไม่หลงพลัดกันหรอก”

“แล้วพวกเจ้านายเขาไม่เคยบ่นว่าอะไรมั่งเลยหรือ ที่พรานใหญ่ชอบเดินไม่รอใครอย่างนี้ โดยเฉพาะ ‘นายหญิง’ ของบุญคำ”

แกหัวร่อ

“โอ้ย! นายหญิงว่านายรพินทร์เสียจนปากเปียกปากแฉะแล้ว ว่าจนเลิกว่าไปเอง เพราะรู้นิสัย นายเป็นคนแบบนี้เอง ไม่มามัวงุ่มง่ามรอใครอยู่ร็อก ถ้าแกเห็นว่าแกมีธุระที่จะต้องไปทำก่อน แต่ไม่ว่าแกจะไปอยู่ที่ไหน แกไม่เคยชักช้าปล่อยให้ใครต้องรับเคราะห์ เรื่องนี้เลิกห่วงกันได้ พวกเรารู้กันอยู่แล้ว โดยนายไม่ต้องสั่ง พอแกออกจ้ำอ้าวๆ ไปที่ไหน พวกของบุญคำก็จะต้องคอยระวังพวกเจ้านายอยู่ข้างหลัง ไม่ต้องไปเร่งตามแกให้เสียเวลา แล้วพวกบุญคำก็พาไปให้พบกับนายรพินทร์จนได้นั่นแหละ ถ้าพวกแหม่มคอยห่วงกันอยู่ยังงี้ ก็ต้องต่อว่าแกไม่รู้จักจบ แกจะไปไหนปล่อยแกไปเหอะ ขนาดบุญคำหรือพวกนี้ เวลาไปไหนกับแกโดยเฉพาะ ไม่มีเจ้านายอื่นๆ มารวมอยู่ด้วย บทแกจะพรวดพราดไปไหน แกก็ไปแบบนี้เหมือนกัน เราก็ปล่อยให้แกไปตามเรื่องของแก เว้นแต่แกจะสั่งให้ตามแกไปด้วยเท่านั้น เวลาเดินป่า แกไม่ชอบให้ใครมาเซ้าซี้ห่วงอะไรแกมากๆ แล้วเวลาเดิน ก็ไม่ชอบพูดคุยกับใคร ถ้าไม่จำเป็น”

คริสพยักหน้าช้าๆ

“เอาละ รู้สึกว่าฉันพอจะเข้าใจได้ปรุโปร่งแล้ว บุญคำเห็นเขาสองคนทะเลาะกันบ่อยไหม ตอนที่เดินป่าอยู่ด้วยกัน”

“ทะเลาะกันบ่อยที่สุดเลย อย่างน้อยก็วันละ 5-6 ครั้ง นายหญิงชอบพูดชอบถาม นายรพินทร์ชอบนิ่ง นายหญิงก็เลยโกรธ แรกๆ ที่ออกเดินทางด้วยกัน ยังขมิ้นกับปูนงั้นแหละ นายรพินทร์แกเคยเอาใจใครเป็นซะเมื่อไหร่ แกทำงานของแกท่าเดียว”

บุญคำเล่าความไปตามจริง

“เหรอ? แล้วเขาทั้งสองคนเกิดไปรักกันขึ้นได้ยังไง?”

ตาเฒ่าเอามือลูบหัว

“นั่นซีแหม่ม บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่นายของบุญคำเป็นคนดีนา ดีมากๆ ด้วย ถึงหน้าแกจะดำเป็นถ่าน สกปรกมอมแมมทั้งวันตลอดกาล ใจแกก็สะอาดกว่าคนในเมืองมากนัก แล้วแหม่มล่ะ เห็นแกเป็นคนยังไง?”

ประโยคหลังแกถามมาบ้าง

คริสติน่ายิ้มมุมปาก

“นายหญิงของบุญคำเห็นว่าเขาเป็นยังไง ฉันก็เห็นว่าเขาเป็นคนยังงั้นแหละ...บุญคำสังเกตเจ้านายของตัวเองบ้างไหม เมื่อวานนี้ ตั้งแต่เรามองเห็นภาพแกะสลักนูนริมฝาผนัง เป็นรูปเจ้าหญิงที่หน้าตาเหมือนกับคู่รักของเขา จนกระทั่งเราพากันเดินลึกลงไปในห้องเก็บศพของราชวงศ์แห่งนิทรานคร และไปพบหีบศพสีชมพูนั่น”

“สังเกต? เอ ยังสังเกตอะไรหรือ แหม่ม? บุญคำยังไม่เข้าใจที่ถามนะ”

“ในความรู้สึกเฉพาะส่วนตัวของบุญคำ พอจะอ่านจิตใจความคิดของเขาได้มั่งไหม ว่าเขารู้สึกยังไง คิดยังไง?”

สมนมือขวาของรพินทร์นิ่งเงียบไปชั่วขณะ หน้าแกเริ่มเคร่งลง

“บุญคำบอกไม่ถูกนะ แหม่ม พวกเราสี่คนก็รู้อยู่เต็มอกอาการของนายซึมๆ เซื่องๆ ลงไปมาก นายคงคิดถึงนายหญิงคงคิดมากที่ทำไมภาพปั้นนั่นถึงเหมือนนายหญิงดารินมากที่สุดมันทำให้นายต้องวุ่นวายใจไปหมด บุญคำบอกไม่ถูกหรอก แต่เข้าใจดี”

“เขาพูดอะไรกับพวกของบุญคำมั่งไหม เกี่ยวกับเรื่องนี้?”

“ไม่! แกไม่พูดอะไรเลย”

“บุญคำคิดว่า การเดินทางครั้งนี้ พวกเราทั้งหมดจะมีโอกาสได้รอดชีวิตกลับไปไหม?”

หล่อนเปลี่ยนคำถามไปอีกแบบหนึ่ง

“บุญคำไม่รู้...” แกตอบซื่อๆ “...แล้วแหม่มคริสเคยถามนายดูมั่งหรือยังล่ะ?”

“ฉันถามเขาบ่อยครั้งที่สุด แต่ไม่มีคำตอบที่แน่นอนจากเขา”

“โลกนี้มันไม่มีอะไรแน่นอนหรอก แหม่ม...”

แกล่อปรัชญาของเด็กวัดเข้าให้

“...ชีวิตของคนเรา ก็จะไม่มีโชคดีซ้ำๆ กันได้บ่อยนักครั้งก่อนเรารอดตายกันมาได้ครั้งหนึ่งแล้ว ครั้งนี้ถ้าเรารอดตายได้อีก เทวดาก็คงจะเข้าข้างเราเป็นรายพิเศษ รึแหม่มว่ายังไง?”

คราวนี้คริสนิ่งไปบ้าง คลายวงแขนจากการโอบไหล่ ตาพรานเฒ่าออกช้า ๆ แต่ยังคงก้าวเดินเคียงข้างอยู่เหมือนเดิม

“นางห้างใหญ่บอกกับเขาไปแล้วว่า เราจะเดินทางกันไปอีกสักระยะหนึ่ง อาจไม่นานนัก ถ้ายังค้นหาเค้าเงื่อนเครื่องบินตกไม่ได้ เราก็จะสั่งให้เขานำทางกลับกันละ เป็นอันว่าเขาหมดหน้าที่เสียที ส่วนทางด้านเราก็หมดหน้าที่เหมือนกัน เพราะมันดูจะพ้นความสามารถของเราเสียแล้ว และมันไร้สาระเกินไป ที่จะเดินทางอย่างปราศจากเป้าหมายที่แน่นอน เพราะเราไม่สามารถติดต่อกับหอบังคับการของเราได้อีกแล้ว เดินต่อไปมันก็ไม่มีประโยชน์”

แกหันมามองหน้านายจ้างอเมริกันสาวอย่างฉงน เหมือนจะค้นหา

“ดูท่าพวกแหม่มจะย่อท้อเสียแล้วนะ ทั้ง ๆ ที่ครั้งแรกก็หมายมั่นกันอย่างเต็มที่ ต้องการจะบังคับพวกเราให้พาเดินทางอย่างไม่เห็นแก่ชีวิต...นายของบุญคำพูดยังไงมั่งล่ะ เมื่อนายห้างใหญ่บอกยังงั้น”

คริสเม้มริมฝีปากลงนิดหนึ่ง ดวงตาหรี่ลง

“ก่อนนี้ เราบังคับเขาทั้งทางตรงและทางอ้อม ให้นำออกเดินทางมาเพื่อประโยชน์ฝ่ายเรา แต่มาถึงตอนนี้ พวกของฉันรู้สึกเหมือนกับว่า นายของบุญคำเป็นฝ่ายบังคับพวกฉันให้เดินต่อไปเสียแล้วละ เขาเป็นคนบ้างาน เป็นคนมีทิฐิ ซึ่งบางทีก็ไร้เหตุผล ท่าทางของเขาบอกให้เราทราบในทีว่า ถึงเราจะสั่งให้เขากลับ เขาก็คงไม่ยอมหรอก จนกว่าจะค้นหาเครื่องบิน

ลำนั้นให้ได้ และถ้ารพินทร์ไม่นำกลับเสียอย่างเดียว พวกเราทั้งหมด ก็คงจะต้องถูกเขาลากไปจนถึงที่สุดนั่นแหละ เพราะเราไม่รู้ทาง เขานำไปทางไหน เราก็ต้องไปทางนั้นอย่างเลี่ยงไม่ได้ ปากเขาอาจบอกกับเราว่ากำลังนำกลับ แต่ถ้าเขานำออกค้นหาต่อไป หรือนำทางไปถึงไหน เราก็หมดทางที่จะรู้ได้”

“แหม่มอ่านนายของบุญคำออกแกเป็นคนยังงั้นจริงๆ!...” พรานเฒ่ายอมรับ

“...แต่พวกแหม่มไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ถ้าเปลี่ยนใจใหม่คิดจะกลับ แล้วแกยังไม่ยอมกลับ พวกบุญคำจะหาทางพูดก๊ะแกเองให้แกยอมนำกลับให้ได้ แกเองก็มีห่วงข้างหลังอยู่มาก แต่บางที แกก็น้อยใจนายหญิง อาจทำให้แกไม่อยากหันกลับไปอีกแล้วก็ได้”

“นายของบุญคำน้อยใจคู่รักของเขางั้นรึ เกี่ยวกับเรื่องอะไร บอกได้มั่งไหม?”

คริสชวนคุยเสียจนตาเฒ่าหลวมตัวแล้ว ประกอบกับที่แกเองก็คิดอัดอั้นตันใจแทนเจ้านายมานาน อยากหาทางระบายออก จึงเข้าล็อกพอดี

“ก็เรื่องรักๆ ใคร่ๆ เรื่องของคนจนมีชีวิตอยู่กับป่า กับคนรวยเลิศลอย มีชีวิตอยู่ในปราสาทราชวังนั่นแหละ สองคนมาพบมารักชอบเห็นใจกันในป่า พอเสร็จงาน ฝ่ายหนึ่งมีชีวิตอยู่ในป่าตามเดิม อีกฝ่ายกลับไปสุขสบายในเมือง หายไปเลยร่วมปี เพิ่งจะมาพบกันอีกครั้งเดียว ตอนก่อนที่แกจะออกรับจ้างพวกนายแหม่มเดินทางมานี่ แกรักนายหญิงคนนั้น

มาก แต่คงไม่แน่ใจมั้ง ว่านายหญิงจะรักเป็นห่วงแกแค่ไหน ความจริงไอ้คำไม่อยากพูดเลย...”

แล้วแกก็ชะงักนิ่งไป คริสใช้จิตตานภาพของดวงตาของหล่อน สะกดแกมา พร้อมกับยิ้มให้ สำเนียงของหล่อนอ่อนโยนนุ่มน่าฟัง

“พูดเถอะ บุญคำ มันมีอะไรแฝงเร้นอยู่หรือ”

“จะว่าความจริงนายหญิงดารินก็ผิด ที่พองานเสร็จเอาตัวพี่ชายกลับคืนไปได้แล้ว ก็เงียบหายไปเลย ปล่อยทิ้งนายรพินทร์ไว้คนเดียวที่หนองน้ำแห้ง ทำทีเหมือนจะลืม นายรพินทร์เศร้าซึมมาตลอด นับจากนายหญิงได้จากไปแล้ว เพิ่งจะดูว่าร่าเริงมีความสุขขึ้นนิด เมื่อนายหญิงหวนกลับมาเยี่ยมคราวนั้น แต่แล้วรุ่งเช้า พวกนายแหม่มก็มาติดต่อเชิงบังคับให้ออกป่าอีก แกคงไม่มีความหวังอะไรกับคู่รักมากนัก เลยยอมรับนำทางมาแบบที่เค้าเรียกว่าอะไรนะ บุญคำพูดไม่ค่อยถูกร็อก”

“ประชดชีวิต?”

“นั่นแหละ ๆ ประชดชีวิต หรือประชดความอับโชควาสนาของตัวเอง หนีหน้าไปเสียให้พ้น ๆ เลย แต่เฮ้อ! บุญคำก็ไม่น่าจะพูดออกมาให้แหม่มฟังเลยนะ เป็นเรื่องส่วนตัวของนายโดยเฉพาะ แหม่มก็ถามเสียจนบุญคำต้องบอกออกมาโม้ด”

อีกครั้งที่คริสซ่อนรอยยิ้มไว้อย่างมิดชิด ผิวหน้าเบื้องนอกพลอยเศร้าไปกับแกด้วย

“ฉันเห็นใจนายของบุญคำมากนะ ที่ถามก็ไม่ใช่อะไร มันเกี่ยวกับโรคร้ายแรงอาการใหม่ของเขา นอกเหนือจากมาลาเรีย

ที่เรื้อรังมาก่อน บุญคำและทุกคนคงเห็นแล้วว่า บางขณะเจ้านายของบุญคำเองอ่อนแอลงไปมาก ประสาทของเขาตึงเครียด มีอาการทางโรคหัวใจด้วย เราจำเป็นจะต้องรู้สาเหตุที่มาของอาการให้แน่ชัด ม่ายงั้นเราก็ช่วยรักษาเขาไม่ได้ หากเขาเกิดอาการหน้ามืด เป็นตะคริว หายใจไม่ออกขึ้นมาอีก...แต่นายหญิงของบุญคำก็เป็นคนดีมากไม่ใช่หรือ?”

บุญคำหน้าจืดเจื่อนลง ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่แกยอมระบายความในใจแท้จริง

“เท่าที่เห็นในป่า หรือตอนแกมาที่บ้านป่าของเรา แกก็เป็นคนดีมาก น่ารักที่สุด แต่ทำไมแกถึงทิ้งนายของบุญคำให้อยู่คนเดียวนานเกินไปนักก็ไม่รู้ซิ”

“เขาอาจมีภารกิจยุ่งอย่างอื่นก็ได้นะ ที่ทิ้งให้เจ้านายบุญคำอยู่ตามลำพังนานเกินไปหน่อย อย่างที่บุญคำว่า และคงวางใจว่า ถึงยังไงเสีย เจ้านายของบุญคำก็คงไม่หนีหายไปไหน เวลาคิดถึงเมื่อไหร่ ก็มาหาได้เมื่อนั้น”

ตาเฒ่าเริ่มใช้สมองคิด และเมื่อคิดแล้ว แกก็เริ่มสะกิดใจอย่างไรพิกล เพียงแต่ยังนึกไม่ออกว่าแหม่มคริสเจตนาจะให้มีความหมายอย่างไร และตัวแกเองก็หาคำพูดที่จะมาตอบไม่ได้ ใจหนึ่งก็คิดว่า แหม่มเป็นคนดี รู้จักเห็นใจคน อีกใจหนึ่งก็ฉงนว่า แหม่มคนสวยจะมาดำเนินเล่ห์กระเท่ห์เพทุบายอะไรที่แกยังตามไม่ทันกระมัง

“บุญคำรู้อย่างเดียว รู้ด้วยสัญชาตญาณว่า จิตใจของนายรพินทร์ และนายหญิงดาริน สะอาดบริสุทธิ์ แต่ฟ้าดินอาจมากางกั้นไว้ก็ได้ เลยทำให้ต่างคนต่างเข้าใจกันผิดพลาดไป

บ้าง ถึงยังไงบุญคำและพวกเราทุกคนก็ยังเคารพรักนายหญิงอยู่เสมอ แม้นายหญิงจะไม่ได้มามีชีวิตอยู่กินกับเจ้านายของบุญคำอย่างคู่รักเขาทั่วๆ ไปก็ตาม”

“แล้วสำหรับฉันล่ะ...”

หล่อนชี้ไปที่อกตัวเอง ถามมาแผ่วเบา

“...บุญคำคิดว่าฉันเป็นคนอย่างไร เอาความรู้สึกเท่าที่ผ่านพบเห็นมาแล้วจนกระทั่งที่เห็นอยู่เดี๋ยวนี้”

“บุญคำเป็นคนตรงนา แหม่ม!”

“ฉันชอบคนตรง คนปากกับใจตรงกัน”

“แหม่มคริสเป็นคนน่ารักมากอีกคนหนึ่งที่บุญคำเคยเห็นมา แต่ในความน่ารักนั่นน่ะ มันมีความน่ากลัวซ่อนอยู่ลึกๆ น่ากลัวยังไงบุญคำบอกไม่ถูก แต่นายหญิงดาริน มีแต่ความน่ารัก ความน่ากลัว...น่าหวาดระแวง...ไม่มีเลย นายหญิงดาริน เหมือนน้ำค้างบนยอดใบไม้ แหม่มคริสเหมือนน้ำเหล้าดีๆ ในขวด มันแล้วแต่ว่า ใครต้องการน้ำชนิดไหน”

คริสติน่าคอแข็ง สะอึกอึ้งไปนาน

หล่อนแทบไม่เชื่อเลยว่า ชายชราผู้นี้ไม่ได้ผ่านการศึกษาร่ำเรียนอย่างดีมา!

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ ไม่กล่าวคำใดกับบุญคำอีกทั้งสิ้น แล้วเร่งฝีเท้า เดินอย่างรวดเร็วตัดผ่านตาเฒ่าไปโดยเร็ว ชนิดไม่สนใจจะรอคอยพรรคพวกที่เดินกันมาเป็นขบวนอย่างใดทั้งสิ้น

ทิศทางของหล่อนก็คือ มุ่งที่จะไปให้ถึงเนินอันเป็นเป้าหมายที่เห็นรพินทร์เดินเลาะลัดไปทางไหล่ซ้ายของมัน ซึ่งทุกคนมองเห็นอยู่ว่า เขาได้ปีนไต่ระดับสูงจากพื้นราบด้านล่างขึ้นไปอยู่ในระดับเกือบกึ่งกลางของเนิน อันปกคลุมไปด้วยกลุ่มหญ้าแห้ง วัชพืชซุ้มเตี้ยๆ สลับไปกับโขดหินนั้น

“ฮ้า! แหม่ม! จะรีบร้อนไปไหนน่ะ”

เสียงบุญคำตะโกนเรียก และทุกคนในคณะที่เดินตามมาเบื้องหลัง ก็เห็นอาการเคลื่อนอย่างรวดเร็วผละลิ่วไปเบื้องหน้าของแม่ผมทองกันทั่วหน้า

“คริส! เกิดอะไรขึ้น รอไปพร้อม ๆ กับพวกเรา...เฮ้! หยุดก่อน!”

อเมริกันทั้งหมด รวมทั้งเชิดวุธ พากันประหลาดใจร้องตะโกนไล่หลังมาเป็นเสียงเดียว

คริสตินาไม่ฟังเสียง หล่อนเริ่มออกวิ่งเหยาะ ๆ ทันที โดยไม่หันมาสนใจกับเสียงโวยวายแปลกใจของพรรคพวกด้านหลัง แม้แต่น้อย เจตนาของหล่อนส่อชัดว่า ต้องการจะตามไปให้ถึงเนินลกนั้นตามลำพัง ชนิดไม่ต้องการจะเสียเวลาอีกทั้งสิ้น

“บุญคำ ตามไปเร็ว!”

สแตนลีย์ร้องสั่งดังลั่น

ตาเฒ่าเหลียวหน้าเหลียวหลังเลิกลั่ก พอได้ยินเสียงพวกนั้นร้องเร่งสั่งซ้ำมา แกก็ออกวิ่งกวดไล่ตามหลังคริสไป พลางก็ตะโกนโว้ก ๆ ให้รอด้วย

ยิ่งรู้สึกว่าถูกกวดไล่ตาม คริสก็ยิ่งเร่งฝีเท้าวิ่งเร็วขึ้นอีก หล่อนตัดทุ่งหญ้าไปราวกับนางเสือดาว และเร็วเกินกว่าที่ตาเฒ่าจะแล่นตามกระชั้นเข้ามาได้ทัน เพราะยิ่งกวดไล่ หล่อนก็ยิ่งทิ้งห่าง

“เกิดอะไรกันขึ้นนี่โว้ย”

คี๊ธ ผู้ประคองเบล คนละด้านกับเชิดวุธอุทานออกมา ตาเบิกกว้างมองตามหลังคริสตินาที่ออกแล่นปราดไป โดยมีบุญคำวิ่งปุเลงตามหลัง ซึ่งแลเห็นอยู่ชัด ๆ ว่า ตาพรานเฒ่าไม่มีกำลังขาพอที่จะกวดไล่ได้ทัน หากหล่อนไม่หยุด หรือชะลอฝีเท้า

เชิดวุธขยับจะผละจากเบล ที่ประคองปีกอยู่คนละข้างกับคี๊ธ ทำท่าจะกวดตามไปอีกคน แต่จันซึ่งดูเหมือนจะเดินคุมเชิงอยู่เบื้องหลังอยู่ก่อนแล้ว ก็ฉวยตนแขนหมับ

“พี่คำตามไปแล้ว นายทหารอย่าเสียเวลาแล่นตามไปให้เหนื่อยเปล่าเลย ระยะมันก็โล่งมองเห็นกันอยู่แค่นี้ ไม่มีอะไรบัง”

“มันเกิดอะไรขึ้นนี่ จันรู้ไหม?”

สมุนซ้ายของรพินทร์ยังไม่ได้ตอบในทันทีนั้น เหลียวมองไปยังยอดหญ้าทั้งแห้งและสด ที่แวดล้อมอยู่รอบ ๆ กาย เห็นยอดของมันสั่นไหวอยู่ริก ๆ และโยกหมุนไปมา กระแสลมเย็นพัดผ่านกายคณะพรรคทั้งหมดมาเป็นระยะ ๆ ฝุ่นจากดินแห้งบางกลุ่มเริ่มหมุนเป็นเกลียวลอยขึ้นจากพื้น แล้วก็โรยตัวหล่นลงมาตามเดิม ที่นั่นบ้าง ที่นี่บ้าง รอบตัวไปหมด แต่ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ยังไม่รู้สึกผิดปกติ หรือหันมาสังเกตอย่างใดทั้งสิ้น

คริสยังคงออกแล่นไปเบื้องหน้าโดยไม่เหลียวหลัง หล่อนห่างไกลคณะออกไปทุกที

บุญคำก็คงวิ่งโขยกตามหลัง ตะโกนเรียกหล่อนไม่ขาดปากไปพลางลั่นทุ่งอยู่เช่นนั้น

“แหม่มคริสคงรำคาญที่พวกเราเดินกันไปตามสบาย คงอยากจะตามไปให้ถึงนายรพินทร์เสียโดยเร็วมั้ง”

จันตอบขรึม ๆ แต่ตายังกวาดมองใกล้ไกล บริเวณทุ่งแวดล้อมรอบตัวอยู่เช่นนั้นอย่างพรานผู้ชำนาญไพร ส่วนเกิดกับเส่ย ในขณะนี้ เข้าไปขนาบอยู่ข้างขบวนลูกหาบที่พากันเดิน

อย่างชนิดเร่งฝีเท้า เชิดวุธนั้น ขยับตัวครั้งไร จันก็เหนี่ยวไหล่ไว้ทุกครั้งเป็นเชิงบังคับโดยอาการ ไม่ให้พลอยวิ่งตามหลังบุญคำไปอีกคนหนึ่ง

“แดมน์ อิท! จะบ้ากันขึ้นมาแล้วหรือยังไงหว่า! แล้วนั่นรพินทร์ลับหายไปไหนแล้ว”

สแตนลีย์สบถพรูออกมาอย่างฉุนๆ

ณ บัดนั้นเอง ท่ามกลางความมืนงงของฝ่ายอเมริกัน

และเชิดวุธ ผู้พากันเกาะหมู่เดินอยู่ วิทยุที่เปิดสแตนด์บายไว้ตลอดเวลา ก็ปรากฏเสียงของรพินทร์ ไพรวัลย์ขึ้น

“เรียกทุกคน!”

“ได้ยิน! มีอะไร...ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน?”

อเมริกันอาวุโสกรอกเสียงเร็วปรื๋อลงไปในวิทยุมือถือของตนทันที

ฝ่ายที่พูดมา ดูเหมือนจะไม่สนใจกับคำถามท้ายประโยค แต่น้ำเสียงเร่งร้อน เฉียบขาด ดังออกมาจากลำโพงติดต่อไปโดยเร่งด่วน ว่า

“ทุกคนฟัง! ขอให้ถือว่านี่คือคำสั่ง!! เปลี่ยนทิศทางการเดินมายังเนินลูกนี้...ทวนอีกครั้ง เปลี่ยนทิศทางเดี๋ยวนี้!! ให้บ่ายหน้าเข้าไปในป่าใหญ่ขวามือนั่น เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้...ฟังให้ชัด ผมพูดว่า เร็วที่สุด! เลือกหาต้นไม้ขนาดใหญ่ ใช้เชือกผูกเอวกันไว้ทุกคน แล้วผูกโยงติดกับไม้ใหญ่ที่สุดเท่าที่จะหาได้ อย่าพลัดแยกจากกันโดยเด็ดขาด หาที่ยึดและหลบจากต้นไม้

อื่นๆ ที่อาจล้มทับลงมาด้วย ทั้งหมด ทุกคน และเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องลังเลอะไรอีกทั้งสิ้น !!...”

ทุกคนที่ได้รับฟังคำสั่งนั้นแทบผงะ งนงงไปหมด อย่างไม่รู้ความหมายใดๆ เลย

เสียงอันดูเหมือนจะเป็นตะโกนกรอกลงมาในเครื่องวิทยุรับส่งดังเร่งมาเตือนมาอีก แล้วร้องเรียกชื่อบุญคำ เหมือนจะให้แกตอบรับ แต่บุญคำขณะนี้กำลังวิ่งไล่หลังคริสไป และแกก็ไม่ได้เปิดวิทยุไว้จึงไม่ได้ยิน

“นรกจกเปรต!! มันเกิดอะไรขึ้น บอกด้วยซิโว้ย !!

สแตนลีย์แผดเสียงหยาบคายก้องลงไปในไมค์ประจำเครื่องมือของตน เพราะความตื่นเต้นสับสนไปหมด

“พายุหมุน! ก่อตัวอยู่ข้างหน้า ระยะห่างแค่ไม่เกิน 3 ไมล์ มันกำลังพุ่งจากด้านบนลงมาจิกหอบเอาทุกสิ่งทุกอย่างดูดลอยสูงขึ้นไป กำลังเคลื่อนตรงเข้ามาด้วยความเร็วมาก!! เร็วถ้าช้าจะแหลกหมดทั้งคณะ...ไม่ต้องห่วงผม จะหาที่หลบทางนี้ก่อน...”

ขาดเสียงของเขา ท้องฟ้าอันแต่แรกแลดูใสปลอด-โปร่งด้วยแดดในยามสาย บัดนี้ มืดทะมึนอยู่เบื้องหน้าราวเมฆมหากาฬ เหตุการณ์มันผันแปรรวดเร็วเหลือเกินจนตั้งตัวกันไม่ทัน เสียงคราง้อยู่เบื้องหน้า ลมเย็นเฉียบกรรโชกมาเป็นระยะปะทะใบหน้าของแต่ละคนแทบจะเซ

เสียงรพินทร์ตะโกนทางวิทยุมาเป็นภาษาไทย สั่งการ

ละล่ำละลักกับพรานพื้นเมืองของเขา เกิด เส่ย และจัน ได้ยินเข้าใจความหมายได้ทั้งหมด

"ไป! นายห้าง หลบเข้าดงใหญ่นั่นเร็วๆ เข้า !!"

จันไล่ต้อนคณะนายจ้างทันที ส่วนเกิดและเส่ย ก็ต้อนพวกลูกหาบ แล่นปุเลงแบกสัมภาระล่วงหน้าไปก่อนเป็นพรวน

สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล และเชิดวุธ ยังอ้าปากค้าง ทำอะไรไม่ถูก ก็โดนจันเข้าผลักไส ร้องบอกมาแทบเป็นเสียงตวาดว่า

"ถ้าไม่อยากตาย! ทำตามที่นายรพินทร์บอกเดี๋ยวนี้ ขืนชักช้า ลมบ้าหมมันจะหอบหายกันไปหมดไม่ได้หอบไปหาเทวดาบนสวรรค์ แต่หอบไปลงนรก!!"

สแตนลีย์จึงได้สติ หันไปสั่งการกับฝ่ายของตน

"ทำตามคำสั่งของเขา!"

"โน่น คริส กับบุญคำ..."

เบลร้องแหลม ชี้มือไปข้างหน้า

ภาพที่ทุกคนเห็น ตาเฒ่าตอนนี้ล้มลุกคลุกคลานลง แล้ว กำลังพยายามลุกและล้มอยู่เช่นนั้น เสียงแกตะโกนอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ ส่วนคริสติน่าเริ่มซวนเซ แต่หล่อนก็คุ่มตัวลงต่ำแล้ววิ่งฝ่าลมต่อไปอย่างไม่ลดละ

ผงคลีจากท้องทุ่งเริ่มหมุนลอยขึ้นไปบนอากาศรอบบริเวณแล้วเป็นหย่อมๆ กอหญ้าแห้งลอยติ้วๆ ฉวัดเฉวียนอยู่บนอากาศเหนือศีรษะและถูกกระชากให้ปลิวสูงขึ้นไปลิบๆ อย่างปราศจากทิศทาง แลเห็นชัด

ร่างของรพินทร์โผล่ออกมาทางไหล่ของเนินที่หายไปในครั้งแรก หมวกสักหลาดของเขากระพืออยู่ด้านหลังไม่ได้ครอบอยู่บนศีรษะ และที่มันยังไม่หลุดไป ก็เพราะสายที่รัดคางไว้จอมพรานเกาะตามแนวหินเหนือศีรษะ ค่อย ๆ ขยับตัวไปทีละก้าว ดูเหมือนเขาจะมองเห็นสภาพของพรรคพวกด้านหลังหมดทุกด้าน ว่าใครกำลังอยู่ในสภาพไหนบ้าง ร้องสั่งการมาอีกโดยทางวิทยุว่า

"หลบเข้าไป! ไม่ต้องห่วงใครทั้งสิ้น พยายามเอาชีวิตของตัวเองให้รอดไว้ก่อน..."

เสียงเขาขาดหายไปเพียงแค่นั้น เพราะร่างของตัวเองก็ผงะร่วงลงมาจากเนินที่เห็นเกาะอยู่นั้น แวบหายไปจากสายตาทุกคน ท่ามกลางม่านฝุ่นที่มัวขาวตลบไปหมดทั้งท้องทุ่ง

ตาพรานเฒ่า ตะกายเข้าเกาะยึดแง่หินที่แกกลิ้งผ่านมาไว้ได้ คล้องผ้าขาวม้ามัดตัวเอง อันเป็นวิธีเดียวที่แกจะทำได้ในขณะนี้ ติดกับแง่นั้น สบถด่าโคตรพ่อโคตรแม่อะไรลั่นไปหมดก่อนที่จะเปลี่ยนมาเป็นท่องคาถา แกหมดทางที่จะขยับยืนขึ้นมาได้แล้ว เพราะรู้ตัวดีว่า มีหวังถูกลมพัดกลิ้งไปเป็นลูกขนุนต้องเสี่ยงหาที่มั่นไว้ก่อน

กลางทุ่งโล่ง จะมองไปทางไหน ตาก็แสบพร่ามัวไปหมดแล้ว มองไม่เห็น รู้แต่เพียงแหม่มคริสวิ่งห่างจากแกออกไปมาก

ทางด้านสแตนลีย์ และลูกหาบทุกคน ขณะนี้ก็กำลังแล่นกันอย่างสุดชีวิต พุ่งเข้าหาแนวป่าทึบที่ขนานกับแนวทุ่งมา

ตลอด มีระยะห่างออกไปเพียงไม่เกิน 100 เมตร แม้จะแยกพวกกันออกไปถึงสามสี่ฝ่าย คือฝ่ายรพินทร์ ฝ่ายคริสติน่า และบุญคำ กับฝ่ายคณะส่วนใหญ่ แต่ในภาวะภัยจากธรรมชาติที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันเช่นนี้ ไม่มีใครสามารถที่จะช่วยเหลือใครที่ห่างไกลจากตัวออกไปได้เลย นอกจากมุ่งช่วยชีวิตตัวเองไว้ก่อน แบบตัวใครตัวมัน ด้วยความจำเป็นขีดสุด

ราวป่าทะมึน อันจะเป็นที่พึ่งของกลุ่มนายจ้างอเมริกันกับพวกลูกหาบ บัดนี้เล่า ยอดไม้ที่เห็นก็เริ่มแกว่งไกวโยนตัวกันอยู่ครืนครันไม่เป็นขบวน ประเดี๋ยวมันลู่เอนไปทางซ้าย แล้วก็สะบัดกลับมาทางขวา กิ่งไม้ใหญ่น้อยบางส่วนหักสะบั้นโผงผางกระเด็นปลิวลงมากลิ้งอยู่ในทุ่งบ้าง ลอยสูงขึ้นไปเบื้องบนบ้าง ดูอึงอลโกลาหลไปหมด

ผู้ที่รวมกลุ่มหรืออยู่ใกล้ชิดกันเท่านั้น ที่ยังพอที่จะช่วยเหลือกันได้ ทั้งฉุดทั้งดึงพากันแล่นฝ่าพายุไป ส่วนฝ่ายที่แยกห่างไกลออกไป ไม่มีใครสามารถทายชะตากรรมได้ รู้แต่เพียงว่า พายุหมุนมันสำแดงฤทธิ์เข้าถึงตัวแล้ว

และนับแต่ละวินาทีที่ผ่าน มันเริ่มจะรุนแรงขึ้นทุกขณะ

ระหว่างบุญคำกับคริสติน่า บัดนี้ก็แยกจากกันเสียแล้วอย่างชนิดต่างฝ่ายต่างมองไม่เห็นตัว แม่ผมทองล้มกลิ้งลงสองครั้ง แรงดูดของลมจากเบื้องสูงวูบลงมาทางด้านหลังของหล่อนห่างประมาณ 10 เมตร แล้วหญ้าแห้งผสมกรวดหินดินทราย

บริเวณนั้น ก็ถูกดึงหลุดลอยขึ้นไปเบื้องบน ราวกับถูกมือมหายักษ์จิกขยุ้มขว้างปาขึ้นไปบนอากาศ

คริสกัดริมฝีปากแน่น คืบคลานเหนี่ยวกอหญ้าไปเบื้องหน้าอย่างใช้ความพยายามขีดสุด พอรู้สึกว่ารัศมีของลมลักษณะเหมือนงวงช้างห่างพ้นตัวออกไป หล่อนก็ยันตัวขึ้น วิ่งด้วยฝีเท้าปราดเปรียวและเร็วที่สุดในชีวิต ตรงเข้าหาแก่งแง่โขดหินของเชิงเนินที่ห่างออกไปเพียงแค่ไม่เกิน 20 เมตร

“รพินทร์ !!”

หล่อนตะโกนเรียกสุดเสียง พร้อมกับถลาหัวซนเข้ามา...

ในซอกหินเชิงเนิน ร่างของพรานใหญ่นอนตะแคงคู้ตัว เอามือกุมหัวเข่าขวาอยู่ พลิกกายบิดอยู่ไปมาท่ามกลางแรงลมที่กำลังหมุนวนอยู่รอบบริเวณ อันทำให้กิ่งใบไม้แห้งรอบด้านหมนตลบกระจัดกระจายไปหมด คริสปราดเข้าไปถึงร่างนั้นทันที จับไหล่ที่เอียงตะแคงอยู่กับพื้นกระชากส่วนบนของร่างกายขึ้น ศีรษะของเขาเกยอยู่กับตักของหล่อน แม่ผมทองเขย่าที่ศีรษะและใบหน้า ตะโกนแหลมฝ่าเสียงลม

“...คุณเป็นอะไรบ้าง เป็นอะไรหรือเปล่า ?”

สังเกตเห็นกรามทั้งคู่บดกันเป็นสันค้าหน้าบิดเบี้ยวเหยเก แต่ดวงตาส่อแววทรหดอดทนขีดสุด ยังสามารถลืมขึ้นพบกับตาของหล่อนที่กำลังจ้องเขม็งลงมา

“คริส!...ตรงไปข้างหน้า ราว 7 หลา มีปากช่องทางเป็นโพรง ลึกเข้าไป ลักษณะเหมือนถ้ำ เข้าไปอยู่ในนั้นก่อน เร็ว”

หล่อนพยายามรั้งตัวเขาขึ้นนั่ง ในระหว่างที่พรานใหญ่ยังใช้มือทั้งสองกุมหัวเข่าที่งออยู่เช่นนั้น

“คณเป็นอะไร บอก!”

“ถูกลมพัดหล่นกลิ้งลงมาจากข้างบนนั่น หัวเข่าเคล็ด เชื่อว่าไม่เป็นอะไรมาก ตอนนี้ยังปวด...”

ลมกลุ่มหนึ่งกระโชกจากด้านบนวูบลงมาที่บุคคลทั้งสอง อันอยู่ในซอกหิน แทบจะดูดร่างของคริสให้ผงะลอยขึ้น หล่อนไวมาก ปล่อยหมวกที่สวมอยู่ให้ปลิวกระชากตามแรงลมขึ้นไป โดยตัวเองกดร่างรพินทร์ไว้ สอดลำตัวเข้าไปอยู่ใต้ซอกหิน มันวูบลงมาชั่วพริบตา แล้วก็ย้ายตำแหน่งไปจู่โจมยังบริเวณข้างเคียงอื่นๆ ต่อไป เหมือนปลายของท่อดูดฝุ่น ที่จะเลือกทิ่มลงบนตำแหน่งไหน หินผารายรอบด้านที่ไม่มีความมั่นคงพอ บัดนี้สั่นไหวโยกคลอนไป ส่วนบนบางแห่งหักกระเด็น ด้วยอานุภาพรุนแรงของพายุหมุนลักษณะประหลาด อันราวจะบันดาลขึ้นด้วยเวทมนตร์ลี้ลับ

โดยไม่ปล่อยเวลาให้ล่าช้าไปแม้แต่วินาทีเดียว คริสผู้ว่องไวทันต่อเหตุการณ์วิกฤติทุกสภาพ สอดไหล่เข้าไปในรักแร้ข้างหนึ่งของรพินทร์ แล้วประคองเขาขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล โดยไม่สนใจว่าเขาจะบอกให้หล่อนล่วงหน้าไปก่อนอย่างไร

“เกาะให้แน่นๆ ฉันจะลากคุณเข้าไปเอง”

อย่างแข็งแรงเกินสภาพร่างกายอันเพรียวงาม แม่ผมทองสามารถหิ้วเอาพรานใหญ่ขึ้นมายืนงอขา เอียงกระเท่เร่อยู่อีกมือหนึ่งของหล่อนคว้าไรเฟิลประจำมือของเขาที่ตกอยู่ใกล้ๆ

แล้วประคอง ลากถูลู่ถูกังไปเลียบโขดหินเตี้ย ๆ ตรงไปยังตำแหน่งที่เขาบุ้ยปากบอกทันที ท่ามกลางเสียงพายุที่คำรนอยู่หวีดหวิว ก็ยังโชคดีบ้าง ที่ทั้งสองเข้ามาอยู่เชิงเนิน มีป่าหินย่อม ๆ ล้อมรอบสกัดทิศทางลมปะทะปะทังไว้ได้บ้าง ไม่ได้อยู่กลางทุ่งโล่ง ๆ ซึ่งจะเป็นบริเวณที่พายุหมุนเกรี้ยวกราดได้เต็มที่

อึดใจเดียว คนทั้งคู่ก็โขยกเขยก ฝ่าแรงลมอันน่าสะพรึงกลัวเข้ามาถึงเวิ้งปากโพรง ที่มองดเหมือนทางเข้าของอะไรชนิดหนึ่ง ตรงตามที่รพินทร์บอกทุกอย่าง จอมพรานใช้ขาอีกข้างหนึ่งเป็นเครื่องยัน ส่วนข้างที่ทำท่าเหมือนจะพิการไปชั่วขณะนั้น ใช้แตะลากไปกับพื้น ดูเหมือนคนขาหัก

สภาพความดุดันของพายุเบาบางลงในทันที เมื่อทั้งสองพ้นเข้ามาในบริเวณปากโพรงแห่งนี้ หล่อนลากรพินทร์เข้าไปจนลึกพอที่จะแน่ใจว่า อำนาจของพายุหมุน ไม่สามารถจะติดตามเข้ามาจับเหวี่ยง หรือดูดให้ลอยขึ้นไปได้ แล้วทั้งสองก็หมอบฮวบลงด้วยกันอย่างเหน็ดเหนื่อย เบื้องนอก เสียงก้อนหินใหญ่น้อยเคลื่อนอยู่คึกคั่ก เสียงความดุร้ายของพายุ ยังอื้ออึงอยู่ทั่วไป

“คริส คุณตามเข้ามาที่นี่ทำไม ผมสั่งให้พวกคุณแยกหลบเข้าไปในดงนั่น”

รพินทร์แยกเขี้ยว ฝืนทนต่อความเจ็บปวดเคล็ดยอกร้องถามมา

หล่อนจับที่ขา ข้างอันแลเห็นว่าบาดเจ็บนั้นทันที แม้

อากาศเบื้องนอกจะมืดมนลง แต่มันก็ยังพอมองเห็นอะไรได้รางๆ พอสมควร ตรงบริเวณปากโพรงแห่งนี้

“ไม่ต้องถามอะไรมาก รู้แต่เพียงว่า มีอะไรบางสิ่งบางอย่างเตือนสั่งให้ฉันตรงเข้ามาที่คุณโดยเร็วในขณะนี้ อาจเป็นอำนาจกระแสจิตของผู้หญิงที่ชื่อ ดาริน วราฤทธิ์ ก็ได้ ที่บงการควบคุมจิตของฉันในขณะนี้...”

คริสพูดโดยเร็ว แล้วกระชากมีดประจำตัวออกมา ทิ่มพรวดเข้าที่ขากางเกงบริเวณเข่าของเขา กรีดงัดขาดแควก จากนั้นก็ฉีกขากางเกงข้างนั้นของเขาออกอย่างฉับไวที่สุดเพื่อตรวจดูบาดแผล โดยตัดขากางเกงข้างนั้นออกข้างหนึ่ง

ไม่ปรากฏบาดแผล หรือรอยเลือดใดๆ จากบริเวณเข่าหรือหน้าแข้งตำแหน่งนั้นเลย นอกจากอาการบวมช้ำเขียวเล็กน้อย คริสตะครบคลำลงไปตรวจยังที่นั้น ด้วยความที่ตนเองตกใจร้อนใจอยู่ก่อน รพินทร์แยกเขี้ยวร้องจ้าก

“เฮ้ย ! เบา ๆ อย่าบีบ...”

เขาตะโกนออกมาอย่างลืมตัว หล่อนจึงได้สติเปลี่ยนมาเป็นค่อยๆ ประคองลูบอย่างแผ่วเบา และพยายามตรวจอยู่เช่นนั้นโดยเร่งด่วน แต่ก็คงไม่พบบาดแผลใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากรอยปูดโปนที่หัวเข่าดังกล่าว

“หักหรือเปล่า...คุณแน่ใจไหม ว่ากระดูกขาส่วนล่างนี่ไม่หัก”

ทั้งที่ยังหลับตาแยกเขี้ยวอยู่นั้น รพินทร์สั่นศีรษะ

"ไม่หัก! แต่รู้สึกลูกสะบ้ามันเป็นอะไรไม่ทราบ อาจเคลื่อน!"

หล่อนถลันเข้าไปทางด้านหลังเขา ลากพรวดเดียวเอาส่วนหลังเขาเข้าไปพิงกับผนังหิน ร้องสั่งมาละล่ำละลัก

"นั่งพิงไว้...พยายามเหยียดขาข้างนี้ออกมา...เหยียดออกมา !!"

"ผมเหยียดไม่ได้ เหยียดไม่ออก ยิ่งยืดขา ก็ยิ่งปวด"

ทั้งสองพูดจากันในขณะนี้ ในลักษณะต่างฝ่ายต่าง ตะโกนฝ่าเสียงพายุอื้ออึงอยู่ด้านนอก ขาซ้ายของเขาเหยียดราบไปกับพื้นแล้ว แต่ขาขวายังคงงอสั่นริกๆ แตะยันพื้นอยู่เช่นนั้น เหงื่อเม็ดโตๆ ผุดซึมเต็มหน้าอันเห็นชัดว่าซีดเผือด คริสเม้มริมฝีปากแน่น หล่อนเริ่มควบคุมสติ และใช้ความพิจารณาอย่างถี่ถ้วนอีกครั้งในทันที พร้อมกับค่อยๆ เอามือเข้าไปลูบคลำ

มันจริงดังที่เขาบอก กระดูกสะบ้าหัวเข่าของเขา ดูเหมือนจะเคลื่อนจากตำแหน่งเดิมอันควรจะอยู่ออกมา ต่ำลงมาทางสันหน้าแข้งเล็กน้อย สังเกตได้จากรอยทะลักปูดขึ้นมาของมัน หล่อนทดลองเอามือทั้งสองกดดันผลักขึ้นไป พรานใหญ่ร้องโวยวายออกมาอีก พยายามผลักให้ห่างออกไป

"อย่าแตะต้องมัน ปวดมาก!"

"ใจเย็นๆ ไว้ ฉันจะค่อยๆ นวดให้ ประเดี๋ยวมันอาจผลุบเข้าที่เอง ยืดขาออกมาอีกนิดได้ไหม"

"โน!"

รพินทร์ตะโกนลั่น

ตั้งแต่เดินป่ามาด้วยกัน หล่อนยังไม่เคยเห็นเขามีอาการแสดงความเจ็บปวดโอยวายเช่นนี้มาก่อน ทั้งมือและเท้าอีกข้างหนึ่งที่ยังเคลื่อนไหวได้ พยายามที่จะผลักหรือถีบหล่อนให้ห่างตัวออกไป เหมือนไม่ประสงค์จะให้หล่อนมาแตะต้องบริเวณจุดเจ็บปวดของเขาในขณะนี้ใดๆ ทั้งสิ้น คริสหลีกหลบได้อย่างว่องไว แล้วเข้ามาทางด้านขาข้างที่หงิกงอของเขาค่อยๆประคองจับบริเวณน่อง และข้อเท้าที่สวมบู๊ทสั้นของเขาไว้

“อยู่นิ่งๆ กลั้นใจนิดเดียวเท่านั้น ฉันจะทำให้หัวเข่าข้างนี้ของคุณกลับคืนในสภาพปกติ”

หล่อนบอกอย่างปลอบใจ แต่รพินทร์ร้องห้ามเสียงหลง คริสแสดงให้เห็นถึงความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดของหล่อน อย่างชนิดไม่สนใจอีกทั้งสิ้น ขณะนี้ รพินทร์ไม่อาจผงกตัวขึ้นมาขัดขวางหล่อนได้ แม้จะพยายาม เพราะขาที่งออยู่ข้างนั้นเป็นอุปสรรคอยู่ และโดยฉับพลันทันที ฝ่าเท้าของหล่อนยันพรวดเข้ามาที่บริเวณท้องอันกิ่วแห้งของเขา เหยียบไว้ เวลาเดียวกันมือที่ประคองจับอยู่ที่ข้อเท้าก็กระชากพรวดเต็มแรง อีกมือหนึ่งก็ดันเสยลูกสะบ้าที่เคลื่อนปลิ้นลงมายังส่วนบนของหน้าแข้ง มันเป็นเวลาเพียงชั่ว 1 ใน 10 ของวินาทีเท่านั้น ที่หล่อนออกแรงดึงเต็มที่

รพินทร์ร้องแทบไม่เป็นภาษาอีกครั้ง พร้อมกับสะดุ้งโหยงสุดตัว สะบัดร่างพลิกไปนอนตะแคงอยู่กับพื้น ขาข้างนั้นของเขา ซึ่งบัดนี้ ขากางเกงได้ถูกตัดออกไปแล้วแค่เข่า ยืดเหยียดยาวออกมาได้ ร่างกายสั่นอยู่ริกๆ ราวกับสัตว์ป่าที่ถูกปืนก่อน

สั้นลมปราณ กรามบดนูนเป็นสัน แม่ผมทองภายหลังจากกระชากสุดแรงเกิดแล้ว ก็ถอยออกมายืนดูอาการของเขาอย่างระมัดระวังนิดหนึ่ง โดยยังไม่เข้าใกล้ก่อน รพินทร์ก็ยังนอนกำมือแน่นอยู่เช่นนั้น อึดใจใหญ่ต่อมา จึงเริ่มพลิกตัวนอนหงาย พยายามใช้ข้อศอกยันกายส่วนบนขึ้น แต่ยังไม่กล้าเคลื่อนไหวขา หล่อนจึงกรากเข้าไปประคองเขาทางด้านหลัง ช่วยจัดให้นั่งพิงผนังตามเดิม

"ก็แค่นี้เอง สะบ้าเข้าที่แล้ว โชคดีมากที่มันไม่หักหรือแตก ฉันจะเอาครีมทาแก้เคล็ดนวดให้"

จอมพรานถอนหายใจเฮือก นั่งพิงผนังหลับตาอยู่ตามเดิม แต่ไม่พูดอะไรอีก คริสล้วงในย่ามหลังส่วนตัวอย่างว่องไว คว้าเอาหลอดยาชนิดหนึ่ง ลักษณะเหมือนหลอดยาสีฟันบีบครีมสีขาวออกมาจำนวนหนึ่ง ถอดถุงมือหนังของตนเองออกแล้วขยี้ละเลงครีมจำนวนนั้นลงกับฝ่ามือเปล่า จากนั้นก็ลงมือลูบคลึงเบาๆ ลงไปยังบริเวณเข่า และใต้ข้อพับขาของเขาจากมืออันแสดงให้เห็นถึงความชำนาญในด้านปฐมพยาบาลในทุกสภาพ

ครั้งแรกที่หล่อนเริ่มคลึงนวด รพินทร์สะดุ้งอีกครั้งอย่างผวากลัวเจ็บ แต่ไม่ถึงกับร้องออกมา ต่างกว่าครั้งแรก และมือทั้งสองของเขาขยุ้มจับไปที่ไหล่ของหล่อนกำแน่น เตรียมที่จะผลักให้กระเด็นออกไป หากมันเกิดความเจ็บปวดทรมานขึ้นอีก คริสนวดเฟ้นบริเวณนั้นครั้งแรกก็เบาๆ ก่อน แล้วต่อมา

ก็ค่อยคลึงแรงขึ้น แล้วรวบฝ่ามือทั้งสองบีบรอบบริเวณนั้นแน่น กุมไว้ถามว่า

"รู้สึกเป็นไงบ้าง ตอนนี้?"

เขาไม่ตอบ ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อบนใบหน้าแล้วลืมตาขึ้น ถอนใจยาวอีกครั้ง

"ค่อยยังชั่วขึ้นมากแล้ว ขอบคุณ"

"เอาละ ทดลองงอขาข้างนี้เข้าไปซิ ช้าๆ ก่อน"

หล่อนสั่ง มือยังช่วยบีบรัดบริเวณนั้นอยู่เช่นเดิม พรานใหญ่ค่อยๆ ลากปลายขาเข้ามาได้อย่างพยายาม แต่แล้วก็สูดปากอีก เมื่อมันเข้ามาได้เพียงครึ่งทาง หล่อนจึงกดแล้วจับเหยียดออกไปตามเดิม

"มันกำลังระบม พักสักครู่ก็จะค่อยยังชั่วขึ้น ครั้งแรกๆ อาจเดินไม่ถนัดนัก ก็ดีเหมือนกัน ต่อไปจะได้ไม่ต้องเดินเร็วเกินไปนัก รู้ไหม ถ้าสะบ้าไม่เข้าที่ คุณจะเดินไม่ได้เลย และจะปวดทรมานอยู่แทบชักอย่างนี้แหละ"

รพินทร์กลืนน้ำลายลงคออันแห้งผาก และหายใจแผ่วๆ ดูเขาจะหมดฤทธิ์เดชลงชั่วคราว คริสอมยิ้ม ปลดกระติกน้ำของเขาข้างเอวออกมา พร้อมกับยาเม็ดหนึ่ง ออกคำสั่งต่อไป

"กินเสีย มันจะช่วยแก้ระบม และอักเสบ"

ระหว่างที่เขายังนิ่งงันคลำเข่าตัวเองอยู่เหมือนไม่สนใจกับคำพูดของหล่อน คริสใช้มือในลักษณะเป็นก้ามปูหรือคีม บีบฉับเข้าที่ขากรรไกรทั้งสอง อาการจับชนิดนั้นบังคับให้เขาต้องหงายหน้าเงย และอ้าปากออกในทันที หล่อนใช้ความรวดเร็วจังหวะนั้นยัดเม็ดยาใส่ปาก แล้วกรอกน้ำตามเข้าไปจนรพินทร์

สำลักแทบตาเหลือก แต่ก็กลืนยาตามที่หล่อนต้องการลงไปได้ แม่ผมทองหัวเราะออกมาเบาๆ อย่างพอใจ เอามือขยี้เส้นผมบนศีรษะเขาแล้วผลักเบาๆ

"รู้ตัวเองบ้างไหม บางทีคุณก็เหมือนเด็กๆ เหมือนกันคือพูดดีๆ ไม่รู้เรื่อง ไม่สนใจ ต้องใช้วิธีบังคับเอา"

"คุณเป็นคนทารุณโหดร้ายจริงๆ! ทารุณเกินกว่าที่ผมคิด!"

เขาพึมพำออกมาอย่างยากเย็น อ้าปากหายใจหอบๆ มีอาการหมดเรี่ยวหมดแรงไปชั่วขณะ คริสยังคงยิ้มด้วยมุมปากอยู่เช่นนั้น ดูไม่ออกว่าเป็นยิ้มด้วยความปรานี หรือความดุดัน

"เพิ่งรู้หรอกหรือ? ฉันไม่เคยบอกเตือนให้คุณรู้มาก่อนว่า ว่าฉันทารุณเหี้ยมเกรียมอยู่สักหน่อย แต่มันก็วางรากฐานอยู่บนความที่ต้องการจะช่วยเหลือคุณ สภาพของคุณเมื่อตะกี้นี้ เหมือนเด็กเล็กๆ ไม่มีผิด ถ้าฉันไม่ใช้ความเฉียบขาดให้คุณเจ็บเสียครั้งเดียว แล้วช่วยให้สะบ้าเข้าที่ ขาข้างนี้ของคุณอาจพิการตลอดไปก็ได้"

"คุณเล่นถีบยันเข้ามาที่ท้องผม แล้วกระชากแรงที่สุดมันปวดแทบขาดใจเลย!"

"ขอโทษ ถ้าฉันไม่ทำแบบนี้ สะบ้าของคุณก็ไม่มีทางเคลื่อนกลับเข้าที่ได้ ในภาวะอย่างนี้ ขืนมาทำเหยาะแหยะอยู่คุณจะพูดออกมาไม่เป็นภาษาหรอก นอกจากนอนครางหงิกงอเป็นกุ้งเผาอยู่แบบนี้แหละ ฉันพยายามที่จะช่วยคุณให้เร็วที่สุด แต่คุณก็พยายามที่จะต่อต้าน แม้กระทั่งพยายามถีบ หรือพยายามจะต่อยฉัน"

“ผมทำอย่างนั้นเร๊อะ?”

หล่อนแบะปาก ตบเข่าเขาข้างนั้นผลัวะลงไปโดยแรง แต่คราวนี้รพินทร์ไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่สะดุ้งตกใจเท่านั้น

“ใช่ซิ! ดีว่าฉันรู้ก่อนล่วงหน้า หลบเสียทัน ตอนนั้นถ้าคุณมีปืนอยู่ในมือคุณก็คงยิงฉันแล้ว”

“โทษที ผมเจ็บจนหน้ามืด ไม่รู้สึกตัวเลย คุณเล่นกระทืบท้องกระชากขานี่ โหดร้ายจริง ๆ”

รพินทร์บ่น เขาคิดไปไม่ถึงจริง ๆ ที่หล่อนจะใช้วิธีการแบบนี้

“อ้อ! จะให้ฉันทรมานคุณ โดยวิธีจับมัดไว้เสียก่อน แล้วค่อย ๆ ดึงขาคุณออกไปงั้นรึ? รับรองว่าวิธีนั้นคุณจะเจ็บปวดแทบสลบ ร้องโวยวายเสียยิ่งกว่าวัวถูกเชือดอีก นี่เจ็บวูบเดียวก็หายแล้ว ตอนนั้นน่ะคุณใจเสาะที่สุด วิธีช่วยคนใจเสาะ ก็ต้องทำอะไรที่รวดเร็วเฉียบพลันทันที”

หล่อนด่าเอาเสียอีก รพินทร์คอแข็ง เถียงไม่ออก หน้ายังมุ่ยอยู่ แต่อาการดีขึ้นกว่าเดิมมาก **กึ่งฉุนโกรธกึ่งขอบใจ กึ่งรักน้ำใจ ปะปนกันอย่างชนิดแยกไม่ถูก ในใจนึกอยากจะสะบัดหลังมือให้สักฉาด หรือต่อยหน้าสักเปรี้ยง แต่ก็ทำไม่ลง เพราะมันจริงอย่างที่หล่อนพูดทุกอย่าง**

“กระชากขาผมตะกี้นี้นะ ถ้าสะบ้ามันไม่เข้าที่ กลายเป็นขาพิการไปเลย จะทำยังไงกันนี่”

“ก็ช่วยไม่ได้ มันเป็นกรรมของคุณเอง แต่ฉันแน่ใจว่าฉันช่วยคุณอย่างถูกวิธีที่สุดแล้ว”

"แม้แต่จะจับผมแหกปากเหมือนคนเจตนาจะทำร้ายกันเพื่อยัดยาเข้าไปนะเรอะ"

"ในภาวะเช่นตะกี้ ฉันก็พูดเป็นเหมือนกันนะว่า 'รพินทร์ขา ทานยาเสียหน่อยนะคะ' แต่ฉันคิดว่า มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก ใช้วิธีที่ฉันเคยบังคับให้เชลยกินไซยาไนด์ย่อมดีกว่า ไม่ต้องเปลืองเวลา ฉันจะทำอะไรทุกอย่าง แม้จะดูว่าทารุณสักแค่ไหนก็ตาม เพื่อช่วยเหลือคนดื้อรั้น คนอวดดีตลอดกาลอย่างคุณ จำไว้!"

รพินทร์เอาหลังมือขยี้ปลายจมูก เขารู้สึกค่อยยังชั่วขึ้นมากแล้ว อำนาจยาทาแก้เคล็ดยอกของคริส ทำให้ผิวหนังบริเวณนั้นร้อนผะผ่าว บรรเทาอาการปวดลงไปอย่างน้อยก็กว่า 70 เปอร์เซ็นต์ ถ้าจะนับจากความรู้สึกครั้งแรก ที่ถูกลมพัดกรรโชก กลิ้งลงมาเอาเข่ากระแทกแง่หินจนสะบ้าเคลื่อน บัดนี้สติสัมปชัญญะเริ่มกลับคืนมา เพื่อตระหนักรับรู้กับสถานการณ์ของภัยจากธรรมชาติที่เผชิญอยู่

"คุณตามผมมาได้ยังไงกันนี่?"

"ก็วิ่งตามมานะซิ"

"ทำไมจะต้องวิ่งตามมาด้วย ก็คุณเดินมาพร้อมๆ กับพวกนั้นไม่ใช่หรือ"

"ฉันบอกไม่ถูกเหมือนกัน ว่าทำไมถึงต้องการตามมาให้ถึงคุณตรงตำแหน่งนี้เสียโดยเร็ว บอกแล้วว่ามันคล้ายๆ จะมีอะไรมากระซิบออกคำสั่งฉัน ให้มาถึงตัวคุณให้เร็วที่สุด เป็น

อาการสังหรณ์บางอย่าง แล้วก็จริงอย่างที่สังหรณ์เตือน พอมาถึงก็เห็นคุณหล่นตุบลงมาเป็นง่อยอยู่ตรงเชิงเนินนี่พอดี ฉันเองก่อนจะฝ่าลมมาถึงที่นี่ได้ ก็แทบถกดดลอยขึ้นไปบนอากาศอยู่หลายครั้ง มันเป็นพายุประหลาดเหมือนทอร์นาโด”

“รู้สึกว่าคุณจะเดินคู่มากับบุญคำไม่ใช่รึ แล้วตอนนี้บุญคำหายไปไหน?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ตาพรานเฒ่าของคุณพยายามจะวิ่งตามฉันมา ขณะที่ฉันออกวิ่ง และตอนนั้นมันก็เกิดพายุหมุนรุนแรงขึ้นพอดี แกวิ่งตามฉันไม่ทัน ฉันไม่ได้เหลียวกลับไปดู”

“ตายละ ถ้าบุญคำอยู่กลางทุ่ง ขณะที่เกิดพายุ ก็ยุ่งละซิ !...”

เขาอุทานออกมา ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง แล้วต่อมาว่า

“...แล้วพวกนั้นทั้งหมดล่ะ?”

คริสสั่นหน้า ขณะนั้นเสียงพายุหมุนยังคำรนอยู่อย่างน่ากลัวเบื้องนอก มันดูเหมือนจะทวีความรุนแรงขึ้น เสียงไม้ไล่ในป่าทึบที่ไม่ห่างออกไปนัก หักยอด ถอนโคน ได้ยินแว่วเข้ามาได้ถนัด

“ฉันไม่รู้ ตอนฉันออกวิ่ง บอกแล้วว่าไม่ได้เหลียวกลับไปดูข้างหลังเลย ตัวฉันพยายามที่จะมาถึงที่นี่ให้เร็วที่สุด และก็ต้องพยายามหลีกหลบกลุ่มลมที่ดูดจากข้างบนลงมาหอบเอาทุกสิ่งทุกอย่างให้ลอยขึ้นไปด้วย มันจับลงมาเป็นจุดๆ”

“ผมวิทยุเตือนพวกเขาทั้งหมด ให้หลบเข้าไปในดงทึบริมชายทุ่งโล่งนี่ ด็อกเตอร์สแตนลีย์พูดกับผม และดูเหมือนเขาจะเข้าใจคำสั่งดีแล้ว ระหว่างที่พูดกันอยู่ ผมก็ถูกพายุกระแทก

หงายหลังหล่นลงมา ตอนขึ้นไปอยู่บนไหล่เนิน มองเห็นมันกำลังเป็นควันหมุนติ้วอยู่ข้างหน้า พุ่งผ่านมาทางด้านนี้เร็วเหลือเกิน..."

แล้วเขาก็ลูบคลำไปที่เอวเหมือนจะหาอะไรสักอย่าง แล้วร้องออกมาว่า

"...อ้าว! วิทยุของผมก็พลัดตกหายไปเสียแล้ว คงจะตอนที่กลิ้งหล่นลงมานั่นเอง"

"ไม่ต้องไปห่วงถึงเรื่องวิทยุนั่นอยู่หรอก..."

คริสว่า

"...เมื่อพายุมันหมดสิ้นไปแล้ว เราพอจะค้นหาได้จากตำแหน่งที่คุณกลิ้งตกลงมา เพราะถ้ากดคีย์เรียก มันก็ร้องตอบออกมาให้เรารู้ตำแหน่งเอง ฉันจะลองติดต่อกับพวกนั้นดูเอง"

กล่าวจบ หล่อนก็ดึงวิทยุประจำตัวที่เหน็บเอวด้านหลังออกมา กดคีย์กรอกคำพูดลงไปเร็วปรื๋อ

"คริสเรียกทุกคน คริสเรียก...ได้ยินตอบด้วย!"

ทั้งเขาและหล่อนรอฟังพรรคพวกที่จะตอบมา แต่เงียบกริบไปหมด จึงได้แต่มองหน้ากันเอง หล่อนเรียกซ้ำๆ อีกสองสามครั้ง ก็ไม่มีคำตอบมาเช่นเดิม ทุกสิ่งทุกอย่างของฝ่ายโน้นดราวจะถกกลืนหายไปกับมหาวาตะหมดแล้ว

"พระเจ้า! พวกนั้นคงจะแย่กันหมดแล้ว ไม่มีใครได้ยินเสียงเรียกจากเราเลยรึ"

แม่ผมทองครางออกมา

“รออีกสักประเดี๋ยว บางทีอาจกำลังชุลมุนหาที่หลบซ่อนกันอยู่ในดงทึบนั่นก็ได้ ตอนนี้เรายังทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น”

พร้อมกับพด เขาพยายามที่จะเกาะแง่หินบริเวณใกล้เคียง ขยับจะลุกขึ้น คริสเข้ามาประคองทันที เตือนให้เขานั่งลงก่อน แต่รพินทร์ไม่ฟังเสียง ยันขา เกาะหินขึ้นมายืนตรงได้ พอเริ่มออกเขยกเดินก็เสียหลัก หมุนคว้างไปทางหนึ่งอย่างเสียดุล เพราะขาข้างที่สะบ้าเคยเคลื่อนยังเคล็ดยอก ไม่มีกำลังพอ แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะอุทานออกมาคำหนึ่ง โดดเข้ามาโอบคว้าตัวเขาไว้ แต่หลักของหล่อนก็ไม่ดีเช่นกัน เพราะไถลลื่น ทั้งสองจึงล้มกลิ้งลงด้วยกัน

“อ๊าวว์!”

หล่อนร้อง เพราะรู้สึกว่าตัวเองจะเป็นฝ่ายหงายหลังฟาดลงไปโดยมีรพินทร์ทับอยู่ข้างบน แต่ก่อนที่ร่างทั้งสองจะทันกระทบพื้นนั่นเอง จอมพรานก็หมุนตัวโดยหลักการล้มของยูโดพลิกเอาตัวหล่อนขึ้นข้างบนเสียก่อนป้องกันไม่ให้หลังของหล่อนกระแทก หรือศีรษะไปฟาดน็อกพื้น

จึงกลายเป็นว่า ส่วนหลังของเขา ซึ่งมีเครื่องหลังติดอยู่กระแทกพื้นเสียเอง โดยเก็บส่วนคอและศีรษะไว้รอดจากการฟาดแง่หินไปได้อย่างหวุดหวิด

ร่างของหล่อนนอนทับเต็มตัวอยู่บนร่างของเขาในลักษณะเหยียดยาวทาบกันหมดทุกส่วน และนิ่งกันอยู่ในสภาพนั้นชั่ว-ขณะจิต แก้มต่อแก้มแนบชิด

“เจ็บอีกหรือเปล่า หัวฟาดถูกอะไรไหม?”

หล่อนผงกศีรษะขึ้น กระซิบถาม

“ไม่ ถึงผมจะช่วยเหลือกระดูกสะบ้าเคลื่อนไม่เป็น แต่ผมก็ ‘ล้มเป็น’ มากกว่าคุณ”

“ขอบใจที่เสียสละ หมุนเอาตัวเองลงล่าง คุณน่าจะเอาเปรียบโดยพลิกฉันลงล่างแทน อย่างน้อยก็แก้ลำตอนที่ฉันกระชากขา และถีบคุณตะกี้”

“ผมไม่เคยเอาเปรียบใคร และถ้ามีเหตุการณ์ที่จะต้องรับเคราะห์ ผมเอาตัวเข้าแลกให้ก่อนสำหรับเจ้านายทุกคน”

คริสตินาย้ิมด้วยสายตา ยังไม่ยอมขยับเขยื้อนกายผละลงไปจากร่างกายของเขา

“ตอนนี้จิตใจคุณเข้มแข็งตามเดิมแล้วนะ แม้ว่าร่างกายยังไม่ค่อยจะแข็งแรงนัก”

“ใช่ ผมคุมสติได้แล้ว จะไม่ใจเสาะ แหกปากร้องโวยวายอะไรอีก”

“ทำไมถึงใจน้อย เก็บเอาไปคิดในสิ่งที่ฉันพูดตะกี้ มันไม่มีความหมายอะไรหรอก คุณยังยันขาข้างนั้นไม่ได้หรือ?”

“มันยังเสียวแปลบๆ อยู่ แต่เชื่อว่าอีกไม่นานก็คงหาย”

“ถ้าหากว่าหายแล้ว คุณเดินทิ้งฉันลิ่วๆ ไปโดยไม่หยุดรอแบบที่เคยละก็ รู้ไหม ฉันไม่อยากจะให้คุณหายเลย อยากให้คุณเดินขาเขยกอยู่อย่างนี้แหละ”

“เป็นความคิดที่ไม่เข้าท่าเลย ผมพิการไร้สมรรถภาพเสียคนเดียว พวกคุณจะแย่หนักลงไปกว่านี้”

“มันแย่ขีดสุดแล้ว ในการเดินทางมาครั้งนี้ ไม่มีอะไรที่จะแย่ลงไปกว่านี้หรอก”

น้ำเสียงของหล่อนเบาหวิวเลื่อนลอย อย่างคนสิ้นหวัง เอาหน้าผากลงแนบกับปลายคางเขา

พายุเบื้องนอกสะเทือนเลื่อนลั่น...

แต่พายุภายในของรพินทร์ ไพรวัลย์ สงบราบคาบด้วยพลังจิตที่เด็ดเดี่ยวมั่นคง โดยไม่มีอะไรมาคลอนแคลนเสียได้เขาไม่มีคาถาบทใดที่จะพร่ำภาวนาในขณะนี้นอกจากดาริน...ดาริน และดาริน...ดาริน ผู้จะสนิทแนบอยู่ในสมองและวิญญาณตลอดไป ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติไหน

ศักดิ์สิทธิ์มหัศจรรย์ยิ่ง จากคาถาที่เอ่ยเรียกเป็นนามของแม่ดอกฟ้าดารินอยู่ในใจตลอดเวลาเช่นนั้น ทั้งๆ ที่นอนนิ่งปล่อยให้ร่างของหล่อนนาบทับแนบทุกส่วนอยู่เช่นนั้น เพราะไม่อยากจะผลักไสด้วยกิริยา หรือวาจา เพื่อให้เรือนร่างอันแสนจะเย้ายวนนั้นผละออกไปเสีย ประมาณแค่ 1 นาทีเท่านั้น คริสตินาก็ขยับกายลุกขึ้นเอง พร้อมทั้งประคองช้อนศีรษะเขาขึ้นมา แล้วเอ่ยขึ้นด้วยเสียงปกติว่า

“ฉันเป็นห่วงเบลที่ยังไม่แข็งแรงนัก กับบุญคำที่พยายามตามหลังฉันมา ไม่รู้ป่านนี้เป็นยังไงบ้างแล้ว”

พร้อมพูด หล่อนควักบุหรี่ออกมาพร้อมกันสองตัว จุดขึ้น ตัวหนึ่งคาบไว้ ตัวหนึ่งยื่นส่งให้ รพินทร์รับมายัดใส่มุมปาก

“บุญคำคงไม่ต้องห่วง ถึงยังไงแกก็เอาตัวรอดได้เสมอ พวกที่น่าห่วงนอกจากเบลแล้ว ก็คือฝ่ายของคุณทุกคน รวมทั้งพวกลูกหาบ”

“พายุหมุนมันจะเกิดขึ้นนานสักเท่าไหร่นี่?”

หล่อนเอียงหน้า มองฝ่ากลุ่มหมอกควันออกไปนอกปากโพรง ที่เข้ามาอาศัยหลบอยู่

“ผมไม่ทราบเหมือนกัน ตามปกติมันมาเร็วและผ่านไปเร็ว แต่มันดุร้ายน่ากลัวมาก ยิ่งกว่าน้ำป่า หรือไฟป่าเสียอีก เพราะทั้งสองอย่าง เรายังพอมีเวลาหลบได้ทัน คุณโชคดีมากที่มาถึงตีนเนินนี่ได้ก่อนที่จะถูกมันพัดหอบหายขึ้นไปบนสวรรค์แล้วก็ปล่อยให้หล่นตุบลงมา เหมือนคนโดดร่มจากเครื่องบินแล้วร่มไม่กางยังไงยังงั้น ระหว่างนี้ ผมต้องการให้คุณใช้วิทยุเรียกพวกเราเป็นระยะ ๆ เผื่อจะติดต่อกันได้บ้าง”

คริสปฏิบัติตามคำแนะนำของเขา แต่ยังไม่ได้ผลอะไรทั้งสิ้น ไม่มีเสียงใครตอบรับมาเลย นอกจากเสียงอึงอลราวเสียงร้องปิศาจจากขุมนรก ของพายุหมุนด้านนอกเท่านั้น

จึงบัดนี้ ภายในโพรงคูหาอันเป็นที่หลบกำบังลมได้เป็นอย่างดี ทั้งสองได้แต่นั่งมองหน้ากันในระยะใกล้ๆ กะพริบตาอยู่ปริบ ๆ...

รพินทร์ดีดปลายบุหรี่ที่สูบเข้าไปได้สองสามครั้ง โดยพยายามไม่ให้ส่วนที่เหลือชำรุดบุบสลายแล้วหย่อนลงใส่กระเป๋าเสื้อไว้ ตามประสาคนประหยัดขาดแคลนกลางป่า คริสเห็นแล้วแม้อารมณ์ของหล่อนยามนี้ยังคงกังวลอยู่กับพรรคพวกเบื้องนอก อันไม่ทราบอนาคตก็อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้ กึ่งสงสารกึ่งทุเรศ จึงโยนของใหม่เอี่ยมที่ยังไม่ได้แกะแม้แต่ตัวเดียวมาให้เขา พรานใหญ่รับไปใส่กระเป๋าเสื้อไว้

“ถ้าพายุไม่หยุดไปอีกนาน ถ้าเราไม่สามารถติดต่อกับพวกเราได้อีกเลย เราจะทำยังไงกันดี?”

หล่อนตั้งปุจฉามาลอย ๆ

“ก็รอให้พายุหยุด แล้วก็ออกตามหา”

อีกฝ่ายตอบมาง่าย ๆ จากเค้าหน้าเย็นกระด้างที่อ่านไม่ออกเหมือนเคย

“คุณพูดอะไรดูมันง่าย ๆ ไปเสียหมดทุกอย่างนะ”

“ก็เพราะผมเป็นคนง่าย ๆ”

“ไหนเช้าวันนี้ คุณบอกว่าบรรยากาศมันปลอดโปร่งดีมากยังไงล่ะ ทำไมเราถึงเจอเอาเหตุการณ์ไม่คาดฝันแบบนี้ขึ้นอีก”

“ก็เพราะมันเป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน หรือคาดฝันไปไม่ถึงน่ะซิ มันถึงได้เกิดขึ้นเกินกว่าที่เราจะระวังตัวทัน ในนรกดำนี่ มันเกิดอะไรที่เราไม่คาดฝันขึ้นได้ทุกอย่าง”

“ฉันอยากจะอ่านความในใจของคุณในขณะนี้เหลือเกินว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่”

จอมมัคคุเทศก์เอาหลังเอนพิงผนังหินที่เรียบราบราวกับห้องคูหาที่มีการแต่งสกัดไว้ผิดไปจากโพรงหินธรรมชาติ

“คุณเป็น ‘นัก’ ทุกอย่างไม่ใช่หรือ แม้แต่นักจิตศาสตร์ก็ทำไมไม่ลองอ่านดู”

คริสเป่าควันบุหรี่เป็นทางยาวลงต่ำ แล้วว่า

“นอกจากคิดถึงคู่รักกับภาพปั้นของเจ้าหญิงที่หน้าเหมือนคู่รักคุณแล้ว ฉันอ่านอะไรไม่ออกเลย จากหน้าที่เย็นแข็ง ตายด้านเหมือนหินที่เขาปักไว้บนหลุมฝังศพ”

“ถ้างั้นก็อย่าพยายามอ่าน สวดมนต์ของคุณไปดีกว่า ถ้าคุณเคยสวดอยู่บ้าง ขอให้พระเจ้าและสวรรค์เบื้องบนคุ้มครองพวกเราทั้งหมดที่พลัดพรากกระจัดกระจายกันออกไปโดยไม่รู้ใครเป็นใครในขณะนี้”

กล่าวจบประโยค เขาก็นั่งหลับตา เหมือนจะพักไปง่าย ๆ คริสเอื้อมมือมาตบค่อนข้างแรงที่แผ่นอกของเขา

“นี่จะนั่งหลับทิ้งฉันไปซึ่ง ๆ หน้าอย่างนี้น่ะรึ?”

เสียงหล่อนดังขึ้น

“ผมเพลีย ขอพักสักงีบเถอะ!”

“ไม่ได้! คุณปกติเรียบร้อยดีแล้ว กะอีแค่สะบ้าเคลื่อนหน่อยเดียว เดี๋ยวนี้ก็เข้าที่เรียบร้อยแล้ว ในที่นี้ มีฉันเข้ามาติดโพรงร่วมชะตากรรมอยู่กับคุณอยู่ทั้งคน เหตุการณ์ของพรรคพวกก็อยู่ในภาวะคับขัน คุณยังใจเย็นคิดจะนั่งหลับ ทำยังกะว่าอยู่คนเดียวงี้น่ะรึ รู้งี้ปล่อยให้นอนร้องโอย ๆ ไปคนเดียวโดยไม่ช่วยเสียก็ดีหรอก”

รพินทร์ตอบมาทั้งยังไม่ลืมตาว่า

“เรายังไม่มีโอกาสที่จะทำอะไรในขณะนี้ได้หรอก คริส คุณเรียกวิทยุไปแล้ว พวกนั้นก็ไม่แสดงท่าทีว่าจะได้ยิน หรือตอบเรามาเลย พายุข้างนอกก็กำลังแรงจัด เราโผล่ออกไปยังไม่ได้ หรือคุณคิดว่าเราควรจะทำอะไรให้ดีไปกว่านี้ได้อีกบ้าง?”

“ถึงทำอะไรยังไม่ได้ ก็ควรปรึกษาหารือให้แนวความคิดกันมั่งซิ ไม่ใช่มานั่งหลับตาเข้าฌานอยู่แบบนี้”

เสียงของหล่อนเริ่มขุ่นเขียว อย่างหงุดหงิดใจ

จอมพรานค่อยเปิดเปลือกตาขึ้นในลักษณะหรี่ หล่อน

มองดูที่ดวงตาคู่นั้น แล้วก็บอกอยู่ในใจว่า เขาเป็นผู้ชายที่มีขนตาดก ยาว และค่อนข้างงอน ซึ่งมันค้านกับแววตาที่ลึมกว้างเต็มที่ แล้วมันสาดประกายเฉียบกร้าวแข็งกระด้างยิ่งนัก

“ผมรู้ว่าคุณกำลังกระวนกระวายใจ ห่วงทุกคน ผมก็ห่วงไม่น้อยไปกว่าคุณ แต่มันได้อะไรขึ้นมาบ้างในการมารำพึงรำพันถึงเรื่องนี้อยู่ในขณะที่เรายังขยับตัวทำอะไรไม่ได้เลยเหตุ-การณ์ที่เกิดขึ้นเช้าวันนี้ มันเป็นเรื่องอุปัทวเหตุเพียงแค่เล็กน้อยเท่านั้น ถ้าเทียบกับที่เราผ่านมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน”

“ทกอย่างเป็นเรื่องเล็กสำหรับคณ! ใหญ่อย่เรื่องเดียว คือเรื่องที่จากผู้หญิงคนที่รักมา!”

เขาพยักหน้าลงนิดหนึ่ง

“ใช่!”

คริสถอนใจเฮือก เบือนหน้า ชายตามองดูด้วยหางตาแล้วไม่กล่าวอะไรอีกเช่นกัน ขยับถอยไปยึดผนังหินฝั่งตรงข้ามกับเขา สภาพฉกละหกตื่นเต้นที่ผลบเข้ามาอย่ในซอกโพรงแห่งนี้ ทำให้หล่อนยังไม่มีเวลาพอที่จะหันไปสังเกตสภาพแวดล้อมของสถานที่รอบตัวอันเข้ามาอาศัยหลบลมอยู่นี้ได้ นอกจากนั่งสูบบุหรี่ เอามือยันเข่า เท้าคางตาเหม่อมองออกไปยังปากโพรงซึ่งมัวคลุ้งไปด้วยผงคลีที่หมุนควงอยู่ติ้วๆ

เวลาผ่านไปเงียบๆ ในระหว่างบุคคลทั้งสองอีกครู่ใหญ่ แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ ชำเลืองมายังร่างของมัคคุเทศก์อีกครั้ง หล่อนเห็นเขาไถลตัวลื่นจากผนังที่พิงลงไป

แอนหงายราบอยู่กับพื้น เอาหมวกปิดหน้าไว้ มีอาการเหมือนจะนอนหลับพักไปจริงๆ จึงยื่นปลายลำกล้องเอ็ม 16 ประจำตัวไปเขี่ยหมวกที่ปิดหน้านั้นออก บอกมาว่า

“จะสบายมากไปหน่อยแล้วนะ ทีแรกก็นั่งหลับ คราวนี้จะถึงกับนอนเลยทีเดียวหรือ”

รพินทร์ลุกขึ้นมานั่งช้าๆ เอาหลังมือขยี้ปลายจมูกแรงๆ

“ผู้หญิงนี่ ไม่ว่าชาติใด ภาษาไหน ต่อให้มีความเก่งกล้าสามารถสักเพียงไร ก็หนีนิสัยของเพศเดิมตัวไปไม่ได้ จุกจิกตอแยซะจริงๆ พับผ่า!...”

เขาบ่นงึมงำออกมา แล้วควักบุหรี่ที่ดับเอาไว้ขึ้นมาจุดสูบอีกครั้ง ต่อมาว่า

“...ผมอยากจะถามคุณบ้างว่า คุณแล่นตามหลังผมมากับบุญคำ แล้วตอนที่เกิดพายุขึ้น ทำไมคุณทิ้งแกไว้ข้างหลังผละเอาตัวรอดมาที่นี่คนเดียว ทำไมคุณไม่ช่วยลากเอาแกมาด้วย ป่านนี้แกจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

“เอ้อ! ตั้งคำถามแปลกดีนี่ นายพราน !”

คริสร้องเสียงสูง แล้วหัวเราะแปร่งๆ

“...ฉัน เป็นนายจ้าง...เป็นผู้หญิง! ส่วนคนของคุณเป็นพรานผู้ชำนาญกว่าฉันมาก หน้าที่อันจะต้องคอยคุ้มกันพิทักษ์เป็นของบุญคำโดยตรง เมื่อฉันเห็นหัวหน้าพรานคือคุณเสียท่าร่วงลงมาจากไหล่เนินนั่น ฉันก็พยายามที่จะเข้ามาดูคุณให้เร็วที่สุด จะให้ฉันไปคอยหิ้วบุญคำอยู่ได้ยังไง ก็แกอยากงุ่มง่ามวิ่งช้ากว่าฉัน...ทำไมนะ ตอนที่ฉันวิ่งมาถึงตัวคุณนั้น แทนที่จะสะบ้าเคลื่อน ทำไมถึงไม่คอหักตายเสียรู้แล้วรู้รอด เดี๋ยวนี้ฉัน

ไม่สนใจแล้วละว่า คุณจะเป็นตายร้ายดียังไง หรือตายเสียได้เลยก็ดี ฉันและพวกฉันจะได้เดินทางกลับกันเสียที ฉันน่ะหมดความคิดที่จะเดินทางในเส้นทางที่บ้าอย่างมหาวายร้ายกับคุณอีกต่อไปแล้ว ที่ทนเดินกันอยู่นี่ ก็เพราะกลัวคุณจะแอบยิ้มเยาะเท่านั้น เรารู้กันหมดแล้วว่า พวกเราถูกคุณแกล้งเอามาเดินทรมานเสียให้หายแค้น ที่ไปบังคับคุณให้นำทางมา”

ธรรมชาติของเพศหญิง ตลอดจนอารมณ์แก่นแท้จากจริงใจของแม่ภูเขาน้ำแข็งผู้เหี้ยมหาญ เพิ่งจะแสดงให้ปรากฏเห็นชัดออกมาเป็นครั้งแรก

ใบหน้ากระด้างปานหินนั้น เผยรอยยิ้มเห็นฟันขาว เป็นรอยยิ้มแห่งความพอใจ ประกายตาเริ่มอ่อนโยนลง

“นึกว่าจะเก่งสักแค่ไหน...ผมต้องการได้ยินคำพูดจากใจจริงของคุณแบบนี้มานานแล้ว มิส กรูบิล! เอาละ เมื่อยอมสารภาพกันแล้วแบบนี้ ก็ค่อยยังชั่วหน่อย ผมรู้ว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา คุณและพวกคุณทุกคนกลัวกันทุกนน เว้นแต่จะปกปิดไว้เท่านั้น ชีวิตมีค่าของพวกคุณเอามาแลกกับผม หรือพวกของผมไม่ได้หรอก”

“แล้วคุณจะแกล้งทรมานพวกเราไปถึงไหนจะให้พวกเราค่อยๆ ล้มหายตายจากไปทีละคนสองคน จนกระทั่งหมดทั้งคณะนี่เลยใช่ไหม เพื่อให้มันสาสมกับที่บังคับให้คุณนำทางมา” หล่อนแผดเสียงก้อง น้ำตาเริ่มคลอ...

รพินทร์หัวเราะเบาๆ หมุนตัวเข้ามานั่งแนบชิดด้วยอาการอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วตามบุคลิกเดิมของเขา แล้วโอบ

ไหล่ไว้กระชับ คริสหมดความอดทน ซุกหน้าลงกับแผ่นอกของเขา กอดไว้แน่น กายสั่นเทา น้ำตาเริ่มไหลพราก แต่ก้มหน้าซ่อนไว้ อาการสะอื้น ทำให้ร่างกายสั่นไหวเป็นระยะ รพินทร์รวบหล่อนเข้ามาไว้ในอ้อมแขนอันแข็งแรงของเขา

"...รพินทร์ ฉันกลัว...ฉันจะบ้าตายอยู่แล้ว ต่อสารพัดเหตุที่มันรุมเข้ามาเล่นงานเราจนตั้งตัวไม่ติด คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าการเดินทางครั้งนี้มันจะโหดเหี้ยมหินชาติที่สุดเท่าที่มนุษยชาติจะพึงพบ คุณคงไม่รู้หรอกว่า ตัวฉันเองต้องกินยาระงับประสาทสักขนาดไหนก่อนจะนอนหลับลงไปในแต่ละคืน แม้ในสถานที่ซึ่งคุณให้คำรับรองว่ามันปลอดภัยที่สุดก็ตาม ไม่ใช่แต่เพียงฉันเท่านั้น คนอื่นๆ ของพวกฉันก็เหมือนกัน เรามืดมิดไปหมด มองไม่เห็นที่พึ่ง นอกจากคุณคนเดียวเท่านั้น อาจารย์ อันเป็นหัวหน้าคณะของฝ่ายฉันทุกคน บอกกับคุณแล้วว่าพร้อมแล้ว เรายอมแพ้แล้ว ที่จะล่าถอยเดินทางกลับ แต่ไม่กล้าจะเอ่ยออกมาตรงๆ แต่คุณกลับดื้อดึงที่จะนำพวกเราทุกข์ยากทรมานต่อไปอีก คุณเป็นคนใจร้าย โหดเหี้ยม และพยาบาทอาฆาตที่สุดภายใต้ผิวหน้าเบื้องนอกของความเป็นสุภาพบุรุษ และความเสียสละของคุณ แต่แท้จริงคุณแก้แค้นเรา!"

จอมพรานลูบหลังแม่ผมทองเบาๆ กระแสสัมผัสของเขาบ่งชัดถึงความปรานีและปลอบโยน

"ทำใจดีๆ ไว้ น้องสาว ผมเพิ่งจะเห็นความอ่อนแอของคุณครั้งนี้เป็นครั้งแรก ทั้งๆ ที่คุณเป็นคนที่มีฝีมือและกล้าหาญที่สุดในคณะ ขอปฏิญาณต่อหน้าพายุมหากาฬที่คุกคามเราอยู่ในขณะนี้ว่า ผมไม่ได้มีเจตนาที่จะมุ่งร้ายหรืออาฆาตแค้นอะไร

พวกคุณเลย เพียงแต่ต้องการให้คุณทราบเท่านั้นว่า เส้นทางเดินครั้งนี้ เป็นเส้นทางที่จะเดินไปสู่มรณกาล เหมือนอย่างที่ผมได้ประกาศไว้แล้วครั้งแรก ก่อนที่เราจะก้าวเดินออกจากหนองน้ำแห้งมา พวกคุณคงไม่เชื่อในครั้งนั้น แต่คงได้ตระหนักดีแล้วในบัดนี้ ผมไม่ได้ขอร้องให้พวกคุณมา แต่คุณก็ยอมรับแล้วว่า ได้บังคับให้ผมพามาเอง เพราะทุกคนฝ่ายคุณเชื่อในความสามารถของตนเองกันทั้งนั้น มันก็เป็นการดี ที่เดินทางมาด้วยกันครั้งนี้ ทำให้เราได้รู้จักกัน รู้สึกแก่นแท้จริงใจของกันและกัน หนักนิด เบาหน่อย ทระหองระแหงหรือเคยมีความหวาดระแวงอะไรซึ่งกันและกันมา มันจะหมดสิ้นไปเองเมื่อกาลเวลาผ่านไป เอาละ ขอให้คุณแน่ใจได้ว่า ผมจะไม่พาพวกคุณไปตายหรอก พวกคุณทุกคนจะต้องรอดและกลับไปถึงบ้านเกิดเมืองนอนของคุณได้”

“แล้ว...แล้วตัวคุณเองล่ะ?”

หล่อนกระซิบทั้งร้องไห้

“อย่าสนใจอะไรกับชีวิตไร้ค่าของผมเลย ผมจะรอดหรือจะดับ มันก็เท่ากัน สำหรับคนไร้อนาคตอย่างผม แต่พวกคุณต้องรอด”

“คนอื่นใดฉันไม่รู้ แต่สำหรับฉัน ถ้าฉันรอด คุณต้องรอดด้วย และได้กลับไปมีชีวิตร่วมสุขกับคู่รักของคุณ แต่ถ้าคุณตาย ฉันก็คงต้องตายด้วย”

“เพื่ออะไรกัน?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน...คุณรู้ไหมเมื่อคุณพลั้งพลาดอ่อน-แอลงไป ฉันพยายามฝืนตัวเองให้เก่งกล้าสามารถและแข็งแรง

ที่สุด แต่เมื่อคุณแข็งแรงกลับมาเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ คนเดิม แต่จะอ่อนแอที่สุด ฉันหมดสิ้นเรี่ยวแรงมานานแล้ว สู้ฝืนกัดฟันทนแสร้งทำเป็นเก่งไปอย่างนั้นเอง ฉันไม่ทรหดอดทน แข็งแกร่งเด็ดเดี่ยวเท่ากับหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์คนนั้นหรอก เกรงผู้นั้นสามารถบุกบั่นฟันฝ่าติดตามคุณไปได้ทุกฝีก้าว แต่ฉันนี้กำลังจะไปไม่ไหวอีกแล้ว...”

คริสสะอึกสะอื้น

“คุณต้องไหว ตราบใดที่ผมยังมีชีวิตอยู่ และจะยิ่งต้องไหวมากขึ้นอีกเป็น 10 เท่า หากบังเอิญว่าผมสิ้นไปเสียก่อนในแง่นี้ทางนี้! ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่กำลังใจ”

หล่อนสั่นศีรษะ กอดรัดเขาแน่น แทบจะสอดแทรกกายให้กลืนสนิทเข้าไปในร่างกายของเขา

“ไม่! ฉันไม่มีกำลังใจอะไรเหลืออยู่อีกแล้ว...คุณเคยอยู่ในเสหรัฐใช่ไหม อย่างน้อยก็ในกาลครั้งหนึ่ง”

“ใช่ ที่ฟอร์ต น็อกซ์ ผมไปฝึกหลักสูตรโง่ ๆ ของเกอร์ริลล่าเรนเจอร์แฟร์ อยู่ที่นั่น หลังจากกลับจากเยอรมันนีปีต่อมา”

“ตอนนั้น ฉันคงอายุ 13-14 ปี อยู่ในไฮสกูล...ทำไม...ทำไม เราไม่พบกันเสียก่อนที่นั่น ระยะนั้นฉันยังเป็นเด็กสาวที่สะอาด ที่บริสุทธิ์ที่สุด”

“พบกันก็คงไม่มีประโยชน์อะไร คุณก็คงมองเห็นผมเป็นไอ้ทหารของประเทศด้อยพัฒนาระดับกะเหรี่ยง ที่ไปขอฝึกอยู่ในประเทศของคุณเท่านั้น และผมก็คงไม่กล้ามองเด็กอายุ 13-14 ปี เรียนอยู่แค่ไฮสกูลหรอก...คริส...”

เขาลูบเส้นผมสีทองอ่อนนุ่มราวกับเส้นไหมของหล่อน

“...ผมรู้ ว่าคุณนิยมชมชื่นในตัวผม แต่ขอให้คุณจงเข้าใจเถิดว่า ความรู้สึกอันนี้ มันจะมีขึ้นเฉพาะที่คุณอยู่ในป่ากับผมเท่านั้น ถ้าออกจากป่าไปแล้ว ผมมันก็คือไอ้ชาวดงชาวดอยคนหนึ่ง แม้จะเคยผ่านการศึกษา ผ่านสังคมอย่างพวกคุณมาแล้วก็ตาม เราอย่าคิดอะไรมาก ขอให้คิดว่าเราเป็น ‘พี่ชาย’ และ ‘น้องสาว’ หรือ ‘มิตรที่ดีที่สุด’ ของกันและกันดีกว่า”

หล่อนหลับตา พยักหน้า

“โอเค! แต่พี่ชาย จะกอดน้องสาวให้แน่นกว่านี้ได้ไหม... มันหนาว หนาวจับใจเหลือเกิน”

เขารัดอ้อมกอดเข้ามาอีก

“ตัวคุณร้อนผิดปกติ คริส...คุณกำลังจับไข้!”

“ฉันไม่ต้องการยา ไม่ต้องการอะไรทั้งสิ้น อาการของฉันจะดีขึ้น ถ้าฉันได้หลับอยู่ในอ้อมกอดของ...‘พี่ชาย’...ที่ฉันชื่นชม”

“ถ้างั้นจงหลับเสีย...หลับอยู่ในอ้อมแขนของพี่ชายนี่แหละจนกว่าพายุร้ายจะพัดผ่านไป”

“เซฟ อิน ยัวร์ อาร์มส์, ฟาร์ ฟรอม อลาร์ม...”

ริมฝีปากบางของหล่อนขยับ เสียงแผ่วผ่านออกมา

“เดย์ไล้ท์ แชลล์ คัม...”

เขาก้มลงไปกระซิบข้างหูของหล่อนอย่างปลุกปลอบ คริสสั่นศีรษะน้อยอีกครั้ง กระซิบตอบว่า

“บัต อิน เฝน!”

“ไม่ใช่เช่นนั้นหรอก แสงสว่างแห่งทิวากาล แสงแห่ง

ความหวัง จะต้องผ่านเข้ามาในชีวิตของคุณอีกในอนาคตข้างหน้า"

"รพินทร์"

"หือม์?"

"คู่รักของคุณอายุเท่าไหร่?"

"คงไล่เลี่ยกับคุณ หรืออาจแก่กว่าคุณนิดหน่อยกระมัง"

"เธอเป็นพี่สาวฉันได้ไหม?"

"คงได้แน่"

"คุณรักเธอมากแค่ไหน?"

"สุดชีวิต!"

"แล้วเธอล่ะ?"

"ผมไม่ทราบ"

"ฉันขอภาวนาให้พี่สาวคนนั้น จงรักพี่ชายของฉันคนนี้เหมือนเช่นที่พี่ชายรักเธอนะ และฉันก็เชื่อเช่นนั้นด้วย"

"ขอบคุณ หลับพักเสียก่อนเถอะ คริส สักสิบหรือยีสิบนาทีก็ยังดี จนกว่าพายุจะผ่าน หรือจนกว่าเราจะได้รับการติดต่อจากพวกเรา"

"ฉันอยากจะหลับในสภาพนี้ ไปชั่วนิรันดร์กาล!"

หล่อนแผ่วเสียงดุจละเมอมาเป็นประโยคสุดท้าย ถอนใจเฮือก แล้วก็สงบนิ่งไปด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง

ณ บัดนี้ รพินทร์เพิ่งจะมีโอกาสได้สังเกตเห็นเสื้อผ้าของคริสติน่า ขาดวิ่นกะรุ่งกะริ่งไปหมด เป็นริ้วๆ ราวกับมีคม

มีดมากรีด ตามแขนขา และลำตัวของหล่อนเลือดซึมออกมาทั่วไปหมด และบัดนี้จับแห้งแล้ว คงเนื่องมาจากล้มลุกคลุกคลานมาในหมู่หินอันเต็มไปด้วยขอบแง่แหลมคม ในระหว่างพายุร้ายรุนแรง เพื่อมุ่งตรงมาที่เขาอย่างไม่คิดชีวิตนั่นเอง เขามัวแต่เจ็บปวดทุพพลภาพไปชั่วขณะเมื่อครู่ใหญ่นี้ จนไม่มีเวลาที่จะสำรวจดูสภาพของหล่อนได้เต็มตา

ถึงแม้จะไม่มีบาดแผลใดฉกรรจ์สาหัส แต่สภาพของหล่อนก็สะบักสะบอมเอาการทีเดียว มีริ้วรอยถลอกปอกเปิกไปหมด แม้บนใบหน้า ตรงปลายคาง ก็มีรอยแตกเล็กน้อยเลือดออกซึม ๆ ช้ำ เขียว

ถ้าหล่อนมาถึงเขาไม่ทันการ ระหว่างที่นอนหงิกงอสะบ้าเคลื่อนอยู่ท่ามกลางมหาวาตะอันดุร้ายทารุณ แล้วจัดการลากเขาเข้ามาหลบอยู่ในคูหาแห่งนี้ได้ทัน

อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง?

ผู้หญิงผิวขาวผมทองคนนี้มานิยมชมชื่นพรานนำทางต่างผิวพันธุ์เช่นเขาได้อย่างไรหนอ และดูท่าจะจริงจังลึกซึ้งเอาการ จนก่อให้เกิดปัญหาศึกในอกเพิ่มขึ้นทุกวัน สุภาพ-บุรุษไพรรำพึงอย่างงุนงงยุ่งยากใจ ครั้งแรก ๆ มันก็ดูจะเป็นไปในลักษณะท้าทายลองดี หรือปรารถนาที่จะ ‘เอาชนะ’ ต่ออะไรสักอย่างหนึ่ง แต่นับกาลเวลาที่ผ่านไป หล่อนเปลี่ยนท่าทีไปอีกอย่างเสียแล้ว จริงใจมากขึ้นตามลำดับ และพิสูจน์ออกมาได้ว่า มิได้เจตนาจะเอาเรื่องของเพศหรือกามารมณ์เข้ามาเป็นเครื่องดึงดูดยั่วยวนเขาเลย

ครั้นแล้ว ในโสตประสาทส่วนลึกของเขา ก็แว่วสำเนียง

เสียงเพรียกออกมาจากโพรงหินส่วนลึก สะท้อนก้องอยู่ในสมอง

"จิตรางคนางค์! จิตรางคนางค์ จิตรางคนางค์ ฯลฯ..."

สิ่งที่กำลังเริ่มจะอลหม่านอยู่ในหัวใจของอดีตอัคนีรุทร์ ก็พลันสงบแน่วแน่ลง ณ บัดนั้น ถูกแล้ว! จิตรางคนางค์ หรือดาริน วราฤทธิ์ เท่านั้น จะไม่มีสตรีใดในโลกนี้เข้ามาแทนที่ได้อีกแล้ว

ไม่ว่าชาตินี้ หรือชาติไหน...

กาลเวลาได้ผ่านไปตามลำดับ พายุเบื้องนอกยังเกรี้ยวกราดรุนแรงอยู่เช่นนั้น ในอ้อมแขนโอบประคอง และใบหน้าที่ซบหน้าอยู่กับอกของรพินทร์ คริสติน่าอยู่ในสภาพที่ซบหาไออุ่นและแหล่งปลอดภัยเผลอหลับไปชั่วขณะ

เขารู้ว่าหล่อนได้งีบลงไปจริง ๆ ด้วยความอิดโรยอ่อนเปลี้ยหาได้เกิดจากจริตมารยาเสแสร้งด้วยเล่ห์ใดทั้งสิ้น และเขาก็ปล่อยให้หล่อนหลับพักไปเสียก่อน โดยไม่พยายามทำอะไรให้ต้องตื่นขึ้นมาก่อนเวลาอันควร

ขณะจิตหนึ่งแห่งความเงียบ ภายในซอกคูหาหินที่เข้ามาหลบอยู่นั่นเอง มีเสียงแผดระเบิดเปรี้ยง สนั่นหวั่นไหวกึกก้องกังวานกระหึ่มไปทั่ว แทรกกลบเสียงอื้ออึงของพายุหมุนอยู่ในขณะนี้...

มันเป็นเสียงของไรเฟิลขนาดหนักแน่นอน แต่แยกไม่ถูกว่าเป็นเสียงของ .375 หรือ .458 กันแน่ รู้แต่เพียงว่า มันดังอย่กลางที่โล่งไม่น่าจะห่างจากปากโพรงที่เขาและคริสอาศัยหลบอยู่ในขณะนี้มากนัก

แม่ผมทองสะดุ้งพรวดตื่นจากภวังค์หลับ ผละจากอกเขาทันที

“เอ๊ะ เสียงปืน!!...ฉันฝันหรือหูฝาดไปหรือเปล่า?”

หล่อนร้อง

รพินทร์เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง ก้มศีรษะลง รับว่า

“ใช่ เสียงปืน คุณไม่ได้ฝันหรือหูฝาดไปหรอกมันดังอยู่กลางทุ่งใกล้ๆ เรานี่เอง”

“หมายความว่ายังไง พวกเรายิงอะไรเข้านี่!”

คริสละล่ำละลักอย่างตกใจระคนประหลาดใจ อาการคิดโรย ของหล่อนหายไปในฉับพลัน ประสาททุกส่วนพร้อมขึ้นมาอีกครั้ง รพินทร์ยังไม่ตอบ พยายามเงี่ยหูสดับฟังต่อไป คิดใจใหญ่ ก็ไม่ปรากฏว่ามีเสียงดังซ้ำขึ้นอีก มันแผดสนั่นเวะหึ่มขึ้นเพียงแค่นัดเดียวเท่านั้น

เขาขยับตัวลุกขึ้น หล่อนถลันขึ้นยืนตามอย่างทันกัน ก็เห็นจอมพรานเกาะผนังหินค่อย ๆ เดินพยุงกายออกไปยังปากโพรงเบื้องนอก ห่างออกไปราว 7-8 เมตร

“รู้สึกว่าพายุเริ่มจะซาลงแล้ว”

เสียงเขาพึมพำขึ้นเบา ๆ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง แหงนมองข้ามโขดหินใหญ่ที่บังหน้าอยู่ปากโพรงออกไปยังอากาศเบื้องนอก คริสจ้องมองตาม และมันก็จริงดังว่า หมอกควัน

อันเกิดจากฝุ่น ที่หมุนควงอยู่เป็นเกลียวด้วยอำนาจของพายุงวงช้าง บัดนี้ดูจะลดความเกรี้ยวกราดลงแล้ว ไม่รุนแรงเหมือนอย่างที่เผชิญในครั้งแรก เสียงคำรนคำรามของมันก็ผ่อนปรนลง ไม้ไล่ในดงที่ห่างออกไปอันเคยได้ยินหักยอดถอนโคนอยู่ครืนครันสร่างซาลงด้วย มีแต่กระแสลมที่ยังคงเหลือในสภาพพัดผ่านซึ่งลดอัตราความเร็วลงแล้ว

ก่อนที่คนทั้งสอง ซึ่งออกมายืนหลบอย่ปากทางจะกล่าวเช่นไรกันต่อไป วิทยุของคริสที่เปิดสแตนด์บายไว้ตลอดเวลาก็ปรากฏเสียงเรียกออกมาถี่ๆ ทั้งสองจำได้ว่านั่นเป็นเสียงของเชิดวุธแน่นอน

“รพินทร์! คริส! บุญคำ! ใครได้ยินตอบด้วย...ขอให้ตอบด้วย!”

หล่อนอทานอะไรออกมาคำหนึ่ง เขย่าแขนเขาอย่างดีใจ รพินทร์พยักหน้าให้หล่อนเป็นฝ่ายพูดวิทยุ ติดต่อกับเสียงที่เรียกมา คริสจึงยกวิทยุประจำตัวมือถือขึ้น กดคีย์พูดเร็วปรื๋ด

“ฉันได้ยินคุณ...วุธ! ขณะนี้คุณอยู่ที่ไหน และพวกเราทั้งหมดล่ะ?”

ครานี้ มีเสียงของฝ่ายตรงข้ามชิงกันพูดแซ่ออกมาหมดจนจับกระแสความแน่นอนไม่ได้ นอกจากจะรู้ได้ว่าล้วนเป็นการไต่ถามทั้งสิ้น แล้วต่อมา ก็เป็นเสียงชัดเจนของ ดร.สแตนลีย์ที่ดังออกมาจากลำโพงจิ๋วของเครื่องมือถือว่า

“คริส! เธออยู่ที่ไหน เป็นไงบ้าง แล้วรพินทร์ล่ะ?”

“รพินทร์กับฉันอยู่ในซอกหิน ลักษณะเป็นโพรงของเนินลูกที่เราบ่ายหน้ามา ปลอดภัยเรียบร้อยดี รพินทร์ได้รับอุปัทวเหตุบ้างเล็กน้อย แต่ก็ปลอดภัยแล้ว เรากำลังรอรับการติดต่อจากพวกเราส่วนใหญ่ เรียกไปหลายครั้งแต่เงียบหายกันไปหมด”

“ขอบคุณพระเจ้า!...”

เสียงสวนมาคราวนี้เป็นเสียงกระหึดกระหอบของอิส-ซาเบล

“...พวกเราทางด้านนี้เข้ามาหลบอยู่ในดงไม้ทึบตามคำสั่งของเขา และกำลังชุลมุนวุ่นวายกันอยู่ เพราะคอยหลีกหลบต้นไม้ที่จะล้มทับ ตอนนี้พายุซาลงบ้างแล้ว และพวกเราทั้งหมดเพิ่งจะมารวมตัวกันได้ ไม่มีใครได้รับอันตรายมากเช่นกัน นอกจากถลอกปอกเปิง และมีแผลกันบ้างคนละนิดหน่อย พะโต้หัวแตกไม่ถึงกับสาหัส คริสเธอแน่ใจหรือว่า เธออยู่กับรพินทร์ในขณะนี้”

ประโยคหลังเบลถามก้องมาในวิทยุ เมื่อนั้น คริสจึงส่งวิทยุของหล่อนไปให้เขา จอมพรานรับมา

“ทุกคนโปรดทราบ...”

เขาพูดช้า ๆ ชัดเจน

“อย่าห่วงทางด้านนี้ เราสองคนมีที่หลบกำบังอย่างดีที่สุดและกำลังรอรับฟังข่าวจากพวกคุณซึ่งเพิ่งจะได้ยินเดี๋ยวนี้เอง”

“บราโว! ถ้านายยังไม่ตายห่าเสียคนเดียว พวกเราก็ดีใจที่สุดแล้ว รพินทร์”

คราวนี้เสียงของนายคี๊ธ

“อ้อ! แล้วคนอื่นตายห่าก็ช่างหัวมันหรือยังไง ฉันผิดหวังมากที่ลมไม่หอบนายลอยหายขึ้นอวกาศ หรือมิฉะนั้น ต้นไม้มันโค่นลงมาทับแบนแต๋ดแต๋”

เขาตอบออกไปเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย เสียงคี๊ธหัวเราะลั่น

“คนอย่างฉันตายยากว่ะ เจ้าวุธชิ เกือบเละไปแล้วโชคดีที่กลิ้งหล่นลงมาในลำห้วยแห้งเล็กๆ ได้ทัน ก่อนที่ต้นไม้ใหญ่ที่เรามาอาศัยยึดหลบอยู่จะงัดรากถอนโคนขึ้น...เมื่อกี้นี้นายหรือคริสยิงปืนขึ้นหรือ?”

คี๊ธถามมาในท้ายประโยค

รพินทร์มองตาแม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ผู้ทำหน้าตื่นประหลาดใจอยู่

“เปล่า ฉันหรือคริส ไม่ได้ยิงขึ้นเลย ยังคิดว่าพวกนายยิงอะไร”

“อ้าวเฮ้ย แล้วใครยิง ยิงอะไร?”

พ.อ. แห่งยูเอส.อาร์มี่ โวยมา

จอมพรานอึ้งไปอึดใจ เสียงสแตนลีย์ถามซ้ำมาอีก

“เสียงปืนดังขึ้นจากพวกเราคนใดคนหนึ่ง ถ้าทางด้านคุณไม่ได้ยิง และทางผมก็ไม่มีใครยิง แล้วมันมาจากไหน?”

“ขณะนี้ บุญคำอยู่กับคุณและคริสด้วยหรือเปล่า ครั้งสุดท้ายก่อนที่พวกเราจะแยกเข้ามาหลบอยู่ในดงนี่ เราเห็นบุญคำแล่นตามหลังคริสไป”

เบลถามแทรกมาโดยเร็ว ก่อนที่รพินทร์จะตอบหัวหน้าคณะ

“บุญคำตามหลังคริสเข้ามาไม่ทัน ถ้าเดี๋ยวนี้ แกไม่ได้ไปรวมกลุ่มอยู่กับพวกคุณ ก็แปลว่าแกคงจะอยู่ที่ใดที่หนึ่งกลางทุ่งที่แหละ เสียงปืนที่ได้ยิน ทางผมก็ได้ยินใกล้ๆ อยู่กลางทุ่ง เข้าใจว่าเป็นเสียงปืนจากบุญคำนั่นเอง?”

“บุญคำยิงอะไร ถ้าเป็นเสียงปืนจากบุญคำ?”

ฝ่ายโน้นถามมาเกือบจะพร้อมกันหมด

รพินทร์เอาหลังของนิ้วมือ ลูบริมฝีปาก เขาไม่ได้ตอบฝ่ายโน้นในขณะนั้น แต่บอกเบาๆ กับคริสติน่าว่า

“บุญคำปลอดภัยแล้วครับ แกเป็นคนเดียวที่แตกหมู่จากพวกเราและอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังในขณะนี้ แต่ก็อยู่ใกล้ๆ นี่เอง เสียงปืนที่ยิง เป็นปืนจากแกนั่นแหละ”

“แล้วแกยิงอะไรล่ะ?”

คริสยังคงอยู่ในอาการตระหนก ระคนประหลาดใจขีดสุด แทนการตอบเป็นส่วนตัว เฉพาะกับคริส ซึ่งซักถามอยู่ในขณะนี้ เขากดคีย์วิทยุออกไปให้พรรคพวกได้ยินว่า

“แกอาจยิงขอความช่วยเหลือ หรือยิงเพื่อแจ้งข่าวให้พวกเราทุกฝ่ายรู้ว่าแกยังมีชีวิตอยู่ แต่ที่เราควรโล่งใจได้ในขณะนี้ก็คือ พายุหมุนกำลังอ่อนแรงลงเต็มทีแล้ว ขอให้พวกคุณทุกคนรอดูเหตุการณ์อีกสัก 4-5 นาที ถ้าพายุหยุดแน่ ก็ขอให้ออกจากดง บ่ายหน้ามาที่เนินลูกอันเป็นเป้าหมายนี้”

แล้วเขาก็ขอสอบถามติดต่อไปยัง จัน เกิด และเล่ย ซึ่งก็ได้รับการตอบจากเจ้าพรานหัวเห็ดทั้งสามคนของเขามาครบ

ถ้วน แสดงว่าล้วนปลอดภัยกันดีทุกคน และคนของเขาพวกนี้แหละที่ช่วยนำคณะนายจ้างกับลูกหาบทั้งหมดเข้าไปหลบอยู่ในดงทึบริมทุ่ง อันนับว่าโชคดีที่สามารถค้นหาลำห้วยแห้งเล็กๆ แต่มีความลึกได้สายหนึ่ง ทั้งหมดรอดพ้นอันตรายจากต้นไม้ที่ล้มฟาด โดยการหลบกันลงไปมุดซ่อนอยู่ในลำห้วยนั้น

ปัญหามันจึงเหลืออยู่เฉพาะบุญคำคนเดียว ตอนนี้แกเป็นอะไรอยู่ที่ไหนกันแน่ เป็นฝ่ายที่ยิงไรเฟิลขึ้นเพียงหนึ่งนัดจากนั้นก็เงียบหายไป มันจะเป็นเหตุการณ์ประจวบเหมาะหรืออะไรก็ไม่มีใครรู้ได้ ที่พอเสียงปืนระเบิดตมออกไป พายหมนอันดุร้ายที่โหมกระหน่ำอยู่ในละแวกนี้ ก็ค่อยๆ สลายตัวสร่างซาลงไปอย่างน่าแปลกใจยิ่ง

โดยการตอบโต้กันทางวิทยุของทั้งสองฝ่าย เพื่อสอบสถานภาพของตาพรานเฒ่าในขณะนี้ เป็นที่รู้แน่ว่า บุญคำได้รับแจกวิทยุไว้ประจำตัวหนึ่งเครื่อง และติดต่อแกอยู่เป็นเวลานานแล้ว แต่ทางฝ่ายนายจ้างที่พยายามเรียกออกไปอยู่หลายครั้ง ไม่ปรากฏว่าจะมีเสียงของแกตอบออกมาให้ได้ยินเลย

“เลิกเรียกได้แล้วครับ!...”

รพินทร์แทรกออกไปทางวิทยุของคริส

“...บุญคำอาจทำวิทยุตก ระหว่างที่วิ่งตามหลังคริสมาก็ได้ วิทยุของผมเองก็ยังตกหาย ตอนที่ลมพัดหล่นลงมาจากไหล่เนิน ขอให้ทุกคนพักหลบกันอยู่ที่นั่นก่อน ประเดี๋ยวทางด้านผมจะออกตามหาบุญคำเอง เพราะเสียงปืนที่แกยิงมันดังอยู่ใกล้ๆ นี่เอง เลิกการติดต่อก่อนครับ ผมจะหาวิทยุของผมเองก่อน ตอนนี้”

กล่าวจบ เขาก็ส่งวิทยุคืนให้คริส แล้วพยักหน้าชวน
“ไป เราออกไปตรงบริเวณที่ผมกลิ้งหล่นมานั่นกันเถอะ
เผ่าพของพายุหมุนมันหมดไปแล้ว มีแต่กระแสที่พัดอยู่เท่านั้น”

“ขาคุณ”

หล่อนบุ้ยปากไปที่ขาข้างที่เคยพิการชั่วขณะของเขา
พรานใหญ่สะบัดออกไปแรงๆ ให้ดู

“ถึงจะยังไม่ปกติเหมือนเดิม ก็ยังพอเดินไหวแล้ว และ
คิดว่าคุณคงเดินตามได้ทัน”

คริสยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรกอย่างขันๆ ในคำพูดของเขา
แฝ้วเกาะไหล่สุภาพบุรุษไพร พากันเดินออกจากบริเวณปาก
ไพรงที่เข้าไปหลบซ่อนกันอยู่เป็นเวลาเกือบชั่วโมงเต็มๆ นั้น

เบื้องนอก สัมผัสได้ชัดว่ากระแสลมอ่อนลงไปทุก
ขณะแล้ว ไม่มีอาการที่จะดูดหมุนเป็นงวงช้าง เพื่อกระชาก
ทุกสิ่งทุกอย่างในเส้นทางฉกของมันให้ลอยขึ้นไปเบื้องบนได้อีก
เหลือแต่อาการที่พัดผ่านอันอยู่ในเกณฑ์แรงกว่าลมธรรมดาตาม
ปกตินิดหน่อยเท่านั้น

รพินทร์ก้าวเดินไปตามซอกหิน ย้อนแนวเดิมกับที่คริส
ครึ่งพยุงครึ่งลากเขาไปหลบอยู่ในครั้งแรก หล่อนเคียงคู่มาติดๆ
คอยสังเกตอาการอยู่ตลอดเวลา แม้จะมีอาการกะเผลกอยู่บ้าง
แต่รพินทร์ก็ยังเดินได้มั่นคงดี

คริสใช้วิธีตรวจสอบค้นหาวิทยุที่หล่นหายของเขาโดยการ
กดคีย์เป็นระยะๆ ซึ่งกระแสคลื่นจะไปบังคับให้วิทยุในระบบ

เดียวกันเครื่องใดก็ตาม จะต้องส่งเสียงร้องตอบออกมาทันที หากมันยังไม่ถึงกับชำรุดแตกหักป่นปี้ไป ดังนั้น ชั่วแค่ไม่นาน เมื่อทั้งสองเดินเลียบหมู่หินริมเนินมาถึงตำแหน่งที่จอมพรานกลิ้งลงมางอก่องอขิงอยู่เมื่อตอนที่คริสมาพบ ก็ปรากฏเสียงลั่นออดๆ ตอบมาในทันที ทุกครั้งที่คริสกดคีย์

“โน่น! มันร้องออกมาแล้ว มันตกอยู่บนยอดหินที่คุณร่วงลงมานั่นแหละ”

คริสชี้มือร้องออกมาอย่างดีใจ แล้วกดคีย์ให้เขาดู พร้อมทั้งให้ฟังเสียงตอบรับสัญญาณของมัน

รพินทร์ตบไหล่แม่ผมทองเบาๆ

“เครื่องมือเครื่องใช้ของพวกคุณมันวิเศษไปหมดทุกอย่าง ก่อนนี้ผมก็เคยทำตกหายไปทีหนึ่งแล้ว ตอนที่ตามไอ้มันตรัยในดงทึบ แล้วก็หาพบได้ เพราะทางฝ่ายคุณกดคีย์เรียกมาอย่างนี้แหละ”

พร้อมกล่าว เขาวางไรเฟิลลง ขยับจะปีนไต่ขึ้นไป แต่คริสเหนี่ยวไหล่บังคับไว้

“ให้ฉันปีนขึ้นไปเองดีกว่า ถึงยังไงตอนนี้กำลังขาของฉันก็ยังดีกว่าคุณ ฉันยังไม่อยากจะเห็นคุณร่วงลงมาอีก ภาพที่เห็นตอนนั้นมันหวาดเสียวเหลือเกิน ระหว่างที่ฉันวิ่งตามคุณมากลางทุ่ง”

แล้วอเมริกันสาวเลือดผสมตุรกี ผู้งามผุดผาดยิ่งกว่าลูกอเมริกันแท้ๆ ก็ไต่ตามแง่หินขึ้นไปอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว ตำแหน่งนั้นมันไม่สูงอะไรนัก แค่ประมาณ 3 วา เหนือบริเวณที่ยืนกันอยู่เท่านั้น

หล่อนใช้วิธีกดคีย์เรียกเพื่อสอบทิศทางให้แน่นอนไปตามเส้นทางรพินทร์ยืนพิงหินแหงนมองอยู่ข้างล่าง

ชั่วไม่นาน หล่อนก็หันกลับมาทางเขา ชูวิทยุที่ค้นพบให้เขาดู ร้องลงมาว่า

“นี่ยังไง ได้แล้ว”

“ดีมาก ลงมาดีๆ นะคริส อย่าลงแบบผม เพราะผมช่วยคนลูกสะบ้าเคลื่อนอย่างคุณไม่เป็น มันออกจะเป็นวิธีที่ทารุณเกินไปหน่อย และผมไม่อยากจะทำแบบนั้นด้วย”

คริสหัวเราะมีอาการเหมือนจะค้อน แล้วหันหลังไต่กลับลงมา ว่องไวแคล่วคล่องพอๆ กับขาขึ้น ก่อนลงมาถึง เขาโอบเอวรับไว้ ร่างส่วนหลังของหล่อนแนบอยู่กับอกเขาอีกครั้ง หล่อนเงียงหน้าชำเลือง

“อย่าแหย่เสือหลับ”

“เมื่อกี้นี้ ก่อนที่จะถูกปลุกขึ้นมาด้วยเสียงปืน เสือหลับอยู่ในอ้อมแขนผม”

แม่ผมทองถอนใจ สะกดกั้นความรู้สึกภายในบางสิ่งบางอย่างเอาไว้แล้วหมุนตัวกลับมาส่งวิทยุคืนให้เขาด้วยอาการปกติ รพินทร์รับมาพร้อมกับกล่าวขอบคุณเบาๆ กดคีย์ทดลองเรียกกลับไปยังพรรคพวก

“ขณะนี้ผมค้นพบวิทยุประจำตัวแล้ว รับฟังชัดเจนแค่ไหนครับ”

“ชัดเจนดีมาก ว่ายังไง จะมีการเคลื่อนไหวกันยังไงต่อไป?”

ดร.สแตนลีย์ตอบมาด้วยน้ำเสียงร้อนใจ

“ผมกับคริสจะออกจากเนินนี่ เดินค้นหาบุญคำครับ ถ้าแน่ใจว่าพายทางด้านฝ่ายคณสงบลงพอปลอดภัยแล้ว ก็ขอให้ทุกคนออกมาสมทบได้เลย”

“ตกลง เรากำลังจะเดินออกจากดงนี่เดี๋ยวนี้เหมือนกัน”

เขาหันมาทางคริส พยักหน้าเป็นความหมายให้ออกจากกลุ่มโขดหินริมเนิน เพื่อตัดออกทางทุ่ง ตำแหน่งที่บุญคำสูญหายไป แต่หล่อนฉุดแขนเขาไว้ก่อน ถามน้ำเสียงเป็นงานเป็นการขึ้น

“เดี๋ยว! ตอนที่คุณตกลงมานอนเข่าหลุดอยู่นะ คุณสั่งให้ฉันลากเข้าไปตรงโพรงที่เราเข้าไปหลบอยู่ คุณรู้ได้ยังไงว่ามันมีโพรงลักษณะเหมือนปากถ้ำอยู่ตรงนั้น?”

“ก่อนที่จะเดินขึ้นไปบนไหล่เนิน ผมได้สำรวจบริเวณเชิงเนิน และพบโพรงอันเป็นทางเข้านั่นไว้ก่อนแล้ว ตอนฉุกเฉินที่คุณวิ่งเข้ามาถึง ผมจึงบอกคุณได้ว่าเราควรจะเข้าไปหลบอยู่ตรงไหน”

หล่อนพยักหน้า

“ฉันรู้สึกว่ามันมีความหมายอะไรมากทีเดียวสำหรับเนินแห่งนี้ เมื่อเห็นคุณมุ่งลิ่วนำหน้ามาก่อนคนเดียวโดยไม่รอใคร รวมทั้งปากโพรงที่เราเข้าไปอาศัยหลบอยู่ด้วย พอจะบอกความจริงให้ฉันรู้ได้หรือยังว่า มันมีอะไรน่าสนใจนักหรือ?”

“ค้นหาบุญคำให้พบเสียก่อนและให้พวกเรามาถึงพร้อมๆ กัน ผมจะบอกให้ทราบว่า มันมีความหมายหรือจุดน่าสนใจอะไรบ้าง ตอนนี้ไปช่วยกันดูบุญคำก่อนเถอะ แกยิงปืนข่ม

ภาถรรพณ์ ขับไล่พายุร้ายออกไปได้ แต่ไม่รู้ตัวแกเองตอนนี้ไป
ยู่ที่ไหน ทำไมถึงไม่โผล่มาให้เห็น วิทยุเรียกก็ไม่มีเสียงตอบ
น่าจะเกิดอะไรขึ้นสักอย่างที่แกกำลังรอความช่วยเหลือจากเรา
และต้องเร็วที่สุดด้วย”

ทั้งคู่ โดยการนำของรพินทร์ เดินออกจากบริเวณ
พงหินเล็ก ๆ เชิงเนินออกไปสู่กลางทุ่งโล่งที่เคยผ่านกันมาแล้ว
ในทันทีนั้น

กระแสลมลดลงมากแล้ว และเป็นการผ่อนคลายความ
วุนแรงลงอย่างเฉียบพลันรวดเร็วแทบจะเท่า ๆ กับขามาของมัน
สำหรับความคิดของรพินทร์ยามนี้ เขายังไม่แน่ใจนักว่ามันจะ
สลายตัวลงไป เพราะอำนาจข่มอาถรรพณ์ของเสียงปืนที่บุญคำ
ยิงสวนขึ้นไปบนท้องฟ้า หรือว่ามันได้หมุนตัวเคลื่อนย้ายไปยัง
ทิศตะวันตก ซึ่งห่างออกไปทางทิวเขาที่แลเห็นเทียมเมฆดำ
ทะมึนอยู่

คริสตินาสาวเท้าตามหลังมาติด ๆ อย่างไม่ยอมให้เขาห่าง
ออกไปได้

“ชี้ตำแหน่งซิ คุณต้องจำได้ดีว่า ระหว่างที่คุณผละออก
มิ่ง ทิ้งบุญคำไว้ข้างหลังนั่นน่ะ มันควรจะอยู่บริเวณไหน?”

รพินทร์หันมาคว้าต้นแขนหล่อนไว้ ระหว่างเดินไปด้วย
กันอย่างเร่งรีบ แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวพยายามกวาดสายตาไป
รอบแนวทุ่งหญ้าแห้งในรัศมีเพียงแค่มุมถ่าง 45 องศาเบื้องหน้า
แล้วชี้มือ

“ฉันคิดว่าควรจะเป็นตรงนั้นนะ บริเวณที่มีก้อนหินใหญ่โผล่อยู่โดดเดี่ยวกลางทุ่งนั่นนะ ฉันเริ่มออกวิ่งก่อนจะผ่านก้อนหินประมาณ 30 หลา แล้วก็รู้สึกว่าแกตะโกนเรียกแล้วพยายามวิ่งไล่ตามมา แต่ฉันไม่ได้เหลียวหลังไปดูอีกเลย”

จอมพรานเขม้นมอง ระยะมันห่างออกไปไม่เกิน 150 เมตรเท่านั้น เขารีบจ้ำอ้าวตรงเข้าไปทันที ในขณะที่คริสก็วิ่งเหยาะๆ ตามหลัง ขณะนี้ มัคคุเทศก์ใหญ่แทบไม่เหลือร่องรอยของอาการเข่าขวาที่เคยพิการเลย เขายังเดินได้รวดเร็วเกือบเหมือนเดิม จนหลอนต้องร้องออกว่า

“เดี๋ยวซิ รอฉันมั่ง เล่นเดินแบบติดเครื่องเจ็ทอีกแล้ว”

“คุณขายาวเกือบเท่าๆ กับผม ซ้ำยังแข็งแรงกว่าผมในขณะนี้ด้วย อย่ามัวยุรยืดอยู่ บุญคำอาจกำลังรอความช่วยเหลือจากพวกเราอยู่ก็ได้ มันต้องเกิดอะไรขึ้นสักอย่างกับแกแน่ ม่ายงั้นแกก็ต้องโผล่ออกมาให้เห็นแล้ว”

เขาพูดโดยเร็ว แทบจะลากหล่อนให้ปลิวตามมา พร้อมกันก็ใช้มืออีกข้างหนึ่งป้องปากตะโกนวู้ๆ เป็นสัญญาณเรียกไม่มีเสียงใดจากพรานเฒ่าสมุนขวาของเขาตอบมาเลย และระยะค่อนข้างไกลเช่นนี้ แม้จะตะโกนกู่ให้ดังสักเท่าไหร่รพินทร์ก็เพิ่งจะรู้ว่าไร้ผล เพราะสังเกตจากผงคลีกับกองหญ้าแห้ง ที่พัดสวนหน้าเขามาเป็นระยะๆ แม้จะเป็นการกลิ้งมาอย่างช้าๆ มันก็แสดงให้ทราบว่าทางด้านเขาที่กำลังเดินตรงเข้าไปนั้นมันอยู่ใต้ลม เสียงกู่ย่อมจะสวนทางลมเข้าไปยังตำแหน่งที่คริสชี้บอกไม่ได้แน่

อีกประมาณ 20 เมตร อันมองเห็นก้อนหินลักษณะประ-

หลาดที่มีอยู่เพียงก้อนเดียวกลางทุ่งตั้งเด่นอยู่กลางหมู่หญ้าสีน้ำตาลแห้ง รพินทร์ตะโกนเรียกขึ้นอีกครั้งสุดเสียง

"วั้ บุญคำ!!"

"วู้ ๆ ๆ ๆ ๆ นาย!!"

คราวนี้เสียงชัดเจนดังอยู่ไม่ไกล ดังออกมาจากอีกฝั่งของหินก้อนนั้น เสียงแกโห่ราวกับอินเดียนแดง พร้อมกับตะโกนมา

"...ช่วยด้วยเร้ว! บุญคำจะถูกหินทับแบนแต่อยู่ในรูหมาไนนี่แล้ว เร็วเข้า!"

โดยไม่ต้องบอกเตือนกันเลย ทั้งรพินทร์และคริสพากันวิ่งตรงเข้าไปที่หินลักษณะเกือบจะกลม น้ำหนักประมาณ 4 ตัน ก้อนนั้นทันที พออ้อมมายังด้านตรงข้ามกับที่วิ่งเข้ามา ทั้งสองก็มองเห็นตาเฒ่าล่อหน้าบ้องแบ๊วออกมาจากใต้แผ่นดินริมฐานหินที่มีลักษณะเหมือนบดทับอยู่ ปากกระบอกไรเฟิล .375 ของแก โผล่ยื่นออกมาเพียงแค่ครึ่งของกระโจมมือ และแกว่งไปมาอยู่ไหว ๆ เหมือนจะเป็นสัญญาณให้เขาเห็น ทั้งสองพรวดเข้าไปยังตำแหน่งนั้นโดยเร็ว

"บุญคำ!"

คริสร้องดังลั่นอย่างดีใจระคนตกใจขีดสุด เพราะทายสถานการณ์ไม่ถูก ส่วนรพินทร์ยิ้มออกแล้ว เขาทรุดตัวลงนั่งใกล้ ๆ ปากกระบอกปืนของแก พลางหัวเราะกึก ๆ อยู่ในลำคอ

"เป็นยังไง เรา มุดลงไปอยู่ใต้หินนี่ได้ยังไงกันนี่ ทีมุดตั้นมุดลงไปได้ ทีจะออกกลับออกมาไม่ได้ เห็นแต่หน้าป่อหลอ"

"ฮีโธ่! นาย มัวแต่นั่งหัวร่ออยู่ได้ ช่วยบุญคำเร็ว พื้น

ตอนนี้มันอ่อน ไอ้หินเวรนี่มันค่อยๆ ตกต่ำลงมาทุกทีแล้ว ทีแรกโผล่ออกไปได้แค่คอ ติดไหล่ออกไม่ได้ ตะกี้นี้มันทรุดลงมาอีก หัวก็โผล่ออกไปไม่ได้ แค่ล่อหน้าออกไปได้แค่นี้เอง”

เสียงบุญคำลั่นโขมงโฉงเฉง พร้อมทั้งสบถอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ไปหมด รพินทร์หัวเราะขำๆ บัดนี้เขาโล่งอกไปได้แล้ว ไม่อาทรรีบร้อนอะไรเลย แต่คริสติน่ายังอยู่ในภาวะตระหนก ทรุดตัวลงคุกเข่า เอื้อมมือลงไปลูบคลำอยู่ที่ใบหน้าแก แล้วพยายามควานหาเนื้อที่ภายใน ปากก็บอกละล่ำละลักว่า

“บุญคำเป็นยังไงบ้าง ร่างกายส่วนไหนถูกทับอยู่บ้างหรือเปล่า”

ในโพรงแคบขนาด 1 ตารางฟุตนั้น เห็นแกแยกเขี้ยวอยู่ในนั้น เหมือนหนูที่กำลังโกรธอยู่ในรู ต่อว่าขึ้นมา

“แหม่มเล่นทิ้งบุญคำไว้ ไม่รอมั่งเลย ใจดำบรรลัย คิดแต่จะแล่นไปหานายรพินทร์ แต่ไม่หันมาดูไอ้คำมั่งเล้ย รู้งี้พัดไม่ตามหลังมาให้เสียเวลา อ้อ! นี่รอดตัวไปได้รึ โชคดีนะนึกว่าลมหอบขึ้น สวรรค์ไปซะแล้วอีก”

คริสขยับจะอ้าปากพูดอะไรกับแกอีก แต่รพินทร์เหนี่ยวไหล่ไว้ ดึงให้ถอยห่างออกมา ตัวเขาเองเอื้อมมือไปรับปลายลำกล้องไรเฟิลของบุญคำที่ชี้โผล่ออกมา แล้วสาวขึ้นมาทั้งกระบอก ซึ่งแกก็ผลักส่งขึ้นมาให้ก่อนโดยดี พร้อมกับล่อมือโผล่ออกมาแค่ข้อศอก รพินทร์จับมือแกไว้ แล้วบีบเขย่าเบาๆ แบบเช็คแฮนด์ พร้อมหัวเราะไปพลาง

“อะไรกันนี่ บุญคำลงไปจมดินติดอยู่ในนี้ได้ยังไง แล้วนี่ขาหรือลำตัวท่อนล่างของแกมิถูกหินบดแหลกไปแล้วรึ รพินทร์”

หล่อนพูดด้วยอาการสำลัก รพินทร์เอาแขนข้างหนึ่งกันอเมริกันสาวให้ถอยห่างปากโพรงออกไป กันไม่ให้เข้าไปเหยียบยืนอยู่ใกล้ๆ แล้วบอกว่า

"สบายใจได้แล้วครับ คริส บุญคำไม่เป็นอะไรมากหรอก ช่องที่แกมุดลงไปอยู่ อาจเป็นช่องที่หมาไนมันมาขุดหาสัตว์และไรบางชนิด และเป็นโพรงเล็ก ๆ อยู่ใต้ก้อนหินนี้ ตอนที่คุณผลักและวิ่งทิ้งแกไป คงจะเป็นเวลาที่พายุแรงมาก แกเห็นจะไปไม่ไหวก็เลยหลบลงรู กลายเป็นตัวตุ่นไปชั่วคราว ม่ายงั้นแกก็ถูกผมหอบไปแล้ว ทีนี้ตอนที่แกลงไปอยู่ในรเพื่อหลบลม พายุก็พัดเอาก้อนหินนี่เคลื่อนเข้ามาเบียดติดปากช่องทางนี่ ทำให้แกไผล่กลับออกมาไม่ได้ โชคดีมาก ที่มันยังไม่เคลื่อนเข้ามาปิดทับจนเสียอย่างสนิท ม่ายงั้นแกอาจไม่มีอากาศหายใจไปแล้ว มันเพียงเคลื่อนมาบังไว้ครึ่งเดียวเท่านั้น แต่รู้สึกว่าดินตรงนี้จะยุ่ยอ่อนมาก และมันกำลังจะทำให้หินถล่มจมลงไปทุกที ถ้าจมลงไปมากกว่านี้ บุญคำจะลำบากหน่อย"

"ตายล่ะ! แล้วเราจะช่วยแกให้ออกมายังไงได้ ต่อให้พวกเราทั้งหมดช่วยกันผลักหินก้อนนี้ มันก็คงไม่เขยื้อนไปได้"

คริสอุทานเสียงสั่น เอามือลูบอก จ้องไปที่ใบหน้าและมุกขะมอมของตาคำที่มองเห็นอยู่ในช่องรูใต้ฐานหินนั้น

จอมพรานไม่ตอบคำถามอะไรให้เสียเวลา ยกวิทยุในมือขึ้นทันที เรียกไปยังพรรคพวกที่ยังอยู่ในดง พอได้ยินเสียงตอบกลับมา เขาก็ถามไปว่า

“พวกเรามีพลั่วสนามชนิดพับได้ ติดตัวกันมาด้วยไม่ใช่หรือครับ เท่าที่ผมจำได้”

“ใช่ เรามีอย่สองอัน มีอะไรรึ?”

เสียงตอบมาเป็นเสียงของคี๊ธ

“ขอความกรุณาเร็วหน่อย ทุกคนขอให้ออกจากดงตรงมาที่ทุ่งนี่ พอโผล่พ้นจากขอบดงก็จะมองเห็นผมกับคริสเอง ขอให้มาด่วนที่สุด ตอนนี้บุญคำติดอยู่ในรูหมาในที่เข้าไปหลบซ่อนอยู่ บังเอิญลมแรง พัดหินให้เคลื่อนขยับมาปิดปากทางไว้ ขาลงแกลงไปได้ ขาขึ้นติดอย่แค่คอ โผล่ออกไม่ได้เพราะหินปิดทาง เราต้องขุดขยายพื้นบริเวณด้านล่าง เพื่อเปิดทางให้แกคลานออกมาได้”

เสียงเอะอะของพรรคพวกฝ่ายโน้นแซ่มาอีกอย่างตกใจ

“บุญคำได้รับอันตรายอะไรหรือเปล่า?”

“ตอนนี้ยังไม่มีอันตรายอะไรครับ...”

เขาตอบหัวหน้าคณะไปเรียบ ๆ

“...แต่ถ้าช้ากว่านี้ หินมันจะกดตัวลงต่ำปิดปากช่องทางลงมาเรื่อย ๆ พื้นที่ภายในที่แกลงไปหลบอยู่มันมีเนื้อที่จำกัด แกอาจถูกทับหายใจไม่ออก เพราะฉะนั้น ขอความกรุณาเร็วหน่อย! สั่งจัน กับพวกลูกหาบของผมตัดไม้เสี้ยมปลายแหลมแทนเสียมหลาย ๆ อัน จะได้เอามาช่วยกันขุดเซาะดินด้วย มันเป็นดินปนทรายร่วนมาก คงขุดไม่ยากนัก ที่จะช่วยเปิดทางให้แก”

“พยายามหาทางช่วยแกไว้ก่อน พวกเราจะไปเดี๋ยวนี้!”

เสียงสแตนลีย์บอกมาอย่างเร็วปรื๋อ

รพินทร์ส่งกระติกน้ำของเขาลงไปให้แก แล้วนั่งคุยด้วย ยิ้มๆ ราวกับไม่เกิดอะไรขึ้นเลย ในขณะที่บุญคำบึ้งเบึ้งลั่นหยู่ในรูของหมาไน

"นี่ สงบปากคำเสียมั่ง บุญคำ ถ้าปากตำแยอยู่อย่างนี้ประเดี๋ยวหินที่มันกดอยู่บนหัวนี่มันก็จะถล่มครืนลงมา แล้วก็คงจะต้องกลายเป็นตัวตุ่นอยู่ในรูนี่อีกนาน...วิ่งยังไหงถึงตามแหม่มไม่ทัน"

บุญคำ ผู้กำลังเอามือของแกค่อยๆ ตะกุยดินด้านล่างอยู่ฯเท้าปั้นหราขึ้นมา

"ฮึ่ม! แหม่มนะแหม่ม ถือว่าสาวกว่า เรี่ยวแรงมากกว่าวิ่งไง ถึงได้วิ่งโดยไม่รอ ทิ้งไอ้คำไปเลย ฟารั้งมันเป็นซะยังงี้แหละ ถ้าเป็นนายหญิงของบุญคำละเก๊าะ ถึงไอ้คำจะวิ่งงุ่มง่ามอยู่ข้างหลัง จ้างนายหญิงก็ไม่ทิ้งคนแก่ร็อก คงช่วยหิ้วไอ้คำด้วยแล้ว นี่คิดแต่จะช่วยแต่พระเอกคนเดียว พระรองไม่คิดมช่วยด้วยเลย"

คริส ผู้ขณะนี้กำลังทรุดตัวลงนอนพังพาบ ดูแกอยู่ ตบเท้าปั้นนั้นเผียะร้องตอบลงไปว่า

"ก็ตาแก่อยากมัวงุ่มง่ามอยู่ทำไม นี่หรือพรานมือขวาพญงรพินทร์ แบบนี้จะมีน้ำยาอะไรมาช่วยฉันได้ แล้วก็กล้าท้าพนันเลย ถ้าเป็นนายหญิงของบุญคำนะเร๊อะ ลองเห็นเจ้านายบุญคำหงายหลัง ร่วงลงมาจากเนินแบบนั้น จ้างให้นายหญิงก็ไม่หันมาดูบุญคำให้เสียเวลาหรอก เขาจะวิ่งไปช่วยแฟนของเขาก่อน แล้วมาช่วยฝังศพบุญคำทีหลัง!"

โดนย้อนเข้าแบบนี้ ตาคำเลยนิ่งเงียบไปในรูที่แกลงไป

หลบซ่อนนั่น มีแต่เสียงบ่นงึมงำ แล้วโกยดินปนทรายพรวดขึ้นมาจนเปรอะเลอะหน้าและเส้นผมคริสไปหมด หล่อนร้องอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างโมโห แต่ก็ยังอดหัวเราะไม่ได้ที่เห็นสภาพของแกซึ่งติดอยู่ในลักษณะที่ไม่คาดฝันนั้น จะคับขันวิกฤตเช่นไร บุญคำก็สามารถเอาตัวให้รอดไว้ก่อนได้เสมอ หล่อนต่างหากที่เสี่ยงวิ่งตามหลังรพินทร์เข้าไป มีโอกาสที่จะถูกพายุหอบหายขึ้นไปบนอากาศและได้รับอันตรายมากกว่าตัวแกเสียอีก

"วิทยุไปอยู่เสียที่ไหนแล้ว ตาคำ"

รพินทร์ถามลงไป

"ไม่รู้ซี หายไปแล้ว ตอนที่ลมมันพัดกลิ้งเป็นลูกขนุน"

พอได้ยินดังนั้น คริสก็ลุกขึ้น ถอยห่างออกมาทันที พร้อมกับกดคีย์พิเศษจากวิทยุในมือของหล่อนขึ้น เดินย้อนหลังไปอีกประมาณ 7-8 เมตร ชั่วไม่นาน ก็ปรากฏว่า มีเสียงร้องตอบของออดจากวิทยุของบุญคำที่หล่นอยู่กับพื้นในกอหญ้าแห้งห่างออกไปอีกราว 10 เมตร หล่อนแล่นไปคว้าเก็บขึ้นมาทันที แล้ววิ่งกลับมาที่เก่า ร้องบอกอย่างดีใจว่า

"ฉันเก็บได้แล้ว อยู่ตรงโน้น! ตกอยู่ในกอหญ้าตรงที่บุญ-คำล้มกลิ้งนั่นแหละ"

รพินทร์พยักหน้าไม่สนใจอะไรนัก เพราะรู้อยู่แล้วว่าถึงอย่างไรเสีย คริสก็ต้องค้นหาวิทยุของบุญคำพบอยู่วันยังค่ำ สภาพที่เห็นอยู่ในขณะนี้ เขาไม่มีความวิตกอะไรทั้งสิ้น ภายหลังจากพิจารณาสิ่งแวดล้อมใกล้ๆ สถานที่ ต่อให้หินกดจมลงมา

มากกว่านี้ โดยปิดทางไม่ให้แกโผล่หน้าออกมาได้ และไม่มีใครมาเห็นทันการ บุญคำก็จะต้องขุดดินมุดโผล่ออกมาพ้นจากบริเวณหินทับก้อนนั้นได้เองอย่วันยังค่ำ เพราะอาณาบริเวณของหินก้อนนั้น มันก็ไม่ใหญ่โตอะไรนัก ซ้ำดินตำแหน่งนั้นยังร่วนซุยมาก เพียงแต่ว่าถ้ามีพรรคพวกช่วยขุดเปิดทางให้จากด้านนอก ก็จะช่วยให้แกออกมาพ้นช่องที่ลงไปติดอยู่ได้เร็วขึ้นเท่านั้น

จะว่าอันที่จริงแล้ว ตัวแกดูเหมือนจะแสวงหาที่ปลอดภัยจากพายุร้ายได้ดีกว่าทุกคนเสียซ้ำไป และที่แกยิงปืนขึ้นเมื่อเช้าครู่ใหญ่นี้ เขาแน่ใจแล้วว่าแกยิงเพื่อขับไล่อาถรรพณ์ และบอกเตือนให้พรรคพวกรู้ว่า แกยังมีชีวิตอยู่ตรงนี้เสียมากกว่าอย่างอื่น สภาพของแกอาจดูน่ากลัว น่าเป็นห่วงสำหรับสายตาคนอื่นๆ แต่สำหรับคนคุ้นเคยและชินเล่ห์กันดีอยู่แล้วอย่างเขาย่อมตามทันเสมอ เพียงแต่ไม่พูดออกมาเท่านั้น อย่างตาคำนะรึอย่าว่าแต่ก้อนหินขนาดนี้มาปิดปากรูที่แกลงไปนอนหลบอยู่เลย ขนาดพลัดลงเหว ตกลงไปอย่ก้นบาดาล แกยังงมหาทางออกมาจนได้

คนอย่างบุญคำ ถ้าจะถึงวาระสุดท้าย ก็คงจะเป็นวาระสุดท้ายบนอกของสาวๆ ชาวป่า หรือเมียสาวจำนวนมากของแกที่หนองน้ำแห้งเสียมากกว่า เรื่องตายเพราะภัยจากป่าเป็นไม่ต้องพูดถึง

การเอาตัวรอดของแกเป็นวิชาและความสามารถเฉพาะตัวที่เขารู้มานานแล้ว ซ้ำยังวิทยาอาคมก็พอตัว แทบจะเรียกได้ว่า ตามหลังเขามาติดๆ แม้จะหนักไปทางด้านเดียรัจฉานวิชาก็ตาม

ตัวเขาเองเสียซ้ำไป เมื่อสักครู่ใหญ่นี้ยังเจ็บจนได้ ซ้ำยังเต็มไปด้วยโรคาพยาธิเกาะกินเป็นอุปสรรคอยู่เป็นระยะ ๆ ตาคำกระดูกแข็งยิ่งกว่าเหล็ก ร้อยวันพันปีไม่เคยเป็นอะไร นอกจากนาน ๆ จะท้องร่วงสักทีเท่านั้น

ลักษณะอันเป็นอาการใจเย็นของเขา คริสมองอย่างไม่เข้าใจ เพราะหล่อนรุ่มร้อนกังวลยิ่งในสภาพที่มาพบเห็นตาพรานเฒ่า ซึ่งหล่อนพิจารณาว่าอยู่ในข่ายวิกฤตินั้น

“นายสบายดีเรือะ แล้วคนอื่น ๆ ล่ะ”

ในที่สุด แกก็ส่งเสียงถามขึ้นมาด้วยเสียงปกติของแก

“เออ! ทุกคนย่ำแย่ทั้งนั้น มีแต่บุญคำคนเดียวเท่านั้นที่สบายกว่าเพื่อน ลงมานอนสบายใจเฉิบในรูหมาไน”

เจอเจ้านายที่รู้ทันบอกมาเช่นนั้นแกก็เลยหลบลงรูเหมือนตัวตุ่นไปจริง ๆ และมีอาการเหมือนอยากจะนอนหลับอยู่ในนั้นโดยไม่ยอมโผล่ออกมาอีก

ชั่วไม่นาน กลุ่มนายจ้างอเมริกันส่วนใหญ่ พรานพื้นเมืองทั้งสามและพวกลูกหาบทั้งหลาย ก็ปรากฏตัวออกมาจากดงทึบริมทาง คนเหล่านั้นพากันตรงรี่เข้ามาอย่างรวดเร็ว ระยะมันไม่ห่างออกไปเท่าไหร่นัก เสียงเบลวิทยถามล่วงหน้าเข้ามาก่อนว่า

“บุญคำบาดเจ็บมากไหม รพินทร์?”

“ผมอยากให้คุณดูแลบาดแผลหัวแตกของพะโต้ให้ดีที่สุด

ทรฉีดยากันบาดทะยักให้ด้วย ส่วนตาเฒ่านี่ ดำดินหายไปแล้ว เสียดายที่ไม่มีน้ำ ม่ายงั้นผมจะเอาน้ำเทกรอกลงไปให้แกสำลัก ะได้ขุดรูหนีออกมาเองทางอื่นเหมือนตัวแย้”

รพินทร์ตอบเบลออกไปเป็นภาษาไทย เพื่อให้บุญคำซึ่งมุดรูหดหายหน้าไปได้ยินเข้าใจด้วย พอได้ยินดังนั้น หน้าดำๆ ของแกก็ล่อพรวดออกมาอีก ร้องลั่น

“อ้าว! นายกู ไหงพูดซะยังงั้นล่ะ เห็นไอ้คำเป็นแย้ไปซะแล้วเร๊อะ นายจะไปไหนก็ไปเหอะ ไอ้คำขอตายคารูอยู่ตรงนี้แหละ”

รพินทร์แยกเขี้ยวเอื้อมมือมาจะคีบจมูกแบนๆ ของแก แต่ตาเฒ่าหดหน้าหนีเสียทัน เขาจึงพูดลอดไรฟันออกมาว่า

“ไปตายคารูหลังเสร็จงานแล้ว เข้าใจ๋ ไม่ใช่มาฉวยโอกาสทำเป็นตายอยู่ในรูนี้ น้ำใจจะทิ้งกันหรือไง ฉันรู้หรอกนะว่าบุญคำน่ะคิดถึงบรรดาเมียๆ เต็มทีแล้ว อยากจะหนีกลับอยู่วันละ 10 หน”

“เฮอะ! ไม่มีใครเขาบ้าเกียรติยศ เกียรติศักดิ์ บักซี้เด๋อเหมือน นายร็อก ขนาดแฟนแสนรัก แสนสวย แสนดี ก็ยังมุดส่าห์หนีมาได้ สงสัยว่าจะเห็นแหม่มขนทองน่าลองกว่าละมั้งเห็นสวรรค์มันกระจ๊อแล้วยังตะกี้นะ”

โชคดีที่คำพูดของแก คริสไม่ได้ยิน เพราะมัวพูดวิทยุแจ้งพรรคพวกอยู่ รพินทร์เอาเท้าถีบยันเข้าไปที่ปากร คำรามออกมา

“ไอ้ปากชั่ว ๆ ยังงี้ เดี๋ยวพัดเอาระเบิดยัดเข้าไปในรูนี่ซะเลย”

แล้วคณะพรรคทุกคนก็มาถึง พร้อมกับเครื่องมือกู้ชีวิต เชิดวุธ คี๊ธ เบล สแตนลีย์ และพวกลูกหาบทุกคน พอมองเห็นสภาพติดอยู่ในรดิน และมีหินทับปากทางขึ้นอยู่เบื้องบนเช่นนั้น ทั้งหมดก็ตระหนกตกใจกันไปหมด ตรงข้ามกับจัน เส่ย และเกิด พอเข้ามาสำรวจรอบๆ ก้อนหินนั้นแล้ว เจ้าสามตัวนั้นก็หัวร่อก๊าก แต่ไม่พูดอะไรออกมา และแทนที่จะตรงเข้าช่วยหรือปฏิบัติการใดๆ ลงไปก่อน กลับหันมาพิจารณาสอบถามพรานใหญ่กับแหม่มคริส และแทนที่รพินทร์จะเป็นฝ่ายสั่งการอย่างใด กลับกลายเป็นสแตนลีย์ ที่เร่งบงการทันที ให้จัน เส่ย เกิด และพวกลูกหาบที่เตรียมไม้เสี้ยมมาด้วย ระดมแรงกันช่วยขุดดินโดยรอบ ให้เกิดเป็นหลุมขึ้น เพื่อเปิดทางให้ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์สามารถเอาตัวออกมาได้

ดินร่วนซุยมากอยู่แล้ว แค่ไม่นาน ระหว่างที่รพินทร์และคริสพูดอยู่กับพวกที่แยกกันออกไปในระหว่างเกิดพายุ หลุมที่เปิดออกไปก็กว้างพอที่จะเป็นช่องทางให้บุญคำเอาตัวรอดออกมาได้

คี๊ธกับเชิดวุธ ผู้จัดว่าตัวใหญ่และแข็งแรงที่สุดในคณะช่วยกันจับแขนแกคนละข้าง กระชากพรวด หลุดพ้นจากรูดินในลักษณะชอนทแยงไปกับพื้นราบ ลอยขึ้นมาจากใต้แผ่นดินได้

ตัวแกเปรอะดินมอมแมมไปหมด ทั้งหัวห พอหลุดพ้นขึ้นมาได้ ก็ทำกิริยาหมดแรงซวนเซเหมือนจะล้มลง จันผู้ยืนอยู่ใกล้หลบฉาก คริสพาซื่อเพราะไม่รู้ทันมารยา ถลันเข้ามาโอบแขนประคองไว้ แกก็เลยกอดแหม่มเสียเต็มรัก

"โอ พระเจ้า บุญคำรอดตายแล้ว!!..."

แกครวญครางขึ้นด้วยเสียงน่าสงสาร คริสกอดตอบแน่นด้วยความดีใจ แล้วค่อยๆ พยุงให้นั่งลง เบลก็เข้ามาขนาบข้าง ตาเฒ่าเจ้าอุบายก็เลยเอนกายไปซบเอาแม่ผมแดงอีกคน แล้วก็แผ่หราลงนอนหนุนตักไปเลย

ทุกคนเข้าไปรุมล้อมแก ยกเว้นรพินทร์ผู้ยืนเกาหัวแกรกๆ และเจ้าพรานลูกน้อง 3 คน ที่พากันจุ๊ปากลั่น แล้วโคลงหัวกันหยุกๆ

เมื่อสถานการณ์พากันมองเห็นอยู่โดยทั่วไปแล้วว่า ต่างช่วยบุญคำออกมาได้สำเร็จ ฝ่ายนายจ้างทุกคนก็ปราดเข้ามาหารพินทร์ และสอบซักถามถึงเหตุการณ์แซด โดยปล่อยหน้าที่ดูแลปฐมพยาบาลตาเฒ่า ให้แก่สองสาวประจำคณะ ซึ่งขณะนี้กำลังช่วยกันคนละไม้คนละมือ ทั้งตรวจสภาพร่างกายและทั้งช่วยในด้านยาดม

รพินทร์เองก็มองตรวจสอบไปทั่วทุกคน เห็นอยู่ในสภาพปกติเรียบร้อยดี จึงถอนใจออกมาอย่างโล่งอก นอกจากพะโต้เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่มีรอยพลาสเตอร์ติดอยู่บนกบาลเหนือหน้าผากขึ้นไปเล็กน้อย เขาตรงเข้าไปที่เจ้านั่นก่อน สอบถามอาการมัน เจ้ากะเหรี่ยงตะเคียนทองยิ้มแหยๆ ยกมือคลำหัวป๋อย แล้วบอกเบาๆ ว่า

"ไม่เป็นไรมาก นาย! แหม่มผมแดงทำแผลฉีดยาให้แล้ว"

เมื่อนั้น เขาจึงหันกลับมายังคณะนายจ้างทุกคนอีกครั้ง

“เรื่องพายุ ไฟป่า และน้ำป่าในนรกดำนี่มันจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นพวกเราต้องเตรียมตัวพร้อมไว้เสมอ ผมยินดีที่พวกเราทกคนไม่มีใครเป็นอะไรกันมาก นอกจากวุ่นวายโกลาหลบ้างนิดหน่อย และขอขอบคุณที่ทุกคนปฏิบัติตามสั่งอย่างเคร่งครัด จึงทำให้ช่วยรอดตัวกันไปได้”

“เราเห็นคุณปีนขึ้นไปอยู่บนไหล่เนิน ก่อนที่พายุหมุนจะมา และคุณมุ่งตรงไปที่นั่นอย่างเร่งร้อนมาก โดยไม่หยุดรอ หรือให้เหตุผลอะไรกับเราเลย”

สแตนลี่ยพูดกึ่งคำถาม จ้องหน้าเขม็ง

“เอาละครับ เดี๋ยวเราจะไปที่เนินลูกนั้นพร้อมกันอีก ผมมีข่าวดี จะยังไม่บอกเดี๋ยวนี้ แต่ให้ไปถึงและให้ไปเห็นกันเสียก่อน”

กล่าวกับหัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เช่นนั้นแล้วเขาก็หันไปสอบถามกับพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทุกคนอยู่อึดใจ จากนั้นก็ก้าวเท้าพรวดๆ เข้ามายังร่างอันยังนอนหงายเหยียดยาว เอาต้นคอพิงตักนุ่มของอิสซาเบลอยู่ โดยคริสเป็นคนเอาแอมโมเนียค่อยๆ ลนปัดไปมาประคบประหงมให้อย่างเป็นห่วง บุญคำหลับตาพริ้มหายใจระรวยๆ เหมือนคนใกล้จะตาย

“ตาคำ! ลุกขึ้น”

เขาออกคำสั่งห้วนๆ

บุญคำยังนอนนิ่ง ทั้งเบลและคริสเงยหน้าขึ้น

“อะไรกันรพินทร์ให้แกนอนพักก่อนเถอะ บุญคำสะบัก-สะบอมจะแย่อยู่แล้ว”

เบลเป็นคนบอก จอมพรานไม่สนใจกับอาการของสองสาว เปิดฝากระติกน้ำออก บอกเฉียบขาดต่อไป

“ฉันจะนับหนึ่งถึงสาม ถ้ายังทำสำออยหลับตาเหมือนคนจะตายนอนหนุนตักแหม่มอยู่อย่างนี้ ฉันจะราดน้ำลงไปบนกบาลให้หมดกระติกนี่เลย ลองดูรึ”

ว่าแล้ว รพินทร์ก็หยดน้ำจำนวนหนึ่ง ประมาณ 2 ซี.ซี. ลงไปบนหน้าของแก ตาพรานเฒ่าเจ้าเล่ห์รีบพรวดพราดขึ้นมานั่งทันที ทำเป็นสะบัดหน้าเร่า ๆ แล้วลอบค้อนเจ้านายปะหลับ-ปะเหลือก พดอบอิบออกมาด้วยภาษากะเหรี่ยง

“นายกูโหดซะจริง พะผ่า! จะขอนอนตักนิ่ม ๆ บึบ ๆ บั่บ ๆ พอให้กระชุ่มกระชวยใจสักนิด ก็มาเป็นมารผจญซะแล้ว ไม่ใช่นายเสียหน่อยเดียวเท่านั้นละก็ ฮึ่ม!...”

รพินทร์ไม่พูดอะไรอีก เตะป้าบค่อนข้างแรงเข้าไปที่ตะโพกของแก บุญคำร้องเจี๊ยก รีบตะกายขึ้นมายืนทันที คริสโทเบลอุทานลั่นอย่างไม่พอใจ ที่เห็นอาการที่ดูเหมือนดุร้ายของเขา ขยับปากจะเล่นงานพรานใหญ่ แต่พอเห็นบุญคำยืนทรงกายได้เป็นปกติดี สภาพดูจะแข็งแรงตามเดิม จึงไม่สนใจอะไรอีก รพินทร์ชี้หน้าสมุนขวาของเขา บอกมาเป็นภาษากะเหรี่ยงเบา ๆ เช่นกันว่า

“เอาหัวเข้าไปซุกหิน ตอนพายุแรงนะไม่เป็นไรหรอกตาคำ แต่เอาหัวไปซุกหว่างขาแหม่มเบล มันไม่เข้าท่านัก วิทยาคมที่ร่ำเรียนมา มันจะเสื่อมหมด”

“ไม่เสื่อมร็อก ตอนเกิดมาดูโลก บุญคำก็มุดออกมาทางเดียวกันนี่แหละ”

แกอุบอิบบอก ในขณะที่ทำเป็นยืนหันหลังให้ เบลนั้นไม่สนใจอะไรนัก แต่คริส ในเรื่องเช่นแล้ว ไม่เคยครั้งใดที่จะผ่านพ้นไปได้

“สองคนนี่พูดอะไรที่ฉันฟังไม่รู้เรื่องอีกแล้ว”

“อย่าสนใจอะไรเลยน่า!...”

รพินทร์ขมวดคิ้ว จุ๊ปากเบาๆ

“...คุณสองคนช่วยปฐมพยาบาลให้ตาคำแกลุกขึ้นมาได้ก็ดีแล้ว อย่ามัวรอช้าอยู่อีกเลย เราทั้งหมดจะไปที่นั่นอีกครั้งประเดี๋ยวผมจะให้ดูอะไรดีๆ ที่ผมพบมาก่อนแล้ว และยังไม่มีโอกาสบอกพวกคุณได้ทัน ก็พอดีเกิดพายุขึ้นเสียก่อน”

กล่าวจบ เขาก็ยกมือขึ้นสูง ดีดแรงๆ เป็นสัญญาณและโบกมือไปเบื้องหน้า พร้อมทั้งออกเคลื่อนเดินทันที

แต่คราวนี้ไปอย่างปกติธรรมดา โดยเดินร่วมขบวนมาพร้อมกัน ทั้งหมดเคลื่อนตามมาทั้งกลุ่ม จันกับเส่ย ทำเป็นเข้ามาช่วยประคองบุญคำหัวร่อกันคิกคักอยู่รั้งท้ายจันกระซิบถามว่า

“เป็นไงพี่คำ ‘เนินพระจันทร์’ ที่เอาหน้าเข้าไปซุกอยู่ตะกี้มะละกั๊กแค่ไหน”

“ทะลึ่ง! เดี๋ยวพัดถีบ...”

แกตวาดแว้ด ยกเท้าขึ้น จันเลยเผ่นหนีพ้นระยะตีนแกออกไป ส่วนเส่ยก็ผลักแกให้หัวซุนไปข้างหน้า เพราะกันลูกหลังไว้ก่อน ตาเฒ่าสบถด่าไอ้สองคนเบาๆ แล้วมองไปทางเกิดซึ่งเดินยิ้มๆ อยู่ ข้างๆ พาลรีพาลขวางจะเหวี่ยงพานท้ายปืนเข้าใส่ เกิดก็เลยสปริงตัวออกห่าง ทำอะไรใครไม่ได้ แกก็เลยเดินเขยกอยู่รั้งท้ายคนเดียว แล้วตะโกนขึ้นลอยๆ

"โว้ย! ไม่มีใครรอไอ้คำมั่งเลย กะเดี๋ยวก็ลงไปนอนชักตื้นเป็นลมอีกเท่านั้น"

ฝ่ายนายจ้าง และลูกหาบส่วนใหญ่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว เหลือแต่เพียงนายตาบหัวหน้าลูกหาบเท่านั้น ที่ลดฝีเท้าเข้ามาเคียงคู่กับแกและเดินเป็นเพื่อนไปด้วย แกก็เลยส่งไรเฟิลประจำตัวให้นายตาบช่วยสะพาย

"เอ้า! เอ็งเอาไป ข้าน่ะไม่ไหวแล้ว เวลาเกิดอะไรขึ้น เอ็งก็เอามาให้ข้าก็แล้วกัน"

"ถ้าพี่คำไปไม่ไหว ขี่หลังฉันไปก็ได้"

ตาบบอกอย่างหวังดี

"ไม่ต้อง! กูอยากขี่อย่างอื่น ไม่ใช่ขี่หลังมึงไอ้ตาบ"

"ขี่อะไรละพี่คำ ถ้าขี่อย่างที่พี่คำคิดอยากจะขี่ล่ะก็ กบฟหวาย ยังไงยังงั้น ควายเด้งทีเดียว กบอย่างพี่คำคร้านจะลอยขึ้นเฟ้า ยิ่งกว่าถูกพายุหมุนพัดอีก"

เจอเอาคนรู้ทันเข้าอีก ตาคำก็เลยระเบิดเสียงด่าเป็นพลุงานเวัด พยายามไล่เตะไล่ถีบหัวหน้าลูกหาบเป็นพัลวัน แต่แกตาบหัวร่อก๊าก หลบเสียทัน โดยแล่นไปจับกลุ่มอยู่กับจันเกิด และเส่ย ซุบซิบบอกอะไรกัน พวกนั้นพากันหัวร่อกันครืนเหมือนกับคริส ที่เดินเป็นหมู่ไปเบื้องหน้า อดไม่ได้ที่จะหันมามองข้างหลัง เสียงเบลบ่นมาว่า

"พวกลูกน้องของรพินทร์นี่ยังไงกันนะ จะตายกันอยู่แหล่ๆซ้ำตาคำก็เดินเขยกอยู่นั่น ยังเห็นเป็นเรื่องขบขัน หัวเราะกันอยู่ได้"

"หยุดสนใจกับคนแก่เจ้าเล่ห์นั่นเสียที เบล! ว่าแต่เธอเถอะ ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง"

คริสบอกขรึม ๆ รู้สึกว่าจะเริ่มรู้ทันอะไรขึ้นมาบ้างแล้ว พลางหันมาสำรวจอาการของเพื่อนสาว ซึ่งหล่อนตระหนักดีว่ายังไม่สมประกอบนัก

"ตกใจตอนเกิดพายุร้ายนั่น เลยทำให้ฉันมีแรงขึ้นมาบ้างละ คริส รับรองว่าคงไม่เป็นอะไรมากไปกว่าที่เป็นมาแล้ว และคงดีขึ้นเรื่อย ๆ"

"ดี เดินทางมรณะเส้นนี้กับคนคนนั้น..."

หล่อนบุ้ยปากไปทางจอมพราน

"...เธอจะทำเป็นคนอ่อนแออยู่ไม่ได้เลย เธอต้องเข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวที่สุด จนกว่าจะล้มลงแล้วขาดใจตายไปเอง! ถึงตัวเขาก็เหมือนกัน กระดูกสะบ้าเพิ่งจะเข้าที่ได้หยก ๆ เห็นไหม เขาเดินเหมือนกับไม่เกิดอะไรขึ้นเลย แต่ฉันรู้ว่าเขายังเจ็บมาก และวันนี้ เขาจะนำเราเดินไปไกลนักไม่ได้หรอก นอกจากจะคลานไป"

ทางกลุ่มของสแตนลีย์ อันประกอบด้วยคี๊ธ เชิดวุธ ซึ่งเดินเคียงไปกับรพินทร์ พยายามที่จะพูดซักถามอะไร แต่รพินทร์บอกว่า

"ไปเห็นเองดีกว่าครับ เดี๋ยวก็ถึงแล้ว ข้างหน้านี่เอง!"

ชั่วไม่นานต่อมา จอมพรานก็นำคณะทั้งหมดเข้ามาถึงเชิงเนินที่เขาและคริสเข้าไปหลบพายุอยู่ แล้วก้าวนำเข้าไป

ก็ตาม ขณะนั้นท้องฟ้าเบื้องบนสว่างจ้าแล้ว ทำให้สามารถมองเห็นและไรต่ออะไร ได้ชัดเจน แสงตะวันใกล้เที่ยงสาดเป็นลำลงมาเบื้องหมู่หินหน้าปากทาง รัศมีสว่างของมันกระจายสาดเข้าไปถึงภูหาภายในได้

คริสตินาเอง บัดนี้ก็ยืนชะงัก จ้องมองด้วยอาการพินิจพิจารณ์ ที่หล่อนเข้ามาหลบอยู่กับเขาในระหว่างพายุร้ายกำลังสำแดงฤทธิ์อยู่เบื้องนอก แต่ขณะนั้นมันมีแต่ความมืด จนหล่อนไม่พ้นจะสังเกตอะไรได้ถี่ถ้วน นึกว่าเป็นซอกโพรงหินธรรมดา

"ฮี้ยย์! นี่มันช่องทางเข้าไปสู่อะไรสักอย่างหนึ่ง เหมือนๆ กับที่เราพบมาแล้ว มหาสุสานในดงเถาวัลย์นี่หว่า!"

นายคี๊ธอุทานขึ้น

รพินทร์ยังไม่กล่าวอะไรในขณะนี้ เขานำเดินลึกเข้าไปในฟ้าที่ค่อนข้างเรียบ แล้วนำลงบันไดหินที่ทอดลงไปสู่ความต่ำเบื้องล่าง โดยบอกให้พวกลูกหาบรออยู่ก่อน ก้มลงหยิบเอาอะไรสิ่งหนึ่งที่ตกอยู่กับพื้น ซึ่งตนเองดูเหมือนจะรู้ตำแหน่งแห่งที่ตัวอยู่ก่อนแล้ว ยื่นส่งให้แก่สแตนลีย์ที่ตามหลังมาติดๆ

"อะไรนี่ รพินทร์?"

"ดูให้ดีซิครับ ใช้การพิจารณาหน่อย"

เขาบอกเรียบๆ หัวหน้าคณะก้าวถอยหลังออกมาสู่แสงสว่างที่พอจะกระจายเข้ามาถึงได้ พรรคพวกเข้ามารุมล้อมขณะนั้นเอง เบลก็ร้องออกมาดังๆ ว่า

"ดาบเก่าแก่! มันเป็นลักษณะเหมือนดาบของพวกครูเสดเชี่ยน ยุคสงครามครูเสด! แต่คงจะย้อนหลังของยุคนั้นลงไปไม่มาก"

สิ่งนั้น เป็นโลหะแกร่ง ยาวประมาณ 1 เมตร ลักษณะกว้างประมาณ 3 นิ้ว ปลายแหลม มีรอยตีให้บางทั้งสองข้างเหมือนจะเป็นสองคม ก่อนจะถึงด้ามถือ ซึ่งเป็นโครงเหล็กที่มีลักษณะว่า ครั้งหนึ่งอาจมีไม้หรือสิ่งอื่นประกบไว้เป็นด้ามจับ มีดั้งกั้นขวางตั้งฉากกับลำตัวของเจ้าสิ่งนั้น สภาพเหมือนไม้กางเขน น้ำหนักค่อนข้างมากทีเดียว

บัดนี้ สภาพของมันเป็นโลหะสีดำสนิท มีรอยผุกร่อนบางส่วน และความคมทั้งสองด้านของมันสูญหายไปเสียแล้วด้วยกาลเวลาที่นับไม่ได้

“ใช่ ดาบจริงๆ นั่นแหละ ผู้สร้างดาบชนิดนี้ แสดงว่ามีศิลปวัฒนธรรมเจริญมากแล้วในยุคที่ใช้โลหะ และลักษณะมันก็เหมือนกับดาบโบราณของพวกคริสเซี่ยนสมัยสงครามครูเสดอย่างที่เบลว่าจริงๆ”

สแตนลีย์ครางออกมาต่ำๆ แล้วส่งเวียนดูในหมู่พรรคพวก คนที่รับมาดูเป็นคนล่าสุดคือคริสติน่า หล่อนหรี่ตาลงชำเลืองดูหน้าจอมพราน

“มันเป็นลักษณะดาบชนิดเดียวกันกับที่ถืออยู่ในมือของภาพสลักของเจ้าหญิงองค์นั้นนะ ขณะที่เธอนั่งอยู่บนบัลลังก์เพียงแต่เล่มนี้ ยาวใหญ่กว่าเท่านั้น ดาบที่อยู่ในมือของเจ้าหญิงเป็นดาบสั้น อันน่าจะหมายถึงดาบประดับอิสริยยศของมกุฎราชกุมารี แต่ที่เราเห็นอยู่นี่ เป็นดาบของนายทหารที่ใช้เป็นอาวุธประจำกาย!”

“ก็คงไม่ผิด...”

รพินทร์ตอบเสียงลึก แล้วเอื้อมมือไปขอรับมาจากมือคริส

พลางมาเสร็จเขาเดาะขึ้นลงในมือ บัดดลก็ขว้างออกไปกระทบเข้ากับหินตรงหน้าไม่ห่างออกไปนัก เสียงโลหะเนื้อแกร่งกระทบหินดังกังวานแหลมเปรื่อง ทุกคนสะดุ้งโดยไม่ตั้งใจ

"...นี่คืออาวุธชิ้นแรกที่สมบูรณ์ที่สุด ของนครโบราณที่นายจ้างของผมในยุคนั้นค้นพบที่ปากทางเข้าสุสานแห่งนี้ และเขาก็ทิ้งให้มันอยู่ยังที่เดิมกับที่ผมหยิบขึ้นมาให้พวกคุณดูนี่แหละ หนึ่งปีเศษที่ผ่านมามันอยู่ที่ไหนก็ยังอยู่ที่เดิมโดยไม่ขยับเขยื้อน!"

"รพินทร์...แปลว่า"

ทุกคนร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน แล้วก็ถูกแทรกขึ้นด้วยคำพูดที่ต่ำลึกของเขาอันกังวานไปทั้งคูหาว่า

"ครับ! ถูกต้อง นี่แหละคือสุสานที่นายจ้างของผมสองคน ตามที่เคยได้เล่าให้ฟังไว้ก่อนแล้ว ลงมาถูกเล่ห์กลของมันเตรียกักขังอยู่ คนหนึ่งคือ พันตรีไชยยันต์ อีกคนหนึ่งคือมาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งหลงพลัดกับพรรคพวกมาด้วยกัน เขาทั้งสองคนซมซานเข้ามาที่เนินลกนี้โดยบังเอิญ แล้วก็เข้ามาพบกับทางลง เขาทั้งคู่พบดาบเล่มนี้ก่อน แล้วก็เดินลึกลงไปโน่น..."

จอมพรานชี้มือไปยังทางต่างระดับอีกชั้นหนึ่ง ไม่ห่างนักไปนัก ซึ่งบัดนี้แลเห็นเป็นผนังตัน กล่าวเสียงเกรียมต่อมา

"...ตรงที่เขาเห็นเป็นผนังตัน ขณะที่สองคนเดินสำรวจมาในยุคนั้น มันยังเป็นช่องทางที่สามารถเดินผ่านลึกลงไปได้ เขาทั้งสองเดินผ่านช่องทางนั้นเข้าไประหว่างที่ทั้งคู่เผลอตัวมัวแต่สำรวจสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่เขาไม่เคยพบ คือพวกเขากมัมมี่ประดับเต็มไปหมดในซอกโพรงของผนังอันเป็นทางกว้างขวางภายใน ประตูหินที่เราเห็นเป็นผนังอยู่นั่นก็เคลื่อน

หนังเถื่อน
WBSWS:01
แต่ปางบรรพ์

ต่ำลงมาปิดทางกั้นเขาไว้ อาการเคลื่อนต่ำลงมาของมัน เข้าใจว่าเป็นหลักกลศาสตร์โดยใช้พลังถ่ายเทของทรายละเอียด แบบเดียวกับการปิดห้องปิระมิด สองคนได้ยินเสียงประตูเลื่อนต่ำลงมา แต่เขาวิ่งขึ้นมาเพื่อจะหาทางออกไม่ทัน ประตูได้เคลื่อนลงมาจรดพื้นแล้ว พันตรีไชยยันต์กับมาเรียถูกกลลวง หรือกับดักกักขังอยู่ภายใต้สุสานแห่งนี้ไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง!! บัดนี้ผมได้พาพวกคุณมาพบเข้ากับตำแหน่งสำคัญแห่งหนึ่ง ที่ผมและคณะนายจ้างคณะก่อนเผชิญกันมาแล้วแต่เป็นส่วนหน้าของมัน คือทางเข้าออกโดยปกติ ซึ่งประตูกลได้เคลื่อนลงมาปิด และบัดนี้มันก็ยังปิดสนิทอยู่เหมือนเดิม!!”

สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ และคริสกับเบล ยืนตะลึง!!

“บุญคำบอกฉันล่วงหน้าแล้วขณะที่ฉันพยายามกวดตามหลังคุณมาก่อนที่พายุจะเล่นงานคณะของเรา แต่ฉันยังไม่เข้าใจนักในขณะนั้น”

ครีสตนาอุทานออกมา

“ผมเองก็เพิ่งจะจำมันได้ เมื่อเดินเข้ามาใกล้เนินพวกนี้ ถ้าเราเดินมาคนละมุม คนละทิศ ก็อาจทำให้มองลักษณะรูปร่างผิดแผกไป ทำให้จำคลาดเคลื่อนได้ ที่ผมผละทิ้งพวกคุณ ต้องการจะเดินเข้ามาให้ถึงที่นี่โดยเร็ว ก็เพราะผมสงสัยเป็นอย่างมากว่ามันเป็นเนินเดียวกันกับที่เคยพบมาก่อนแล้ว และได้เข้าไปสำรวจทางเข้าออกที่เจ้านายเก่าของผมเข้าไปติดอย่ก่อนพบแล้ว แต่ยังไม่ได้วิทยุแจ้งไปให้ทราบเท่านั้น เพราะคิดว่า ถึงอย่างไรอีกสักครู่พวกคุณก็จะต้องเดินมาถึงเอง ก็พอดีเกิดพายุหมุนขึ้นเสียก่อน ตอนที่ผมไต่ขึ้นไปบนไหล่เนินนั้น ผมกำลัง

และหาทางตัดเพื่อข้ามฟากไปยังอีกฝั่งหนึ่งที่เราได้ทำการระเบิดทาง เพื่อช่วยให้พันตรีไชยยันต์และมาเรียออกมาได้ ซึ่งตอนนั้นผมก็พอดีเข้าอีกกับการที่ผมถกลมกระแทกร่วงลงมาเสียก่อน!”

“ถ้างั้นอีกฟากนึงของเนินนี้ ก็คือตำแหน่งที่พวกคุณในห้วงนั้นใช้ระเบิดเปิดทางให้สองคนที่ติดอยู่รอดตัวออกมาได้ มันไม่ควรจะอยู่ห่างนัก จุดใดจุดหนึ่งของเนินลูกนี้นั่นแหละ”

สแตนลีย์พูดเร็วปรื๋อ

“ถูกต้อง...”

สภาพบรษไพรก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง ตาวาวเป็นประกายต่างสมหวัง

“...ประเดี๋ยวเราจะอ้อมเลาะเนิน สำรวจไปเรื่อยๆ เชื่อว่าไม่นานก็จะต้องพบกับตำแหน่งช่องทางที่ผมระเบิดให้กว้างออกไป เพื่อให้สองคนนั่นรอดออกมาจากป่าช้าผีดิบนี่ได้ และได้ช่องทางที่เรายังไม่ได้กลบไว้ในครั้งนั้นนั่นแหละ ที่ไอ้พวกผีดิบใช้เป็นเส้นทางยกโขยงมันออกมาเล่นงานเรา จนเรามองเห็นพวกมันเต็มป่าไปหมดของคืนวานซืน มันจะออกมาจากสุสานที่เมืองเผินๆ ว่าเป็นเนินลูกนี้นี่แหละ และอาจมีสุสานอื่นๆ ใกล้เคียงอีกด้วย ที่พวกมันสูญหายไปหมด มันก็คงจะเดินกลับเข้ามาซ่อนตัวอยู่ในนี้ โดยใช้หนทางนั้นเป็นทางเข้าออก”

เบลอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ยกมือลูบคอ คี๊ธแยกเขี้ยวลบมือเข้าหากัน เชิดวธวางสีหน้าไม่ถก เขากำลังอยู่ในภาวะตื่นเต้นเต็มที่อีกครั้ง ส่วนหัวหน้าคณะยกมือขึ้นทำอาเมนแล้วว่า

“ถ้างั้นเราก็ถึงจุดสำคัญ ต้นแหล่งที่มาของบริวารมันตรัย

ที่มันใช้เวทมนตร์มืดบังคับให้ไอ้ซากเหล่านั้นมาทำสงครามกับเราแล้ว คุณแม่นยำต่อทิศทางเหลือเกินรพินทร์ แม้ว่าจะงงในครั้งแรกก็ตาม”

“แล้วจะช้าอยู่อีกทำไม พาพวกเราไปที่ตำแหน่งปากโพรงที่นายเคยระเบิดไว้เดี๋ยวนี้เลย”

“ใจเย็นๆ คี๊ธ ถึงยังไงภายในไม่นานนี้นัก เราต้องค้นพบแน่”

รพินทร์ตอบเยือกเย็น กวาดตามองดูแนวเส้นทางเดินบริเวณปากโพรงนั้นอย่างรอบคอบระมัดระวังอีกครั้ง

“คุณบอกว่า พวกคุณตามมาพบ ได้ช่วยเหลือทั้งสองคนนั่นโดยการระเบิดช่องทางออก ซึ่งเดิมเป็นซอกรูแคบๆ เพื่อช่วยให้เขาทั้งสองคนออกมาจากสุสานนรกนี่ได้ พอทั้งสองคนนั่นออกมาได้แล้ว คุณไม่ได้ระเบิดกลบเส้นทางด้วยหรอกหรือปล่อยทิ้งให้เป็นโพรงอยู่อย่างนั้น?”

เบลถามขึ้นเสียงแตกพร่า

“ผมไม่คิดว่าจะผ่านมายังดินแดนแห่งนี้อีก และมีภารกิจติดพันมากมาย เมื่อช่วยเหลือเจ้านายทั้งสองคนออกมาได้ โดยมีเจ้านายอีกพวกหนึ่งอันอยู่ข้างนอกร่วมมือช่วยเหลืออยู่ด้วย ก็ไม่ได้ระเบิดซ้ำเพื่อให้หินมันถล่มลงมากลบเส้นทางเสีย ใครจะคิดว่าผมจะต้องหวนกลับมาที่นี่อีก”

“พวกนายส่วนใหญ่อยู่ข้างนอกใช้ระเบิดเพื่อเปิดปากทางช่วยให้สองคนข้างในรอดตัวออกมาได้...นายว่างั้นใช่ไหม?” คี๊ธถาม

“ถูกต้อง!”

"แล้วระหว่างที่นายยัดระเบิดเข้าไปในรูอันจำกัด สองคนที่อยู่ข้างในไม่ถูกแรงอัดตายเสียก่อนหรอกหรือ?"

"ข้างในนี้ลึกมาก ก่อนระเบิดเราสั่งให้ทั้งสองคนถอยห่างปากทางเข้าไปให้ไกลที่สุดเสียก่อน แล้วใช้แรงระเบิดขนาดพอสมควรที่จะขยายปากทางเท่านั้น ก่อนจะทำการระเบิด เราสามารถพูดจาติดต่อกันได้ ระหว่างฝ่ายที่อยู่ข้างนอก และฝ่ายที่อยู่ข้างใน นัดแนะกันเรียบร้อยไว้ก่อนแล้ว"

"ถ้างั้น อย่าเสียเวลาเลย รพินทร์ มันเป็นโอกาสอันดีที่สุดของเราแล้ว เชื่อว่าไอ้พวกผีดิบคงกลับเข้าไปซ่อนตัวเก็บอยู่ใต้เนินนี้หมดแล้ว ค้นหาตำแหน่งที่คุณเปิดทางไว้ก่อน แล้วระเบิดกลบปิดทางมันเสียเลย สำหรับด้านนี้คงไม่ต้องห่วงอะไร เพราะผนังหินประตูกลมันลงมาปิดไว้ก่อนแล้ว มันคงไม่มีทางตกมาได้อีก สำหรับเนินลูกนี้"

สแตนลีย์กล่าวขึ้นอย่างร้อนใจ

"ตกลง! เราไปกันเดี๋ยวนี้เลย..."

จอมมัคคุเทศก์รับคำ แล้วตะโกนบอกไปยังคนของเขาข้างนอก

"...บุญคำ! เอาพวกเราเดินอ้อมเนินลูกนี้ไปทางด้านขวามือ ล่วงหน้าไปได้ก่อนเลย ฉันจะตามหลังไปเดี๋ยวนี้"

"เฮ้ว! เดิน! เลี้ยวขวา หน้าเดิน เจ้านายเขามีคำสั่งมาแจ้งไว้!"

เสียงบุญคำตะโกนสั่งไปยังลูกน้องของแกอีกทีหนึ่ง พร้อมกับเสียงยี่เกสัปดนเจื้อยแจ้ว มันเป็นตรงข้ามกับบรรยากาศอันเคร่งเครียดของคณะนายจ้างขณะนี้ ระหว่างที่พากันถอยออกมาจาก

ปากทางเข้าสุสานนั้นอย่างรวดเร็ว โดยมีรพินทร์เดินสูบบุหรี่ออกมาเป็นคนรั้งท้าย

กลางวันแสกๆ ท่ามกลางแสงแดดแผดเปรี้ยงอีกครั้ง และกำลังใจของทุกคนมีอยู่อย่างเต็มที่ สิ่งแวดล้อมอันล้วนเป็นที่โล่งก็ไม่มีที่จะต้องน่าหวาดระแวงกริ่งเกรงใดๆ อีกแล้ว!

พวกลูกหาบ ภายใต้การชี้ทางกำหนดให้ของบุญคำ เคลื่อนล่วงหน้าไปก่อนแล้วอย่างไม่ชักช้า ตัวแกเองยืนเหมือนจะรอ ฝ่ายนายจ้างที่กำลังเดินตามไต่ตามแนวทางนั้นมา พร้อมกับร้องเร่งให้ทุกคนทำเวลา เหมือนตัวแกจะเป็นคนนำทางเสียเอง บัดนี้ อาการกระย่องกระแย่งที่ทุกคนเห็นแกลงไปนอนอยู่ในรูแผ่นดิน ภายใต้การบังทับของก้อนหิน ไม่เหลือร่องรอยอะไรให้เห็นเลย แสดงว่าแกไม่เป็นอะไรจริงๆ นั่นแหละ

รพินทร์เสียอีก ซึ่งถ้าสังเกตให้ดี จะเห็นได้ว่า ขาขวาของเขายังมีอาการลากอยู่นิดๆ

ขณะนั้น คริสติน่า ซึ่งเดินผ่านหน้าแกมาเป็นคนที่สอง ถัดจากสแตนลีย์ ก็คว้าที่ชายผ้าขาวม้าเคียนพุงของแกดึงให้ตาเฒ่าเดินตามมาด้วย

“ไป!...”

หล่อนบอกสีหน้าเรียบๆ ซ่อนรอยยิ้มไว้

“...ไม่ต้องมายืนโบกมือเป็นทหารสั่งลูกแถวอยู่นั่นหรอก บุญคำเดินไปกับฉัน เดี๋ยวจะหาว่าทอดทิ้งอีก”

แรงของหล่อนที่ฉุดมา ทำให้บุญคำแทบเสียหลักด้วย

เท้าลังแขนแข็งแรงของแม่ผมทอง ทำให้แกต้องเดินตามเคียงคู่ติดมือคริสไปด้วย แม้จะไม่เต็มใจนักก็ตาม

“ไอ้ตอนไม่มีอะไร แหม่มก็ไม่ทิ้งบุญคำร็อก แต่ลงถ้าเกิดเรื่องร้ายขึ้นซิ คร้านจะทิ้งบุญคำอีก”

แกยังไม่วายกระฟัดกระเฟียดตัดพ้อ

“นี่ บุญคำ ระหว่างบุญคำกับฉันน่ะ ใครมีหน้าที่จะต้องพึ่งกันใครกันแน่?”

คราวนี้ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ยิ้มจืดๆ เสียงอ่อยลง

“ถึงบุญคำจะมีหน้าที่ระวังดแลแหม่มคริส หรือนายจ้างทุกคนก็จริง แต่มันก็ต้องผลัดกันช่วยมั่งฮี่ พวกเราหรือพวกนายจ้าง ถ้าเกิดเรื่องร้าย ก็ต้องถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน ฝ่ายไหนพลาด อีกฝ่ายก็ต้องช่วย จะคอยแต่หวังให้ฝ่ายลูกจ้างช่วยตลอดเวลา พอเห็นท่าไม่ดีก็เอาตัวรอดท่าเดียว ทิ้งลูกจ้างไว้มันก็ไม่ถูก”

“ใช่! เราต้องช่วยซึ่งกันและกัน และเมื่อครู่ใหญ่นี้ฉันก็ไม่ได้ทิ้งบุญคำหรอก ต่อว่าอยู่นั่นแหละ อย่าทำเป็นใจน้อยไปหน่อยเลยน่า ฉันรู้ว่าบุญคำไม่เป็นอะไรสักนิดในตอนนั้น ฉันก็แจ้นายของบุญคำสองคนตะหาก ที่เสี่ยงกว่าบุญคำมากนัก ตอนเกิดพายุ... ขอบใจบุญคำมากนะ”

“ขอบใจ? เรื่องอะไร?”

แกหน้าตื่นถาม

“ขอบใจในข้อที่ว่า บุญคำไม่ปิดฉัน ตอนที่เราเดินตามหมู่วิญญาณมาด้วยกันก่อนเกิดพายุ ช่วยบอกให้ฉันรู้ล่วงหน้าว่าเท้าแผลนี้มันเป็นเนินลูกที่นายจ้างคณะเก่าเข้ามาติดขังอยู่ และ

รพินทร์จำได้ รีบมุ่งหน้ามาก่อน ทั้งๆ ที่เขาไม่ให้บอกอะไรเราเลย เพิ่งจะมาบอกเอาเดี๋ยวนี้เอง”

บญคำอ้าปากหัวร่อแบบไม่มีเสียง แล้วเอามือตบปากตัวเอง พูดเบาๆ ว่า

“ไอ้คำมันคนปากบอน แหม่มก็รู้อยู่แล้ว ถึงได้หลอกถามอยู่เรื่อยๆ”

“ไม่ใช่ปากบอนอย่างเดียว มือยังบอนอีกด้วย! มารยาสาไถยก็แค่นั้น...”

หลอนกระซิบข้างหูอย่างเท่าทัน

“เกลียดซะจริง พะผ่า คนรู้ทันนี่...”

ตาเฒ่าอุบอิบในลำคอ แล้วปัดมือคริสซึ่งยังกำชายผ้าขาวม้าเคียนพุงในระดับต่ำกว่าเอวของแกออกไป บอกหน้าขรึมมาว่า

“...ปล่อยซะทีซิ มือแหม่มนะ ไม่ต้องมาจับจูงชายพกบุญคำอยู่ยงงหรอก มือแหม่มนะเรวเหลือเกิน ควาผิดควาถูกเดี๋ยวไอ้คำก็หน้าเขียวเท่านั้น”

คณะทั้งหมด เดินกันอย่างไม่จำเป็นต้องมีระเบียบอะไรนัก ตามสภาพของภูมิประเทศริมเนินประหลาดลูกนั้นเลาะลัดหมู่หินและมวลวชพชเลกๆ ทงอกแซมอยูออมเชงเนนอันกว้างใหญ่ไปเรื่อยๆ

ไม่เกินครึ่งชั่วโมงต่อมา ต่างก็มาอยู่อีกฝั่งหนึ่งของเนินคนละทิศกับที่โผล่กันออกมาจากแนวป่าทึบก่อนเกิดพายุ แล้วก็

มาเหยุดยืนรายล้อมกันอยู่ตรงตำแหน่งปากโพรงหินแห่งหนึ่ง ซึ่งเห็นชัดว่ามันถูกระเบิดเป็นช่องโหว่ มีปากทางขยายกว้างออกไปในรูปเบี้ยวๆ ประมาณ 3 เมตร และสูงแค่ไม่เกิน 2 เมตรครึ่ง ภายในเป็นรูดำมืดลงไป ขนาดที่ร่างกายคนตัวสูงๆ จะค่อมตัวมุดเข้าออกได้ในสภาพเรียงสอง มีเศษของหินใหญ่ๆ แวดล้อมบริเวณนั้น ถล่มทลายกลิ้งอยู่รอบๆ ลักษณะของช่องทางนั้นฝ่ายเจ้านายทุกคนมองเห็นชัดว่ามันเกิดขึ้นเพราะอำนาจดินระเบิด

ไม่ต้องบอกอะไรซ้ำเลย ทุกคนมองเห็นก็อุทานแซดในเข้าคอ และเข้าใจได้ดีโดยตลอด จากคำบอกเล่าของรพินทร์ที่ให้ไว้ก่อนแล้ว

ระหว่างที่ทุกคนยังมองดูช่องทางที่ถูกเปิดกว้างออกด้วยฤทธิ์ระเบิดนั้น พรานใหญ่ก็ใช้ปลายไรเฟิลชี้ลงไปบนพื้นดินเป็นเส้นทางเข้าออกนั้น ซึ่งเริ่มจะมีพงพืชเล็กๆ ทำท่าจะงอกขึ้นมาปกคลุม ทว่าบัดนี้มันมีรอยถูกอะไรเหยียบย่ำไว้เป็นเส้นทางเดินเหมือนจะมีอะไรผ่านเข้าออกอยู่เป็นประจำ

“เห็นไหมครับ รอยเข้าออกของมันเป็นเทือกทีเดียว!”

สแตนลีย์ยิ้มในลักษณะแสยะ ลูบปลายคางอันครึ้มไปด้วยเคราที่ไม่ถูกมีดโกนมานาน

“ฮือม์! ชัดเจนทีเดียวรพินทร์ ไม่มีอะไรต้องเคลือบแคลงสงสัยอีกแล้ว ไอ้พวกผีดิบมันเดินเข้าเดินออกยกพลกันออกมาจากช่องทางที่คุณเคยระเบิดไว้นี่แหละ ที่คุณกำหนดคะเนไว้นั้นถูกต้องหมดทุกอย่าง”

“ครั้งนั้น หลังจากระเบิดช่วยคนสองคนออกมาได้ นายทดลองมุดทางเข้าไปสำรวจข้างในหรือเปล่า?”

คี๊ธถาม จอมพรานสั่นหัว

“เสียเวลา สองคนนั่นบอกเล่าให้ฟังหมดแล้ว จนฝ่ายเราข้างนอกที่ตามมาช่วยได้ภายหลังมองเห็นภาพได้ชัดเจน และไม่จำเป็นต้องลงไปตรวจซ้ำอะไรอีกให้โง่ มันก็คือสุสานขนาดใหญ่ของพวกมียศถาบรรดาศักดิ์ ประเภทแม่ทัพนายกอง บุคคลสำคัญของนครแห่งนี้ที่เวลาตายก็นำเข้ามาเก็บไว้นั่นแหละ สภาพศพแห้งแข็งเป็นหิน ในสภาพอาบยา บางซากมีหินงอกหินย้อยโผล่ออกมา เชื่อมติดซากเกือบจะกลืนเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของผนังหินไปแล้ว ทุกซากไม่ได้บรรจุอยู่ในอะไรทั้งสิ้น จะนำเข้าไปตั้งวางอยู่ในช่องหินเฉยๆ ลักษณะนั่งบ้าง ยืนบ้าง เต็มไปหมด พวกนี้มีกรรมวิธีในการอาบยาศพได้ดีกว่ามัมมี่ของอียิปต์เสียอีก แต่งเครื่องประดับตามสถานะของผู้ตายในขณะเสียชีวิต มีอาวุธอะไรก็วางทิ้งไว้ข้างๆ ศพ ตัวศพไม่ต้องมีการพันหุ้มห่อใดๆ ทั้งสิ้น มันก็เหมือนๆ กับสภาพของไอ้พวกผีดิบที่ยกพวกออกมาอาละวาดให้เราได้พบเห็นมาแล้วนั่น แหละ ถึงเดี๋ยวนี้ก็เหมือนกัน มันไร้ประโยชน์ที่พวกเราจะเสี่ยงมุดช่องทางเข้าไปสำรวจอีกให้เสียเวลาเปล่า หรือใครอยากจะทดลองลงไปดูก็เชิญ แต่ผมไม่ลงหรอก จะรอคอยอยู่ข้างนอกนี่แหละ”

“นายไม่ลงเสียคนเดียว ใครจะกล้าลงไปวะ แล้วเราก็เห็นด้วยว่าจะลงไปตรวจดูหาอะไรให้เปลืองเวลาเปล่า...”

คี๊ธว่า แล้วหันมาทางเชิดวุธทันที หารือกันเบาๆ อย่างเร่งด่วนในการที่จะวางระเบิดจุดใด อย่างไรบ้าง เพื่อให้หิน

ส่วนบนถล่มลงมากลบปิดทางเสีย รพินทร์ปล่อยหน้าที่นี้ให้แก่บุคคลทั้งสอง ตัวเขาเอง สแตนลีย์ คริสและอิสซาเบล กันพวกลูกหาบให้ถอยห่างออกมาเล็กน้อยก่อน และสั่งให้นั่งพักชั่วคราว

ไม่เกิน 5-6 นาทีต่อมา ทั้งคี๊ธและเชิดวุธก็มองเห็นจุดต่างๆ ที่ควรจะอัดระเบิดเข้าไป ตามเพดานด้านบนของโพรงหินที่ถูกระเบิดไว้ก่อนแล้ว และโดยการช่วยเหลือของพรานพื้นเมืองของรพินทร์ อันทำหน้าที่ปีนป่ายเข้าไปอัดดินระเบิดตามคำสั่งของคี๊ธยังจุดต่างๆ พร้อมทั้งใส่เชื้อปะทุพร้อมเสร็จคนชุดนั้นก็เดินตรงเข้ามา

"เอาละ ทุกคนถอยห่างออกไปได้แล้ว อ้อมหลบออกไปให้พ้นปากทาง และอย่าอยู่ใกล้ๆ ก้อนหินที่มันอาจจะสะเทือนหล่นลงมาทับได้ ขอแนะนำให้ออกไปอยู่ที่โล่งพ้นตีนเนินนี่สัก 50 หลา ประเดี๋ยวฉันกับวุธจะจัดการเอง"

พ.อ. แห่ง ยูเอส. อาร์มี่ ผู้ชำนาญการในด้านวินาศกรรมว่องบอกมา รพินทร์ก็สั่งคนของเขาทั้งหมดในทันทีนั้น ทุกคนเคลื่อนย้ายหลบมุมออกไปอีกด้านหนึ่ง และถอยไปตั้งหลักกลางทุ่ง ห่างบริเวณหินเชิงเนินพอสมควร มิช้ามินาน คี๊ธ เชิดวุธ เกิด และเล่ย ผู้เป็นลูกมือก็เดินเข้ามาสมทบ

"ไม่ใช่ทลายเนินนี้ลงทั้งลูกให้ราบลงมากับดินนะ เพียงแต่ให้หินมันพังลงมากลบปากทางไว้เท่านั้น"

หัวหน้าคณะพูดขึ้น สหายหรืออีกนัยหนึ่งผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา ปัดมือไปมา

"รับรอง เชื่อมือเถอะ ช่องทางเข้าออกมาจะถูกปิดตลอดไปชั่วนิรันดร์กาล จนกว่าใครจะมาระเบิดซ้ำ หรือเอารถแทร็ก-

เตอร์ขนาดใหญ่มาโกยหินออก มันง่ายกว่าระเบิดต้นไทรใหญ่ต้นนั้นเสียอีก...ทุกคนพร้อมแล้วยัง”

ประโยคหลังหันมาถาม รพินทร์หันมานับจำนวนคนของเขาอีกครั้ง เห็นว่าอยู่ครบรวมกันพร้อมหน้า แล้วก็บอกว่า

“โอเค คี๊ธ ระเบิดได้เลย”

อย่างง่ายๆ ไม่มีพิธีรีตอง ผิดกับการระเบิดต้นไทร หรือระเบิดทลายมหาสสานของกษัตริย์มหิทธิเดชะ นายคี๊ธทำมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนนั่งราบลงกับพื้น ตนเองเท่านั้นที่ยังยืนอยู่ แล้วชูวิทยุในมือขึ้น กดคีย์พิเศษ

เสียงกัมปนาทสะเทือนขึ้น กระจายไปทั่วทุ่ง แต่มันก็ไม่รุนแรงอะไรนัก ม่านควันบริเวณนั้นตลบลอยคลุ้ง มัวมนไปหมด แรงระเบิด...ไม่ถึงกับทำให้ใครต้องขยักขย้อน หรือรู้สึกอะไรทั้งสิ้น สัมผัสได้เพียงแค่แผ่นดินที่นั่งกันอยู่ กระเทือนบ้างเล็กน้อยเท่านั้น

“เกมกันที สำหรับไอ้พวกผีดิบเฉพาะที่อยู่ใต้เนินลูกนี้มันจะเข้าเส้นทางนั้นเป็นทางลำเลียงพลออกมาไม่ได้อีกแล้ว”

คี๊ธว่าปนหัวเราะ

“หวังว่าคงกลบสนิทจริงๆ นะ ไม่ใช่เหลือช่องทางให้มันเล็ดลอดออกมาได้อีก”

เบลเตือนมา คี๊ธยิ้มอย่างมั่นใจ

“เฉพาะช่องทางที่วางระเบิดไว้จะไม่มีทางเข้าออกได้เลย แต่ถ้ามีรูหรือช่องทางอื่นๆ อยู่อีก ฉันไม่รับรอง นั่นเป็นเรื่อง

ของรพินทร์ ที่ไม่ดูให้ตลอดเสียก่อน ถ้ามันมีทางเดียวก็แปลว่ากลบสนิทแล้ว รอให้ฝุ่นจางลงกว่านี้สักหน่อย เราจะเข้าไปตรวจดูใหม่ ถ้ามันกลบไม่มิด โดยยังเหลือแม้แต่ช่องทางเท่ารูเข็ม ยอมให้ตัดคอ”

อีก 5 นาทีต่อมา พอม่านควันผสมฝุ่นพอจางลง สังเกตเห็นอะไรได้บ้างแล้ว ทั้งหมดก็เคลื่อนเข้าไปยังตำแหน่งนั้นอีกครั้ง

บริเวณอันเคยปรากฏเป็นช่องปากโพรง บัดนี้มีหินก้อนใหญ่น้อยถล่มลงมากลบปิดทางไว้หมดสิ้น เป็นกองพะเนิน แรงระเบิดดึงเอาหินส่วนบนไม่ต่ำกว่า 20-30 ตัน ให้หักหล่นลงมาบังไว้ ขนาดที่ต่อให้มีช้างสารสักโขลงถ้าติดอยู่ข้างใน ก็จะไม่สามารถผลักดันกองหินหักเหล่านั้นเปิดทางออกมาได้ รพินทร์ตรวจดูอย่างละเอียดโดยรอบ แล้วชูหัวแม่มือให้คี๊ธและเชิดวุธ เป็นความหมายว่าตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการแล้ว

“แน่ใจนะครับพี่ ว่าเฉพาะเนินนี้ จะไม่มีช่องทางด้านอื่นอีก”

เสียงเชิดวุธร้องตะโกนถามขึ้นมา ในระหว่างที่เขาปีนไต่ขึ้นไปบนกองหินเหล่านั้น

“แน่ใจ! เฉพาะเนินนี้ จะไม่มีไอ้ผีดิบตัวไหนโผล่ออกมาได้อีกแล้ว มันมีช่องทางเดียวที่เห็นอยู่นี่เท่านั้น”

แล้วเขาก็ไต่เนินกลับลงมา ท่ามกลางการถอนใจอย่างโล่งอกไปเปลาะหนึ่งของฝ่ายนายจ้าง เสียงคริสร้องเตือนให้เขา

ระวังตัว ระหว่างการไต่กลับลงมาจากกองหินอันขรุขระเหล่านั้น และสั่งไม่ให้กระโดด เพราะรู้ดีว่าหัวเข่ายังไม่ดีนัก เชิดวุธและคี๊ธจึงปราดเข้าไปรอรับ ส่งมือไปช่วยให้จอมพรานลงมาถึงพื้นได้โดยไม่ต้องใช้วิธีกระโดดลง แต่ถึงกระนั้น ก่อนจะลงมาถึงพื้นระดับราบได้ในช่วงสุดท้าย เขาก็มีอาการซวนเซเสียหลักเล็กน้อย นายคี๊ธ ซึ่งรู้ดีอยู่ก่อนแล้ว รวบปีกไว้ได้ พยุงตัวให้ยืนตรง พร้อมทั้งหัวเราะโฮะ ๆ จอมพรานตบไหล่เบา ๆ แทนความหมายขอบใจ

"วันนี้นายคงเดินไปไม่ได้ไกลนักนะ รพินทร์"

นายจ้างอเมริกัน ซึ่งบัดนี้กลายเป็นเพื่อนชนิดเตะก้นกับเขาได้กระเซ้ามา พรานใหญ่ยิ้ม ๆ ตอบว่า

"เออว่ะ รับรองว่า พวกนายเดินตามฉันทันแน่ ๆ วันนี้"

"ดูนายตลกดีจริง วันนี้ ขากางเกงมีอยู่ข้างเดียว อีกข้างหนึ่งมันขาดหายไป เรายังมีเวลาพอ จะไม่เปลี่ยนกางเกงใหม่รึ?"

"ช่างมันเหอะ ฉันมีกางเกงไม่กี่ตัวหรอก แต่ขากางเกงขาด ก็ยังดีกว่าขาฉันขาด คริสเป็นคนตัดออก ตอนตรวจดูและพยายามช่วยเหลือฉัน ขณะที่ลากฉันเข้าไปในช่องโพรงทางเข้าด้านหน้า คริสหัวไวและตัดสินใจช่วยฉันได้เฉียบขาดดีมาก ม่ายงั้นฉันเป็นคนพิการไปแล้ว"

รพินทร์นำทั้งหมดออกมาสู่บริเวณที่โล่งอีกครั้ง แหงนหน้ามองตะวันเหมือนจะทบทวนทิศทาง เตือนระลึกย้อนความจำอีกครั้ง ทุกคนยังไม่ปริปากถามอะไร แต่สังเกตอากัปกิริยา

เขาอยู่ทุกขณะ สุภาพบุรุษไพรกวักมือเรียกบรรดาพรานพื้นเมืองพวกเขาทั้ง 4 คน ที่เคยร่วมเหตุการณ์มาแล้วในครั้งนั้น เข้ามาชุมนุมหารือซุบซิบอะไรกันอยู่ครู่ใหญ่ พวกนายจ้างเห็นพวกนั้นมีการโต้เถียงกัน คนนั้นชี้ไปทางนี้ คนนี้ชี้มือไปทางโน้น และพูดกันเหมือนผี โดยไม่อาจจับศัพท์สำเนียงได้ชัด รู้แต่เพียงท่าทีว่าคงมีการแสดงความเห็นโต้แย้งกันอยู่ เพื่อหาข้อสรุป

พักใหญ่ สุภาพบุรุษไพรก็เดินเข้ามาหากลุ่มนายจ้าง ที่กำลังสูบบุหรี่ ดื่มน้ำ และจับตามองเขาอยู่

“พอจะจำสถานที่รอบด้านที่เคยผ่านมาก่อนคราวนั้นได้หมดแล้วใช่ไหม?”

อเมริกันอาวุโสถามขึ้น

“ครับ! เชื่อแน่ว่าไม่คลาดเคลื่อนแล้ว สำหรับบริเวณนี้...”

เขารับคำต่ำๆ แล้วชี้มือบอก

“...ทางทิศเหนือห่างออกไปไม่เกิน 4-5 ไมล์ จะเป็นทุ่งราบ มีลักษณะกองหิน ของสิ่งอันน่าจะเคยเป็นสิ่งก่อสร้างตั้งโดดเด่นอยู่หมู่หนึ่ง นั่นเป็นตำแหน่งแรกที่พวกเราพบในครั้งนั้น ก่อนจะมารู้ตัวภายหลังว่า เข้ามาสู่เขตของนครโบราณนี้ และในดงทึบทางตะวันออกเฉียงเหนือ จากตำแหน่งที่เราอยู่กันนี่ ห่างเท่าไหร่ผมยังนึกไม่ออก แต่อาจเดินบุกกันเข้าไปไม่ต่ำกว่า 2-3 ชั่วโมง จะเป็นปราสาทของพันธุมวดี ที่เราปะทะกับมันเตรัยและพวกของมันในครั้งนั้นอย่างตะลุมบอน ก่อนที่เราจะกำจัดมันลงได้ เราก็ได้ทำลายปราสาทร้างแห่งนั้นราบไปหมดแล้วเหมือนกัน ผมคิดว่าไม่มีประโยชน์ที่เราจะเสียเวลาย้อนไป

ดู สำหรับวันนี้ เราจะตรวจดูเฉพาะเนินสูงๆ ต่ำๆ ที่เห็นเป็นลอนๆ อยู่ในแถบนี้เท่านั้น เพื่อให้แน่ใจว่ามันเป็นเนินสุสานลักษณะเดียวกันนี้อีกหรือไม่ ถ้าใช่ ก็ค้นหาเส้นทางเข้าออกของมัน และระเบิดปิดเส้นทางไปเรื่อยๆ และเราจะไม่วนเวียนอยู่แถวนี้ แต่จะมุ่งเหนือขึ้นไปตลอด รอดูเหตุการณ์ว่า ไอ้พวกผีดิบมันจะโผล่ออกมาให้เราเห็นเมื่อไหร่ตอนไหนอีกบ้าง ก็ดำเนินการกับมันเฉพาะหน้าเฉพาะครั้งไป เพราะเป็นไปไม่ได้และเสียเวลาเปล่าที่เราจะสำรวจนครร้างอันกว้างใหญ่นี้ทั้งหมด ผมแน่ใจว่าพวกซากมัมมี่ที่มันจะใช้อาคมบังคับแบบหุ่นยนต์ให้คอยมารังควานเรา คงจะต้องลดปริมาณลงไปมากแล้ว ภายหลังเมื่อเราระเบิดปิดกลบสุสานของกษัตริย์และสุสานใหญ่แห่งนี้แล้ว”

ขณะนั้น แสงตะวันกลางท้องฟ้าในที่โล่ง สว่างไสวจรัสกล้าร้อนแรงขึ้นอีกครั้ง และร้อนระอุอบอ้าวไปหมด แทบไม่มีเค้าเงื่อนเลยว่า เมื่อหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา มันได้เกิดพายุหมุนรุนแรงขึ้น ทุกคนเริ่มเหงื่อซึม สแตนลีย์ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู มันบอกเวลา 11.15 น.

“เกือบเที่ยงแล้ว”

เขาพึมพำออกมา

“ผมอยากจะขอร้องให้เดินกันอีกสักชั่วโมง ก่อนพักทานอาหารเที่ยง ไม่ควรเสียเวลาโดยไม่จำเป็น”

และโดยไม่รอฟังความเห็นใดๆ ของฝ่ายนายจ้างทั้งสิ้น จอมพรานชูมือขึ้นสูงแล้วดีดนิ้วโดยแรง อันเป็นลักษณะการสั่ง

ให้เคลื่อนที่ของเขา ซึ่งพวกนายจ้างทุกคนคุ้นเคยดีแล้ว พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทุกคนก็ไหวตัวหันมาสังเกตเขาทันที พรานใหญ่ชี้มือไปในทิศทางที่เขาต้องการบ่ายหน้าไป กลุ่มพวกนั้นก็แบกหามเคลื่อนที่กันทันที ฝ่ายนายจ้างจำเป็นต้องก้าวเดินตาม

ณ วันนี้ จุดประสงค์อันแน่วแน่เด็ดเดี่ยวของเขาโดยไม่ มีการลังเลใดๆ อีกเลย ก็คือเจตนาผละจากบริเวณอันเคยเป็นสถานที่ตั้งของนิทรานคร เพื่อบ่ายหน้าเข้าหาเทือกพระศิวะแล้ว โดยไม่สนใจคำนึงถึงว่า จะได้รับการสกัดกั้นราวีจากไอ้พวกผีดิบมันตรัยอย่างใดต่อไป และไม่ยอมเผยจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในใจคนเดียว แก่คณะนายจ้างคนใดของเขาทั้งสิ้น โดยจะอาศัยแผนที่ ประกอบความทรงจำที่เคยผ่านมาก่อนแล้ว ในเที่ยวขากลับจากครั้งที่ไปตาม นายชด ประชากร ครั้งกระนั้น ซึ่งมันเป็นทางที่เขาไม่จำเป็นจะต้องอาศัยแผนที่เก่าของมังมหาเรธาใดๆ เลย

ถ้าเกิดปัญหาใดๆ ขึ้น จะแก้เหตุการณ์เฉพาะหน้าเป็นเปลาะๆ ไป

รพินทร์ ไพรวัลย์ มีความเชื่อมั่นว่า หากนำคณะให้ห่างออกจากบริเวณของนิทรานครเท่าใด เภทภัยต่างๆ จากมนตราอาคมของมันตรัย คู่แค้นเก่าก็ย่อมจะติดตามราวีสกัดกั้นเขาได้ยาก หรือเบาบางลงเท่านั้น

เขาไม่คิดที่จะทำลายล้างมันอีกแล้ว เพราะเสียเวลา

ไร้ประโยชน์ จะมุ่งเดินทางคืบหน้าและหาทางหลีกหลบให้ห่างออกไปมากที่สุด บัดนี้ เขามีความมั่นใจถึงเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ บี 52 ลำนั้น จะต้องสญหายเข้าไปในเทือก**พระศิวะ อันเป็นเขตของ 'แดนสนธยา' อย่างแน่นอน** มิฉะนั้นการตรวจสอบค้นหาทางอากาศของฝ่ายอเมริกัน จะต้องค้นพบไปนานแล้ว จากเครื่องมือเครื่องไม้ที่ทันสมัยที่สุดในโลกของซาติอภิมหาอำนาจ

'แงซายเอ๋ย แกกับฉันมีหวังได้พบหน้ากันอีกแน่นอนหากว่าฉันไม่ตายเสียก่อน'

จอมพรานรำพึงอยู่ในใจ ขณะที่ทอดดวงตาเหม่อมองตัดเปลวแดด ข้ามเนินสูงๆ ต่ำๆ ที่เรียงรายอยู่เบื้องหน้า สูงพ้นขึ้นไปสู่ทิวเขาที่มองเห็นเป็นแนวอยู่สุดขอบฟ้า อันแลเหมือนภาพปรากฏการณ์ลวงตา ซึ่งฝ่ายนายจ้างทั้งหมดไม่อาจสังเกตค้นพบได้ นอกจากจะเข้าใจว่าเป็นขอบแนวของท้องฟ้า

บัดนี้เขากำหนดอยู่ในใจแล้ว ว่าหนทางลัดมันควรจะตั้งเข็มไปทางไหนบ้าง จึงจะไม่ต้องผ่านเทือกเขานิลกาญจน์ หลุมอุกกาบาตที่ 1 2 และ 3 รวมทั้งทะเลสาบมรณะ มันจะอ้อมในบางตอน และมันจะตัดลัดในบางตอน เพื่อเข้าสู่เนินพระจันทร์ในระยะเวลาอันสั้นที่สุด

ส่วนการพาทางไต่ขึ้นเทือกพระศิวะ อันเป็นดินแดนลี้ลับของมรกตนครแห่งจักราช หรือแงซาย เจ้าเพื่อนตาย หรือคู่ปรับในอดีตของเขานั้น การที่เคยผ่านมาก่อนแล้ว และสามารถย้อนกลับออกมาได้ เขาก็ไม่จำเป็นจะต้องรอให้ถึงกำหนดเดือน 12 ขึ้น 5 ค่ำ ตามลายแทงของมังมหานรธาอีกแล้ว

ขอเพียงให้ถึงเนินพระจันทร์เป็นจุดสุดท้ายเสียก่อนเท่านั้น เส้นทางตัดขึ้นหรือลง มันบันทึกอยู่ในสมองความทรงจำเขาไว้หมดสิ้นแล้ว

รพินทร์ฉงนพิศวงอยู่ในใจ เขาไม่อาจบอกได้ว่าอะไรหนอที่ดินแดนประหลาด ซึ่งไม่ปรากฏอยู่ในภูมิศาสตร์ของโลกแห่งนี้ กำลังพยายามเรียกร้องดึงดูดให้เขามุ่งเข้าไปสู่มันอีกครั้ง แม้จะไปไม่ถึงด้วยร่างกาย เขาก็จะต้องล่องลอยไปด้วยวิญญาณต่อให้สรีระจะแตกดับไปแล้วก็ตาม

นายจ้างคนใด จะกล่าวถามหรือพูดจาอะไรกับเขาในระหว่างที่เดินจับหมู่ไปด้วยกันในขณะนี้ เขาไม่ยินยล ในโสตประสาทส่วนลึก แว่วแต่สำเนียงเสียงเพรียกหานามเดิมในอดีตของเขา

อัคนีรุทร์ อัคนีรุทร์ อัคนีรุทร์...มาเถิด
จงมาสู่ดินแดนอันบริสุทธิ์อยู่เหนือพิภพโลกนี้
ด้วยว่า รักแท้รักที่รอคอยมาชั่วนิรันดร รอคอยเจ้าอยู่
ณ ที่นั้นแล้ว

ดินแดนแห่งจุดนัดพบระหว่างทิวาและราตรี...

เช้าตรู่ที่ตื่นขึ้นมาวันนี้ เป็นเช้าของวันที่สอง แล้ว ภายหลังจากดาริน วราฤทธิ์ ได้ยอมตกเป็นเชลยภายใต้การนำพาตัวไปของช่างที่ต้องมนต์คชสารสั่งการช่วงใช้ให้มาเป็นพาหนะนำทางไปสำหรับหล่อน

และถ้าจะนับจากวันที่พลัดพรากจากหมู่คณะของพี่ชายอันเกิดจากมหาอุทกภัยที่สาดกระหน่ำลงมาจากหุบเขาสูงระหว่างที่พักกันอยู่กลางดึกใต้ชะง่อนผาน้ำตก มันก็ย่างเข้าเป็นวันที่สามเข้าไปแล้ว

ทันทีที่ลืมตารู้สึกตัว หญิงสาวสังเกตไปรอบบริเวณตามสัญชาตญาณ เห็นไอ้พลายผีลงงาดำสนิทเป็นนิล ยืนตระหง่านนิ่งรอคอยหล่อนอยู่ก่อนแล้ว หลังโคนไม้ใหญ่ที่เห็นมันตรัยถอยลับหายไปทางนั้นเมื่อคืนที่ผ่านมา ส่วนบริวารที่ติดตามมาอีก

สองตัวของมันแบบช้างดั้น ช้างแทรง ประดุจกองกำลังคอยพิทักษ์คุ้มกัน ก็อาจหลบกำบังตนอยู่ใกล้ๆ นั่นเอง เพราะเห็นป่ารก มียอดส่วนสูงไหวลู่ยวบยาบโอนเอนไปมา

หล่อนรู้แน่ว่า มันเข้าขบวนกันมา 3 ตัวโดยตลอด เพียงแต่บางขณะก็มองเห็นตัว และบางขณะก็แลไม่พบเท่านั้น รู้แต่ว่า มันจะจับกลุ่มกันมาโดยไม่ห่างจากช้างอันเป็นตัวนำ เป็นสีดอ งากุดสั้นด้วยกันทั้งคู่ ต่างกับตัวที่เป็นพาหนะของหล่อน ซึ่งเป็นพลายงางาม ส่วนที่แลเห็นงาของมันเป็นสีดำสนิทละเลื่อมมัน หล่อนก็สามารถเข้าใจได้ดีแล้ว ว่านั่นเป็นด้วยวิทยาเวทมนต์แรงฤทธิ์ของอดีตราชปุโรหิตมันตรัย ซึ่งบันดาลให้สีของงาเปลี่ยนไป สุดแต่ว่ามันจะส่งมนต์คชสารเข้ามาสะกดชักนำช้างป่าตัวใด ตัวนั้นย่อมจะมีอาการเด่นชัดว่ามีงาเป็นสีดำทันที และถ้าถูกปืนสิ้นชีวิตล้มลงเมื่อใด งาก็จะกลับคืนมาเป็นสีเหลืองอมขาวแบบงาช้างสามัญธรรมดาตามเดิม

ตาเล็กตี่ของมัน ที่มองจับมายังหล่อนในขณะนี้ ก็หาใช่ตาของสัตว์ประเภทช้างป่าธรรมดาไม่ แต่ดูเหมือนจะเป็นดวงตาของภูตร้ายที่สิงสู่ แสนรู้เท่าทันไปหมด สภาพที่แลมายังหล่อนเต็มไปด้วยอาการคุมเชิง จับจ้องสังเกตท่าที อาจเข้าช่วยเหลือยามเมื่อหล่อนตกอยู่ในพิบัติภัย อาจติดตามสกัดกั้นแบบผู้คุมที่ไล่จับคนร้าย หากหล่อนคิดหนี มันปะปนกันอยู่ทั้งสองอาการ

สิ่งที่หล่อนจะทำได้ ก็คือลุกขึ้นเดินไปยังแอ่งน้ำซับ วักน้ำขึ้นลูบหน้า แล้วกรอกใส่กระบอกไม้ไผ่ที่เตรียมเป็นกระติก

ประจำตัว จากนั้นก็ประทังชีพด้วยหัวเผือกหัวมันเห็ดป่าบางชนิดที่ครั้งแรกคิดว่าเป็นสิ่งที่ลี้ลับว่าใครที่ไหนมาจัดเตรียมไว้ให้ แต่บัดนี้แน่ใจแล้วว่า จอมขมังเวทมันตรัยนั่นเอง ที่ให้พรรคพวกบริวารของมันจัดหาตระเตรียมไว้แก่หล่อน เป็นเสบียงตามระยะๆ ไป ซึ่งมันรู้ได้อย่างดีว่า พืชพันธุ์ในป่าดงดิบชนิดไหนบ้างที่มนุษย์สามารถจะกินประทังชีพได้ โดยไม่ก่อให้เกิดเป็นพิษภัยขึ้น

มันตรัยยังไม่ต้องการให้หล่อนตาย! ยังต้องการประคับประคองชีวิตของดาริน หรือจิตรางคนางค์ผู้นี้ไว้ เพื่อเอาตัวไปสู่จุดหมายปลายทางของมัน

และมันก็ได้พยายามทำอย่างดีที่สุดแล้ว

ถ้าลำพังตัวหล่อนเอง หากมาหลงป่าอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายตามลำพังอยู่เช่นนี้ จะมีปัญญาไปแสวงหาสิ่งที่พอจะกินเป็นอาหารได้เหล่านี้มาจากไหน ถ้าจะขาดก็ขาดอยู่อย่างเดียวเท่านั้น ที่มันไม่ได้เตรียมเนื้อสัตว์ไว้ให้หล่อน ซึ่งก็จัดเป็นสิ่งที่ดีงามสำหรับตัวหล่อนเองแล้ว

กล้อมแกล้มรองท้องพอประทังตายแล้ว หล่อนก็ตบมือเป็นสัญญาณกับ ‘ผู้คุม’ ว่าพร้อมที่จะออกเดินทาง เจ้างาดำงอนโง้ง สูงตระหง่านใหญ่โตปานภูเขาย่อมๆ ตัวนั้น ก็เยื้องกายเข้ามาทรุดหมอบ ชั่วพริบตาเดียว หล่อนขึ้นไปประดิษฐานอยู่บนคอของมันด้วยความชำนาญ แล้วร่างของหญิงสาวก็ลอยเด่นตระหง่านขึ้นเหนือราวไพรราวกับนางพญาคชสาร หล่อนตบลงไปที่หนังอันสากบนคอของมัน บอกเบาๆ ว่า

“มันตรัย นายของเจ้า บอกกับข้าเมื่อคืนนี้ว่า ในเวลาก่อนค่ำของวันนี้ เราจะไปถึงจุดหมายปลายทางเสียที นั่นคือมหาปราสาทจิตรางคนางค์เทวี เจ้าต้องนำไปให้ถึงตามกำหนดเวลานะ ข้าเองก็อยากจะไปเห็นถิ่นเดิมของข้าเต็มทีแล้ว เจ้าก็จะได้พ้นภาระหน้าที่ ที่ต้องมาคอยคุมข้าเสียที ส่วนข้า...”

หล่อนชะงักคำพูด แล้วฝืนยิ้มขื่น ๆ

“...ก็สุดแล้วแต่วาสนาชะตาชีวิต เราทั้งคู่ ไม่ว่าเจ้าหรือข้าต่างตกอยู่ภายใต้การบีบบังคับของมันตรัยด้วยกันทั้งสองฝ่าย และข้าก็รู้ว่า พวกเจ้า อันเป็นเหล่าช้างป่าทั้งหลายได้ถูกบังคับให้มาถูกลูกปืนล้มตายลงแทบจะนับไม่ถ้วนแล้ว ไม่ว่าจะจากฝ่ายของข้า หรือฝ่ายของรพินทร์ ยามเมื่อเกิดการปะทะกันขึ้น ไม่ใช่ไม่ได้เกิดขึ้นจากเจตนาแท้จริงของพวกเจ้าเลยแม้แต่น้อย”

คชสารงาดำ ไม่ยินยลอะไรกับคำรำพึงของหล่อน คงยกเดินดุ่มเลาะลัดตัดไพรลึกไปตามหน้าที่ของมัน โดยมีสีดอตัวหนึ่ง เพิ่งจะปรากฏให้เห็นบั้นท้าย นำอยู่เบื้องหน้า และอีกตัวหนึ่ง ย่ำเหยียบใบไม้ ร่างกายระพุ่มพงเกิดเสียงสวบสาบเบา ๆ ตามมาทางด้านหลัง

หนทางที่ผ่านไปนั้น ตลอดวันวานว่ารกทึบที่สุดแล้ว มาวันนี้มันกลับยิ่งรกชัฏมากขึ้นไปอีก ต้นไม้แต่ละต้น ใหญ่โตมโหฬารอย่างหล่อนไม่เคยได้เห็นบ่อยนัก ชูยอดสูงลิบลิ่วแผ่กิ่งใบเข้ามาปรกประสานกัน จนแทบมองไม่เห็นท้องฟ้า พื้นเบื้องล่างเล่า ก็เต็มไปด้วยความชื้นแฉะ กองทับถมไปด้วย

ใบไม้แห้งชนิดที่เท้าช้างอันค่อย ๆ เหยียบย่ำไปอย่างระมัดระวังนั้น จมลึกลงไปไม่น้อยกว่า 3-4 ฟุต ซึ่งถ้าเดินด้วยเท้าเปล่าโดยคนธรรมดาแล้ว คงไม่มีพรานไพรคนไหนกล้าหาญที่จะผ่านเส้นทางชนิดนี้เข้ามาได้

มันเป็นพื้นโลกในส่วนต่ำ และต่ำลงไปเรื่อย ๆ พร้อมด้วยอากาศที่อับทึบ ซึ่งบางบริเวณเต็มไปด้วยกลิ่นไอของว่านที่น่าจะเป็นพิษ ระคนกับความหมักหมมของใบพืชเน่า จนทำให้หล่อนรู้สึกวิงเวียน แต่ก็สู้สะกดกลั้นฝืนใจไว้ **ช้างนำทางของหล่อนมันจะต้องรู้ดีว่าเป็นบริเวณที่ผ่านไปได้ และเมื่อมันซึ่งก็เป็นสัตว์เลือดอุ่นมีชีวิตเช่นกันยังสามารถทนได้ หล่อนก็จะต้องทนได้**

มันเหมือนกับผ่านไปในห้วงเหวอันแสนจะลึกและกว้างใหญ่จนสุดที่จะคะเนได้ว่ามีขอบเขตสิ้นสุดเอา ณ ที่ใด ตลอดหนึ่งชั่วโมงแรกของการเดินทาง

บัดนี้ หล่อนหมดโอกาสที่จะทำร่องรอย หรือทิ้งตำหนิอะไรไว้ให้แก่พรรคพวกที่อาจติดตามมาได้เสียแล้ว เพราะภาพของภูมิประเทศอันเป็นป่าดงดิบดำอย่างแท้จริง มีเถาวัลย์และซุ้มไม้ผ่านให้เห็นอยู่บ้างเหมือนกันแต่มันก็ลอยสูงอยู่เหนือศีรษะหล่อนขึ้นไปมากเกินกว่าที่จะเอามีดฟันถึง โคนไม้แต่ละต้น ที่เจ้าช้างผู้เป็นมัคคุเทศก์นำทางเดินผ่าน ก็มีเปลือกแข็งหนา แต่ละแผ่นเปลือกของมันชิ้นขนาดกระด้งเขื่อง ๆ มีดโบวี่อันเล็ก ๆ ของหล่อนสับเฉาะลงไปหาได้ก่อให้เกิดร่องรอยใด ๆ ไม่ ลักษณะของมันเป็นเหง้าไม้โบราณที่เหนียวและแข็งยิ่ง อาจเป็นพวกยูง ยาง

เยาหรือตะเคียน แต่ทว่า อายุของมันคงนับพันปีขึ้นไป สังเกต
ากลำต้นที่มีขนาดกว้างใหญ่นับสิบๆ คนโอบ แม้แต่พูรากที่โผล่
ขึ้นมาพ้นดินบางแห่ง ก็ยังสูงกว่าหลังช้างเสียด้วยซ้ำ

นานๆ จะมองเห็นสัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่ รูปร่าง
หน้าตาแปลกๆบ้างเท่านั้นที่เลื้อยหรือแล่นปรูดปราดอยู่ตามพื้น
ใต้ไม้หนาเหล่านั้น การบุกป่ามากับรพินทร์ในครั้งก่อนนั้น เขา
ะไม่ยอมนำคณะพรรคเดินผ่านป่าที่มีสภาพพื้นที่อย่างนี้เลย
ไยจะหาทางเลี่ยงอ้อมไปเสียทางอื่น ที่หนทางเดินได้สะดวก
กว่า

ไม่มีร่องรอยของสัตว์สี่เท้าชนิดใด อันเป็นสัตว์ประเภท
เลือดอุ่นจะแผ้วพานผ่านเข้ามา เท่าที่หล่อนพยายามสังเกตจาก
สายตาเคยชำนาญไพรมาก่อน

เจ้าช้างงาดำพาหนะของหล่อน ก็มิใช่ว่าจะเดินลุยไปได้
ง่ายๆ มันต้องใช้ความพยายามเต็มขีดความสามารถของมัน
เหมือนกัน คล้ายๆกับมีความจำเป็นยิ่งที่จะต้องหาทางทำเวลา
ที่เสียไปคืนกลับทางฉะนั้น

พอย่างขึ้นชั่วโมงที่ 2 สภาพของดงดิบอับชื้น ก็ค่อยๆ
เปลี่ยนไปทีละน้อย กลายเป็นทางเดินอยู่ในช่องตัดชันสูงขึ้นไป
ประหนึ่งจะเป็นบริเวณก้นของส่วนอันเคยเป็นแผ่นดินปริแตก
แยก พื้นหินที่ผุดโผล่ขึ้นมาจากกอไม้ มีรูปลักษณะแปลกๆ เป็น
หินเถ้าลาวาที่แข็งตัว ภายหลังจากไหลบ่าท่วมท้นมาสมัยใด
สมัยหนึ่ง และพันธุ์ไม้ที่ขึ้นอยู่ก็ไม่ใหญ่โตอะไรนัก ลักษณะป่า

เริ่มโปร่งมองเห็นอะไรในวิวที่กว้างไกลขึ้น สายน้ำตกอันขาวฟูฟ่อง สาดกระจายเป็นเส้น เหมือนภาพวาดอยู่ทางทิศเหนือ

พาหนะของหล่อนเดินดุ่มๆ บ่ายหน้าเข้าไปทางด้านนั้น ท่ามกลางแก่งแง่หินผาศิลารายที่สลับสีสัน ราวกับมีใครมาแสร้งประดับเอาไว้

ท้องฟ้ายามสาย กระจ่างเป็นสีน้ำเงินงามอยู่เหนือศีรษะของหล่อนในบางส่วนที่พอจะมองเห็น นอกนั้นล้วนเป็นแนวแก่งแง่หิน ที่ยื่นล้ำงอกออกมาบดบังไว้ราวกับงาแซง อากาศเริ่มจะหายใจสะดวกและปลอดโปร่งขึ้น และละอองไอน้ำเริ่มจะโชยริ้วมากระทบผิวหน้า ธรรมชาติรอบด้านสวยงามระคนน่าพิศวง และน่าสะพรึงกลัวอย่างแยกกันไม่ออก

ถ้าแม้ว่าหล่อนถูกปล่อยอยู่คนเดียว ณ ที่นี้ โดยไม่มีช้างเป็นพาหนะนำ หล่อนจะไม่มีปัญญาแสวงหาทางออกไปสู่ป่านอกได้อย่างแน่นอน เพราะสัมผัสบอกตนเองว่า บัดนี้ ตนเองได้ถูกนำลงมาสู่ก้นหุบอันแสนจะลึกล้ำ ประดุจก้นแอ่งของกระทะใหญ่ต่ำกว่าระดับพื้นดินของป่าเบื้องบนที่เห็นเป็นเงาครึ้มจรดขอบฟ้าด้านบนทั้งสี่ทิศ ไม่ต่ำกว่า 4-5 พันฟุต

มันเป็นบริเวณที่หล่อนไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลยในอดีตที่เดินทางมากับคณะโดยรพินทร์เป็นผู้นำทาง บริเวณทั่วๆ ไปของนรกดำนั้น เป็นส่วนของโลกร้างอยู่แล้ว และในความร้างว่างเปล่านี้ ยังมีส่วนที่ร้างอย่างเร้นลับแอบแฝงอยู่อีกหรือ โอกาสที่จะหวนกลับหลัง หรือโอกาสที่คิดว่าพรรคพวกจะติดตามมาพบริบหรี่ลงเต็มทน

เจ้างาดำ และช้างพี่เลี้ยงทั้งคู่บ่ายหน้านำหล่อนไปยัง
ผาน้ำตกที่เห็นเป็นเส้นขาวลิบ ๆ ห่างไกลออกไปประมาณ 3 กม. นั่นเทันที ซึ่งมันก็ดูเหมือนจะตรงกันกับที่หล่อนคิดเอะใจคาดคะเนไว้ก่อนแล้วไม่มีผิด ว่าเส้นทางในอันดับต่อไปของหล่อนน่าจะอยู่ยังผาน้ำตกแห่งนั้นแน่นอน เพราะมันเป็นตำแหน่งที่วิวรื่นสมบูรณ์ที่สุด ภายในอาณาบริเวณแอ่งหรือก้นหุบอันกว้างใหญ่นี้ ภายหลังจากดั้นด้นผ่านมาในความทุรกันดารโดยตลอด

ยิ่งใกล้เข้ามา สิ่งแวดล้อมอันเป็นธรรมชาติที่บ่งให้เห็นถึงความวิจิตตระการตา ก็ค่อย ๆ ปรากฏขึ้นตามลำดับ นับตั้งแต่พื้นกรวดหินหลาก ๆ สี ราวกับสารพัดชนิดของปวงอัญมณีที่มือเทพเจ้ามาสลักเจียระไนเอาไว้ มีธารน้ำตื้น ๆ ไหวแยกแยะออกไปเป็นหลายเส้นทาง โดยมุ่งไปทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นคนละด้านกับที่หล่อนได้บุกบั่นออกมาจากดงทึบมาก่อนแล้ว แต่ละก้อนของกรวดหินเหล่านั้นมีลักษณะดุจแก้วผลึก ตั้งแต่เม็ดเท่าหัวแม่มือจนกระทั่งก่อเป็นโขดแก่งแง่ขึ้นมาสูงใหญ่เกือบระจรดชิดท้องช้าง พันธุ์ไม้น้ำ กอเถาและเฟิร์นลักษณะสวยงามประหลาด ต้นปรงดึกดำบรรพ์ขึ้นแซมอยู่ทั่ว ๆ ไป ออกดอกสีสันงามจนทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนต้องมนต์สะกดให้แลเห็นไปเอง

หลายครั้งที่ดารินสะบัดหน้าและขยี้ดวงตาทั้งสองข้างเพื่อเปิดขึ้นมาเพ่งพิจารณาใหม่ ให้แน่ใจที่สุดว่าสายตาไม่ได้หลอกตัวหล่อนไปเอง ในภูมิประเทศเหมือนเกิดขึ้นจากจินตนาการภาพวาดของจิตรกร ซึ่งแวดล้อมรอบกายหล่อนอยู่ในขณะนี้ และ**ทุกครั้งที่หล่อนลืมตาขึ้นมา ภาพมันก็ยืนยันอยู่กับจักษุ**

ประสาทชัดเจนว่า หาได้เกิดขึ้นจากภาพหลอนหรือฝันไป แต่อย่างใดทั้งสิ้น

ณ ที่นี้ คือสิ่งแวดล้อมของสรวงสวรรค์ ถ้าสวรรค์มี จริง !!

หล่อนได้มาพบเข้าแล้วกับตนเอง โดยปราศจากบุคคลที่สอง เป็นพยานร่วมรู้เห็นอยู่ด้วย ภายหลังที่ได้ถูกนำดันดั้นมาในความน่าสะพรึงกลัวของไพรมหานรก ตลอดสองวันเต็มๆ

บนหลังคชสาร ที่เยื้องย่างเดินไปอย่างช้าๆ เหมือนจะให้หล่อนได้แลเห็นภมิประเทศแวดล้อมไปอย่างถนัดตานั้น ดารินเม้มริมฝีปากแน่น กวาดสายตาเพ่งพินิจไปรอบด้าน ทั้งใกล้และไกล หล่อนไม่แน่ใจว่า ตะวันกลางฟ้าเหนือศีรษะขึ้นไป จะปรากฏอยู่ในมุมใด ทางด้านไหน แต่ทัศนียภาพที่แลเห็นจากคลองจักษุอยู่ในขณะนี้ มันเป็นแสงนุ่มเย็นตาเหลือเกิน ราวกับจะเกิดขึ้นด้วยแสงจากตัวของมันเองฉะนั้น

เหล่าผีเสื้อที่กระพือปีกบินร่อนอยู่ไปมา บ้างก็เกาะอยู่ตามช่อบุปผาลดาชาติ อันเริ่มจะส่งกลิ่นจรุงฆาน และบ้างก็บินเข้ามาแวดล้อมเฉียดใกล้กายหล่อน มีสีปีกเหมือนใครมาแกล้งแตะแต้มไว้ ต่างไปกว่าที่หล่อนเคยพบเห็นมาแล้วในชีวิตนี้ ด้วยว่ามันระยับแพรวพราวงามจนทำให้ต้องแลตะลึง ซ้ำยังมีตัวที่สีปีกเป็นทอง และเงินล้วนๆ โดยไม่มีสีอื่นใดเจือปน ดุจเทพธิดาน้อยๆ ติดปีกบินกรายเข้ามาทักทายต้อนรับหล่อนรอบตัวไปหมด

ทดลองยื่นแขนทอดออกไปเบื้องหน้า เจ้าผีเสื้อน้อยปีกสีทอง และเงินคู่หนึ่ง ก็ถลาลงมาเกาะบนหลังมือของหล่อน

ย่างนุ่มนวลเคียงคู่กัน ดารินค่อย ๆ หดแขนเข้ามาใกล้ เพื่อพิจารณาดูมันให้ถ่องแท้ด้วยดวงตาเป็นประกายตื่น

"ฉันคงไม่ได้ฝันไปนะ..."

หล่อนกระซิบกับผีเสื้องามคู่นั้น ขณะที่เอียงคอพินิจ มันขยับปีกไหว ๆ แผ่วเบา ลมจากแผงปีกน้อย ๆนั้นกระทบหลังมือของหล่อนเบาบางที่สุด เหมือนจะเอ่ยทักทายอะไรด้วย เมื่อดารินค่อย ๆห่อริมฝีปากเป่าเบา ๆ มันทั้งคู่ก็โผนผละจากหลังมือของหล่อน บินพลิ้วเวียนวนไปรอบ ๆ กาย

ระหว่างซอกหินทั้งสองด้าน ที่ช้างเดินลุยธารผ่านเข้าไป แลเห็นช่อไม้กลีบอวบหนาราวกับทำด้วยกำมะหยี่สีแดงขลิบจ้าตัดแซมเขียวและเหลือง ทอดช่อห้อยระย้าลงมาเต็มไปหมด...นั่นคือ ช่อปักษาสวรรค์!

หล่อนจ้องดูมันอย่างพิศวง แล้วก็จำได้ในบัดนั้นว่า มันคือช่อดอกไม้ประหลาดที่อัคนีรุทร์เคยนำมาบรรจงดัดพัน และฝากประดับไว้บนศีรษะของหล่อนในลักษณะมงกุฎไพร ยามเมื่อจิตรางคนางค์หลงพลัดจากข้าราชบริพารที่ติดตามมา และไปประสบพบเขาเข้าโดยบังเอิญกลางไพรเถื่อนในครั้งกระนั้น...

หล่อนเอื้อมมือไปหักช่อใหญ่ของมันมาถือไว้ในมือช่อหนึ่ง ขณะที่คชสารเดินเฉียดผ่าน บัดนี้ สัญญาณแห่งความทรงจำในอดีต เริ่มทยอยเป็นระลอกริ้วเข้ามาสู่ดวงจิตของหล่อนแล้วทีละน้อย

สถานที่ซึ่งหล่อนได้พบเห็นอยู่ในขณะนี้ หล่อนเคยพบ

เห็นคุ้นเคยกับมันดีมาก่อนแล้ว! แท้ที่จริงมันก็คืออุทยานชั้นนอกส่วนหลังของมหาปราสาทอันเป็นแหล่งพำนักของหล่อนเอง ซึ่งเคยมีผาน้ำตกกั้นอำพรางตาไว้ ซึ่งหล่อนเคยค้นพบหนทางลับใต้ผาน้ำตกใช้เป็นทางเล็ดลอดเข้าออก โดยมิให้สมเด็จพระ-ราชบิดามหิทธิเดชะทรงทราบ เมื่อประสงค์จะเร้นหนีออกจากราชฐานชั้นใน เพื่อท่องเที่ยวไปด้วยความคะนองแห่งวัยดรุณีผู้มิเคยกริ่งเกรงต่อสิ่งใดทั้งสิ้นในยุคนั้น

ดารินเหนี่ยวที่หูคชสารพาหนะของหล่อนไว้ เป็นสัญญาณเตือนให้มันหยุดลงชั่วขณะก่อน และมันก็เข้าใจอาการนั้น ยืนนิ่งอยู่กับที่โดยยังไม่เคลื่อนไหวใด ๆ ทั้งสิ้น สตรีผู้มีความเป็นมาในอดีตอันลึกลับซับซ้อน บัดนี้แหงนหน้าขึ้นมองดูบริเวณหน้าผาสูงลิบอันเป็นทางน้ำตกสูงชันนั้น พร้อมทั้งค่อย ๆ เหลียวไปยังภูมิประเทศรอบกายอีกครั้ง เหมือนจะเป็นการเปรียบเทียบทบทวนกับความทรงจำในอดีตกาล

หล่อนเริ่มมีความรู้สึกประหลาด ๆ เกิดขึ้นอีกครั้ง คือส่วนหนึ่งสำนึกได้แน่นอนว่าตนเองคือ หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ ศัลยแพทย์สาวในชาติปัจจุบันนี้ และอีกส่วนหนึ่ง คือจิตรางคนางค์ มกุฎราชกุมารีแห่งมหาอาณา-จักรนิทรานคร ซึ่งเป็นการรำลึกขึ้นมาได้เองอย่างฉับพลัน ปัจจุบันทันด่วน นอกเหนือจากสิ่งที่หล่อนได้รับรู้ เฉพาะการบอกเล่าของมันตรัย...

หล่อนจำสถานที่อันแสนจะคุ้นเคยนี้ได้แล้วแน่นอน!!

รู้ด้วยว่าปัจจุบันที่หล่อนได้มาเห็นอีกวาระหนึ่งนี้มันมีลักษณะที่ผิดแผกไปจากอดีตมาก แต่กาลก่อนนั้น ผาน้ำตก

ยะไม่แลดูสูงใหญ่ตระหง่านเงื้อมชนิดแหงนมองคอตั้งบ่าเช่นที่เห็นอยู่ในขณะนี้ และอุทยานด้านนอกอันเป็นที่อยู่ของบรรดาสาวสรรกำนัลใน และพระบรมวงศานวงศ์ชั้นห่างออกไปก็หาได้อยู่ในแหล่งอันล้อมรอบไปด้วยกำแพงหินธรรมชาติสูงชันทั้งสี่ทิศเช่นนี้ไม่ หากแต่มันตั้งอยู่บนที่ราบสูง อยู่บนเชิงเทินปราการของขุนเขาตระหง่านเงื้อม แต่นี่เหตุใดมันจึงทรุดลงมาเกือบจะกลายเป็นบริเวณใต้บาดาลเช่นนี้?

ไม่มีปัญหา แผ่นดินขุนเขาบริเวณนี้ได้เกิดการทรุดถล่มลงมาอย่างแน่นอน! บางส่วนต่ำลง และบางส่วนได้โผล่ผุดสูงขึ้น แต่บริเวณอันเป็นช่องน้ำตกนั้นก็ยังอยู่ในทิศทางเดิม เพียงแต่ที่มาของสายน้ำอันโปรยปรายลงมาในขณะนี้มันได้ถูกผลักให้สูงขึ้นอีกนับสิบเท่าตัว หมายถึงหน้าผาน้ำตกได้ยืดยาวสูงชันขึ้นไปกว่าเดิมมาก

ละอองไอน้ำที่สาดกระเซ็นลงมา บัดนี้ ปลิวมากระทบร่างกายของหล่อนจนเปียกชื้น บังเกิดความชุ่มฉ่ำขึ้นอย่างประหลาดล้ำ มันเป็นละอองไอเย็นแห่งเดียวกันที่พลิกฟื้นความทรงจำให้ผุดเด่นขึ้นมา

เหนือแหล่งน้ำตกเบื้องบน จำได้ว่าเคยเป็นมหาเทวาลัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอาณาจักรเป็นที่สถิตของปวงเทวรูปอันศักดิ์สิทธิ์ทางแผ่นดิน ผู้พิทักษ์เฝ้าดูแลมหาเทวาลัยเป็นสตรีผู้สูงอายุ และทรงพระปรีชาสามารถรอบรู้เสมอด้วยปราชญ์ราชบัณฑิต เว้นเสียว่านางผู้นั้นจะมิเข้ามาเกี่ยวข้องเกี่ยวในราชการงานเมืองใดๆ ทั้งสิ้น

จิตรางคนางค์ในปางนั้น แอบลอบหนีพระราชบิดาไปพบพักผ่อนคลีสนทนาปราศรัย และศึกษาร่ำเรียนเกี่ยวกับทิศทางโคจร

ของดวงดาวจากสตรีผู้ทรงศีลผู้นั้นเป็นนิจศีล และนางก็ถวายความรักความเอ็นดูต่อราชกุมารีน้อย ประดุจบุตรีของนางเอง เนื่องด้วยเห็นว่าพระราชธิดาแห่งมหิทธิเดชะนับตั้งแต่ประสูติมาก็กำพร้าพระราชชนนีแต่แบเบาะ

บัดดลโดยสัญชาตญาณดั้งเดิม หล่อนจำนามของนางผู้เคยให้ความเอ็นดูผู้นั้นได้แล้ว

“อราลี !...อราลี !...”

ทันใดดารินก็ป้องปากตะโกนเรียกนามหนึ่งขึ้นสดเสียง

เสียงเรียกนามนั้นของหล่อนแหลมกึกก้อง ราวกับจะผ่านเครื่องขยายเสียงสักหมื่นวัตต์ก็ไม่ปาน ดังกังวานล้อกันไปมาทุกแก่งแง่โขดหิน สะท้อนจากตำแหน่งต่ำสุดขึ้นไปจนถึงหุบผาด้านบนสุด และดูเหมือนจะสะท้อนก้องขึ้นไปบนเบื้องนภากาศอันเป็นห้วงของจักรวาล...

“จิตรางคนางค์!! อย่าเพคะ อย่าได้เสด็จล่วงล้ำเข้ามา... จงถอยกลับออกไปเสีย กลับออกไป อย่าได้หวนกลับเข้ามายังราชฐานเดิมของพระองค์อีก จำไว้ ไม่มีสิ่งใดจะมาบีบบังคับพระองค์ได้”

คำตอบเชิงปราม กอปรไปด้วยอาการวิงวอนแว่วออกมาจากสายน้ำตกที่กระแทกหินด้านล่างอยู่ครืนโครมนั้น **หล่อนไม่แน่ใจว่าได้ยินจากกระแสจิต หรือจากระบบโสตประสาท แต่จำได้แน่นอนว่านั่นคือเสียงของอราลีผู้เปี่ยมล้นไปด้วยความปรานี สนิทเสน่หาหล่อนมาแต่ปางบรรพ์**

อราลี ผู้มันตรัยกล่าวอ้างว่านางคือ แม่มด!

“อราลี! ข้าถอยไม่ได้อีกแล้ว!...ข้ามาตามสัจจะที่ให้ไว้แก่มันตรัย เพื่อเห็นแก่ความปลอดภัยของอัคนีรุทร์ในชาตินี้”

“ความรักทำลายพระองค์มาแล้วทกชาติ ทกภพ! จะห่วงไปไยกับอัคนีรุทร์ในชาตินี้ จงเอาพระองค์เองให้รอดไว้ก่อน”

เสียงวิเวกจากกระแสน้ำตกนั้น ย้ำเตือนมาอีก

ดารินสั่นศีรษะแช่มช้า ยิ้มเศร้าๆ

“ขอบใจ อราลีที่เตือน แต่จิตรางคนางค์ผู้นี้ถึงที่สุดแห่งการปลงในสังขารและวิญญาณแล้ว เมื่อมาถึงสถานที่นี้ก็ร้องทักทายผู้ที่เคยให้ความเมตตาดังมารดาของข้าเองเท่านั้น ทกสิ่งทุกอย่างสุดแต่กรรมจะบันดาล ขอเพียงให้ฟ้าดินประจักษ์แจ้งเป็นสักขีไว้เท่านั้น ว่าทุกชาติทุกภพ จิตรางคนางค์นั้นรักอัคนีรุทร์ จิตรางคนางค์พินาศได้ แต่ขอเพียงให้อัคนีรุทร์คงอยู่เท่านั้น... ลาก่อน อราลี!”

กล่าวจบ ดารินก็ตบโดยแรงลงไปที่ศีรษะของเจ้าพลายงาดำ

“ไป! จงนำข้าเข้าสู่ราชฐานเดิมแห่งข้า ณ บัดนี้”

ช้างผีลง อันเป็นพาหนะของหล่อนเริ่มเคลื่อนที่ต่อย่างสงบ โดยมีช้างพี่เลี้ยงอีกสองตัวที่หยุดรออยู่ด้วยเข้าขบวนตามมา

มันเดินลุยเวิ้งน้ำริมเชิงผาอันเป็นแอ่งลึกประมาณเอวเสียงอ้อมกระแสน้ำที่ไหลพุ่งลงมาโดยแรงนั้น โดยผ่านเข้าไปใต้บริเวณน้ำตกที่เบาบางที่สุด อันมีลักษณะเหมือนฉากบังไว้ มุด

ลอดเข้าไปใต้แนวของสายน้ำตกนั้นทันที ลักษณะการลอดเข้าใต้น้ำตกซึ่งแลจากเบื้องนอกจะมองไม่เห็นอะไรเลยนั้น สภาพของมันไม่ผิดอะไรกับที่หล่อนเคยบกติดตามไอ้แหว่งเข้าไปในครั้งกระนั้น มันต่างกันแต่คนละสถานที่และคนละสภาวะเท่านั้น

ทันทีที่ช้างนำลอดม่านน้ำตกเข้ามา ครั้งแรกเป็นความมืดสนิทเหมือนอยู่ในเหวนรก คงได้ยินแต่เสียงร่างกายของเจ้าช้างใหญ่ และช้างติดตาม เดินลุยน้ำอู้ไปเท่านั้น อากาศภายในชื้นจัดและเย็นยะเยือก ดารินประคองมือทั้งสองกุมอยู่ที่พระเครื่อง อันเป็นสมเด็จทั้งสององค์ที่กลัดแน่นติดอกเสื้ออยู่คุมสติมั่นและภาวนาพระมหาคาถาอยู่ตลอดเวลา

ไม่มีอะไรที่จะมาทำให้ดวงจิตอันมั่นคงแน่วนิ่งของหล่อนบังเกิดอาการวอกแวกสะทกสะท้านทั้งสิ้น และพร้อมแล้วที่จะเผชิญหน้าในทุกรูปแบบด้วยสมาธิ และปัญญาที่เพียรสั่งสมมา

ช่วงระยะหนึ่งของหนทางอันมืดสนิท มองไม่เห็นอะไรเลยแม้แต่ฝ่ามือของตนเอง ดารินยอบกายลงหมอบลงกับคอคชสาร ป้องกันไม่ให้ถูกนำไปชนปะทะกับแก่งแง่ หรือโขดหินที่อาจมีขึ้นงอกโผล่ล้ำออกมา ซึ่งหล่อนมองไม่เห็น มือทั้งสองเหนี่ยวไว้ที่โคนใบหูของมันแน่น

นานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ที่ช้างนำหล่อนเดินท่องน้ำใต้ผาในความมืดนั้นเข้าไป แล้วลำแสงสีน้ำเงินเรืองๆ ก็ค่อยๆ ปรากฏให้เห็นอยู่เบื้องหน้า เหมือนจะเป็นแสงจากไฟสีนุ่มเย็น

ศาที่ฉาบออกมาอาบม่านเอาไว้ ดารินจ้องมองเขม็ง แสงนั้น
ม่างเรืองรองเพิ่มขึ้นทุกขณะ ยามเมื่อช้างพาหนะนำเดินคืบ
หน้าใกล้เข้าไปตามลำดับ พื้นใต้น้ำที่มันเดินลยอย่ก็เริ่มตื้นขึ้น
ทุกที แสดงว่าขึ้นสู่หนทางที่สูงขึ้นกว่าระดับเดิม

ปากช่องเป็นโพรงโหว่กว้าง ขนาดช้างสามสี่เชือกสามารถ
เดินเรียงเป็นหน้ากระดาน ผ่านเข้าออกได้ แลเห็นอยู่เบื้องหน้า
ไกลๆ นี่เอง ลักษณะมันเป็นช่องวงรีสูงกว่าหลังช้างที่หล่อนนั่ง
ยู่ราว 3-4 เมตร ระเกะระกะไปด้วยเส้นหินย้อย ซึ่งแต่ละ
แท่งหินเหล่านั้นถกแสงจากบริเวณภายในอันหล่อนยังไม่สามารถ
ะปรับสายตามองเห็นเข้าไปได้ถนัดชัดเจนนักนั้นอาบไว้ แลดู
ประหนึ่งแท่งมรกต

ใกล้เข้าไปและใกล้เข้าไปตามลำดับโดยการนำเคลื่อนของ
ช้างพาหนะ ซึ่งตรงไปยังปากช่องทางนั้นอย่างแช่มช้า เสียงน้ำตก
หวีนเครันจากเบื้องนอกที่หล่อนได้ยินอยู่ มันแผ่วเจือจางลงอย่าง
น่าอัศจรรย์ จนกระทั่งในที่สุด ก็ไม่ได้ยินเสียงสายน้ำตกนั้นแว่ว
เข้ามาสู่โสตประสาทของหล่อนอีกเลย

มันเงียบสนิทไปอย่างลึกลับ เสียงที่หล่อนได้ยินอยู่ใน
ขณะนี้เป็นเสียงลมหายใจของตนเอง และเสียงฝีเท้าเยื้องย่าง
ของช้างที่นำหล่อนเข้ามาเท่านั้น

ที่สุด มันก็นำหล่อนขึ้นถึงพื้นของบริเวณปากทางขึ้นนั้น
ช้างย่างเดินห่างจากปากทางขึ้นมาได้ระยะหนึ่งแล้วก็หยุดยืนนิ่ง
เหมือนช้างหิน ประหนึ่งจะเปิดโอกาสให้หล่อนได้พิจารณาดู
ดินแดนที่หล่อนได้ล่วงล้ำเข้ามาสู่นั้นอย่างถนัดตา

เหมือนฝัน แต่เป็นฝันที่หล่อนยังเปิดเปลือกตาอยู่ทั้งสองข้าง รวมทั้งสติสัมปชัญญะที่ยังมีอยู่ครบถ้วนพร้อมมูล แม้จะรู้สึกว่าหล่อนกำลังจะถูกอำนาจลึกลับอะไรบางชนิดกรายผ่านมาเป็นริ้วระลอกเพื่อจะดึงเอาความเป็นตัวของตัวเองออกไปจากจิตสำนึก มันเป็นมนต์สะกดที่แทรกซึมอยู่ทุกปรมาณู

สถานถิ่นนั้น เปรียบดังแดนเนรมิต...หล่อนเริ่มเห็นตนเองยืนช้างอยู่บนถนนที่โรยไปด้วยกรวดแก้วอันทอดยาว เลี้ยวลดไปตามสุมทุมพุ่มพฤกษาใหญ่น้อย เป็นรุกขชาติที่ปลูกประดับไว้ในอุทยาน ซึ่งไม่น่าจะมีได้ในโลกแห่งภูมิศาสตร์ใบนี้ นอกจากในโลกจินตนาการหรือในมิติที่ 5 เท่านั้น

มีทั้งไม้ใบ และไม้ดอก...สระน้ำอันลอยฟ่องไปด้วยหงส์ขาวและหงส์ดำซึ่งสนิทนิ่งในลักษณะหุ่น...เสาหินอ่อนขนาดใหญ่ลักษณะดังสถาปัตยกรรมของกรีกผสมโรมัน...ลานหินอันเป็นแท่นวงกลม และพิณขนาดใหญ่ที่วางอยู่บนนั้น รวมทั้งสรรพ-เครื่องดุริยางค์สำหรับขับกล่อมบุคคลระดับจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่... ซุ้มชิงช้า...

สรรพสิ่งมันล้วนทำให้ลานตา ตื่นใจ เหมือนล่วงเข้ามาสู่แดนลับแล...

แสงที่ทำให้หล่อนได้แลออกไปเห็นภาพเหล่านี้ มาจากที่ใดไม่ปรากฏ เพราะมันคล้ายจะประเทืองเรืองระยับขึ้นด้วยตัวของมันเอง...ไม่อาจกำหนดได้ว่าควรจะเป็นเวลาแห่งทิวา หรือราตรี ไม่เจิดจรัสจ้า แต่ก็ไม่ถึงกับสลัวมัวมน คงรักษาระดับความอ่อนนุ่มเย็นตาอยู่เช่นนั้น ดุจฉากบนเวทีละครที่บันดาล

ขึ้นด้วยไฟสีซึ่งค่อย ๆ ฉาบเปลี่ยนไปตามลำดับจากสีสันอันแสนหวานและแสนนุ่ม

แลไกลเหนือถนนและซุ้มพฤกษาลดาชาติออกไป เป็นส่วนที่ลาดลงต่ำ **หล่อนเห็นยอดปรางค์มหาปราสาทเรียงรายลดหลั่นกันอยู่ในสภาพอันสมบูรณ์ ปราศจากสิ่งอันปรักหักพัง ฉลุสลักเป็นช่อชั้นเหมือนพิมานแมน ก่องแก้วเก็จแกมประดับระยิบระยับ ส่องประกายรุ่งร่วงแพรวพราย**

ชาตินี้ไม่เคยเห็น!...แต่อดีตชาติสถานที่นี้ คือราชฐานเดิมของหล่อน ผู้มีนามว่า จิตรางคนางค์... หล่อนจำได้หมดทุกส่วนทุกอาณาบริเวณอันเป็นแหล่งเกิดในปางนั้น...เติบโตมาในสถานที่นี้...วิ่งเล่นซุกซนอยู่กับหมู่พระพี่เลี้ยงนางกำนัล ณ บริเวณนี้...สนามฝึกซ้อมยิงธนูของราชกุมารี จะอยู่ทางซีกซ้ายของมหาปราสาท...สถานฝึกเพลงหอก เพลงดาบ และมีดสั้นจะอยู่ทางด้านปีกมุมด้านขวา สระสนานที่มีน้ำใสปานกระจกแก้ว อยู่เบื้องหลังปราสาทออกไปทางอุทยานด้านหน้า เคยลงไปดำผุดดำว่ายจากวัยนงพาล จนย่างขึ้นสู่วัยสาวรุ่นดรุณี โดยมิเคยพาต่อกระแสพระราชดำรัสตรัสห้ามตักเตือนของสมเด็จพระราชบิดา

ยังจำได้แม้กระทั้งสายัณห์กาลหนึ่ง แห่งวันมหากรีฑาประลองยุทธ ภายใต้ร่มระย้าของรากไทรย้อยริมฝั่งสระด้านตะวันตก เจ้าชายแห่งประเทศราชภายใต้ขัณฑสีมาของมหาคณาจักรใหญ่ ที่เข้ามาร่วมประลองยุทธด้วยและถูกจิตราง-คนางค์ตีด้วยหอกร่วงลงจากหลังอัสดร ได้ลอบมาปรากฏกายขึ้นที่นี่อย่างอุกอาจห้าวหาญที่สุด ไม่ทราบว่าเขาสามารถลักลอบ

ผ่านเหล่าราชองค์รักษ์ และทหารรักษาปราสาทซึ่งมีอยู่ถึง 3 ชั้น เข้ามาได้อย่างไร **หล่อนได้ดำน้ำมาโผล่ ณ ตำแหน่งที่เขานั่งซุ่มลอบชมโฉมของมกุฎราชกุมารียามระเริงเล่นอยู่ในสายวารีตามลำพัง และนั่นเป็นการพบปะกับบุรุษชายผู้ที่เคยบาดตา ชังน้ำหน้ามาก่อนเป็นครั้งแรกเฉพาะสองต่อสอง เขาผู้นั้นก็คือ อัคนีรุทร์แห่งแคว้นปัญจาล!**

เหมือนภาพยนตร์ทั้งม้วนที่กรอกลับ แล้วฉายภาพซ้ำอยู่ในสมองของดาริน วราฤทธิ์ ณ บัดนี้

สติสัมปชัญญะที่ควบคุมไว้มั่นแต่แรก เริ่มจะเลอะๆ เลือนๆ สมองของหล่อนเริ่มอลเวงมึนงง สะบัดหน้าแรงๆ เพื่อไล่ภวังค์ แต่ชั่วขณะจิตก็เผลอเลื่อนลอยเคว้งคว้างไปอีก สลับกันอยู่เช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า

สรรพสิ่งในราชอุทยานแห่งนี้ คงอยู่ในรูปรอยเดิมของมันมาจนกระทั่งบัดนี้ได้อย่างไร ประหนึ่งว่ามันจะได้ถูกผนึกไว้ในการห่อหุ้มของผลึกแก้ว โดยที่กาลเวลาไม่อาจเข้ามาเป็นตัวทำลาย และเปลี่ยนแปลงได้ฉะนั้น ต้นไม้ใบหญ้าเหล่านั้นแลดูเหมือนขี้ผึ้ง หรือพาราฟินที่ประดิษฐ์ไว้

ค่อยๆ แหงนขึ้นไปข้างบน มองไม่เห็นท้องฟ้า แต่มีลักษณะเหมือนครอบแก้วเพดานรูปโค้งที่ปกคลุมไว้ ปกป้องห่อหุ้มโลกส่วนนี้ไว้ต่างหาก โดยเฉพาะสถานที่อันกว้างใหญ่แห่งนี้ตกอยู่ภายใต้ใยหินคลุมไว้โดยตลอด มันจะหนาสักขนาดไหน หรือต่ำกว่าระดับผิวโลกเบื้องนอกลงไปเพียงใดก็สุดที่จะประมาณการได้ถูก

เงียบที่สุดของความเงียบ เร้นลับที่สุดของความเร้นลับ คือสิ่งที่ดาริน วราฤทธิ์ เผชิญอยู่ในยามนี้ กิ่งไม้ใบพฤกษ์ และทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่น้ำในสระน้อยที่หล่อนมองเห็นอยู่ในขณะนี้ไม่มีการกระดิกไหวเลยแม้แต่น้อย

"เอาละ นำข้าเดินต่อไป ตรงไปยังบ้านเก่าของข้าที่เห็นอยู่โน่น!"

หล่อนร้องบอกเจ้าคชสารพาหนะ ที่นำหล่อนเข้ามาเบา ๆ พร้อมกับตบลงไปบนโหนกศีรษะของมัน

และบัดนั้นเอง แม้ว่าจะเตรียมกายเตรียมใจไว้พร้อมตลอดเวลาแล้ว ดารินก็แทบช็อค!

ผิวหนังและเส้นขนของมันจะเคยสากอย่างหนังช้างก็จริงอยู่ ทว่าแต่ไหนแต่ไรหล่อนก็เคยสัมผัสกับผิวหนังช้างมาจนค้นเคยชินมือ มันเป็นสัตว์หนังหนาที่มีชีวิต แต่ที่หล่อนตบลงไป ณ บัดนี้

มันโขดหินใหญ่ทั้งก้อน!!

ดารินผวาสุดกาย ยกมือทั้งสองขึ้นตะครุบปากตัวเอง เบิกตากว้างแทบจะร้องออกมาดัง ๆ ด้วยความเผลอตัว กายเสะท้านสั่นเทาไปหมด ขณะจิตหนึ่งที่หล่อนอยู่ในอาการตกใจสุดขีดทำอะไรไม่ถูกนั้นต่อมาเมื่อรวบรวมพลังใจได้ก็ค่อย ๆเอื้อมมือทั้งสองลงไปลูบคลำบริเวณลำคอ และศีรษะอันใหญ่โตของมัน ซึ่งหล่อนนั่งอยู่ในขณะนี้อีกครั้ง แล้วก็สะดุ้งชักมือกลับขึ้นมาอีกครั้ง

หินอย่างแน่นอน หาใช่ช้างที่มีชีวิตไม่ แม้ว่ารูปร่างลักษณะของมันจะทรงรูปอยู่ในสภาพช้างงาดำตัวนั้นก็ตาม!

หญิงสาวกัดริมฝีปากจนแทบห้อเลือด ยังรู้สึกถึงฟันที่ขบริมฝีปากจนเจ็บ ประสาททุกส่วนในด้านสัมผัส ณ บัดนี้ ก็ยืนยันชัดแจ้งว่าหล่อนนั่งอยู่บนคอคชสารหิน สูงจากพื้นดินขึ้นไปประมาณ 8 ฟุต ค่อย ๆ เอี้ยวตัวมองกลับไปทางช้างติดตามทั้งสองที่เดินมาทางเบื้องหลังโดยตลอด ซึ่งหล่อนแน่ใจว่า มันก็คงจะต้องอยู่ทางด้านหลังเยื่องช้างค้มกันเช่นเดิม เพราะสำเหนียกแน่ระหว่างมุดลอดถ้ำใต้น้ำตกเข้ามาว่า มันได้ติดตามมาตลอด

ก็จริงดังที่ตลอดจักษุอันตะลึงงันของหล่อนแลไปเห็น สีดอทั้งคู่ยืนเรียงคู่ขนานอยู่เบื้องหลัง ในสภาพที่เหมือนใครสลักหินจากภูเขาก้อนโต ๆ ทั้งลูก แล้วนำมาประดิษฐานไว้ยังตำแหน่งนั้น

ก่อนที่จะไหวกายอย่างใดต่อไปนั้นเอง เสียงกังวานหวานของพิณอันหาที่มาไม่ได้ก็ดังใสกริ๋งขึ้นในลีลาสูง ๆ ต่ำ ๆ แล้วก็เริ่มเป็นท่วงทำนองเพลง คลอมากับเสียงทุ้มเวี่ยแว่วมารอบกาย จนทำให้หล่อนต้องจังงังงันไปอีกเป็นข้อความว่า

“อ้าโฉมพิไลพิลาศพร่าง จิตะรางคนางศรี
ผ่องพักตรประดุจดวงมณี ณ ยามโชติตระการฉาย

พิศโฉมประโลมมนสะปลื้ม สิดำดื่มหทัยชาย
เสน่หาระติบมิจะคลาย สวาสดิวายดนุถวิล
ข้ารอแลรอตราบชีวิดับ มะลายลับละโลมดิน
ความรักสถิต ณ จิต ณ จิน ตนะก่อนิรันดร์กาล...”

ลำนำเนื้อหาของบทเพลงนั้นเป็นการรำพึงรำพันถึงความในใจของใครสักคนหนึ่งไพเราะอ่อนหวาน เปี่ยมไปด้วยกระแสวิงวอนเสียนี่กระไร **ดวงจิตของหล่อนเริ่มเคว้งคว้างปราศจากที่ยึดเหนี่ยวอีกวาระหนึ่ง สัมปชัญญะโบยบินห่างตัวออกไปทุกขณะ...**

“มันตรัย ท่านหรือนั่น...”

อย่างเคลิ้มภวังค์ หญิงสาวกระซิบแผ่วผ่านริมฝีปากออกมา

“พระเจ้าข้า! มันตรัยผู้รอคอย ขอต้อนรับเข้าสู่เวียงวังราชฐานเดิมของพระองค์เอง ณ สถานแห่งนี้รอการกลับคืนมาของใต้ฝ่าพระบาทนานมานับกัปกัลป์แล้ว ยังจะทรงจำถิ่นที่เคยประทับสถิตของพระองค์เองได้หรือไม่”

เสียงอ่อนโยนผิดไปกว่าทุกครั้ง แว่วตอบมาโดยไม่เห็นตัวตุจกระแสความถี่ของคลื่นวิทยุที่ประสาทหูของหล่อนสามารถสำเหนียกรับได้

“ข้าจำได้...จำได้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่กิ่งไม้ใบหญ้าทุกเส้นใบ...”

จิตรางคนางค์ในบรรพชาติ ขยับริมโอษฐ์หมุบหมิบเอื้อนเอ่ยออกไปแทบจะปราศจากเสียง ขณะนี้หล่อนสิ้นความเป็นดาริน วราฤทธิ์ ในปัจจุบันชาติลงเสียแล้ว อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง

“ฉะนั้น ใต้ฝ่าพระบาทก็คงจำคชสารทรง อันเป็นราชพาหนะนำกลับมายังราชฐานเดิมนี้ได้”

“ข้าจำได้แล้ว มันคือเศวตนันต์ คชสารศึกประจำตัวของข้า ณ วันที่ข้ายาตราเลียบมหานัคเรศทักษิณาวัตรรอบกำแพงเมืองนิทรานคร ในวาระแห่งการเฉลิมฉลองสถาปนาขึ้นดำรงตำแหน่งมกุฎราชกุมารี...แต่มันตรัยเอย ไฉนสารทรงของข้าเชือกนี้จึงกลายเป็นก้อนศิลาไปแล้ว?”

เสียงหัวเราะแผ่วต่ำดังตอบมา

“พญาคช เศวตนันต์ ของใต้ฝ่าพระบาทได้กลายร่างเป็นท่อนศิลาไปนานแล้ว นับแต่วันที่มหาอาณาจักรถล่มล่มอับปางลงในครั้งกระนั้น อีกสองเชือกที่ตามเสด็จมาทางเบื้องปฤษฎางค์นั้นเล่า ยังทรงจำได้อยู่หรือไม่?”

“หลังเบื้องซ้ายของข้า คือ อัยเรศอลงกรณ์ช้างดั้น และเบื้องขวา คือ มหินธรหัตถีช้างแทรง...”

“สัญญาณแห่งความทรงจำอันสมบูรณ์ ได้กลับคืนมาสู่ดวงจิตของพระองค์แล้ว จิตรางคนางค์”

“จิตรางคนางค์!...”

สุดสิ้นความเป็นตัวของตัวเอง หญิงสาวพึมพำออกมาอย่างเลื่อนลอย

"...ใช่! ข้าจำตัวของข้าเองได้แล้ว มันตรัย สารทั้งสามเชือกนี้ ซึ่งกลายเป็นศิลาไปหมดแล้ว เหตุใดจึงไปรับข้ากลับคืนมาได้"

"ด้วยมหิทธิอำนาจแห่งมหาคัมภีร์มายาวิน ด้วยดวงจิตอันแน่วแน่มั่นคงต่อความรักของมันตรัยที่มีต่อเบื้องพระบาทเศวตนันต์ คชสารทรงประจำพระองค์ ทั้งยามเลียบพระนครและยามออกศึก กับอัยเรศอลงกรณ์ มหินธรหัตถี ช้างดั้น ช้างแทรง อีกสองเชือกได้กลายสภาวะเป็นช้างดุจมีชีวิตจริงชั่วกาลหนึ่ง เพื่อไปรับเสด็จมาโดยเฉพาะ แลเมื่อยามนำจิตรางคนางค์มาถึง ณ ที่นี้แล้ว เขาทั้งสามก็แปรสภาพกลับไปสู่ความเป็นไขดศิลาตามเดิม"

"ข้าได้กลับคืนสู่อดีตของข้า ท่ามกลางทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นหิน เป็นหุ่นไปหมดรึนี่?"

จิตรางคนางค์รำพึงเศร้า พลางเหลียวแลไปสู่ความวิเวกวังเวิบดาน

"สรรพสิ่ง ณ สถานถิ่นนี้ จะกลับคืนมาสู่ความมีวิญญาณดุจเดิม เมื่อพระบาทของพระองค์แตะลงสู่มหาปราสาท และทุกสิ่งที่แวดล้อมรอบพระกาย จะคงสภาพอยู่ชั่วนิรันดร์กาลดังมันตรัยได้กราบทูลไว้ก่อนแล้ว"

"มันตรัยท่านอยู่ที่ไหน ขณะนี้ข้ามองไม่เห็นท่านเลย"

"มันตรัย รอเจ้าหญิงจิตรางคนางค์อยู่แล้ว ที่มหาปราสาทของพระองค์เอง และจะส่งให้ทหารรักษาพระองค์ราชองครักษ์เดินอัญเชิญวอทองไปรับ ณ บัดนี้ ขอจงเสด็จลงจากคอคชสารที่นี่ประทับมาในวอทองนั้นเถิด"

ขาดเสียงนั้น ก็มีเสียงฝีเท้าหนักๆ เหยียบย่ำมากับพื้นปฐพี ดังเป็นจังหวะสะพรึบพร้อม มันดังเหมือนเสียงกองทหาร ที่ย่ำเท้าพร้อมเพรียงกันอย่างเต็มไปด้วยระเบียบวินัย เคลื่อนใกล้เข้ามาเป็นลำดับ เสียงฝักดาบแกว่งกระทบดังกังวานก้องตามจังหวะที่ก้าวเดินอย่างอาจองนั้น

ขณะจิตต่อมา หัวแถวหน้ากระดานเรียงสี่ กองทหารเกียรติยศอันจำได้แม่นยำว่านั่น คือส่วนหนึ่งของกองทหารรักษาพระองค์ประจำองค์มกุฎราชกุมารีก็เดินตบเท้าพรึบๆงามด้วยชุดนักรบ ล้วนเป็นชายฉกรรจ์หน้าตาคมสันอยู่ในเกราะเงินวาววับสีสันเครื่องแต่งกายแดงสลับดำ ถือหอกสั้นในมือขวาชูปลายขาววับขึ้นด้านบน ถือโล่ห์เป็นตราหัวสิงห์ในมือซ้ายที่งอทาบชิดกับแผ่นอก สวมหมวกทำด้วยโลหะเป็นสายเหมือนสา-แหรกสีเหลืองทอง มีพู่ห้อยขาวทั้งชุดเหล่านั้น ก้าวเดินพร้อมกัน ดุจอาการสวนสนามตรงใกล้เข้ามา

จำนวนทหารเหล่านั้นประมาณ 1 กองร้อย ใจกลางขบวนใช้ทหารแต่งกายสีขาวล้วนแตกต่างกันออกไป ทำหน้าที่แบกเสลี่ยงใหญ่ อันมีวอทองประดับด้วยวิสูตรแพรสลับไปกับภูษาลายเลื่อม จำนวน 12 คนเดินอยู่ตรงกลาง

ใกล้เข้ามา และใกล้เข้ามาทุกขณะจนสามารถจำได้ว่าที่นำอยู่เบื้องหน้าขบวนนั้น คือ 'อัศวามิศวร์' ผู้บัญชาการกองทัพม้าส่วนพระองค์ของมกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ ผู้ซึ่งได้เคยแปรพักตร์ไปเข้ากับพระเจ้าอาชัยสุริยาอันก่อการขบถกลางศึกยามเมื่อสมเด็จพระราชบิดามหิทธิเดชะต้องคมธนูของอัคนีรุทร์สิ้นพระชนม์ลง

"ไอ้ขบถ อัศวามิศวร์!"

จิตรางคนางค์ ชี้ดัชนีไปยังนายทหารผู้นั้นพร้อมทั้งแผดเสียงก้องออกมาทันทีที่เห็น

นายทหารหนุ่มผู้นั้น และขบวนที่เดินพรึบๆ เข้ามามิได้มีผู้ใดมีอาการผิดปกติ หรือสะดุ้งสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น ย่ำเท้าตรงเข้ามาราวหุ่นยนต์ ครั้นถึงก็แปรแถวแยกขบวนออกอย่างสง่างามอยู่เบื้องหน้า แล้วหยุดนิ่งพร้อมกันหมด ทรุดกายลงคุกเข่า กลับหอกปักปลายลงสู่พื้นปฐพี เป็นการถวายความเคารพ ขณะเดียวกันทหารที่ห้ามวอทองก็นำเคลื่อนเข้ามารออยู่เบื้องหน้า

"ไอ้พวกทรยศ!!...พวกเจ้าล้วนขบถต่อข้าและองค์มหาวชิเจ้าทั้งสิ้น!!"

จิตรางคนางค์กรีดเสียง ตวาดเกรี้ยวกราดออกไปยังกองทหารที่เข้ามาถวายเคารพเหล่านั้นอย่างสุดแค้น หัตถ์ข้างหนึ่งชี้เบิกภาษกราดไปทั่ว อีกข้างหนึ่งตวัดควานหาอาวุธที่ควรจะมีติดประจำอยู่บนหลังคชสารศึก แต่...พบกับความว่างเปล่า ไม่มีศาสตราวุธใดๆ สำหรับมกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์เลยแม้แต่ชิ้นเดียวบนหลังช้างหินนั้น ปืนสั้น .357 แม็กนั่มที่มีติดเอวอยู่ประจำนั้น นางไม่รู้จักและไม่ได้สนใจกับมันเลยจนนิดเดียว ด้วยว่า หมดสิ้นสภาวะของสำนึกในปัจจุบันชาติไปเสียแล้ว

เสียงกำหนดสั่ง ด้วยมนต์สะกดอันทรงมหิทธานุภาพ

ดังเต็มที่ แว่วมาอีก เหมือนจะเป็นการเตือนสติของนางว่า

“ป่วยการที่พระองค์จะทรงพิโรธโกรธเกรี้ยวต่ออดีตข้าทหารที่มันตรัยส่งให้ไปรับเหล่านั้น บรรดาพวกเขามีความจำเป็นที่จะต้องรักษาตัวเองให้รอดไว้ก่อน ณ คราที่พระเจ้าอาชัยสริยาขบถกลางศึกในครั้งนั้น อีกประการหนึ่ง ก็ขอให้หวนคิดไปถึงเหตุการณ์ที่ปรากฏมาแล้ว พระองค์ด่วนชิงตัดช่องน้อยแต่พอตัวสังหารชนม์ชีพของตนเองเสียก่อนเป็นการผละทิ้งพวกเขาไป ไม่เปิดโอกาสให้พวกเขาได้วางแผนร่วมกับมันตรัย เพื่อชิงเอาราชบัลลังก์กลับคืนมาได้เลย เมื่อสิ้นมกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ไปเสียแล้วในครานั้น กองกำลังรักษาพระองค์เหล่านี้ จะกระทำสิ่งใดต่อไปได้ นอกจากหันไปยอมสวามิภักดิ์ต่อกษัตริย์ชัยสุริยาเพราะหมดสิ้นมิ่งขวัญที่ยึดเหนี่ยวอีกต่อไป เป็นความผิดของพระองค์เอง ที่ด่วนชิงปลงพระชนม์ลงเสียก่อนในราตรีนั้น ราตรีของสนธยาที่ทรงม้าศึก ตามลำพังพระองค์เองออกไปพบกับอัคนีรุทร์ หน้าค่ายประตูเมืองปัญจาลเพื่อท้ารบ แทนที่พระองค์จะสังหารอัคนีรุทร์เสียด้วยเป็นโอกาสอันดีเลิศแล้ว เพราะข้าศึกออกมาเผชิญพระพักตร์ด้วยมือเปล่า พระองค์ก็กลับควบม้ากลับคืนมาสู่กองทัพที่ทรยศ แล้วยอมปลงพระชนม์องค์เอง”

“มันตรัย...ในครั้งกระนั้น ข้านี้ช่างโง่เขลาเบาปัญญาเสียนี่กระไร! จริงซินะ ถ้าแทนที่จะปาหอกไปปักอยู่กับพื้นปฐพีตรงหน้าเขา ข้าพุ่งหอกเล่มนั้นทะลุตลอดทรวงอกอัคนีรุทร์ ข้าก็สังหารศัตรูคู่ศึกที่ทำให้สมเด็จพระราชบิดาสิ้นพระชนม์ลงได้แล้ว...แต่...แต่ข้าทำไม่ลง อัคนีรุทร์ออกมาพบข้าด้วยมือเปล่า ไม่มีอาวุธใดติดมือมาเลย และเขาก็พร้อมที่จะสละชีวิตให้แก่ข้าแล้ว เขา

บอกกับข้าว่า เขามิได้มีเจตนาจะสังหารพระชนม์ชีพของพระราชบิดาข้าเลย ที่กระทำลงไปก็เพราะความเข้าใจผิด ส่วนทางข้าก็มิได้บอกให้เขารู้เลยว่า ได้เกิดเหตุการณ์ร้ายขึ้นในกองทัพสหราชอาณาจักรแล้ว เกี่ยวกับการแปรพักตร์ทรยศของชัยสุริยา ข้าหลับมาสู่ความตายของตัวข้าเองดีกว่าที่จะทำให้ชายที่ข้ารักต้องเสื่อมเสียแม้แต่หยดเดียว”

จิตรางคนางค์รำพึงสลด

“แต่พระองค์มิได้คิดถึงสัตย์สัญญา ที่มอบให้แก่มันตรัยข้างเลย มันตรัยผู้พร้อมที่จะให้การช่วยเหลือพระองค์อยู่ทุกขณะแล้วพระองค์ทรงผละหนีมันตรัยด้วยความตาย อันทำให้มันตรัยต้องเฝ้ารอคอยพระองค์ จากอดีตมาจนถึงปัจจุบันนี้ ด้วยกาลเวลาอันยาวนานนัก และบัดนี้พระองค์ก็ได้เสด็จมาถึงแล้ว จะรีรอล่าช้าอยู่ไย เสด็จลงมาจากคอคชสารหิน แล้วประทับมาในวอทองที่ไปรอรับนั้นเถิด”

“อัศวามิศวร์ และทหารของข้าเหล่านี้ ไฉนนิ่งเงียบเฉยดาวหุ่น พวกเขาจะไม่ทักทายมกุฎราชกุมารีของเขาบ้างเชียวหรือ?”

“อย่าได้สนพระทัยกับสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น อดีตทหารหาญของพระองค์เหล่านั้น บันดาลกลับฟื้นคืนมาด้วยมนตราของมันตรัย เขาหาได้มีสภาพของชีวิตเยี่ยงมนุษย์จริงใดๆ เลย ป่วยการที่พระองค์จะทักทายปราศรัยด้วยสภาวะของพวกเขา ดุจเดียวกับคชสารทั้งสามที่ไปรับองค์มาแล้วนั่นเอง ขอให้พระองค์ประทับยังวอทองบนเสลี่ยงคานหามนั้นเถิด พวกเขาจะนำเสด็จมายังมหาปราสาท ที่มันตรัยกำลังรอรับเสด็จอยู่”

อย่างสิ้นสำนึกของสภาวะปัจจุบันชาติดาริน วราฤทธิ์

ผู้ย้อนกลับไปสู่ความเป็นจิตรางคนางค์ ไต่ลงจากคอคชสารหินนั้นทันที โดยลงทางด้านหน้า เหยียบงาและไต่ตามงวงลงไป กระบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำที่นำติดตัวมาด้วยพร้อมทั้งเสบียงเผือกมันคงทิ้งคาอยู่บนหลังช้างหินอย่างไม่สนใจไยดี ปืนสั้นประจำตัวตอนที่เป็นดาริน ยังติดเอวอยู่ก็เพราะมันสอดอยู่ในซองเข็มขัด แต่นางก็มิได้หวนคิดหรือรู้สึกใดๆ เลยต่อวัตถุนั้น

ทันทีที่บาททั้งสองเหยียบย่างลงแตะพื้นพสุธา เสียงกระหึ่มของฆ้องชัยก็ดังกังวานก้องขึ้น ติดตามมาด้วยปี่ไฉนแตรสังข์ สรรพดุริยางค์ในยุคอดีต นางได้ก้าวขึ้นไปบนแท่นประทับวอทอง แล้วทรุดกายลงนั่ง ครั้นแล้วเสลี่ยงคานหามก็ถูกยกขึ้นแบกโดยทหารประจำเสลี่ยง เหล่าทหารรักษาพระองค์ที่แหนล้อมอยู่รอบด้านเหล่านั้น ก็ลุกขึ้นยืนโดยพร้อมเพรียงตั้งแถวออกย่ำเท้านำเคลื่อนที่ไป

ในบัดนั้นเสียงฝีเท้าเดินดังเป็นจังหวะ เหมือนครั้งที่เดินตรงเข้ามาอีกครั้ง บ่ายหน้านำไปยังมหาปราสาท ที่แลเห็นเรืองรองอยู่นั้น ตามถนนซึ่งตัดผ่านไปในสุมทุมพุ่มพฤกษ์งามสะพรั่งของราชอุทยาน

แผ่นน้ำในสระ เริ่มเคลื่อนไหวเป็นคลื่นริ้วๆ...กิ่งใบช่อลดาชาติก็โยกไกวอยู่น้อยๆ หมู่แมลงเหล่าสกุณชาติเริ่มส่งเสียง... สัญญาณแห่งชีวิตได้เริ่มต้นขึ้น จากสภาพที่เคยสงบนิ่งเหมือนภาพเขียนในครั้งแรก...นางได้ทอดเนตรเหลือบแลไปรอบด้านของทางผ่าน ดุจคนที่จากบ้านเกิดไปนาน แล้วหวนกลับมาอีกครั้ง เสียงหัวเราะต่อกระซิกของนางกำนัลข้าหลวง...เสียงดนตรีประ-

โคมขับกล่อม...นกยูงที่เดินอยู่กรีดกราย...คำรนของเสือดาวที่เลี้ยงไว้ในราชฐานชั้นใน... เหล่านี้ เริ่มเห็นและเริ่มได้ยินชัดเจนตามเส้นทางที่ผ่านมา

ครั้นแล้ว ชั่วไม่นาน กองทหารนำขบวนและแบกเสลี่ยงเหล่านั้น ก็นำนางมาถึงลานหินอ่อนสีชมพูสลับลายม่วงหน้าปราสาทใหญ่อันทอดขึ้นไปสู่บันไดหินกว้างมีอยู่หลายชั้น เชิงบันไดแต่ละช่วง จะมีรปสิงโตหินหมอบตระหง่านอย่ เสากลมค้ำยันสูง สลักเสลาไว้อย่างวิจิตรบรรจงฝังประดับไปด้วยแก้วกาญจน์หลากสีสัน เมื่อได้นำขึ้นมาสู่ลานพักสูง จากระดับพื้นชั้นล่างมาถึงสามชั้น ทหารที่แบกเสลี่ยงก็บรรจงวางเสลี่ยงนั้นลง แล้วทั้งขบวนก็ชิดเท้ายืนตรงนิ่ง

ชายร่างสูงใหญ่ในชุดขุนศึก ซึ่งยืนรออยู่ก่อนแล้ว ก็ก้าวไผล่ออกมาจากเงาบังของเสาหินใหญ่ เดินตรงเข้ามาอย่างแช่มช้า จิตรางคนางค์ก้าวบาทลงจากวอทองมายืนประทับนิ่ง จ้องมองร่างของชายวัยกลางคนในชุดขุนศึกผู้นั้นได้ยกมือขึ้นตบช้า ๆสามครั้ง กองทหารรักษาพระองค์ทั้งหมด หันหลังกลับพร้อมกันแล้วนำวอทองเดินลงขั้นบันไดหินลงไปในทันที

บัดนี้ จึงมีแต่จิตรางคนางค์ ประทับยืนเด่น เขม้นจ้องมองไปยังขุนศึกผู้นั้น ซึ่งย่างเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องพระพักตร์พร้อมกับน้อมกายลงถวายเคารพ พร้อมด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ

“สัตยันต์! ท่านหรือนั่น?”

ราชกุมารีแห่งนิทรานคร เอ่ยทักขึ้นอย่างตื่น ๆ ระคนฉงน

“ทอดพระเนตรให้ลึกซึ้งลงไปในใบหน้าและเรือนร่างนี้เถิด แล้วใต้ฝ่าพระบาทจะมองเห็นแก่นแท้ ภายในของเรือนร่างขนศึกสัตยันต์ ว่าผู้ใดที่เข้ามาสิงส่อย่”

จิตรางคนางค์ขมวดขนง เพ่ง...

แล้วนางก็แลเห็นเงาของราชปุโรหิตโล้น แฝงเงาซ้อนอยู่ในใบหน้าของขุนศึกคู่พระทัยของพระราชบิดา

“ท่านนั่นเอง ราชปุโรหิตมันตรัย มหาราชครู”

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าฯ ที่ยังทรงจำมันตรัยได้ มันตรัยจำเป็นต้องอาศัยอยู่ในร่างของท่านสัตยันต์ เพราะร่างเดิมของมันตรัยสูญสลายไปแล้ว ด้วยกองอัคคีของอัคนีรุทร์ในคราวนั้น...บัดนี้ จิตรางคนางค์ได้บรรลุถึงแล้ว ซึ่งสถานถิ่นอันเป็นแหล่งกำเนิดเดิมของพระองค์เอง ไม่มีสิ่งใดที่มันตรัยจะปลาบปลื้มโสมนัสไปกว่านี้อีกแล้ว ต่อให้ได้มหาสมบัติของสวรรค์ชั้นเจ็ด ก็หาเสมอเหมือนไม่”

“ท่านไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลยนะ แม้แต่ลูกประคำที่ทำด้วยเพชรตาแมวห้อยคออยู่ 3 เส้นเหล่านั้น แล้วก็ดวงตาบอดไปข้างหนึ่ง”

นางกล่าวขึ้นอย่างสนิทสนม

ร่างที่มีเงาของราชปุโรหิต ที่ปรึกษาราชการแผ่นดินซ้อนทับอยู่ราง ๆ นั้น ถวายคำนับอีกครั้ง

“ความทรงจำของพระองค์ดีเหลือเกิน และยังทรงจำได้มิใช่หรือว่าที่ดวงตาของมันตรัยบอดไปข้างหนึ่งนั้นเกิดจากความจงรักภักดีที่มีต่อองค์มหิทธิเดชะผู้เป็นเจ้าเหนือหัวและพระราช-ธิดา ผู้เข้ามาออดอ้อนวิงวอนขอเพื่อให้มันตรัยควักนัยน์ตาข้าง

หนึ่งออกไป ผสมเป็นโอสถถวายให้แก่สมเด็จพระราชบิดา เพื่อยืดพระชนม์ชีพออกไปเมื่อคราวท้าวเธอประชวรหนัก”

จิตรางคนางค์แย้มสรวลน้อย ๆ

“ท่านเสียดวงตาข้างหนึ่งไป ย่อมไม่กระไรนักดอกมันตรัย เพราะต่อให้ไม่มีดวงตาเลย ท่านก็มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ทะลุฟ้า ทะลุดิน ท่านเป็นผู้มีทิพยจักษุอยู่แล้ว ตาเนื้อมันหาได้มีความหมายใด ๆ แก่ท่านไม่”

“ถูกต้อง! แต่ความหมายที่มันแสนสำคัญที่สุดก็คือ พระ-องค์ทรงหลอกลวงมันตรัยมาตลอดนั้นต่างหาก ในกรณีที่ทรงให้สัญญาว่า...”

“เอาเถอะ เราอย่าพูดถึงความเก่าที่ทำให้ท่านเจ็บช้ำเลยนะ บัดนี้ข้าได้กลับคืนมาสู่ท่านตามปรารถนาแล้ว...”

นางพญาแห่งนิทรานครรับสั่งยิ้ม ๆ แล้วยื่นพระหัตถ์ไปให้

“...เอ้า! จับมือข้าซิ แล้วนำข้าไปยังห้องที่ข้าเคยสถิตอยู่เหนือบัลลังก์ ครั้งที่ได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นมกุฎราชกุมารี”

มันตรัยเอื้อมมือจะมารับหัตถ์ ที่ทอดมาให้อย่างอ่อนช้อยนั่น แต่แล้วก็ชะงัก สีหน้าอันละไมไปด้วยรอยยิ้มหยุดชะงักเป็นเครียดขรึมทันที

“ข้าพระองค์ ไม่อาจแตะต้องสัมผัสพระวรกายได้ แม้แค่ปลายนขาในเวลานี้...”

เสียงนั้นแหบแปร่งไป แล้วกล่าวต่อมาว่า

“...ขออัญเชิญเสด็จตามมันตรัยมาเถิด แล้วพระองค์จะได้ทอดพระเนตร ในสิ่งที่ต้องการเห็น”

กล่าวจบ บุรุษในชุดขุนศึกวัยกลางคนอันสง่างามผู้นั้นก็หมุนกายกลับ เดินนำก้าวขึ้นบันไดต่อไปช้า ๆ

จิตรางคนางค์สาวพระบาทตามมาเบื้องหลัง ผ่านห้องโถงใหญ่อันเป็นท้องพระโรง ที่ประทับเป็นประธานยามประชุมเสวกามาตย์ข้าราชบริพารชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายในอันกว้างขวาง โดยจะทิ้งระยะห่างเกินเอื้อมถึงเล็กน้อย พลางก็กราบทูลอธิบายให้ทราบไปทุกระยะว่าตำแหน่งใด สถานที่ไหนเคยเป็นที่ใช้ปฏิบัติภารกิจใด ๆ บ้าง ของจอมกษัตริย์และพระราชธิดาผู้ยิ่งใหญ่

และก็นำเข้ามาถึงห้องหนึ่ง อันมีวิสูตรแพรสีทับทิมกั้นอยู่ยังส่วนที่ลึกเข้าไป ประดับเรียงรายไปด้วยเครื่องสูงของกษัตริย์และสรรพอาวุธที่ตั้งอยู่ ในรางประดิษฐ์ด้วยงาช้าง ประกอบไปด้วยวิชนีหางนกยูงขนาดใหญ่ บังสูรย์ กรรชิง จามร พุ่มดอกไม้เงิน ดอกไม้ทอง ฯลฯ

สรรพสิ่งเหล่านี้ ตั้งประดับอยู่ ณ ตำแหน่งอันถูกต้องเป็นระเบียบ ปราศจากสิ่งอันเป็นความเก่าคร่ำคร่าและไร้ซึ่งฝุ่นละอองราวกับมีพนักงานมาคอยพิทักษ์ ทำความสะอาดอยู่อย่างสม่ำเสมอ

ขัตติยนารี ผู้เป็นเจ้าของปราสาทกวาดพระเนตรไปโดยรอบ

“ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนเดิม!! ท่านพิทักษ์รักษาไว้ให้คงสภาพเช่นนี้อยู่ได้อย่างไรกันนี่ มันตรัย?”

นางร้องออกมาอย่างตื่นเต้น ดึงพระแสงหอกสั้นเล่มหนึ่ง

ขึ้นมาเดาะกระชับอยู่ในมือ ด้วยความคล่องแคล่วชำนาญ มันตรัยในร่างขุนศึก ที่ยืนอยู่หน้าวิสูตรห่างออกไปเพียง 3-4 ก้าว เพ่ง ดวงตาคมกริบจับนิ่งมาอย่างกึ่งระแวง กึ่งขยาด

“อย่าทรงแตะต้องกับสรรพอาวุธ และทุกสิ่งทุกอย่างที่นี่ มิฉะนั้นกาลเวลาจะผันกลับ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะเปลี่ยนแปลงไปหมด ก่อนที่พระองค์จะได้มีโอกาสทอดพระเนตร ในสิ่งที่ควรจะได้เห็น”

จิตรางคนางค์สรวลเสียงใส เดาะพระแสงหอกอยู่ในหัตถ์อย่างคะนองพระทัย

“จริงซินะ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ถ้าข้าคว้าอาวุธขึ้นมาครั้งใด ท่านเป็นรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาในครั้งนั้น...มันตรัย หอกเล่มนี้หรือเปล่า ที่ข้าตีแสกหน้าของอัคนีรุทร์ พลัดตกจากหลังม้าศึกในวันประลองยุทธ”

ขณะรับสั่ง นางก้มลงพิจารณาหอกสั้นประจำหลังม้าด้วยความมั่นพระทัยยิ่ง

“ไม่มีนักรบ หรืออธิราชเจ้าขุนศึกแว่นแคว้นใด จะสามารถต้านเพลงหอกของจิตรางคนางค์ได้ในยุคนั้น ยกเว้นแต่อัคนีรุทร์เท่านั้น เล่ห์ของเจ้าชายแห่งแคว้นปัญจาลสูงนัก เพื่อที่จะสร้างมิ่งพันธ์ และถวายพระเกียรติให้แก่มกุฎราชกุมารี แห่งมหาอาณาจักรใหญ่ จึงแสร้งเป็นพลาดพลั้ง ปล่อยให้พระองค์ฟาดด้วยด้ามหอก พลัดหล่นจากหลังม้ากลางงานประลองยุทธ ไม่มีใครเท่าทันอุบายแม้แต่พระองค์เอง มีแต่มันตรัยเท่านั้น...ได้โปรดวางพระแสงหอกนั้นลงเสียเถิดพระเจ้าข้า”

“สิ่งของเหล่านี้ทั้งหมด เป็นของข้ามิใช่รึ?”

นางเอียงคอ ถามมา แล้วเริ่มทดลองควงหอกเป็นจักรผันเร็วขึ้นเป็นลำดับ

“ทุกสิ่งทุกอย่าง ณ ที่นี้ เป็นสมบัติเก่าดั้งเดิมของพระองค์ แต่ถ้ายังไม่ยอมเชื่อฟังมันตรัย ทุกสิ่งทุกอย่างจะปลาสนาการย่อยยับไปหมด ด้วยกาลเวลากว่าแสนปีที่ผ่านมา!”

“แสนปี!!”

ราชกุมารีแห่งราชอาณาจักรอุทาน โยนหอกขึ้นสูงแล้วรับไว้ในพระหัตถ์เบื้องซ้าย

“...ข้ารู้สึกคล้ายๆ มันผ่านมาเมื่อวานนี้เอง อะไรจะเกิดขึ้นบ้างนี่ ถ้าข้าลองขว้างหอกเล่มนี้ไปที่ดวงตาอีกข้างหนึ่งของท่าน”

“จิตรางคนางค์!!...”

มันตรัยเอ่ยแผ่วต่ำเครียดขรึม ประกายแห่งจิตตานุภาพเริ่มเปล่งออกมาจากดวงตา

“...วางพระแสงหอกลง ณ ที่เดิม เดี๋ยวนี้! บัดนี้พระองค์ย่างเข้ามาสู่รัศมีอันทรงอำนาจของมหาคัมภีร์มายาวินแล้ว มิ-ฉะนั้น พระองค์จะกลายสภาพเป็นซากแสนปีไปภายในพริบตาดุจเดียวกับซากทั้งหลายที่พระองค์เคยพบเห็นมาแล้ว”

นางชะงัก แล้วเสียบหอกกลับคืนไปยังที่ประดับตามเดิมพร้อมกับยักไหล่

“เอาละ ข้ายังไม่อยากจะมีสภาพเป็นซากแสนปีดังที่ท่านขู่ไว้ ก่อนที่จะได้เห็นในสิ่งที่ข้าต้องการเห็น...เปิดม่านที่บังไว้นั่นออกซิ มันตรัย!”

ในสภาพของขุนศึก อันมีลักษณะของมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อชีวิตทุกอย่าง ไม่ผิดแผกไปเลย มันตรัยมีอาการเหมือนจะไล่งอกลง เมื่อนางยอมวางหอกเล่มนั้น แล้วเอื้อมมือไปดึงสายวิสูตรออกช้า ๆ

เมื่อวิสูตรสีทับทิม เคลื่อนเผยออกจากการปิดสนิท เข้าหากัน สิ่งที่ถูกบดบังไว้ภายในปรากฏขึ้นเด่นชัด สตรีสาวผู้กลับชาติมาเกิดในอีกนามหนึ่งและได้ลืมปัจจุบันชาติของตนเองไปชั่วขณะ ต้องตะลึง...

ก้าวเดินอย่างช้า ๆ ตรงเข้าไปเขม้นดูในระยะใกล้ พินิจทุกส่วนสัดของภาพที่มองดูคล้ายปั้นด้วยขี้ผึ้ง อันเหมือนคนที่มีชีวิตจริงที่สุด นั่งเด่นอยู่บนบัลลังก์ทองสูงตระหง่าน ภายใต้ฉัตรชุมสาย...

“มันตรัย!!...”

นางอุทานก้องขึ้นท่ามกลางความเงียบ

“...ข้ายืนอยู่ ณ ที่นี้ แล้วไฉน จึงขึ้นไปนั่งอยู่บนบัลลังก์นั่น ข้าแบ่งภาคตัวเองได้อย่างไร ?”

พร้อมกับร้องออกมาเช่นนั้น นางยกมือทั้งสองขึ้นลูบหน้าตัวเอง และคลำไปทั่ว ๆ กาย อันเต็มไปด้วยเลือดเนื้อ แล้วจ้องไปยังร่างฝ่าแฝดเท่าคนจริง ที่สถิตนิ่งอยู่บนบัลลังก์นั้นตาไม่กะพริบ

“จิตรางคนางค์ ในชาติภพนี้ ประทับยืนอยู่ที่นี่ แต่จิต-รางคนางค์ในชาติภพก่อน เคยประทับอยู่บนบัลลังก์นั่น ภาพนี้เป็นแต่เพียงภาพที่สมเด็จพระราชบิดาให้ปฏิมากรปั้นไว้เป็นที่ระลึก ณ วันที่เสด็จขึ้นดำรงตำแหน่งมกุฎราชกุมารีแห่งมหา

อาณาจักรไพศาล ทอดพระเนตรเสียให้เต็มเนตร แล้วหาความแผกเพี้ยนให้พบ ยกเว้นแต่ฉลองพระองค์ที่แตกต่างกันไปเท่านั้น จำพระองค์เองได้แน่ชัดแล้วหรือไม่”

เสียงวังเวงดังตอบมาจากมันตรัย!

สตรีสาวนางนั้น ควรจะเป็น ม.ร.ว. ดาริน วราฤทธิ์ในชาติภพนี้ เพราะทุกส่วนสัดแห่งสรีระ อันประทับเด่นอยู่บนอาสนะหินพราวพรายประดุจประดับด้วยเพชรล้วน ๆ นั้น เป็นสิ่งจำลอง ราวกับจะแกะออกมาจากแม่พิมพ์อันเดียวกัน เนตร ขนง วงพักตร์ นาสิก โอษฐ์ หนุ ลำศอ ช่วงอังสา ขนาดของวรกาย

ถ้าจะแตกต่าง ก็เพียงเครื่องประดับเท่านั้น เพราะนางผู้ประทับอยู่บนอาสนะนั้น ทรงเครื่องเยี่ยงนางกษัตริย์เต็มอิสริยยศ ประดับด้วยมงกุฎของราชกุมารี ผู้จะครองตำแหน่งจักรพรรดินีต่อไปในอนาคต สรรพสิ่งที่เป็นปวงถนิมพิมพาภรณ์ประดับทั่วองค์ ล้วนเป็นปวงอัญมณี และโลหะอันล้ำค่าเกินกว่าที่จะประมาณได้ ส่องประกายอยู่เรืองรองพราวระยับ มิได้มีสิ่งใดหมองคล้ำเป็นมลทินไปเลย พักตร์เชิด ศอและอังสาตั้งตรงเป็นสง่า เฉยเมยสงบเคร่งขรึม เพรียบพร้อมไปด้วยอำนาจและความงามประหนึ่งจะเหยียบทั้งสามโลกไว้ภายในอุ้งบาท ผิวพรรณ เส้นเกศาที่เป็นคลื่นยาวสยายเคลียอังสา ตลอดจนดวงเนตรที่เบิกลืมทอดแลออกไปเบื้องหน้านั้น เหมือนบุคคลที่มีชีวิตจริงทุกอย่าง

เพียงแต่สนิทนิ่งไม่ไหวติงเท่านั้น!

จิตรางคนางค์ผู้กลับชาติมาเกิด บัดนี้เริ่มเคลื่อนไหว

แช่มช้า เดินวนภาพหุ่นแกะสลักของตนเองไปรอบๆ แล้วมาหยุดยืนเอียงคอพินิจดูเบื้องหน้าอีกครั้ง

"ทรงระลึกได้แล้วหรือไม่?"

น้ำเสียงแผ่วต่ำของมันตรัย ดังกระซิบเตือนมาจากเบื้องหลัง

นางยกหัตถ์ทั้งสองขึ้นกอดอุระ พร้อมก้มเศียรลงนิดหน่อง

"ข้าจำได้แล้ว มันตรัย ภาพจำลองของข้าสถิตอยู่ยังแหล่งนี้ สมเด็จพระราชบิดาได้ให้ช่างปฏิมากรรม นามว่า วิศณุกร เป็นผู้หล่อและสลักขึ้นด้วยขี้ผึ้ง ภายหลังวันสถาปนาข้าขึ้นดำรงตำแหน่งราชกุมารี ผู้รั้งบัลลังก์ของสหรัฐราชอาณาจักร ใช้เวลาหล่อปั้นแกะสลักเพียงแค่ 6 เดือนเท่านั้น ด้วยฝีมือประกอบด้วยอาคมทางด้านศิลป์ของเขา แล้วหลังจากนั้นอีกสองขวบปีต่อมา มหาสงครามใหญ่ก็ได้เกิดขึ้น โดยการแข็งเมืองของแคว้นปัญจาล ซึ่งกลายเป็นศึกยืดเยื้อติดพัน กระทั่งในที่สุดทั้งสมเด็จพระราชบิดาและตัวข้าเอง ก็ถึงแก่กาลแตกดับ แล้วราชวงศ์ก็เปลี่ยนไป ราชธานีของนิทรานคร ได้ย้ายไปอยู่ด้านตะวันตก ทางราชธานีเดิม ทอดทิ้งที่แห่งนี้ไว้ให้เป็นเมืองร้าง"

"ไม่ร้าง...แม้กษัตริย์ชัยสุริยาจะย้ายราชธานีไปยังฟากตะวันตก ภายหลังสมเด็จพระราชบิดา และใต้ฝ่าพระบาทเองสิ้นไปแล้ว แต่มันตรัยก็ยังคอยเฝ้าดูแลเก็บรักษาถนอมไว้ จากกาลนั้นมาจวบเท่าทุกวันนี้ เมื่อครั้งธรณีพิโรธ บันดาลให้แผ่นดินแผ่มและเปลวอัคคีผุดพุ่งขึ้นมาจากใต้แผ่นพิภพ ทุกหนทุกแห่ง

ของมหาอาณาจักรสลักหักพังจมอยู่ใต้แผ่นดินหมด คงเหลือไว้แต่มหาปราสาทของจิตรางคนางค์เท่านั้น ที่ถูกปกป้องไว้ด้วยอาถรรพณ์เวทของมันตรัย มิให้มีส่วนใดบบสลายปรักหักพังลงไปแม้แต่น้อยนิด เพียงแต่ทรุดลงมาอยู่ใต้ระดับของพื้นปฐพีเดิมเท่านั้น”

“ภายหลังจากข้าได้ดื่มยาพิษ ฆ่าตัวเองไปในราตรีนั้นแล้ว ข้าก็ไม่รู้เห็นหรือจำเหตุการณ์ใดๆ ได้อีกเลย ข้าปลงใจแน่นอนแล้วว่าข้าต้องตายภายในราตรีนั้น เพื่อหนีความชอกช้ำอัปยศทั้งมวล ข้ารู้ว่าแม้ชัยสริยาและกองทัพส่วนใหญ่ทั้งหมดจะขบถต่อข้า และท่านจะต้องสามารถเอาบัลลังก์จักรพรรดินีกลับคืนมาให้ข้าได้ เพราะชัยสุริยาหรือจะต้านอำนาจฤทธิ์เดชเวทมนตร์ของท่านได้ แต่จะยังประโยชน์อันใด ที่ข้าจะต้องสละตัวเองให้แก่ท่านโดยที่ความรัก ความเสน่หาทั้งหมด ข้าได้มอบให้แก่อัคนีรุทร์ไปแล้ว และศึกใหญ่ก็จะต้องเกิดขึ้นต่อไป ในระหว่างท่านกับอัคนีรุทร์ ซึ่งข้าเชื่อแน่ว่า ต่อให้เรืองวิทยาคมสักปานใดท่านก็สู้เขาไม่ได้แน่ เขาจะต้องช่วงชิงข้ากลับคืนไปจนได้ ทว่าเป็นการช่วงชิงไปได้ ยามเมื่อข้ามีราคีกับท่านเสียแล้ว ข้าจะอยู่ดูหน้าเขาได้อีกไฉน ถ้าไม่ตายเสียในคืนนั้น ก็จะต้องตายอย่างช้ำชอกหนักในวาระต่อไป ข้าจึงชิงตายเสียก่อน ข้ารู้ดีว่าหากข้าตายลงเมื่อใด ก็เท่ากับเป็นการแก้แค้นอัคนีรุทร์ ให้เขาต้องตายทั้งเป็นไปด้วย นี่คือเหตุผลของข้า...ถ้ามันตรัยไม่เคยรู้มาก่อนก็ขอให้รับรู้ไว้ ณ บัดนี้เถิด”

มันตรัยนิ่งในลักษณะมึนซึมไปครู่ใหญ่

“ข้าพระองค์ เพิ่งจะเข้าใจกระจ่างชัดเอาเดี๋ยวนี้!”

นนทเกย
WBSWS:OU
แต่ปางบรรพ์

จิตรางคนางค์ ผินพักตร์ไปจ้องหน้ามันตรัย ในคราบพรางขุนพลสัตยันต์

“แต่ท่านไม่ต้องเสียใจดอกนะ มันตรัย เพราะบัดนี้ข้าก็ได้กลับคืนมาแล้ว ยังสถานถิ่นเดิมของข้านี้”

ใบหน้าที่แลดูหม่นหมอง เคร่งเครียดนั้นเริ่มปรากฏรอยแสยะยิ้ม แฝงลึกไปด้วยเลศนัย

“ถึงอย่างไร พระองค์ก็ต้องเสด็จอย่าง...ไม่มีทางเลี่ยง ตราบใดก็ตามที่พระองค์ยังตกเป็นทาสรักของอัคนีรุทร์อยู่ พระ-องค์เสียสละให้แก่อัคนีรุทร์มาหลายชาติหลายปางแล้ว ไฉนจะเสียสละให้แก่มันตรัยบ้างไม่ได้”

“จริงซินะ ท่านราชปุโรหิต ผู้แสนจะมั่นคงต่อความรักและสู้อุตส่าห์รอคอยมานาน แต่น่าเสียดายอยู่นิด...”

“เสียดาย?...พระองค์เสียดายสิ่งใด?”

“ก็เสียดายที่ซากเดิมของมันตรัยหมดสิ้นไปแล้วน่ะซิ ข้าหากจะได้พบเห็นท่านในร่างกายสังขารเดิม มากกว่าที่ท่านจะไปไหยิบยืมร่างกายของผู้อื่นมา และถ้าข้าจำไม่ผิดขุนพลสัตยันต์ผู้นี้ไม่ใช่หรือ ที่เคยรบเคียงคู่ฉลองพระบาทของสมเด็จพระราช-บิดาของข้ามาตลอด ด้วยฝีมืออันยิ่งใหญ่นัก แต่ท่านก็สืบทราบได้ว่า เขาผู้นี้มีจิตลอบปฏิพัทธ์ข้าอยู่เงียบ ๆ เช่นเดียวกับท่าน ท่านจึงออกอุบายให้สมเด็จพระราชบิดาของข้า มีโองการสั่งให้เขาคุมพลเป็นกองทัพแรก เพื่อไปปราบอัคนีรุทร์ ซึ่งท่านก็รู้ว่าฝ่ายเขาไปตายนั่นเอง เขาถูกอัคนีรุทร์ดักซุ่มโจมตีขณะที่พักพลอยู่ริมฝั่งเนรัญชลา และถูกข้าศึกขว้างด้วยมีดสั้น เสียบคอเสีย

ชีวิตลงกลางศึกในยุคต้น ศพของเขาได้ถูกนำมาเก็บไว้ในสุสานอันเกริกเกียรติ โดยยกย่องขึ้นเป็นชั้นราชวงศ์”

มันตรัยในคราบนักรบแสยะอีกครั้ง

“ก็ ถูกต้อง...แต่มันตรัยมิได้มีกลอุบายใดๆ ดังเช่นรับสั่งสัตยันต์เป็นนักรบที่มีฝีมือของมหาอาณาจักร และสมเด็จพระ-ราชบิดาของพระองค์ประมาณการผิดโดยหมิ่นเชิงศึกเกินไป กว่าจะทรงทราบว่าอัคนีรุทร์นั้นร้ายกาจเพียงใด ก็ได้เสียข้าทหารแม่ทัพนายกอง แม้ระดับขุนศึกไปเป็นจำนวนมาก จนต้องกลายเป็นกรีธาพยุหแสนยาทัพใหญ่เข้าทำศึกดังที่ปรากฏมาแล้ว”

“ทำไมท่านจึงเลือกเอาซากของสัตยันต์มาเป็นที่สิงสู่ดวงวิญญาณของท่าน?”

มันตรัยหัวเราะแผ่ว เยือกเย็น

“เพราะว่าซากของสัตยันต์ เป็นซากที่เก็บรักษาไว้อย่างดีที่สุด ครบถ้วนในสรีระและชำรุดน้อยที่สุด อีกประการหนึ่งวิญญาณของมันตรัยรักจิตรางคนางค์ ซากที่มันตรัยเข้ามาใช้สิงสู่อยู่นี้ ก็เป็นซากของชายที่เคยหลงรักพระองค์มาเช่นกัน ฉะนั้นจึงมีอยู่ถึงสองรัก ที่จะมอบให้แก่ใต้ฝ่าพระบาท”

“เป็นความคิดที่ไม่เลว...เอาละ เราทิ้งหญิงสาวหน้าโง่ให้นั่งอยู่บัลลังก์มกุฎราชกุมารีนี่ไว้ตรงนี้เถอะ ขอบใจมากที่พามาให้ได้เห็น ขณะนี้ข้าต้องการจะกลับขึ้นไปยังปราสาทบรรทมของข้า และอยากจะดูซิว่า ทุกอย่างจะคงอยู่เหมือนเดิมหรือไม่ ข้าจำได้ว่าบนมุขอันเป็นลานดาดฟ้าโล่งกว้าง ติดห้องบรรทมของข้า ข้าเคยออกมาเดินเล่นชมทิวทัศน์ในราชอุทยานนี้ ยาม

สนธยาจะเฝ้าดูอาทิตย์อัสดงและยามราตรีใดที่นอนไม่หลับ ก็จะออกมาดูดาวเดือน”

“อัญเชิญเสด็จ...มันตรัยจะนำไป”

“ไม่ต้องหรอก ท่านตามข้ามาก็แล้วกัน เพราะข้าจำหนทางได้ตลอด ทุกอย่างคงสภาพเดิมเกือบจะทั้งหมด ถ้าจะผิดไปบ้างก็คือ กลับคืนมาในครั้งนี้ ปราสาทของข้าดูช่างเงียบเหงาวังเวงเหลือประมาณ ก่อนนี้เคยคับคั่งเกลื่อนกล่นไปด้วยข้าทาสบริวาร สาวสรรกำนัลใน และเหล่าขันที ชาวพนักงาน”

กล่าวจบ จิตรางคนางคกผินกายกลับก้าวเดินออกจากห้องประดิษฐานภาพหุ่นปั้นของตนเองออกมา มันตรัยก้าวตามทุกระยะ พลางบอกเสียงลึกว่า

“พ้นจากบริเวณนี้ออกไป พระองค์จะทรงเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่อย่าได้เสียเวลาทักทายใครผู้ใดที่ทรงรู้จักคุ้นเคยทั้งสิ้น เขาเหล่านั้นจะไม่อาจตอบโต้ปราศรัยใด ๆ กับพระองค์ทั้งสิ้น แต่จะมีปฏิกิริยาต่าง ๆ เหมือนสมัยที่พระองค์เคยประทับอยู่ในครั้งนั้นทุกประการ”

เมื่อออกสู่เส้นทางเดินโล่งกว้างของหินอ่อนระหว่างเสาใหญ่ที่เรียงรายอีกครั้ง บัดนี้เอง จิตรางคนางค์ก็แว่วเสียงเพลงพิณกังวานไพเราะขับกล่อมอีกครั้ง มีสตรีรูปงามในอาภรณ์หลากๆ สีเดินกรีดกราย หัวเราะต่อกระซิกอยู่เป็นหมู่ๆ บ้างก็ถือถาดกำยานที่กำลังส่งควันกรุ่น เหมือนจะบ่ายหน้าไปทำกิจที่ใดสักแห่ง บ้างก็นั่งจับกลุ่มขับร้องเล่นดนตรี ร้อยอุบะ

มาลัยช่อดอกไม้ ระริกระรี้ นกยูง ไก่ฟ้า เดินกรีดกรายอยู่บนลานหิน เสือดาวหมอบเลียเท้าของมันเองอย่างแสนเชื่องอยู่บนแท่น เหล่าขันทีร่างกายกำยำคาดดาบไว้ที่เอว มือถือแส้ยืนเหมือนจะเฝ้ารักษาการณ์อยู่เป็นระยะ

สรรพสิ่งรอบด้าน กลายเป็นราชฐานที่มีชีวิตชีวา ผิดไปจากการล่วงเข้ามาในครั้งแรก ซึ่งเงียบเชียบมองไม่เห็นสิ่งใดเลย

นางก้าวผ่านไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางภาพที่เห็นนั้น และเมื่อผ่านเฉียดใกล้เข้าไปยังกลุ่มใด กลุ่มนั้นก็จะยอบกายลงถวายอัญชลีอภิวาทไปทกระยะ เหล่าขันทีถืออาวุธก็จะหยุดระวังตรง แล้วย่อกายคุกเข่าคำนับเมื่อผ่านไปใกล้ แล้วก็จะลุกขึ้นประจำจุด หรือเดินเกร่ไปมาตามภาระหน้าที่ เสือดาวทำหูลีบเงยหน้าขึ้นแสยะเขี้ยวคำรามขึ้นครั้งหนึ่ง เหมือนจะทักทายนางพญาของมัน พลางกวัดแกว่งหางอยู่ไปมา

มันตรัยก้าวเคียงข้างมาทางเบื้องขวา ห่างประมาณ 1 วาใกล้ๆ แต่เกินกว่าที่จะเอื้อมมือถึง นางไม่ต้องการคำอธิบายใดๆ อีกแล้วเพราะที่นี่คือบ้านเก่าที่แสนจะคุ้นเคย

อย่างคล่องแคล่ว ฉับไวที่สุด นางได้บ่ายหน้าขึ้นสู่ปราสาทบรรทม ซึ่งก่อสร้างไว้ในลักษณะเกือบจะเหมือนวิมานของเทพ-ธิดา ซอยบาทก้าวขึ้นบันไดไปอีก 3 ชั้น แต่ละชั้นมีอยู่ประมาณ 20 ขั้นบันไดหิน และมีลานพักกว้างคั่นไว้เป็นระยะ

ชั่วไม่นาน ก็ย่างเหยียบขึ้นสู่ห้องพรรณราย อันสุดวิจิตรบรรจง ปูลาดไว้ด้วยสุจหนี่สีทอง ผนังหินริมทางผ่านแกะสลักฉลุไว้เป็นวิมานเมฆเต็มไปด้วยภาพของสำสัตว์ประหลาดใน

หิมพานต์และขุนเขาไกรลาส ครุฑ นาค คนธรรพ์ กินนร คชสีห์ ฯลฯ

แล้วก็บรรลุถึงพระแท่น ภายในห้องบรรทมชั้นในสุด อันเป็นห้องที่ประดับครบไปด้วยสรรพสิ่งซึ่งเป็นสมบัติของราชกุมารีผู้ยิ่งใหญ่แห่งมหาราชอาณาจักร ภายหลังจากผ่านทวาร อันกั้นไว้ด้วยวิสูตรผืนใหญ่เข้าไป

"ที่นอนของข้าอยู่ตรงนั้น ยังตั้งอยู่ที่เดิม!"

นางเอ่ยออกมาด้วยเสียงใส ระคนสรวลอย่างดีใจ พร้อมกับชี้หัตถ์ไปที่พระแท่นใหญ่ ปลาดไว้ด้วยหนังแกะสีขาวบริสุทธิ์ มีนางกำนัลรูปงาม ร่างอรชร คุกเข่าราบอยู่ แล้วพนมมือขึ้นเหนืออุระพางค์ถวายสักการะ

"เสด็จเข้าไปทอดพระเนตรใกล้ๆ เถิด พระเจ้าข้า"

เสียงกระซิบบอกมา

จิตรางคนางค์เคลื่อนเข้าไป ในทันทีนั้น ขณะที่นางผ่านเข้าไปใกล้ นางกำนัลหน้าตาสละสลวยหมดจดเหล่านั้นก็พยับเดินเข่า ถอยห่างออกไปยังทวารสำหรับออกไปสู่ดาดฟ้า แก้ววิสูตรด้านนั้นก็ถูกปิดลง นางมิได้สนใจอะไรทั้งสิ้น คงสรวลสันต์อยู่เช่นนั้น เมื่อมาถึงก็ทิ้งกายลงไปเกลือกกลิ้งอยู่บนฟูก อันภายในบรรจุไว้ด้วยหญ้าฝรั่น และกลีบดอกไม้เครื่องหอม เปล่งเสียงระคนสรวลลั่นออกมาว่า

"ข้าได้กลับมาถึงแล้ว! กลับมาถึงที่ห้องนอนของข้าแล้ว!!"

ขณะหนึ่ง ที่ทุ่มกายลงกลิ้งนอนอยู่บนแท่นบรรทมกว้าง

ใหญ่ ลักษณะเป็นรูปวงกลมนั้น นางได้เหลือบเห็นมันตรัย เข้ามายืนจ้องเขม็งอยู่ที่ปลายบาทห่างออกไปเพียงเล็กน้อย จึงผุดขึ้นมานั่งโดยเร็ว รับสั่งเสียงแข็ง

“มันตรัย! นี่คือราชฐานชั้นในสุด อันเป็นห้องบรรทมของราชกุมารี นอกจากนางกำนัลอันเป็นพนักงานฝ่ายในและสมเด็จพระราชบิดาของข้าแล้ว จะไม่มีใครบังอาจก้าวล่วงล้ำเข้ามาได้เลย...ท่านถือดีอย่างไรจึงเข้ามาจนถึงที่นอนของข้า!...ออกไปนะ! ออกไปเดี๋ยวนี้”

ตาประสานตานิ่ง และนางได้จ้องค้าง ดุจนกที่ตกอยู่ในมนต์สะกดของตางู

หัตถ์ที่ขยับจะเอื้อมไปยังพระแสงดาบอันติดไขว้กันอยู่เหนือแท่นบรรทมยกค้างอยู่เช่นนั้น "จิตรางคนางค์เอย โดยมหิทธิอำนาจประ–กาศิตแห่งมันตรัย ผู้ครองมหาคัมภีร์มายาวิน จงเชื่อฟังและปฏิบัติตามที่มันตรัยจะสั่ง...ปฏิบัติตาม โดยต่อต้านขัดขืนใดๆ มิได้ทั้งสิ้น"

เสียงแหบพร่า ดังก้องมายังระบบโสตและระบบจิตสมอง ริมฝีปากขยับหมุบหมิบ

"มันตรัย! ข้าได้ยินท่านแล้ว...ข้าจะปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน"

"จงฟัง...จิตรางคนางค์ จงถอดสร้อยพระศอที่มีสิ่งอันชั่วร้ายเป็นเสนียดนั้นออกเสีย ถอดออก! และขว้างไปให้ห่างพระองค์ที่สุด!"

อย่างตกอยู่ในอำนาจสะกด โดยปราศจากสำนึก หัตถ์ของนางทั้งสองค่อย ๆ ยกขึ้นเอื้อมไปแตะสร้อยคอ...สร้อยอันความจริงก็คือ สร้อยของดาริน วราฤทธิ์ ที่แขวนสมเด็จพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี และสมเด็จวัดปากน้ำสององค์ติดอยู่...

บัดนั้นเอง เสียงระเบิดก็กัมปนาทตูมขึ้นทางเพดาน ห้อง เยื้องไปทางด้านหลังของจิตรางคนางค์เพียงเล็กน้อย อานุภาพของมันสะท้านสะเทือน จนกระทั่งเศษหินผลึกที่ปกคลุมอยู่ราวกับครอบแก้วนั้น ถล่มร่วงพรูลงมาทั้งกระบิ เกิดเป็นช่องทะลุเข้ามา กระทบพื้นห้องบรรทมแตกกระจายเป็นฝุ่นคลุ้งสรรพสิ่งภายในห้องสั่นไหวไปหมด

พร้อมกับคลื่นเสียงที่ดังปานฟ้าผ่า อันก้องกระหึ่มไปทั่วนั้น ก็มีเสียงแผดตะโกนสุดเสียงตามติดมาจากช่องที่ปรากฏรอยโหว่ทะลุของเพดานนั้น

“น้อย! อย่าถอดพระ ระวังตัว!!...”

มือที่กำลังกำสร้อย แขวนพระเครื่องอยู่และเตรียมจะกระชากออกชะงักอยู่เพียงนั้น พร้อมกับสติสัมปชัญญะที่กลับคืนมาในฉับพลัน

เสี้ยวของวินาทีนี้เอง ที่หล่อนได้กลับคืนมาเป็น ม.ร.ว. หญิงดาริน วราฤทธิ์ อีกครั้ง และสำเหนียกได้ว่าเสียงตะโกนแทรกตามเสียงระเบิดลงมานั้น เป็นเสียงละล่ำละลักของเชษฐาพี่ชายใหญ่

หญิงสาวเผ่นสุดแรงเกิด ห่างออกจากบริเวณแท่นบรรทมใหญ่ที่ยืนอยู่พร้อมกับดวงตาที่เบิกกว้าง

ภาพที่หล่อนเห็นยามนี้มันผันแปรไปหมดสิ้น เหมือนคนที่ตื่นอย่างผลุนผลันขึ้นมาจากห้วงฝันห้องพรรณรายอันงามวิจิตรนั้น บัดนี้มันคือห้องคูหาหินที่เก่าคร่ำเต็มไปด้วยสิ่งของวัตถุโบราณ ซึ่งมันเก่าเสียจนแยกประเภทไม่ออกว่าอะไรเป็นอะไร เต็มไปด้วยหินงอกหินย้อยตะปุ่มตะป่ำที่เกะกะไปหมด

ร่างที่ยืนประจันอยู่เบื้องหน้า และเอื้อมมือมาจะคว้าตัวของหล่อน ซึ่งดีแต่ว่าเผ่นโดดหลบออกไปได้ทัน แต่เดิมที่นั้นหล่อนก็มองเห็นเป็นร่างของชายฉกรรจ์ในชุดขุนศึกอันงดงามเต็มไปด้วยสง่าราศี แต่บัดนี้มันได้กลายเป็นซากกะรุ่งกะริ่งของไอ้ผีดิบแสนปี อันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวไปเสียแล้ว และกำลังเดินปรี่ย่างสามขุมเข้าใส่

นอกจากร่างอันมหึมาของไอ้มัมมี่นั้นแล้ว ทุกซอกโพรงซึ่งเป็นทางเข้าออก บัดนี้ก็ปรากฏซากอันแสนทุเรศของสิ่งซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อและวิญญาณ ทว่าบัดนี้สภาพของมันไม่ผิดอะไรกับเหล่าผีดิบที่หล่อนเคยพบเห็นมาก่อนแล้ว มีทั้งเพศหญิงและเพศชายกำลังโผล่ออกมาเป็นฝูงทุกทิศทุกทางเต็มไปหมด

อาการของมันเหล่านั้น ก็คือเคลื่อนเข้ามาหาหล่อนในลักษณะบีบล้อมไว้รอบด้าน มีลักษณะเหมือนจะหมายฉีกเนื้อหนังหล่อนออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ติดต่อกันไปกับสภาพที่ดารินกำลังถอยร่น เพื่อหาทางหลีกหลบ จากด้านบนที่หล่อนยังไม่สามารถจะมองเห็นอะไรได้

เสียงปืนก็ระเบิดแผดสนั่นหวั่นไหวขึ้นชุดหนึ่ง ประสานกันจนแก้วหูของหล่อนแทบแตก มันถูกยิงกระหน่ำลงมาจากรอยช่องโหว่ ซึ่งสงขึ้นไปประมาณ 4-5 เมตรนั้น

ไอ้ผีดิบมันตรัยผงะหลังหมุนคว้างไปก่อน ตรงหน้าแถบหนึ่งของมันถูกกระสุนขนาดลัมช้างฉีกกระดูกโหนกแก้มกระเด็นแวบหายไป และอีกสองสามซากที่กำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้หล่อนที่สุดล้มตึงลงแบบท่อนไม้ถูกผลัก **สิ่งเหล่านี้หล่อนมองเห็นด้วยสายตาอันเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน แทบจะแยกเหตุการณ์ไม่ถูกว่าอะไร รู้แต่เพียงตนเองพยายามกระโดดถอยร่นหนีอยู่ไปมา**

แล้วต่อมา ก็มีอะไรชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายๆ ห่วง วงกลม ลอยจากด้านบนอันเป็นที่มาของเสียงปืนเหล่านั้นตกลงตรงหน้าของหล่อน

“นายหญิง! โยนนาคบาศเข้าใส่มันเร็วเข้า...เร็ว! ”

สำเนียงแผดก็กก้องลงมาในครั้งนี้ เป็นเสียงที่จำได้ว่าหนานอิน

หล่อนไม่อาจเข้าใจใดๆ ในขณะนี้ได้ทั้งสิ้น รู้แต่เพียงว่าสิ่งที่หล่อนจะต้องทำก็คือปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่าง ตามคำสั่งของพรรคพวก (ที่หล่อนไม่รู้ว่าไปอย่างไรมาอย่างไร) ก้มตัวลงไปคว้าห่วงวงกลมนั้น ขึ้นมาถือในมือทันทีด้วยสัญชาตญาณอันรวดเร็วฉับไวขีดสุด อันเป็นบุคลิกเดิมของดาริน

ทันทีที่สิ่งนั้นขึ้นมาอยู่ในมือของหล่อนเท่านั้นไอ้อสุรกาย

ซึ่งมีแถบหนึ่งของใบหน้าแหว่งหายไปด้วยแรงกระทบของลูกปืน ซึ่งกดลงมาจากด้านบน และมีอาการเหมือนจะพุ่งตัวเข้ามาที่หล่อนอีก ก็ยกแขนทั้งสองขึ้นป้องปิดหน้าของมันไว้วัดวาดอย่างไปมา พร้อมกับเสียงกรี๊ดร้องแหบโหยยาวเยือก ส่วนบริวารของมันทั้งสิ้น ก็มีอาการหยุดชะงักนิ่งอยู่กับที่ ดุจหุ่นยนต์ที่ถูกคำนาจบังคับด้วยคลื่นวิทยุได้สุดสิ้นลง

"เหวี่ยงใส่มันเดี๋ยวนี้ น้อย! เหวี่ยงสิ่งนั้นเข้าไป!!"

ครานี้เป็นเสียงตะโกนเสียงหลงของอนุชา พี่ชายกลาง **ไม่มีเวลาให้คิด หรือใคร่ครวญอะไรอีกแล้ว ดาริน กัดฟันเหวี่ยงร่อนสิ่งที่หล่อนถืออยู่ในมือนั้น ไปทางซากศพสุรกายของมันตรัยในทันทีตามเสียงสั่ง**

ฉับพลันที่สิ่งนั้น หลุดพ้นมือของหล่อนภายในคูหาหินที่หล่อนอยู่ในขณะนี้ ก็มีประกายสว่างโชนโชติเขียวเข้มดุจตะไลเพลิง หมุนควงเป็นบ่วงไฟวาบวับพุ่งตรงเข้าไปที่ซากของไอ้ผีดิบมันตรัย แล้วโอบกระหวัดรัดเข้ากลางลำตัวของมัน ราวกับสายเชือกแห่งพระเพลิงที่ควงตัวไปรัดไว้ เสียงมันแผดร้องกึกก้องขึ้นดังเยือกแล้วพลิกดิ้นทุรนทุรายไปรอบ ๆ มีอาการเหมือนจะสลัดบ่วงเพลิงนั้นให้หลุดออกจากกายให้ได้ แต่ไร้ผล

"จิตรางคนางค์!! ช่วยมันตรัยด้วย เอานาคบาศออก..."

เสียงร้องนั้น เป็นที่น่าปริเวทนาการยิ่งนัก มันไม่เพียงแต่จะก้องอยู่ในประสาทสัมผัสของหล่อนเท่านั้น แต่ดูเหมือนจะก้องไปถึงสวรรค์และนรกทุกชั้น...

ซวนเซ...ดิ้นรน...แล้วล้มลง...พลิกคว่ำคะมำหงายเกลือก-

กลิ้งอยู่กับพื้นหิน บ่วงไฟยังคงลุกเป็นเปลวโชติช่วงรัดรอบกายของมันไว้อย่างไม่มีสิ่งใดที่จะมาคลี่คลายออกไปได้

ดารินยืนตะลึงจ้องอาการดิ้นทรนทราย ราวกับสิ่งมีชีวิตกำลังถูกเผาทั้งเป็นนั้นด้วยอาการมึนงง หล่อนไม่เข้าใจอะไรเลย พรรคพวกเบื้องบนสั่งให้หล่อนทำอย่างไร หล่อนก็ปฏิบัติไปเช่นนั้น และมองเห็นภาพชัดเจนที่สุดอยู่คนเดียว

ซากอสุรกายทั้งหลาย ที่โผล่ออกมาทุกทิศทาง บัดนี้ล้มตึงลงหมดสิ้น สภาพของมันดูไม่ผิดอะไรกับสมัยที่หล่อนเข้าไปถอนกริช อันปักตรึงคัมภีร์มายาวินออกที่ปราสาทพันธมวดี ในครั้งซึ่งทำให้ไอ้พวกผีนรกทั้งหลายหมดฤทธิ์เดชลงในทันที

เบื้องหน้าหล่อน ห่างออกไปเพียงแค่ไม่เกิน 3 วา บัดนี้ ซากของไอ้ผีร้ายที่วิญญาณของมันตรัยเข้าสิงครองอยู่แน่นิ่งไปแล้ว ภายหลังล้มลงพลิกดิ้นอยู่สามสี่ตลบ บ่วงไฟที่มัดพันอยู่รอบกาย ผ่อนรัศมีอันเป็นเปลวอยู่ลงเหลือแต่ความเขียวขาบสว่างเรือง

ชั่วขณะหนึ่งที่จ้องไป หล่อนแลเห็นเป็นบ่วงพญานาคสองหัวเกี่ยวกระหวัดไขว้เศียรกันอยู่แล้ว ต่อมาก็ปรากฏเป็นลำแสงหมุนเป็นเกลียวขึ้นเหนือซากนั้น รวมตัวมาเป็นเรือนกายของสตรีโฉมสะคราญนางหนึ่งทรงมงกุฎนาคราชอยู่เหนือเศียร นางได้เหยียบยืนอยู่เหนือซากที่ล้มนอนอยู่นั้น พร้อมทั้งพรายยิ้มจากริมโอษฐ์รูปงาม

“นาคเทวี”

ดารินขยับริมฝีปากกระซิบ

“เราเอง!...”

ราชธิดาแห่งบาดาล เอื้อนเอ่ยปราศรัยตอบความ

“...เธอเป็นอิสระต่อการจองเวรจากเจ้าปิศาจอสูรร้ายผู้เรืองเวท อันท้าทายสวรรค์และนรกทุกชั้นตนนี้แล้ว มันเป็นผู้ที่ทระนงว่ามีฤทธิ์เหนืออินทร์พรหมยมราชมาช้านาน เราเองได้รับมอบหมายจากท้าวเวสสุวัณ ให้เป็นผู้มาคร่าดวงวิญญาณมันกลับลงไปสู่ขุมนรก แต่เราก็ไม่สบโอกาสช่องเหมาะแม้แต่สักครั้ง มาครั้งนี้เป็นโอกาสของเราแล้วที่จะได้ยึมมือของเธอตามภาระอันควร เพื่อใช้นาคบาศ รวบรัดจองจำมันไว้ ไม่มีสิ่งใดในสามภพจะพันธนาการดวงวิญญาณอันชั่วร้าย เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชเวทมนตร์ของมันได้ นอกจากนาคบาศ อันได้รับองค์การประกาศิตจากพระมหาเทพเท่านั้น และผู้ที่จะใช้นาคบาศเส้นนี้ได้อย่างสัมฤทธิผล ก็จะต้องเป็นจิตรางคนางค์ อันเป็นผู้ที่มีอดีตต่อเนื่องมากับมันเท่านั้น มันล้างผลาญจองเวรเธอมาทกชาติภพแล้ว จนนับไม่ถ้วน มันก่อกรรมทำเข็ญต่อเธอมาตลอด แต่มาในชาติภพนี้ ถึงกำหนดที่มันจะต้องชดใช้กรรมแล้ว มันตรัยจะต้องกลับลงไปสู่นรกภูมิอันมีท้าวเวสสุวัณรอรับอยู่ โดยไม่มีโอกาสไปสู่ภพอื่นอีกเลย นับอสงไขยปีนรก...”

ดารินทรุดกายลงคุกเข่า พนมมือถวายสักการะ นางพญาบาดาลยกหัตถ์ขึ้นประทานพร

“...เราไปก่อนละ ขอความสวัสดีจงมีแด่ จิตรางคนางค์ผู้ยึดถือสัจจะมั่นในความรักและประกอบคุณธรรมความดีงามมาโดยตลอด”

สิ้นกระแสสั่งนั้น ร่างของนาคเทวีก็แปรสภาพเป็นเกลียวเพลิงหมุนติ้ว และดูดหายลงไปสู่ใต้พื้นพิภพ ดาริน วราฤทธิ์ยังคงนั่งพนมมืออยู่เช่นนั้น เบื้องหน้าบริเวณที่ซากมันตรัยล้มลงไปกลิ้งอยู่ บัดนี้เหลือแต่เพียงกองเถ้าถ่านไหม้ดำเกรียม ไม่เหลือส่วนหนึ่งส่วนใดของซากให้เห็นอีกเลยแม้แต่นิดเดียว

ผู้ที่รูดตัวตามสายเชือก ซึ่งโรยลงมาจากช่องโหว่ อันเกิดจากการระเบิดให้เป็นช่องนั้นคือ อนชา พอเท้าแตะถึงพื้นก็เผ่นเข้าไปหาน้องผู้นั่งพนมมือคุกเข่าอยู่ ฉุดกระชากขึ้นยืนแล้วสวมกอดไว้แน่น พร้อมกับเสียงร้องกระหืดกระหอบว่า

“น้อย เธอเป็นยังไงบ้าง...”

หล่อนยังไม่อาจตอบคำใดได้ นอกจากใบหน้าอันซีดเผือดกอดพี่ชายกลางไว้แน่นเช่นกัน คนที่สองคือเชษฐา ซึ่งพรวดเข้ามาประชิดตัว รวมทั้งไชยยันต์ และหนานอิน ทั้งสี่คนเข้ามาห้อมล้อมจับตัวหล่อนไว้อย่างตื่นเต้นปีติใจขีดสุด และสำสำเนียงแห่งคำถาม คำทักทายนั้น ทำให้หล่อนไม่อาจตอบอะไรได้ถูกกลุ่มของพี่ชายโรยตัวตามสายเชือกลงมายังสถานที่นั้นสี่คน ส่วนที่เหลือนอกนั้นชะโงกหน้ารอคอยกันอยู่ยังตำแหน่งช่องโหว่ด้านบน

เมื่อพอจะได้สติกลับคืนมาอีกครั้ง หล่อนผละออกจากอ้อมกอดของพี่ชายกลาง โผเข้าไปกอดซบนิ่งอยู่กับพี่ชายใหญ่แล้วต่อมาก็หันมากอดไชยยันต์ และจับแขนหนานอินบีบแน่น น้ำตาคลอไปด้วยความโสมนัส กล่าวขึ้นกึ่งหัวเราะ กึ่งร้องไห้

"ฉันไม่ได้เป็นอะไร เรียบร้อยดีทุกอย่าง ขอให้ทุกคนสบายใจได้"

"มันหายไปไหนแล้ว ไอ้ผีดิบมันตรัย?"

เชษฐาถามเร็วปรื๋อ เพราะไม่อาจมองเห็นเหตุการณ์จากช่องที่เจาะโหว่ด้านบนได้ถนัด ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

แทนคำตอบ หล่อนได้แต่ชี้มือไปทางรอยไหม้เกรียมดำที่ห่างออกไปด้านหน้า นอกเหนือจากซากมัมมี่น่าเกลียดน่ากลัวทั้งหลาย ที่ล้มระเกะระกะอยู่ราวกับท่อนไม้ หนานอิน อนุชา และไชยยันต์ เผ่นเข้าไปตรวจดบริเวณนั้น แล้วต่างก็ผงะถอยกลับออกมาด้วยไอร้อนแรงที่ยังหลงเหลืออยู่

"โอ้โอ! อะไรกันนี่ ยังกะใครมาพ่นไฟไว้ตรงนี้"

ไชยยันต์ร้องขึ้น

"หนานอินเป็นคนโยนซากงูแห้งสองตัว ขดเป็นวงกลมลงมาให้น้อย ตอนที่เรามองลงมาเห็นพวกมันกำลังไล่ต้อนน้อยอยู่แล้ว น้อยจัดการตามสั่งหรือเปล่า"

เชษฐาเขย่าตัวถาม

น้องสาวคนเล็ก กลืนอะไรบางชนิดลงลำคออย่างยากเย็น พยักหน้า หล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกเล่าอะไรให้กลุ่มพี่ ๆ ได้ทราบในสิ่งที่ตนเองรู้เห็นและเผชิญได้ นอกจากเฉพาะเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

"น้อยได้ยินเสียงร้องสั่งให้เหวี่ยงอะไรกลม ๆ นั่นเข้าไป น้อยก็ทำตาม แล้ว...แล้วไอ้ผีดิบมันตรัย มันก็ถูกสิ่งนั้นกลายเป็นบ่วงไฟไปรัดเผาผลาญ เหลือเป็นเถ้าดำอยู่นั่น"

หล่อนบอกได้แค่นั้นเอง

“ตอนที่พี่ลงมาถึง เห็นน้อยนั่งเหมือนจะไหว้อะไรอยู่” อนุชาถามเร็วปรื๋อ

“น้อยก็ไม่รู้เหมือนกัน...มัน...มันมึนงงไปหมดแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างยิ่งกว่าฝัน”

ขาดเสียงของหล่อน บริเวณโพรงที่ฝ่ายของพี่ชายโรยตัวลงมา ก็มีอาการไหวสั่นครืดๆ หินงอก หินย้อยบริเวณรอบตัวเริ่มปริร้าวเกิดเป็นฝุ่น หนานอินก็บอกละล่ำละลักว่า

“นาย แผ่นดินในโพรงนี้มันทำท่าจะทรุดถล่มลงแล้ว รีบขึ้นไปกันเดี๋ยวนี้เถอะ ไม่ต้องห่วงอะไรอีก ไอ้มันตรัยไม่มีวันได้ผุดได้เกิด หรือหวนกลับมาก่ออิทธิฤทธิ์อะไรกับพวกเราได้อีกแล้ว นายหญิงจัดการมันได้สำเร็จราบคาบที่สุด ด้วยนาคบาศ”

เชษฐา กระชากแขนน้องสาวปลิวมายังตำแหน่งที่สายเชือกโรยทิ้งไว้เป็นทางขึ้นลง ซึ่งมีคะหยิ่น นายช้วน และพวกลูกหาบบางส่วนห้อมล้อมกันอยู่เบื้องบน

“เร็ว ไต่เชือกขึ้นไปก่อน น้อย!...”

แล้วเขาก็ร้องบอกให้พวกที่รออยู่ด้านบน ช่วยชักสาวขึ้นไป

น้องสาวผู้สาบสูญ ซึ่งบัดนี้เพิ่งตามมาพบ และได้ ช่วยเหลือกันอย่างทันการที่สุดในนาทีวิกฤต ถูกส่งตัวขึ้นไปก่อน ท่ามกลางแผ่นพื้นดินข้างล่าง ที่มีอาการไหวโคลงอยู่เบาๆ เสียงพวกที่รอคอยอยู่ด้านบนเอะอะร้องทักทายลงมาอย่างดีใจ เมื่อ

เห็นนายหญิงถนัดตา แล้วช่วยกันสาวชักรอกร่างของหล่อนขึ้นไปโดยเร็ว

ดารินจึงเพิ่งสังเกตเห็นบัดนี้เองว่า บริเวณนั้นทะลโหว่เป็นช่อง กว้างประมาณ 3 ฟุต ด้วยอำนาจระเบิดขนาดเบาบางเพียงเฉพาะเพื่อเปิดให้เป็นช่องทางลงมา พื้นบริเวณนั้นทั้งหมดมีลักษณะเป็นหินผลึกโปร่งตา บางแห่งก็เป็นฝ้าพร่า ขุ่น และบางแห่งก็ขาวใส พอที่จะมองทะลุลงมาเห็นภาพเบื้องล่างได้ในบางส่วน

พรรคพวกคงจะไต่ทางขึ้นมาอย่บนหลังคาผลึกนั้น และเห็นหล่อนก่อนแล้ว จึงหาทางระเบิดเป็นช่องลงมา พร้อมกับระดมยิงช่วยเหลือลงมาในชุดแรก ก่อนที่อุ้งมือของไอ้เหล่าผีนรกจะทันคว้าตัวหล่อนได้ มันเป็นเหตุการณ์ที่ช่วงชิงเวลากันเพียงแค่เสี้ยวของวินาทีเท่านั้น

เมื่อหล่อนปีนปากทางขึ้นไปถึง ก็ถูกรับตัวโดยนายช้วนและคะหยิ่น ดึงปลิวพ้นช่องขึ้นไปนอนหมอบกระแตอย่ ต่อมา ไชยยันต์เป็นคนที่สองที่ไต่ขึ้นมา แล้วก็เป็นเชษฐา อนุชา หนานอิน ครูพรานผู้เฒ่า โหนเชือกขึ้นมาเป็นคนสุดท้าย ก่อนบริเวณที่ทุกคนยืนกันอยู่นั้นจะแยกออกเป็นร่องริ้ว เชษฐาสั่งการลั่น

“ยังไม่ต้องพูดอะไรกันทั้งนั้น ทั้งหมดลงจากเนินเขานี่ให้เร็วที่สุด แผ่นดินข้างล่างมันกำลังไหวแล้ว และบนนี้ก็กำลังจะถล่มลงไปด้วย! เร็วเข้า!...”

ทุกคนที่โผล่กลับขึ้นมายังพื้นด้านบนอันมีลักษณะเป็นหินผลึก เหมือนบรุไว้ด้วยเพดานแก้ว ต่างพากันออกวิ่งให้พ้น

จากบริเวณพื้นที่ลักษณะคล้ายหลังเต่าที่นูนขึ้นมานั้น ตรงไปยังเชิงเขาของป่าหินด้านล่าง อันมองเห็นพวกลูกหาบอีกส่วนหนึ่งรอคอยอยู่บริเวณนั้น โดยเร็วเชษฐาและอนชาหิ้วปีกน้องสาวคนเล็ก ผู้อยู่ในภาวะอิดโรยอ่อนเปลี้ย นำหน้าลงไปก่อนทันที...

อย่างเร่งด่วนแข่งกับเวลาขีดสุด ทั้งคณะที่ติดตามมา

กู้ชีวิตดารินเอาไว้ในนาทีวิกฤตขีดสุด ได้พากันไต่ทางอย่างเร่งรีบผละหนีลงมาจากบริเวณด้านบน อันมีลักษณะเหมือนเนินหลังเต่าของกลางยอดขุนเขาอันกว้างใหญ่นั้นทันที ระหว่างที่พากันลนลานวิ่งกันลงมานั้น อาการสั่นสะเทือนของพื้นหินและกลุ่มควันคงปรากฏขึ้นอยู่ในสภาพที่เริ่มจะทวีความรุนแรงขึ้นทุกที ลักษณะของมันคล้ายๆ ภูเขาไฟกำลังจะปะทุขึ้น หรือมิฉะนั้นก็เกิดการเคลื่อนตัวอยู่ด้านล่าง อันต่ำลงไปใต้เนินเขานั้นในสภาพแผ่นดินไหว

ด้านล่างห่างลงไปประมาณ 2-3 ร้อยเมตร กลุ่มลูกหาบอีกส่วนหนึ่ง พร้อมสัมภาระส่วนใหญ่กองรอคอยอยู่ กำลังพากันเต้นหยอยๆ โบกมือเรียกเป็นเชิงเร่งเร้า ให้ทุกคนเร่งเวลาลงมาโดยเร็ว มองเห็นอยู่ลิบๆ พร้อมกัน เสียงแผดร้องก้องของช้างใหญ่ตัวหนึ่ง ซึ่งรวมกลุ่มอยู่กับลูกหาบ 4-5 คนเหล่านั้นด้วย ซึ่งแม้จะมองเห็นในระยะไกล ดารินก็จำได้ดีที่สุดว่ามันคือเจ้าด้วนของหล่อนนั่นเอง มันร่วมขบวนอยู่กับคณะของพี่ชายในขณะนี้ด้วย! แต่รออยู่ข้างล่าง

"เจ้าด้วน!"

หล่อนร้องตะโกนแหลมทักทายลงไปก่อนอย่างดีใจสุดขีด ดูเหมือนจะแสดงอาการตื่นเต้นยินดีเสียกว่าที่มองเห็นพรรคพวกคนอื่นๆ เสียอีก และมันก็ร้องแปร๋น ชูงวงกวัดแกว่งเหมือนจะทักทาย เรียกหล่อนให้ออกพ้นมาจากบริเวณนั้นอย่างเร็วที่สุด

อย่างฉุกละหุก แข่งมรณะ แต่ก็ดำเนินไปอย่างเต็มไปด้วยสติใคร่ครวญอันรอบคอบของพรานครูผู้เฒ่า ตลอดจนเชษฐาและอนุชาทั้งหมด พากันเลาะลัดไต่เนินกันลงมาด้วยความคล่องแคล่วว่องไว โดยพยายามตัดลัดทางให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ท่ามกลางความรู้สึกชัดเจนว่า เนินของภูเขา อันมีลักษณะเหมือนกระทะที่คว่ำเอาก้นขึ้นนั้น ปรากฏเป็นรอยปริแยกอยู่ทั่วไป แต่ก็ยังไม่ถึงกับรุนแรงเกินไปนัก

ดารินเกิดพลังขึ้นอีกครั้ง ในความอิดโรยป้อแป้แต่เดิม เพราะตระหนักดีว่า หากขืนชักช้า ตัวหล่อนเองและพรรคพวกทุกคนอาจถูกธรณีสูบลงไปพร้อมกับผิวของเนินเขา อันกำลังทำท่าจะถล่มทรุดลงไปในบัดนี้เมื่อใดก็ได้ ประกอบกับการฉุด-ลาก หิ้ว-ดึง พี่ชายทั้งสองและเพื่อน ซึ่งขนาบมาอย่างใกล้ชิด

ระยะเวลาระหว่างนี้ ไม่มีใครมีโอกาสที่จะพูดจากันเรื่องอื่นใดอีกเลย นอกจากคอยร้องบอกเตือนกัน ให้คอยหลีกหลบจากบริเวณที่ปริร้าวแตกระแหงอยู่ทั่วไป ขณะที่แล่นกระเจิงกันลงมา

พอห่างจากส่วนยอดของเนินหลังเต่า ที่กลุ่มของเชษฐาปีนขึ้นไประเบิดเป็นช่องทาง และพบดารินอยู่ใต้โพรงนั้น

เพียง 60-70 เมตรเท่านั้น ตำแหน่งนั้นก็ทรุดถล่มฮวบลงไป กลุ่มควันสีเทา พุ่งขึ้นสู่เบื้องบนราวกับปล่องโรงสี แต่ก็เป็นเพียงเฉพาะม่านควันเท่านั้น ไม่มีประกายของลูกไฟ หรือเถ้าลาวาพ่นตามขึ้นมาด้วย

"นาย ไอ้หลังคาใสๆ ที่เราปีนขึ้นไปเห็นนายหญิงอยู่ข้างล่างตะกี้นี้ มันพังลงไปแล้ว!"

เสียงหนานอินตะโกนบอกลั่น เพราะแกเล่นเหลียวหน้าเหลียวหลังอยู่ทางด้านหลังของทุกคน

"มันพังตรงไหนก็ให้มันพังไป สำคัญอย่ามาพังถล่มเอาตรงที่เรากำลังแล่นกันลงไปอยู่ในขณะนี้ก็แล้วกัน!"

เชษฐาตอบ ขณะที่ประคองน้องสาววิ่งหัวซุกหัวซุน

โขดหินสองสามแห่ง ที่คนคณะนั้นแล่นผ่าน เริ่มหักล้มฟาดลงมาแตกกระจายอยู่กับพื้น เดี๋ยวตำแหน่งนั้น เดี๋ยวตำแหน่งนี้ ใกล้ๆ ทางผ่านที่ทั้งคณะกำลังวิ่งฝ่าหวุดหวิดจะฟาดลงมาทับ แต่ต่างก็หลบหลีกผ่านไปได้อย่างจวนเจียนเป็นที่หวาดเสียวยิ่ง

ไชยยันต์โดนเอาเศษหินที่กระดอนขึ้นมาจากแท่งใหญ่ซึ่งหักล้ม กระทบเข้าแผ่นหลังก้อนเบาะๆ ขนาดกำปั้น มันไม่ถึงกับรุนแรงนัก แต่ถึงกระนั้นก็เซ ศีรษะปักแทบจะหน้าคะมำลงไป โดยทิศทางที่เอียงลาดสี่สิบห้าองศานั้น

คะหยิ่นเองก็ร้องจ๊าก เมื่อสะเก็ดฝุ่นปลิวเข้ามาเต็มหน้า แล้วสองคนกับนายช้วนก็แล่นเตลิดนำหน้าลงไปก่อนโดยไม่ต้อง

จับหมู่กันอยู่ เพราะอนุชาร้องตะโกนสั่งพร้อมกับยกเท้าถีบหลัง ขณะที่ทั้งสองยังละล้าละลังอยู่

"ไม่ต้องรอ ไปก่อนเร็ว เดี๋ยวธรณีสบพ่อมึงลงนรก!"

อดีตพรานชดตวาดลั่น ซึ่งคะหยิ่นและนายช้วนกับลูกหาบทั้งสองคนก็ห้อแนบล้มลุกคลุกคลาน รวมทั้งกลิ้งหลุน ๆ ลงไปพ้นเขตบริเวณอันตรายนั้นโดยไม่ต้องมาคอยพะว้าพะวังอยู่

หนานอิน สะกดมาทางเบื้องหลัง ซึ่งทั้งเชษฐาและอนุชาต่างรู้ดีว่า ตราบใดก็ตามที่ยังมีครูพรานคุมอยู่เบื้องหลัง คอยกำหนดทิศทางให้อยู่แบบนี้ ก็ย่อมจะวางใจได้ว่า จะไม่มีวันเกิดเหตุอันตรายร้ายแรงใด ๆ ขึ้น แม้การณ์จะดูว่าหวาดเสียวน่าสะพรึงกลัวเพียงไร **มันไม่น่าจะเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอันบังเอิญประจวบเหมาะ แต่น่าจะเกิดขึ้นจากแรงอาถรรพณ์ของอะไรชนิดหนึ่ง เป็นอาถรรพณ์ที่จะมาลบล้างไสยเวทอาถรรพณ์เดิมของเจ้าผีร้ายมันตรัย ให้สูญสลายหมดสิ้นไปเสียที**

ที่สุดของการเตลิดหนีภัยจากภูเขารูปหลังเต่า ที่กำลังปริร้าว และมีอาการทรุดลงไปนั้น ทั้งคณะก็ลงมาถึงยังบริเวณพื้นราบที่พรรคพวกอีกส่วนหนึ่งรอคอยอยู่ก่อนแล้วโดยสวัสดิภาพ แม้จะถลอกปอกเปิกได้เลือดกันบ้างพอซิบ ๆ ตลอดจนรอยฟกช้ำดำเขียวคนละเล็กละน้อย พอลงมาถึงตำแหน่งที่ปลอดภัย ทุกคนก็ทรุดฮวบลงไปนั่งหอบหันกลับขึ้นไปทางยอดเนินประหลาดลูกนั้นอีกครั้ง

ส่วนบนของมัน บัดนี้ทรุดฮวบลงมาแล้ว ผิดรูปร่างไปจากลักษณะกระทะคว่ำอันเคยเห็นอยู่เดิม กลุ่มควันสีเทาลอยกร่นมัวมนไปหมด มันพ่งขึ้นมาจากยอดเนินนั้นส่ท้องฟ้าเบื้องบนและตามแนวแยกแตกระแหงทุกแห่งซึ่งปรากฏเห็นรอยร้าวทั่วไปหมดตลอดทั้งเนิน

ลูกหาบที่รออยู่ด้านล่าง และกระโดดโลดเต้นร้องเร่งอยู่ในขณะนี้ พรูกันเข้ามารับ ส่งเสียงโวยวายพูดกันฟังไม่ได้ศัพท์ และกลบด้วยเสียงพูดจาทักทายแสดงความปีติยินดีขีดสุดของพวกนั้น คือ เสียงโกญจนาทแหลมยาวของเจ้าด้วน มันเดินดุ่มๆ ตรงมาที่ดาริน ผู้กำลังทรุดลงไปหมอบหอบอยู่กับพื้นทันที พอมาถึงก็ใช้งวงสูดดมและรัดรอบตัวหล่อนไว้เบาๆ ดารินพลิกกายขึ้นกอดงวงมันไว้แน่น เอาแก้มแนบไว้

“ด้วน! สามวันเต็มๆ ที่เจ้าทอดทิ้งฉันไป!”

หล่อนละล่ำละลักตัดพ้อ เจ้าด้วนตอบคำโดยวาจากับหล่อนไม่ได้ นอกจากจะแสดงอาการยินดีที่ได้มีโอกาสพบเห็นนายหญิงของมันอีกครั้งในสภาพที่ยังมีอาการครบ 32 พยายามจะใช้งวงรัดรอบตัวของหล่อน แล้วยกขึ้นสูง เหมือนจะเอาขึ้นไปไว้บนคอของมัน แต่แล้วก็บรรจงวางหล่อนลงกับพื้นโดยดี เมื่อหนานอินตวาดห้ามไว้ โดยยังไม่ยอมให้มันเข้ามายุ่งวุ่นวายอะไรกับนายหญิงก่อนในขณะนี้

เชษฐาและอนุชา สองพี่น้องหันกลับไปเพ่งเนินใหญ่

หลังเต่า ที่ฝ่ายตนปีนป่ายขึ้นไปนั้นด้วยอาการตะลึง สภาพนั้น

พะก้นแดนติดต่อไปในรัศมีกว้างไกลอีกเพียงไหน และจะมีภาการอันตรายเกิดขึ้นมากกว่านี้หรือไม่เป็นต้นว่ามีเถ้าของลาวาพ่นเตามขึ้นมา ซึ่งนั่นหมายความว่า ภูเขาใต้ดินเบื้องล่างได้ระเบิดที่แล้ว และไม่มีทางที่ทุกคน อันรวมกลุ่มกันอยู่ในขณะนี้จะหนีรอดไปได้

ปรากฏว่า นอกจากกลุ่มควันที่พวยพุ่งขึ้นมาแล้ว ไม่มีว่าหงรอยของมหัตภัยใดๆ ที่จะเป็นผลสืบเนื่องติดตามมาอีก เนินผุดยอดเพียงแต่ถล่มลงมาเท่านั้น เสียงที่ลั่นครืนครันอยู่ใต้ภูเขาก็ค่อยๆ แผ่วจางลงเป็นลำดับ กระทั่งในที่สุดก็เงียบสงบไป ภูมิประเทศของเนินเขาลูกนั้น อันเป็นยอดสูงสุดของทิวที่ติดต่อกันมาเป็นเทือก และเนินนั้นอยู่ใจกลางได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเห็นทันตา ไม่เหลือร่องรอยเดิมใดๆ อีก จากสภาพที่แลดูเหมือนกระทะที่คว่ำเอาก้นขึ้นมา หรือรอยนูนแบบหลังเต่านั้น บัดนี้ได้มีระดับต่ำลงมาจากเดิม แต่ยังไม่ถึงกับทรุดลงมาสู่แนวราบเป็นลักษณะที่มียอดบุบยุบเปลี่ยนทรงลงไปเท่านั้น

ทุกคนระบายลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก ที่ไม่ต้องซมซานผละหนีจากบริเวณนั้นออกไปอีก แล้วความสนใจทั้งหมดก็พุ่งไปจับอยู่ที่น้องสาวคนเล็กของคณะ ที่เพิ่งจะช่วยกันขึ้นมาได้ ซึ่งบัดนี้ นั่งครึ่งนอนเหยียดยาว เอาหลังพิงโขดหินก้อนหนึ่งกลางวงล้อม หลับตาลงอย่างหมดเรี่ยวแรงไปอีกครั้ง

เชษฐา ไชยยันต์เข้ามาตรวจดูอาการในทันที โดยยังไม่ซักถามอื่นใดก่อนทั้งสิ้น ภายหลังให้การปฐมพยาบาลให้พักสงบ

นิ่งๆ อยู่ประมาณ 10 นาที ระหว่างการเฝ้าจับตาดูอยู่ใกล้ชิดดาริน วราฤทธิ์ก็ถอนใจเฮือกขึ้น พร้อมกับลืมตามองหน้าพรรคพวกที่รายล้อมรอบตัวอยู่ในขณะนี้ไปทีละคนเหมือนจะตูให้แน่ๆ ว่า เป็นพรรคพวกของหล่อนใช่จริงหรือเปล่า และมีจำนวนกันครบถ้วนหรือไม่ สภาพของหล่อนในขณะนี้ยังพูดอะไรไม่ออก

"จะนอนพักให้หลับเสียก่อนไหม ยังไม่ต้องกังวลกับอะไรก่อนเลยทั้งสิ้น และสำหรับวันนี้เราจะยังไม่เคลื่อนย้ายไปไหน แต่จะยึดตรงนี้แหละเป็นที่พัก"

พี่ชายใหญ่ของคณะเอ่ยขึ้นเบาๆ ด้วยน้ำเสียงปรานี และเข้าใจความรู้สึกภายในของหล่อนดีที่สุด ขณะที่กล่าวก็เอื้อมมือมาลูบที่ศีรษะ หล่อนไม่ตอบ แต่ชี้มือไปทางยอดเนินที่ยังมีควันลอยกรุ่นอยู่นั้น เชษฐายิ้มให้อย่างปลอบใจ

"ไม่ต้องกลัว มันจะไม่ถล่มทลายลงมามากกว่านี้อีกแล้ว เราไม่ต้องเร่งรีบหนีไปไหน และที่นี่ปลอดภัยเพียงพอ...พระยังติดอยู่กับคอน้อยหรือเปล่า...ยังอยู่ไหม?"

น้องสาวคนเล็ก เอามือขึ้นลูบทรวงอก แล้วกำตรงตำแหน่งนั้นไว้แน่น พยักหน้าลง

"ดีมาก! วิเศษสุด ด้วยอำนาจของพระพุทธคุณและพระอรหันตเจ้าตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายแท้ๆ ที่อนุบาลพิทักษ์รักษาน้อยเอาไว้ได้ จนกระทั่งพวกพี่ไปพบเอาวินาทีสุดท้าย ว่าแต่ตอนนี้เถอะ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง"

"เกือบจะปกติดีหมดทุกอย่างแล้วค่ะ พี่ใหญ่ น้อยดีใจ...นึกว่าเราจะไม่ได้พบหน้ากันอีกแล้ว"

หล่อนกล่าวขึ้นเสียงแหบพร่า น้ำตาซึมออกมาด้วยความปิติใจเหลือที่จะกล่าว

“ต้องพบซิ ถึงยังไงก็ต้องตามกันจนพบนั่นแหละ และเชื่อมั่นด้วยว่าน้อยจะต้องไม่เป็นไร ถ้าหากพระยังไม่หลุดจากคอ”

พี่ชายกลางตบมาที่ไหล่ของหล่อน กล่าวขึ้นด้วยเสียงห้าวชัดเจนของเขา ไชยยันต์เอามือของหล่อนไปบีบกุมไว้มั่น ทุกคนอยู่ในสภาพปลุกปลอบให้กำลังใจเต็มที่

“สามวันครึ่ง ที่พวกเราบากบั่นติดตามเธอมาอย่างแทบไม่เป็นอันกินอันนอน แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับว่า เราทำได้สำเร็จ-ผลงดงามที่สุด และบัดนี้...ขอให้รู้ด้วยว่าบัดนี้มันตรัยพินาศอย่างเด็ดขาดแล้ว ด้วยน้ำมือของเธอเอง ต่อไปมันจะไม่มีโอกาสติดตามรังควานพวกเราได้อีกแล้ว”

หล่อนร้องขอน้ำเบา ๆ เชษฐาส่งกระติกบรั่นดีไปให้พร้อมกับน้ำ น้องสาวคนเล็กของคณะ ที่รอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ ขีดสดรับไปดื่มทั้งสองอย่าง ยกมือขึ้นกุมขมับ แล้วสะบัดหน้าอยู่ไปมาเหมือนจะทบทวนความเป็นไปและเป็นมา ในที่สุดก็เงยขึ้นมองไปยังกลุ่มพรรคพวกที่รายล้อมรอบตัวอีกครั้ง

“มีคำถามมากเหลือเกิน แต่...ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรถูก”

หล่อนพึมพำออกมา

“ทางฝ่ายพี่ก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้น จึงอยากที่ให้เธอนอนพักสงบสติอารมณ์เสียก่อน พี่รู้ว่าเธอกำลังสับสน จับต้นชนปลายไม่ถูกเท่า ๆ กับฝ่ายพี่ก็อยากจะรู้ นับตั้งแต่วินาทีแรกที่เธอได้พลัดพรากจากพวกเราไปในคืนนั้น”

หล่อนสำรวจไปยังทุกคนอีกครั้ง รวมทั้งพวกลูกหาบ

“พวกเราอยู่ครบกันทุกคน และเรียบร้อยดี โดยไม่มีใครได้รับอันตรายใช่ไหมคะ”

“ครบหมด!”

เชษฐาตอบหนักแน่น

“ข้าวของสัมภาระ แล้วก็ของส่วนตัวของน้อย โดยเฉพาะไรเฟิลกับวิทยุ”

“ไม่ต้องห่วง ไม่มีอะไรตกหล่นหายไปเลย”

อนุชาตอบ พร้อมกับส่งไรเฟิล เวเธอร์บี.300 และวิทยุมือถือประจำตัวไปให้น้องสาว พอหล่อนมองเห็นก็หลับตา ถอนใจอีกครั้ง พึมพำอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ในลำคอ ต่อมาจึงถามด้วยเสียงแผ่วเบาอย่างอิดโรยว่า

“ทุกคนตามน้อยมาได้อย่างไรคะ? ตอนนี้ขอให้น้อยเป็นฝ่ายถามก่อนเถอะ”

เชษฐาพยักหน้าไปทางเจ้าด้วน ซึ่งยืนโยกแกว่งกายอยู่ช้า ๆ ไม่ห่างออกไปข้างหน้าหล่อนนัก มันอยากจะเข้ามาใกล้นายหญิงของมันให้มากที่สุด แต่หนานอินสั่งให้ถอยห่างออกไปก่อน และมันก็ปฏิบัติตามอย่างแสนรู้

“มัคคุเทศก์นำทาง ในการติดตามค้นหาน้อยอยู่นั่น...”

อนุชาบุ้ยปากไปทางช้างป่า คู่บารมีของหล่อน

“...ถ้าไม่มีมันนำทางอย่างแม่นยำและถูกต้องที่สุด พวกเราทั้งหมดก็ไม่สามารถตามน้อยได้หรอก หรือมิฉะนั้นก็อาจช้าเกินไป เจ้าด้วนมันรู้ว่าน้อยอยู่ที่ไหน และเร่งนำเรามาตลอดเลย แม้กระทั่งตำแหน่งสำคัญที่สุด ที่เราไปพบน้อยเข้าในนาทีวิกฤตสุดยอด ก็โดยการชี้นำของมันนั่นแหละ เราแกะรอยน้อยมาทุก

ระยะ พบหลักฐานการบ่ายหน้ามาของน้อยโดยตลอด ในช่วงสุดท้ายเท่านั้น ที่เราเร่งเวลาและตัดทางมาดักน้อยอีกทางหนึ่ง เรามองเห็นน้อยแวบๆ อยู่ภายใต้โพรงเขาด้านล่าง จากหินใสเหมือนผลึกในขณะที่พวกเราไปตรวจหาทางลงอยู่ด้านบน และในที่สุดก็ใช้ระเบิดเปิดทางลงไป ทุกสิ่งทุกอย่างที่สำเร็จลงได้ด้วยดีก็เพราะเจ้าด้วนตัวเดียวเท่านั้น ถ้าลำพังตัวพี่เอง พี่ใหญ่และลุงอิน ก็หมดปัญญาแล้ว เมื่อคืนนี้ เราเดินสาวรอยน้อยมาตลอดครึ่งคืน โดยไม่มีการหยุดพักเลย เพราะถ้ามัวแต่พักก็ไม่มีวันตามทัน ทางด้านพี่ๆ นั้นไม่มีอะไรซับซ้อนนัก เธอหายไปเราก็ออกตามในทันที ได้เจ้าด้วนเป็นตัวนำทางสำคัญ ทำให้ตามพบได้เร็วขึ้นและทันการ แต่ทางด้านน้อยซิ มันมีพฤติการณ์ที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาลึกลับมากจากหลักฐานที่เราพบมาทุกระยะ”

“ใช่ค่ะ มันเป็นเหตุการณ์ที่ลึกลับ จนยากที่น้อยจะอธิบายได้ แต่ก็จะพยายามอธิบาย...”

หล่อนกล้ำกลืนอะไรบางอย่างลงคอ เข้าใจดีในข้อสงสัยคลางแคลงใจของบรรดาพี่ๆ และพรรคพวกทั้งหลาย

“...แต่ ขอให้น้อยได้มีโอกาสได้หลับสักตื่นได้ไหมคะ ตอนนี้มันสับสน มึนงงไปหมดแล้ว”

“ตกลงพี่อนุญาตให้น้อยนอนพักเสียก่อนปรับระดับจิตใจเรียกสติกลับคืนมาให้สมบูรณ์เสียก่อนแล้วเราค่อยมาคุยกันทีหลัง ตอนนี้เราหมดปัญหาสำคัญไปอีกหนึ่งเปลาะแล้ว คือตามตัวน้อยกลับคืนมาได้ในสภาพที่ปลอดภัยที่สุด และไอ้พ่อมดหมอผีมัน-ตรัยก็พินาศลงอย่างเฉียบขาดแน่นอนแล้วในครั้งนี้...เอาละนอน

พักเสีย เมื่อตื่นขึ้น ภาวะจิตใจ และความทรงจำของน้อยจะกลับคืนมาเอง”

พี่ชายใหญ่ลบศีรษะอีกครั้ง อนชาและไชยยันต์ก็จัดการปูผ้าใบทำเป็นที่นอนให้หล่อนในทันที ในขณะที่หนานอินก็สั่งให้พวกลูกหาบทั้งหลายเริ่มวางปางพักชั่วคราว อันแปลว่า การเดินทางสำหรับวันนี้จะสิ้นสุดลงตรงตำแหน่งนี้ก่อน โดยยังไม่เคลื่อนย้ายไปไหนทั้งสิ้น

ดารินเอนกายลงอย่างอ่อนเปลี้ย หล่อนเรียกไชยยันต์ให้เข้ามาใกล้ แล้วบอกให้ค้นหีบเครื่องเวชภัณฑ์ พร้อมทั้งกำหนดสั่งยาฉีดและปริมาณ พลางยื่นแขนไปให้ ไชยยันต์นั้นพอจะทำหน้าที่เป็นบุรุษพยาบาลได้คล่องแคล่วพอควร จากการที่เดินป่าร่วมกับคณะมาก่อน เพียงแต่รับคำสั่งว่าจะใช้ยารหัสใด และปริมาณแค่ไหนเท่านั้น เขาก็จะสามารถทำหน้าที่แทน ‘หมอจำเป็น’ ได้ทันที

มียาฉีดชนิดหนึ่ง ประมาณ 2 ซี.ซี. และยากินอีกชุดหนึ่งที่หล่อนได้รับจากคำสั่งของตนเอง หลังจากนั้น น้องสาวคนเล็กของราชสกุลวราฤทธิ์ ก็ประสานมือวางไว้บนอก ดับความรู้สึกทั้งมวล ผลอยหลับไปในทันที มันเป็นยามตะวันบ่ายชายกำลังลับขุนเขาใหญ่ ทางด้านตะวันตกที่แลเป็นทิวลิบ ๆ กั้นขอบฟ้าอยู่

“ไม่ต้องห่วง...ไม่มีไข้ หัวใจเต้นในสภาพค่อนข้างปกติ ความดันโลหิตสูงบ้างเล็กน้อยเท่านั้น น้อยตื่นเต้นเต็มที่ แต่ใจ

เขาแข็งมาก ปล่อยให้พักหลับสัก 5-6 ชั่วโมง ตื่นขึ้นมาเชื่อว่าคงจะเรียบร้อยดีเหมือนเดิม”

ไชยยันต์บอกพรรคพวก เหมือนตนเองจะเป็นหมอ

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ แต่ไม่วายมองดูน้องสาวคนเล็กอย่างเป็นห่วง อนุชาคลี่ผ้าผวยออกคลุมให้ถึงอก แล้วทำสัญญาณให้ทุกคนถอยห่างออกมา

“พวกเราเองทั้งหมด ก็ย่ำแย่เต็มทีแล้วครับ เดี๋ยวหุงหากินอาหารเสร็จ ก็เห็นจะต้องพักกันเหมือนกัน เพราะวันนี้เราหนักกันมาโดยไม่มีโอกาสได้พักเลย กว่า 10 ชั่วโมงแล้ว ผมสังเกตดูแล้ว น้อยไม่เป็นอะไรมาก นอกจากอาการที่ดูเหมือนจะช็อคเท่านั้น สภาพร่างกายโดยทั่ว ๆ ไปเรียบร้อยดี และไม่มีอะไรสะบักสะบอมนัก พวกเราอีก แย่กันไปหมดทุกคน”

“โอเค! ทุกคนพัก!!”

พี่ใหญ่ของคณะออกคำสั่ง

คะหยิ่นและพวกลูกหาบเริ่มวางปางพัก ก่อไฟหุงหาทันที อนุชาและไชยยันต์ขณะนี้ลงนอนแผ่หรา จากครึ่งคืนที่แล้วมาจนกระทั่งใกล้ค่ำของวันนี้ ทุกคนเครียดหนักทั้งกำลังสมองและกำลังกาย แต่ก็มีกำลังใจเต็มเปี่ยมที่ได้ตัวดารินกลับคืนมาในสภาพที่ปลอดภัยทุกประการ เชษฐาเดินห่างกลุ่มออกมาเล็กน้อย แล้วกวักมือเรียกหนานอนเข้ามา

“ลุงแน่ใจไหมว่า ไอ้มันตรัย จะไม่มีโอกาสกลับมาทำฤทธิ์กับพวกเราอีกแล้ว?”

“หนานอินเอาหัวเป็นประกัน!...”

ครูพรานผู้เฒ่าบอกหนักแน่น ยิ้มย่องผ่องใส

"...นาคบาศ ที่นาคเทวีมอบให้นายใหญ่ไว้ แล้วนายหญิงเป็นคนเหวี่ยงเข้าใส่มัน จะทำลายล้างอิทธิฤทธิ์ของไอ้ผีมือาคมกล้านั่นหมดสิ้นไม่มีเหลือ มันจะหวนกลับมาไม่ได้อีกแล้วตลอดไป ต่อไปนี้ เราตั้งหน้าตั้งตาตามนายรพินทร์ได้ โดยไม่มีอะไรมาคอยสกัดขัดขวางอีก ไม่มีใครปราบมันตรัยได้ นอกจากนายหญิงคนเดียวเท่านั้น เทพเจ้า อรหันตเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ช่วยนายหญิงไว้ทุกด้าน เพียงแค่รอกำหนดเวลาเท่านั้น"

ราตรีนั้น มันเป็นราตรีแห่งความสงบราบคาบที่สุดอีกราตรีหนึ่ง

ดาริน วราฤทธิ์ หลับสนิทอย่างอบอุ่นและปลอดภัย

ท่ามกลางพี่น้อง เพื่อน และบริวารของหล่อน ซึ่งได้มารวมกลุ่มร่วมคณะกันอย่างครบถ้วนอีกครั้ง ณ ที่พักแรมชั่วคราว อันเป็นซอกตีนเขา ตำแหน่งไม่ห่างจากบริเวณที่หล่อนและคณะรอดชีวิตมาได้อย่างหวุดหวิดเมื่อยามบ่ายที่ผ่านมา

ไม่มีวี่แวว หรือเงื้อมเงาของภัยลี้ลับใดๆ ที่จะแผ้วพานกรายกล้ำเข้ามาเลยแม้แต่น้อย

ขณะจิตหนึ่ง ในห้วงนิทรา เจตสิกของหล่อนแว่วสำเนียงลำนำเพลงหนึ่ง ทุ้มต่ำลอยชัดเจนแผ่วเบามาจากปลายเนิน อันเป็นบริเวณที่หล่อนได้ถูกพวกพี่ๆ ช่วยกันดึงตัวขึ้นมาได้นั้น...

โอ้ใคร ไหนครวญจวนค่ำ
พลอดคำ หรือเธอครวญใคร่
เธออยู่แห่งใด เธออยู่แห่งใด
เธออยู่แห่งไหน...

มันเป็นเพลงรักเพรียกหา บทเก่าที่เคยได้ยินจากจิตประ-สาทมาแต่ไหนแต่ไรนั่นเอง นับตั้งแต่ได้ข่าวว่ารพินทร์ ไพรวัลย์จากหล่อนไปแล้ว และเสียงนั้นก็เป็นเสียงอันไพเราะราวการเวกของเจ้าอดีตองค์รักษ์ประจำตัว แงซายนั่นเอง!

“แงซาย!”
นัยว่าหล่อนได้อุทานเรียกออกไป

ห่างไกล...เหลือไกลเกินห่าง
อ้างว้าง ฝันเคยเคียงใกล้
เธออยู่แห่งใด เธออยู่แห่งใด
จิตใจไหวหวั่น...

เสียงเพลงบทนั้น ดังใกล้เข้ามาทุกขณะ เหมือนผู้ร้องจะเดินร้องลงมาจากเนินถล่มลูกนั้น

“ฉันอยู่นี่ แงซาย...ไปบอกเขาด้วย ว่าฉันอยู่นี่!”
ดารินละล่ำละลักออกไป

สวดมนต์ ส่งพรวอนฟ้า
ขอนิทรา แนบเธอนิรันดร์

ฝากหัวใจ ใฝ่สัมพันธ์ ฝากกัน
หวั่นฤทัย จิตใจคะนึง
ติดตรึงมั่นในหัวใจคร่ำครวญ
เธออยู่ไหน เธออยู่แห่งใด ถึงไม่คืนมา

หล่อนมองเห็นแล้ว ท่ามกลางแสงสว่างนวลของเดือนแรม ร่างสูงตระหง่านในชุดพรานกะเหรี่ยง เดินเลาะลัดโขดแก่งแง่หินที่ผุดแซมอยู่ทั่วไป ตรงเข้ามายังบริเวณพักนอนของหล่อน แล้วก็มาหยุดยืนอยู่ทางด้านปลายเท้า ใบหน้างามราวกับเทพ-บุตรของอดีตคนใช้ชาวดง ละไมไปด้วยรอยยิ้ม ได้ยกมือข้างหนึ่งชี้มาทางหล่อน พร้อมกับร้องเพลงนั้นอีกท่อนหนึ่งมาว่า

ฝากลม พลิ้วพรมโชยผ่าน...

แล้วก็หยุดเว้นระยะ กล่าวมาด้วยเสียงพูดนุ่มๆ ว่า
“ต่อซิครับ นายหญิงรู้จักเพลงนี้ดีที่สุดอยู่แล้วนี่...”

ฝากธารพฤกษ์ไพรไม้ป่า ช่วยกล่อมวิญญา
ช่วยปลอบทิวา...ถวิลหาเธอ
หล่อนได้ร้องต่อ ในบทสุดท้ายของเพลงนั้นออกไป

แงซายยิ้มพราย จนเห็นฟันขาวเป็นเงา ค่อยๆ หย่อนกายลงนั่งบนก้อนหิน ทางด้านปลายเท้าที่หล่อนนอนอยู่ห่างออกไปเพียงเล็กน้อย

“ถูกต้องครับผม...ไม่เพียงแต่นายหญิงเท่านั้นที่ยัง ‘ถวิล-หา’ อยู่ในขณะนี้ แม้ผู้กองเองก็ยัง ‘ถวิลหา’ นายหญิงอยู่ทุกขณะ

จิต รพินทร์ ไพรวัลย์–ดาริน วราฤทธิ์...อัคนีรุทร์–จิตรางคนางค์ เป็นคู่ที่'ถวิลหา'ซึ่งกันและกันอย่างน่าเวทนามาหลายชาติหลายภพเต็มทีแล้ว!"

"แงซาย! 'เขา' อยู่ที่ไหน?"

"จะอยู่ที่ไหนก็ตาม ผู้กองปลอดภัยแล้ว โดยการเสียสละและยอมเสี่ยงครั้งล่าสุดของนายหญิง"

"แล้ว...แล้วฉันเองล่ะ อยู่ที่ไหน?"

"ก็อยู่ในที่ปลอดภัยเช่นกันนายหญิงหมดสิ้นเคราะห์กรรมอันใหญ่มหันต์แล้ว"

"แล้ว–มันตรัย?"

ใบหน้าที่พราวไปด้วยรอยยิ้มนั้น สั่นไปมาช้า ๆ เชิงปราม

"อย่าไปเอ่ยถึงมันอีกเลย ครั้งนี้นายหญิงทำให้มันต้องพ่ายแพ้พินาศไปอย่างราบคาบแล้ว จะไม่มีพิษภัยใดของราช–ปุโรหิตเจ้าเล่ห์ตนนั้นหลงเหลืออยู่อีกแม้เท่ากระผีกริ้น ต่อไปนี้นายหญิงมีหน้าที่อย่างเดียว ที่จะติดตามผู้กองให้พบเท่านั้น และขอให้สังเกตสัญญาณจากผม แงซายจะส่งสัญญาณมาเป็นเครื่องนำทางนายหญิงเอง เมื่อสิ้นฤทธิ์เดชของมันตรัย หนทางก็เริ่มจะสะดวกปลอดโปร่งขึ้นแล้ว ผมเฝ้ารอคอยเวลานี้อยู่ เวลาที่นายหญิงจะมีโอกาสกำจัดมันตรัยลงให้ได้เสียก่อน ลุงอินพูดไว้ถูกต้องแล้ว ไม่มีใครปราบมันตรัยได้ นอกจากนายหญิงคนเดียวเท่านั้น แต่นายหญิงจะต้องเสียสละ และเอาชีวิตเข้าแลกอย่างกล้าหาญเช่นที่ปฏิบัติมาแล้ว"

"แต่ฉันต้องการพบเขาโดยเร็วที่สุด"

"ทุกสิ่งทุกอย่าง จะต้องเป็นไปตามกำหนดเวลาของมัน

ต่อให้นายหญิงดิ้นรนตะเกียกตะกายสักขนาดไหน มันก็จะไม่ก่อนหน้าของเวลานั้น! เวลาของการประจวบเหมาะพอดี”

ในฝัน หล่อนยิ้มทั้งน้ำตา

“จริงๆ นะ แงซาย”

เจ้าหนุ่มโฉมงาม ในคราบของอดีตคนใช้หัวเราะแผ่ว

“ใจเย็นๆ นายหญิง อดทน อดกลั้น เพียรพยายามมานะอุตสาหะต่อไป แล้วนายหญิงจะไม่มีวันผิดหวังหรอก ครั้งก่อนๆ แงซายไม่อาจพูดประโยคนี้กับนายหญิงได้ แต่ครั้งนี้รับรองได้เต็มปากคำ”

“ก็ครั้งก่อนและครั้งนี้มันต่างกันยังไง?”

“ครั้งก่อนหน้านี้ นายหญิงมีเคราะห์ยิ่งใหญ่นัก มีมารร้ายตามผจญอยู่ จนแม้แงซายปรารถนาที่จะเข้ามาช่วย ก็ยังช่วยได้แต่เพียงผิวเผิน ห่างๆ ในรอบนอกเท่านั้น แต่ครั้งนี้มันไม่มีอุปสรรคสำคัญอะไรอีกแล้ว ส่วนขวากหนามที่จะบุกบั่นต่อไปนั้น ก็เป็นเรื่องธรรมดาของคนที่เกิดมาสู้ เกิดมาเพื่อผจญกับชีวิตอันยากเข็ญเสี่ยงสารพัดภัย ทั้งผู้กองและทั้งนายหญิงนั่นแหละ”

“นี่เขาจะเฉลียวรู้สักนิดไหมว่า ฉันกำลังติดตามเขามา?”

“เป็นเพียงกรรมบังตาบังใจเพียงน้อยนิดเท่านั้น”

“ถ้าเขารู้ เขาจะต้องหยุดรอฉัน หรือเสาะแสวงร่องรอยเพื่อพบฉันให้ได้”

“ก็เพราะเขาไม่รู้นะซิครับ นายหญิง และก็จะยังรู้ไม่ได้เสียด้วย ถึงแงซายเองก็ฝืนลิขิต บอกเขาไม่ได้ ต้องปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้ดำเนินไปตามรูปรอยของมัน เพื่อให้ทั้งเขา

และนายหญิงชดใช้หนี้กรรมจนหมดสิ้น แต่...มันคงไม่นานนักหรอก เรื่องของกรรมเวรจะตัดให้ยกให้หมดสิ้นไปเลยทีเดียวก่อมไม่ได้ มันต้องค่อยๆ ชดใช้สุดสิ้นกันไปทีละเปลาะ ทีละเผ่าดับ"

"เอาละ ฉันเข้าใจ และเริ่มมีกำลังใจอย่างเต็มที่แล้ว เมื่อได้ยินข้อแนะนำจากเธอเช่นนี้ แต่เธอสัญญาแล้วนะว่า จะส่ง 'สัญญาณ' มาเป็นเครื่องนำ หรือชี้ทางให้แก่ฉัน"

"แน่นอน ผมเรียนแล้วว่าผมรอโอกาสนี้มานานนับตั้งแต่วาระแรก ที่ผมส่งสัญญาณเข้าไปเตือนนายหญิงเพื่อให้เกิดสังหรณ์รู้ว่าผู้กองได้ผละจากหนองน้ำแห้งมาแล้ว สำหรับคืนนี้ผมมาเยี่ยมเยียนแสดงความยินดีกับนายหญิงที่กำจัดไอ้มารร้ายลงไปได้ ต่อให้นายหญิงไม่ได้เดินป่าติดตามผู้กองมา ต่อให้อยู่ในเขตเมืองแดนศิวิไลซ์ หากยังกำจัดมันลงไปไม่ได้ มันก็จะส่งมนตราอาคมเข้าไปรบกวนเบียดเบียนนายหญิง และผู้กองในรูปแบบอื่นๆ ไม่มีวันที่จะครองรักร่วมสุขกันได้หรอก จะต้องมีเหตุอันเป็นไปต่างๆ นานาทางด้านผิดหวังพลัดพราก ฉะนั้นเป็นการดีมากแล้ว ที่นายหญิงตามผู้กองมาในครั้งนี้ แล้วดำเนินการกับมันและถิ่นเดิมในอดีตของนายหญิงเอง...แงซายขอลาจากไปเพียงแค่นี้ก่อน"

กล่าวจบ ร่างนั้นก็ลุกขึ้นยืน แล้วเดินผละห่างออกไป ดารินร้องเรียก

"เดี๋ยว แงซายมีอะไรที่เธอจะแนะนำฉันอีกบ้างไหม?"

แงซายเอี้ยวคอข้ามไหล่ตนเองมาทางด้านหล่อน ผู้เรียกทัก

“สิ่งที่ผมจะเตือนนายหญิงก็มีแต่ว่า จงเก็บเรื่องราวทุกสิ่งทุกอย่างในอดีตกาลของนายหญิงเองไว้ รวมทั้งภาพเหตุการณ์ที่นายหญิงได้พบ ได้รู้เห็น อันผู้อื่นจะรับฟังแล้วเกิดเป็นปัญหาขึ้นมากมายมิรู้จบ...เก็บไว้ที่ตนเองให้มิดชิดที่สุด อย่าได้แพร่งพรายให้ผู้ใดได้รู้เลยทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นนายใหญ่ นายกลาง หรือนายทหารไชยยันต์ อย่าก่อให้เกิดเป็นปัญหา หรือคำถามมากมาย อันจะเป็นข้อยุ่งยากเกินจำเป็นที่นายหญิงจะอธิบายได้ นั่นคือวิธีที่ดีที่สุด”

แล้วภาพของแงซาย ก็เริ่มพราจางออกด้วยการเคลื่อนไกล หายไปในรัตติกาลอันดำมืด

ดารินตื่นลืมตาขึ้น! หล่อนพบตนเองนอนอยู่ใจกลาง

ขนาบของพี่ชายสองคน ขวามือเป็นเชษฐา ซ้ายมือคืออนุชา ห่างออกไปทั้งสองด้าน คือ หนานอินและไชยยันต์ บรรยากาศกลางดึก หนาวเยือกจับใจ

กองไฟก่อสุมอยู่ทางด้านปลายเท้าหนึ่งกอง ทางด้านศีรษะอีกหนึ่งกอง ส่งเปลวสว่างอยู่พลอมแพลม ดูเหมือนจะเป็นนายช้วน หัวหน้าลูกหาบ ซึ่งอาจอยู่เวรยามคอยเฝ้ากองไฟผลัดที่เท่าไหร่ไม่ทราบได้ นั่งห่มผ้าผวยหันหลังให้อยู่ที่กองไฟด้านปลายเท้า

ราชสกุลสาว ได้รับการพักผ่อนนอนหลับมาเพียงพอแล้ว นับตั้งแต่ผลอยหลับอย่างสลบไสลไปแต่ตอนบ่ายจัดที่ผ่านมา บัดนี้อาการอ่อนเพลียของหล่อน หายไปหมดสิ้น ราวไพรรอบ

ต้นอันเต็มไปด้วยก้อนหินมากกว่าต้นไม้ที่แวดล้อมอยู่ ยังดำเนินและเงียบสงัด

หล่อนค่อย ๆ ขยับตัวออกไปทางด้านบน เพื่อไม่ให้พี่ชายทั้งสองที่กำลังหลับสนิทรู้สึกตัว พอพ้นออกมาได้ ก็หันไปรื้อค้นเป้สัมภาระส่วนตัว ที่สุมกองรวมกันอยู่ คว้าได้แจ็กเกตหนังมาสวมคลุมกายไว้ แล้วเดินย่องอ้อมทางด้านศีรษะของพรรคพวกทุกคน ตรงเข้าไปที่กองไฟด้านซึ่งหัวหน้าลูกหาบนั่งสัปหงกอยู่ เสียงฝีเท้าของหล่อนจะแผ่วเบาสักเพียงใดก็ตาม นายช้วนก็ยังสำเหนียกได้ หันกลับมาโดยเร็ว พอมองเห็นก็อุทาน

“นายหญิง!”

หล่อนเอามือแตะริมฝีปาก เชิงเตือนไม่ให้ส่งเสียงเอะอะ แล้วเคลื่อนเข้ามาจนชิด วางมือลงบนไหล่หัวหน้าลูกหาบยิ้มให้

“ฉันนอนหลับสบายไปหลายชั่วโมงแล้ว นายช้วนไปนอนเสียเถิดไป๊ ฉันจะนั่งสุมไฟและเป็นยามแทนให้เอง”

ขณะที่กล่าวอ่อนโยน หล่อนก็ทรุดกายลงนั่งบนขอนไม้ หยิบเศษกิ่งไม้โยนเข้าไปในกอง เพื่อให้มันลุกสว่างเพิ่มขึ้น หัวหน้าลูกหาบอึก ๆ อัก ๆ มองดูหล่อนอย่างประหลาดใจ

“นายหญิงสบายดีแล้วเร๊อะ?”

นายช้วนถามขึ้นอย่างงง ๆ

หล่อนยิ้มให้อีกครั้ง เอื้อมมือไปยังกากาแฟที่วางอยู่ริมกองไฟ รินใส่ถ้วยพลาสติกยกขึ้นจิบ แล้วถือคลึงอยู่ในมือ

“สบายดีที่สุดแล้ว ไม่ต้องห่วง และขอขอบใจพวกนายช้วนทุกคนที่ตามฉันจนพบ เราคงมีเรื่องคุยกันมาก แต่ขอให้เป็นพรุ่งนี้ดีกว่า เดี๋ยวนี้ฉันต้องการให้นายช้วนไปนอนเสียก่อน

กรากกรำสะบักสะบอมกันมามากแล้วไม่ใช่หรือ แล้วนี่ยังต้องมานั่งผลัดเวรเฝ้ายามกันอีก ความจริงสำหรับคืนนี้ ฉันคิดว่าพวกเราไม่จำเป็นจะต้องอย่เวรยามอะไรกันอีกเลย ทุกคนควรจะพักนอนให้เต็มอิ่ม เฉพาะที่นี่ คืนนี้ มันจะไม่มีอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีไอ้ผีดิบหรือโขลงช้างผีลงมาก่อกวนรังควานเราอีกแล้ว...ไปซิ ไปนอนเสีย”

“แล้วนายหญิง?”

หล่อนพยายามตบตามกระเป๋าเสื้อแจ็กเกต แล้วก็ได้บหรี่ที่ใส่อย่ในกระเป๋าเสื้อด้านบนครึ่งซอง ควักออกมาคาบไว้ต่อด้วยกิ่งไม้เล็กๆ ที่ติดอยู่ในกองไฟ

“ฉันอยากจะนั่งผิงไฟตรงนี้สักหน่อย นอนมาเต็มอิ่มแล้ว”

นายหญิงบอก แล้วตบที่ต้นแขนหัวหน้าลูกหาบ เชิงเตือนให้ปฏิบัติตามคำสั่งอีกครั้ง นายช้วนได้แต่ขยับตัว แต่ยังไม่ยอมลุกขน จองหน้าหล่อน ดารนเหนอาการมองอย่างพนจเชนนนก็หัวเราะเบาๆ ถามมาอย่างอารมณ์ดีว่า

“ทำไม หน้าตาฉันไม่เหมือนเดิมหรือ หรือสงสัยว่าฉันจะกลายเป็นพวกไอ้ผีดิบพวกนั้นไปแล้วกระมัง...ไหน? พอจะมีเสบียงกรังอะไรรองท้องไหม นอกจากกาแฟนี่ ชักหิวแล้วซี”

ว่าแล้วหล่อนก็ชะแง้ขึ้นดูเนื้อย่างเสียบอยู่กับไม้ท่อนใหญ่วางพาดอยู่สูงแบบรมควันเหนือกองไฟ แล้วชักมีดข้างเอวออกมาจากฝัก ชะโงกเอื้อมมือไปแล่ออกมาชิ้นหนึ่ง หัวหน้าลูกหาบรีบกระวีกระวาดไปหยิบเครื่องกระป๋องอันเป็นซุป นำมาเปิดแล้วอุ่นไฟให้หล่อนทันที

ขณะนั้นเอง ทางบริเวณพักนอนของพี่ๆ เชษฐาก็ พยับตัวลุกขึ้นนั่ง พร้อมทั้งสะกิดที่แขนอดีตพรานชดกับไชยยันต์ ปลุกให้ตื่นขึ้น

พี่ชายทั้งสอง และเพื่อนชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งรอโอกาสอยู่ก่อนแล้ว นับตั้งแต่ได้ตัวน้องสาวคนเล็กกลับคืนมา โดยปล่อยให้พักผ่อนทั้งทางร่างกายและจิตใจ จนแน่ใจว่าพอจะพูดกันได้รู้เรื่อง ได้พากันลุกขึ้นจากที่นอนแล้วเดินตรงมายังดาริน วราเทธิ์ พร้อมกันหมดทั้งชุด

ขณะนั้น มันเป็นเวลาใกล้ร่งแล้ว ทั้งเชษฐา อนชา และไชยยันต์ ต่างก็พักนอนหลับกันไปตั้งแต่หัวค่ำ อันช่วยให้กระปี้กระเปร่ามีกำลังขึ้นด้วยเช่นกัน

ดารินได้ยินเสียงฝีเท้าของบุคคลทั้งสาม จึงเอี้ยวตัวมามอง พอเห็นพี่ๆ กับเพื่อนชายเคลื่อนเข้ามารายล้อมอยู่รอบตัว ก็ยิ้มให้แก่ทุกคน แต่ยังไม่เอ่ยอะไรขึ้นก่อนทั้งสิ้น ทั้งเชษฐา อนุชาและไชยยันต์ ต่างหย่อนกายลงนั่งริมกองไฟใกล้ๆ สายตาสามคู่จับนิ่งมายังหล่อนเป็นตาเดียวด้วยอาการของแววค้นหาสำรวจอย่างพินิจ

“ปกติเรียบร้อยดีแล้วหรือน้อย ถึงได้ลุกขึ้นมานั่งอยู่คนเดียวในเวลานี้”

ผู้เอ่ยขึ้นอย่างปรานีเป็นคนแรก คือพี่ชายใหญ่ ขณะที่โอบแขนกอดน้องสาวเล็กไว้เบาๆ

ดารินคงยิ้มอยู่เช่นนั้น ด้วยพลังใจที่กลับคืนมาอย่างสมบูรณ์แล้ว มองหน้าทั้งสาม ที่เข้ามานั่งล้อมหล่อนอยู่ไปทีละคน แล้วเอ่ยขึ้นช้าๆ ชัดถ้อยชัดคำ ด้วยเสียงใสกังวาน

“น้อยภูมิใจในพี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ และพวกเราทุกคนค่ะ...ภูมิใจและมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในความสามารถที่ติดตามค้นหาน้อยมาจนพบ ช่วยเหลือน้อยไว้ได้ทันการ ในนาทีของความเป็นความตาย จนกระทั่ง เราได้มาเห็นหน้ากันอีกครั้ง ทุกคนมีฝีมืออย่างแท้จริง!”

“ก็แทบจะกระอักกันออกมาเป็นเลือดทุกคนนั่นแหละในการติดตามค้นหาตัวน้อยในครั้งนี้...”

อนุชาเอ่ยขึ้นห้าวๆ หันไปหยิบถ้วยกาแฟรินจากกาจ่ายให้เชษฐาและไชยยันต์ รวมทั้งตนเองด้วย

“...แต่เธอยังไม่ได้ตอบพวกเราเลยว่าเธอสบายดีแล้วหรือยังโดยเฉพาะที่นี่...”

อดีตพรานชด เคาะไปที่ขมับของตนเอง

“...สมอง ความทรงจำ สภาวะทางระบบประสาท และจิตใจ?”

หญิงสาวรู้ตัวได้ดีว่า เวลาแห่งการถูกสอบสวน หรือซักถาม กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว โดยคณะพี่ชาย อันเป็นฝ่ายติดตามหล่อนมา และ**หล่อนก็ได้เตรียมพร้อมไว้แล้ว ว่าอะไรที่ควรจะเปิดเผยได้ และอะไรที่ควรจะละเว้นเสีย โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง**

แงซายที่เข้ามาพบหล่อนในความฝัน ได้เตือนหล่อนไว้ถูกต้องแล้ว ถ้าหากเล่าความจริงไปทั้งหมด อีกเจ็ดวันเจ็ดคืนหล่อนก็ไม่สามารถที่จะยุติการซักไซ้ไล่เลียงของกลุ่มพี่ๆไปได้ และสรรพปัญหามันจะเกิดขึ้นอย่างไม่สิ้นสุด ซึ่งหลายๆปัญหาเป็นสิ่งที่หล่อนไม่อยู่ในฐานะจะอธิบายให้ทุกคน

ทราบได้ จากเหตุการณ์ข้อเท็จจริงทั้งหลายที่ผ่านเผชิญมาตามลำพังคนเดียว

"ขณะนี้ เดี๋ยวนี้ น้อยเป็นปกติดีแล้วทุกอย่างค่ะ ขอให้ทุกคนวางใจได้ หรือใครเห็นว่า น้อยมีอะไรผิดปกติแผกเพี้ยนไปอย่างไร ทั้งอากัปกิริยา ท่าที ก็ขอให้ทักท้วงหรือตรวจสอบได้"

"หน้าตา ท่าที อากัปกิริยา ก็เหมือนน้อยคนเดิมนั่นแหละ แต่ฉันดูตาเธอไม่มีแววเลย มันแข็งๆ ทื่อๆ ยังไงพิกล"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นหน้าตาเฉย แต่หางเสียงเป็นการสัพยอกเสียมากกว่า

"อย่าบ้าน่า ไชยยันต์! เห็นฉันเป็นพวกผีดิบหมื่นแสนปีพวกนั้นไปเสียแล้วรึ?"

หล่อนร้องขึ้นเบาๆ เพื่อนชายหัวเราะ แล้วพยักหน้า

"ไหนลองเล่าให้ฟังซิ มันไปยังไงมายังไง นับตั้งแต่กระแสน้ำจากภูเขามันโกรกลงมาซัดตัวเธอหายวับไปกับตาในคืนนั้น พวกเรารู้ว่า ถึงยังไงเธอก็ไม่ตาย แต่เดาไม่ถูกเท่านั้นว่า เราจะลำบากยากเย็นสักแค่ไหนในการติดตามหาเธอให้พบ และจะใช้เวลานานสักเท่าไหร่ ซึ่งก็โชคดีพอสมควร ที่แม้จะลำบากยากเย็นสักแค่ไหน มันก็ไม่ถึงกับเสียเวลามากมายเกินไปนัก"

ดารินจุดบุหรี่อีกตัวหนึ่งช้าๆ เริ่มรู้สึกลำบากใจที่จะเล่าเหตุการณ์ทั้งหลายให้พวกพี่ๆ ฟัง

"อธิบายให้ฉันเข้าใจก่อนไม่ดีกว่าหรือ ว่าทุกคนตามฉันมาได้ถูกยังไง จนกระทั่งสามารถระเบิดช่องทางด้านบนของภูเขาผงไปช่วยได้ทัน"

“น้อย ทางฝ่ายพี่ๆ จะยังไม่บอกอะไรน้อยก่อนทั้งสิ้น จนกว่าน้อยจะเล่าให้ฟังโดยละเอียดทั้งหมด นับตั้งแต่น้อยได้สญหายจากพวกเราไป เพราะมันเต็มไปด้วยความลึกลับและปริศนาเหลือเกิน ในกรณีที่พวกเราค้นพบว่า น้อยยอมไปกับช้างผีสิงของไอ้มันตรัย และยอมให้มันนำเข้าไปสู่อาณาจักรร้างใต้ภูเขาที่มีเถ้าลาวาปกคลุมไว้ข้างบน สรุปง่ายๆก็คือ ยอมตัวตกเป็นเชลยของมัน ชนิดที่ยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างสุดแต่มันจะชักจูงไป”

เชษฐากล่าวขึ้นเคร่งขรึม ขณะที่จ้องตาหล่อนเขม็ง...

“เอาละค่ะ น้อยจะเล่าให้ฟัง...”

ในที่สุด หล่อนก็เอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง โดยพยายามไม่ให้มีข้อความใดขัดหรือค้านกันเองก่อให้เกิดพิรุธขึ้น

เริ่มตั้งแต่ได้สติกลับคืนมา โดยพบตนเองค้างติดอยู่บนกระเช้าเถาวัลย์ใหญ่ กลางลำต้นของพญาไม้...การยิงเสือสมิงก่อนที่จะหาทางหย่อนกายลงมาถึงพื้น...การเดินกระเซอะกระเซิงอย่างปราศจากจุดหมายแน่นอน และพยายามยิงปืนเรียกพรรคพวกไปทุกระยะ จนแน่ใจว่าการยิงปืนเพื่อเป็นสัญญาณให้ได้ยินเสียงนั้น มีแต่จะเปลืองกระสุนเปล่าจึงยุติ...การมาพบแอ่งน้ำ...ป่ากล้วย อันช่วยประทังชีวิต การขึ้นมาพักอาศัยหลับนอนในป่าหิน และตกดึกก็เผชิญหน้ากับจอมผีดิบมันตรัย ซึ่งเข้ามาเจรจากับหล่อน

ส่วนรายละเอียดของการสนทนาที่เกี่ยวโยงไปถึงอดีตชาติ

ของหล่อน ดารินละเว้นเสียไม่นำมาบอกเล่าใดๆ ทั้งสิ้น คงบอกแต่เพียงมันตรัยมีข้อแลกเปลี่ยน ว่าหากยินยอมไปกับมัน มันก็จะละเว้นไม่ทำราวีก่อกรรมทำเข็ญกับคณะของรพินทร์ และคณะของพี่ๆ ของหล่อนอีกต่อไป โดยให้สัตย์สัญญาแลกเปลี่ยนไว้

ดารินให้เหตุผลว่า หล่อนไม่มีทางเลือกในภาวะเช่นนั้น เมื่อได้สัญญาจากมันตรัยว่าจะยุติการจองล้างจองผลาญรพินทร์และฝ่ายของหล่อน ก็จำใจต้องตกปากรับคำกับมันว่าจะยินยอมเสียสละตนเองไปกับมันทกหนทกแห่ง โดยหวังไว้ว่าขอให้ทกคนปลอดภัยจากอิทธิฤทธิ์ของมันตรัย ส่วนตนเองนั้นจะขอไปแก้ไขเหตุการณ์เอาภายหน้า จากการเชื่อมั่นว่า ถึงอย่างไรเสีย มันก็ไม่สามารถจะเข้ามาแตะต้องตัวหล่อนได้ ตราบใดที่อำนาจพระพุทธคุณยังคุ้มครองอยู่

มันจะให้หล่อนไปกับมันที่ไหนก็พร้อมที่จะไปโดยไม่ขัดขืน โดยกำหนดไว้ในใจตลอดเวลาว่า เมื่อวิบัติภัยจะมาถึงตัวหล่อนเมื่อใด ก็จะเผชิญหน้าแบบสู้ตาย โดยไม่ได้หวั่นเกรงใดๆ ทั้งสิ้น

เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้ พวกพี่ๆ หันมองตากันเอง เพราะจากร่องรอยหลักฐานการติดตามมาในระยะต้น มันสอดคล้องตรงกันทุกประการ

“มันบอกน้อยหรือเปล่า ว่ามันจะเอาน้อยไปไหนเพื่ออะไร?”

เชษฐายิงคำถามทันที

หล่อนเบี่ยงคำตอบไปตามที่กำหนดไว้แล้วว่า

“มันบอกแต่เพียงว่า จะเชิญให้น้อยไปเห็นอาณาจักรดั้งเดิมแท้จริงของนิทรานคร ให้ได้ไปเห็นความมหัศจรรย์ที่ยังคงหลงเหลืออยู่ เพราะในครั้งก่อนที่เราได้ผ่านไปพบในบางส่วนนั้น เป็นแต่เพียงผิวเผินเท่านั้น ความเรืองรองแห่งนิทรานครแท้จริง ยังถูกซ่อนเร้นลับอยู่ในที่ที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดค้นพบมานับแสนปีแล้ว”

ตลอดเวลาแห่งการเล่าความของหล่อน อนุชาไม่เอ่ยซักคำใดทั้งสิ้น นั่งลูบคางจับตามองน้องสาวเขม็ง เหมือนจะค้นหาร่องรอยอะไรบางอย่าง คงปล่อยหน้าที่การซักให้เป็นของเชษฐาและไชยยันต์

“เพื่ออะไรกัน มันบอกหรือเปล่า ว่ามันอยากจะได้เธอไปทำแฟนอยู่ในเมืองร้างใต้ภูเขานั่น”

ไชยยันต์ถามขึ้น

“มันไม่ได้บอกอะไร บอกแต่เพียงต้องการตัวฉัน ให้เข้าไปสู่อาณาจักรนั้นเท่านั้น”

“แล้วเธอก็ไปกับมัน ทั้ง ๆที่รู้ว่ามันคือไอ้ผีดิบพ่อมดร้ายอันตรายขีดสุด?”

“เธอคิดว่า ฉันมีทางเลือกอย่างอื่นหรือ ในเมื่อฉันเผชิญหน้ามันตามลำพังคนเดียว ขณะที่หลงป่าเตลิดเปิดเปิงอย่างไร้จุดหมาย ไร้ที่พึ่ง และนั่นก็ยังไม่สำคัญเท่ากับว่า มันขู่ว่าถ้าฉันขัดขืนมัน ทั้งฝ่ายรพินทร์ และฝ่ายเรา จะถูกมันแผลงฤทธิ์เล่นงานให้เต็มที่ทีเดียว มันบอกว่าทุกคนของทั้งสองฝ่าย ได้

เผ่าเข้ามาในกับดักของมันแล้ว ฉันคิดว่า ฉันยอมเสี่ยงเพียงคนเดียวดีกว่า"

"อย่าเพิ่งขัด"

พี่ชายใหญ่ของคณะ โบกมือห้ามไชยยันต์ แล้วพยักหน้าเตือนให้หล่อนเล่าต่อ

ความจริงบางส่วน ก็ถูกเปิดเผยต่อไป...

ตามข้อสัญญาตอนรุ่งสาง มันตรัยได้ส่งช้างอันมีงาสีดำสนิทเข้ามาทำหน้าที่เป็นพาหนะรับตัวหล่อนไป หล่อนขึ้นนั่งบนคอช้างใหญ่ตัวนั้น มีช้างติดตามคุ้มกันมาด้วยอีกสองตัว ท่ายหน้าตัดดงไปเรื่อยๆ ตลอดเส้นทาง หล่อนได้พยายามทำสัญญาณตำหนิไว้ตามกิ่งและต้นไม้ที่ผ่าน เพื่อว่าพรรคพวกอาจตามมาพบเข้าจะได้ติดตามถูก...ค่ำได้พักนอน มีเผือกมันเป็นเสบียงอาหารจัดไว้ให้พร้อม...เช้ารุ่งขึ้นอีกวันก็เดินทางต่อ หนทางเป็นแผ่นดินที่ถล่มต่ำลงตามลำดับ จากการสังเกตของหล่อนหนึ่ง

คำบอกเล่าของหล่อนตามนี้ ไม่มีอะไรขัดค้านกันกับฝ่ายของพี่ชายที่ติดตามร่องรอยมาตลอด เพราะฝ่ายของเชษฐาค้นพบได้ทุกระยะ ตรงกันหมดทุกอย่าง

จนกระทั่งในที่สุด ช้างทั้งสามตัว ก็ได้นำหล่อนลอดเข้าไปใต้น้ำตก ระดับล่างของหน้าผาใหญ่บริเวณที่มีกำแพงภูเขาสูงกั้นไว้รอบด้าน หล่อนได้เข้าไปพบกับดินแดนประหลาดเข้าแห่งหนึ่ง ภายหลังเมื่อช้างพาหนะที่มันตรัยใช้ให้มารับนั้น นำลอดช่องน้ำตกเข้าไป

"ต่อจากนั้น น้อยก็ลืมหมดทุกสิ่งทุกอย่าง จำเหตุการณ์

อะไรไม่ได้เลย เหมือนคนถูกวางยาสลบ จนกระทั่งมารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงระเบิดอยู่เหนือศีรษะ และได้ยินเสียงร้องตะโกนให้สติลงมาของ พี่ใหญ่ พี่กลาง และลุงอิน”

หล่อนสรุปข้อความในตอนท้ายเป็นการตัดปัญหาลงเพียงแค่นั้น

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์มองดูกันเองอีกครั้งเมื่อหล่อนกล่าวสิ้นกระแสความลงในตอนท้าย

"น้อย! เธอแน่ใจหรือว่า ที่เธอเล่ามาให้พี่ ๆ ฟังนี่นะหมดเพียงแค่นี้"

อนุชา หรืออดีตพรานชด เอ่ยขึ้นต่ำ ๆ เป็นประโยคแรกนับตั้งแต่ฟังน้องสาวเล่ามา

"ก็หมดแค่นี้แหละค่ะ ทำไมพี่กลางสงสัยอะไรอีกหรือ?"

หล่อนย้อนถาม วางหน้าเรียบสนิทที่สุด

"เธอหมดความรู้สึก จำอะไรไม่ได้อีกเลยในทันทีที่ไอ้ช้างผีลงนั่นนำเธอลอดผาน้ำตกเข้าไปพบแผ่นดินที่ซ่อนอยู่ใต้ภูเขา?"

"ค่ะ เหมือนคนนอนหลับสนิทไปงั้นแหละ ไม่ฝันไม่เห็นอะไรอีกทั้งสิ้น"

อนุชาเอามือขยี้จมูกพึมพำอะไรอยู่ในลำคอ มีอาการเหมือนจะคลางแคลงใจอยู่

เชษฐาถามมาต่างๆ ว่า

“เอาละ น้อยบอกว่ามารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงระเบิด และได้ยินเสียงพี่ตะโกนลงไปไหน? ลำดับความทรงจำซิ พี่ตะโกนลงไปว่ายังไง?”

ดารินหรี่ตาลง เม้มริมฝีปาก หล่อนชักจะเลือนลางอยู่เหมือนกัน ในเหตุการณ์ตอนนี้ เพราะขณะนั้นต้องมนต์สะกดเข้าอย่างจัง

“มีเสียงเปรี้ยงขึ้นก่อน เหมือน...เหมือนฟ้าผ่าลงมา แล้วเป็นเสียงจำได้ว่าเสียงของพี่ใหญ่ตะโกนลั่น ดังมากทีเดียว ตู เหมือนจะร้องว่า น้อย! อย่าถอดพระ...หรืออะไรทำนองนี้แหละค่ะ ตอนนั้นมันสับสนชุลมุนไปหมด...”

“คิดให้ดีซิ หลังจากนั้น น้อยได้ทำหรือปฏิบัติอย่างไรต่อไปมีอะไรเกิดขึ้นอีก”

พี่ชายใหญ่ซักมาช้าๆ เหมือนจะเป็นการทดสอบอะไรบางอย่าง

“พอได้ยินเสียงพี่ใหญ่ตะโกนลงมา...ก็มีอะไรอีกอย่างหนึ่งลักษณะเหมือนเส้นเชือกแข็งกระด้าง วงกลมๆ ตกลงมากระทบตัวน้อย หล่นอยู่ข้างหน้า ไม่ทันสังเกตชัดว่ามันเป็นอะไร แล้วก็มีเสียงของลุงอินกับพี่กลางร้องก้องลงมา ให้น้อยหยิบสิ่งนั้นเหวี่ยงเข้าใส่มันตรัย...ค่ะ ตอนนั้นทั้งมันและกลุ่มไอ้ผีดิบบริวารของมันกำลังยกโขยงตรงรี่เข้ามาที่น้อยเหมือนจะฉีกเนื้อเถือหนัง รู้สึกว่าจะได้ยินเสียงไรเฟิลแผดสนั่นลงมาด้วย คงมีใครสักคนยิง

ไปในลงมายังกลุ่มไอ้ผีดิบพวกนั้น แล้วน้อยก็เหวี่ยงสิ่งที่คว้าขึ้นมาได้ ตรงเข้าไปที่มัน..."

อาการของหล่อนเริ่มตื่นเต้น เหมือนหวนคิดไปถึงเหตุการณ์น่าอัศจรรย์ตอนนั้น

"...น้อยตาฝาดไปหรือเปล่าไม่ทราบได้ ทันทีที่เหวี่ยงลงกลมนั่นไปที่มัน ก็กลายเป็นบ่วงไฟเหมือนตะไลเพลิงหมุนควงเว้วจี้ไปรัดรอบตัวของมันได้ แล้วลุกไหม้โชติช่วงขึ้นทันที ไอ้พวกซากต่างๆที่เดินที่อตรงเข้ามาก็พลอยล้มลงหมดในเวลาเดียวกันนั้น แล้วพี่กลาง พี่ใหญ่ ลงอินและไชยยันต์ ก็โหนเชือกไต่ลงมาจากด้านบนที่เป็นช่องโหว่ ซึ่งนั่นแปลว่าเราทั้งสองฝ่ายได้พบกันแล้ว น้อยคงไม่ต้องเล่าอะไรอีกแล้วใช่ไหมคะ"

ความเงียบ ได้ปกคลุมไปชั่วขณะ

ดาริน วราฤทธิ์ มองหน้ากลุ่มพี่ๆ ไปทีละคนตามลำดับอีกครั้งกลับไปกลับมาอยู่เช่นนั้น เชษฐานั้นมองประสานตาหล่อนนิ่ง อนุชาเกาโหนกแก้มช้าๆ อย่างใช้ความคิดหนัก ส่วนไชยยันต์เอานิ้วเคาะกะโหลกตัวเองเบาๆ **หล่อนไม่สามารถจะทายความคิดอ่านของบุคคลทั้งสามได้ แต่รู้ว่า เต็มไปด้วยความพิศวงคลางแคลง และยังไม่สู้จะแน่ใจในบางสิ่งบางอย่าง ดูคล้ายๆ กับว่าคนเหล่านั้นกำลังอยู่ในภาวะสับสน**

"ทำไมทุกคนนิ่งกันไปหมด? ทำไมไม่มีใครเล่าให้น้อยฟังมั่งว่าไปยังไงมายังไงพวกพี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ และลุงอินจึงลงมาจากเพดานหินด้านบนได้ และรู้ได้ยังไงว่าน้อยอยู่ใต้เขาในบริเวณนั้น?"

หล่อนเอ่ยถามอย่างงงๆ และต้องการข้อเฉลยบ้าง

“พี่จะบอกถึงเหตุการณ์ ที่มันมาบรรจบกันพอดีก่อนนะ...”

เชษฐาเอ่ยขึ้นเนิบๆ

“...ตอนนั้น พวกพี่ ลุงอิน และลูกหาบบางส่วนกำลังไต่เพื่อหาช่องทางลง จากพื้นครอบเหมือนกระจกอันเป็นหินผลึกบางแห่งใส บางแห่งฝ้า พอจะมองลงไปเห็นคูหาหินข้างล่างได้บางส่วน ไม่สู้จะถนัดนัก พวกเรากำลังมองหาลู่ทางกันอยู่อย่างเต็มที่ เพราะได้ไต่ขึ้นไปยังเนินหลังเต่า ที่พื้นเป็นหินโปร่งตาจากภาพลับๆ ล่อๆ วับๆ แวมๆ ของแสงตะวันบ่ายที่สาดลงไป พวกเรามองเห็นน้อยยืนประจันหน้าอยู่กับไอ้ผีดิบมันตรัย ในลักษณะเลื่อนลอย ไร้สติ เรารู้ว่าขณะนั้น น้อยต้องมนต์สะกดแน่ ไชยยันต์กับกลาง ตัดสินใจวางระเบิดเพื่อเปิดทางเพราะเราต้องแข่งกับเวลาที่สุด เพราะฝ่ายเรามองเห็นน้อยแล้วจากด้านบน กำลังประจันหน้ากับไอ้มันตรัย เราไม่ได้ยินอะไรนอกจากภาพที่เห็นลงไป แต่รู้สึกว่า น้อยกำลังจะถอดสร้อยแขวนพระออกจากคอ ซึ่งถ้าถอดพ้นตัว หรือหลุดจากตัวเมื่อไหร่ น้อยก็เสร็จมันเมื่อนั้น โดยพวกเราจะไม่มีทางช่วยอะไรได้อีก กลางเป็นคนจุดชนวนระเบิดขึ้นทันที โดยเราก็ไม่แน่ใจว่า อำนาจระเบิดจะทำให้หินบางส่วนหล่นลงไปกลบทับเป็นอันตรายต่อน้อยหรือเปล่า แต่เราก็ต้องเสี่ยง เพราะรอช้าไม่ได้อีกแล้ว พอมันตูมขึ้น หินกลายเป็นรูโหว่ ได้ขนาดพอดีกับที่เราต้องการไม่ถึงกับถล่มลงไปมากนัก เราก็พรูกันมาโผล่ที่ช่องระเบิดนั้น แล้วพี่ก็โยนบ่วงอันนั้นลงไปให้ พร้อมกับร้องสั่งลงไปอย่างที่น้อยได้ยินนั่นแหละ”

“มันเป็นอะไรกันแน่คะ สิ่งที่มองเหมือนบ่วงวงกลมๆ นั่นน่ะ”

หล่อนถามโดยเร็ว ด้วยความสงสัยขีดสุด ภายหลังจากพยายามลำดับภาพเหตุการณ์ตอนนั้น

“ประเดี๋ยวพี่จะเล่าให้ฟังว่า สิ่งนั้นคืออะไร และพี่ได้มาอย่างไร แต่ที่น้อยสามารถหยุดมันตรัย และฤทธิ์เดชของมันทั้งปวงลงได้ ตลอดจนทำลายอาถรรพณ์ของนิทรานครลงได้หมดสิ้น ก็เพราะสิ่งที่มีอิทธิฤทธิ์เหนือฤทธิเดชของมันสิ่งนั้นแหละ ความจริงพี่ก็ไม่รู้ว่าสิ่งนั้นที่พี่ได้มา จะมีมหิทธานภาพอย่างไร แค่ไหน เป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์มีอำนาจเหนือโลกประทานให้พี่ ซึ่งลุงอินเข้าใจในอำนาจนั้นดี และเป็นผู้แนะนำให้พี่นำติดตัวมาด้วยในระหว่างติดตามน้อย คราวนี้ ลุงอินเพิ่งจะมาบอกพี่เอาวินาทีสุดท้าย ว่าให้พี่โยนลงไปให้น้อย และบอกให้น้อยเป็นผู้เหวี่ยงเข้าใส่มันตรัย พวกเราข้างบน มองไม่เห็นอะไรจากช่องที่ชะโงกดนั้น เห็นแต่มันตรัยและไอ้ผีดิบพวกมันทุกคนล้มลง และเมื่อเราไต่เชือกลงไปเพื่อเอาน้อยขึ้นมา เรารู้สึกว่าบรรยากาศภายในโพรงข้างล่างนั่นร้อนแรงมากเหลือเกิน มาได้รับฟังจากน้อยเดี๋ยวนี้เองว่า สิ่งนั้นได้กลายเป็นตะไลเพลิงหมุนไปล้อมร่างของมันตรัยไว้ พร้อมทั้งเผาผลาญจนเป็นเถ้า และพอน้อยกับพวกเราไต่ช่องทางขึ้นมาได้ ก็ปรากฏว่าพื้นที่ปกคลุมด้วยหินโปร่งตา อันเป็นบริเวณหนึ่งของภูเขา ตำแหน่งนั้นเริ่มปริและถล่มลง เนื่องมาจากอาการไหวเคลื่อนตัวของแผ่นดินข้างใต้ลงไป ซึ่งมันเป็นสิ่งแปลกประหลาดมาก เป็นอาถรรพณ์ที่ล้างอาถรรพณ์ เป็นสิ่งมีอิทธิฤทธิ์เหนือชั้นกว่า ที่

ทำลายล้างอิทธิฤทธิ์ชั่วร้ายที่ต่ำกว่า เปรียบเสมือนเทพเจ้าประทานมาให้ และรอเวลาจนกระทั่งน้อยนั่นแหละ จะต้องเป็นผู้ใช้สิ่งนั้นโดยเฉพาะทีเดียว เพราะเมื่อพี่โยนลงไป สิ่งนั้นก็ยังเป็นลักษณะเหมือนบ่วงธรรมดาอยู่ แต่พอน้อยเป็นคนโยนเข้าใส่มันตรัย ก็แปรสภาพเป็นบ่วงไฟไปทำลายมันทันที”

ดารินลืมตากว้าง บัดนี้หล่อนรู้แล้วว่า สิ่งนั้นคืออะไร เพราะหล่อนมองเห็นนาคเทวสาแดงกายขึ้น ขณะที่มันตรัยถูกบ่วงไฟเผาผลาญดิ้นรนร้องโหยหวนอยู่ แต่สภาพภายในคูหาหินด้านล่างขณะที่หล่อนเผชิญอยู่ กับด้านบนที่พวกพี่ชายชะโงกลงมา มันแบ่งขั้นตอนกันอยู่เหมือนมีอะไรมาบังตาไว้ให้หล่อนเห็นอย่างหนึ่ง ฝ่ายของเชษฐาเห็นอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่เหมือนกัน...

“พี่ใหญ่หรือพวกเราคนไหนไปได้สิ่งประหลาดมหัศจรรย์ที่สามารถเผาผลาญซากที่มันตรัยอาศัยสิงอยู่ และสามารถผูกมัดพันธนาการดวงวิญญาณร้ายของมันไว้ จนไม่อาจเร่ร่อนไปได้อย่างอิสระได้อีกแล้ว...ค่ะ มันไม่มีโอกาสที่จะมีอิสระอีกต่อไป เพราะสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีอำนาจอยู่เหนือกว่านั้น...ได้มายังไง จากไหนคะ?”

ราชสกุลสาว น้องคนเล็กถามขึ้นอย่างสุดพิศวง

เชษฐาแลสบตาไชยยันต์และอนุชา ตอนนี้ท่านหัวหน้า-คณะก็เริ่มอึดอัดใจ ที่จะบอกความจริงแก่น้องสาวขึ้นมาบ้างเหมือนกัน

“น้อย มันเป็นเรื่องที่พี่เล่าลำบากเหลือเกินนะ สำหรับ

สิ่งนั้น ความจริงพี่ก็ไม่เคยรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร แต่หนานอินเป็นคนบอกพี่เองว่าเป็น นาคบาศ ที่นาคเทวีประทานให้มา เพื่อสำหรับใช้กำจัดมันตรัยโดยตรง และก็มีเจตนาที่จะมอบส่งให้แก่พี่ หนานอินสั่งนักสั่งหนาให้พี่เก็บรักษาไว้ให้ดี และนำติดตัวมาตลอดระยะที่ออกติดตามน้อยมา ครั้นพอถึงเวลาเข้าด้ายเข้าเข็ม สำคัญที่สุด หนานอินก็เป็นคนเตือนพี่ให้โยนสิ่งนั้นลงไปให้น้อย พร้อมกันหนานอินก็สั่งให้น้อยเหวี่ยงสิ่งนั้นเข้าใส่ไอ้ผีดิบมีฤทธิ์ตนนั้น”

“นาคบาศ ของนาคเทวี...”

ดารินพึมพำ หรี่ดวงตาลง

“...พี่ใหญ่ยังไม่ได้บอกให้น้อยรู้เลยว่า ไปได้มาจากไหนอย่างไร?”

พี่ชายใหญ่ของคณะ อธิบายช้า ๆ ให้หล่อนได้ทราบถึงเหตุการณ์ตอนที่ได้มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์แปลกประหลาดนั้นให้น้องสาวฟังก่อนเหตุการณ์อื่น ๆ

เริ่มตั้งแต่ระหว่างอ่อนเพลียนอนหลับพักไป ในขณะติดตามน้องสาวในช่วงแรก นิมิตเห็นนางพญาแห่งบาดาล ผู้มีสิริโฉมมาปรากฏตัวทักทายด้วย แล้วโยนบ่วงไฟส่งมาให้ พอสิ่งนั้นตกลงตรงหน้า ก็แลเห็นเป็นงเห่าสองตัว ขยอกกลืนหางกินกันเองตายติดคาค้างอยู่...

เมื่อตื่นขึ้นเล่าความฝันให้ทุกคนฟัง หนานอินผู้รู้ทางไสยศาสตร์มนต์มืดดีอยู่แล้ว ก็ได้บอกว่าสิ่งอาถรรพณ์ที่จะปราบ

อาถรรพณ์ร้ายได้ทุกชนิด ซึ่งเรียกว่า ‘นาคบาศ’ เป็นการมาเข้าฝันเป็นปริศนาให้ทราบไว้ล่วงหน้าก่อน

ขณะที่ฟังหนานอินแปลรหัสแห่งความฝัน ก็ไม่ได้นึกเลื่อมใสอะไรทั้งสิ้น แล้วเมื่อเดินทางต่อมา ตัวเขาเองก็ได้มาพบกับของจริง คือแลเห็นงูเห่าสองตัว กำลังขยอกกินหางของแต่ละฝ่ายอยู่ ขมวดเข้ามาเป็นวงกลม และทุกคนก็เห็นพร้อมกันหมดเมื่อเรียกให้มาดู

ที่สุด งูทั้งสองก็ตายคาอยู่ในขณะนั้นกลายเป็นบ่วงงู อันตรงกับความฝัน และสิ่งที่หนานอินได้บอกให้ทราบไว้ล่วงหน้าทุกอย่าง

“เมื่อพี่และพวกเราทุกคน มาเห็นงูกินหางกันสองตัวเช่นนั้น เรามีแต่ความตื่นเต้นประหลาดใจในอาเพศ เพราะสภาพเช่นนั้นมันก็เป็นสิ่งผิดธรรมชาติวิกลวิการอยู่แล้ว ซึ่งมันก็ตรงกับความฝันทุกอย่าง ซ้ำยังมีพื้นฐานแห่งการบอกเล่าไว้ก่อนล่วงหน้าของลุงอินมารองรับ ขณะนั้น พี่ไม่เชื่อว่ามันจะเป็นนาคบาศ มีฤทธิ์เดชอย่างไรสำหรับจะปราบมันตรัยได้ แต่ลุงอินดีอกดีใจมาก ขอให้พี่เก็บรักษาไว้อย่างดีที่สุด แต่ลุงอินก็ไม่ยอมอธิบายให้รู้ว่าเราจะใช้สิ่งนั้นอย่างไร เมื่อใดจะเกิดผลได้ในทางไหน โดยบอกว่าเมื่อใดถึงเวลาจำเป็นจริงๆ แล้วก็จะรู้เอง พี่ก็เก็บรักษาเป็นอย่างดีมาตลอดเวลาติดตามน้อย และพี่ก็เพิ่งจะมารู้เอาในวินาทีสุดท้ายที่หนานอินสั่งให้พี่โยนสิ่งนั้นไปให้น้อย และสั่งน้อยให้เหวี่ยงเข้าใส่นั่นแหละ เพราะน้อยก็บอกว่ามันได้กลายเป็นบ่วงเพลิงร้อนแรง ไปตวัดรัดรอบร่างที่มีดวงวิญญาณเป็นอมตะของมันตรัยไว้ พร้อมทั้งเผาผลาญเป็นขี้เถ้าไปในที่สุด

ซึ่งมันก็แปลว่ามันตรัยจะต้องถึงคราวสิ้นสุดลงเสียที ด้วยน้ำมือน้อยเพียงคนเดียวเท่านั้น ฝ่ายพี่เป็นเพียงผู้เก็บเอาสิ่งนั้นมาให้น้อยใช้เป็นอาวุธ แก้อาถรรพณ์ทั้งมวลของเจ้าวิญญาณชั่วร้ายที่มีฤทธิ์เย้ยฟ้าท้าดินนั้นเท่านั้น”

ดารินขนลุกเกรียวขึ้นในทันที ดวงตาเป็นประกาย หล่อนยกมือขึ้นพนม และบัดนี้หล่อนเข้าใจดีที่สุดแล้ว สำหรับช่วงประหลาดที่พี่ชายโยนลงมาให้ และตนเองเป็นผู้เหวี่ยงเข้าใส่มันตรัย เพราะได้เห็นชัดกับตาหมดทุกอย่าง เห็นแม้กระทั่งการปรากฏองค์ขึ้นอีกครั้งของนาคเทวี และคำปราศรัยบอกเล่าของนางพญาแห่งบาดาล(ซึ่งฝ่ายของพี่ชายอันอยู่ด้านบนในขณะนั้นไม่มีโอกาสจะเห็นได้) แน่นอนที่สุดในข้อที่ว่าวิญญาณอันคอยพยาบาท จองล้างจองผลาญมาทุกชาติภพของมันตรัย ได้ถึงที่สิ้นสุดลงแล้ว ตามกฎวงล้อแห่งกรรมของมัน ที่เวียนมาถึงพอดี

“เอาละค่ะ น้อยเข้าใจแล้ว เข้าใจดีที่สุด ในเรื่องนาค-บาศที่พี่ใหญ่ได้มา...”

หล่อนเอ่ยแผ่วเบา นึกย้อนไปถึงภาพที่เห็นชัดกับตาขณะที่มันตรัยถูกบ่วงไฟรัดเอาไว้ ดิ้นทุรนทุรายอย่างเร่าร้อนเจ็บปวดยันผิดไปจากสภาพเดิมของมัน ซึ่งไม่มีสิ่งใดจะมาทำให้มันมีความรู้สึกเช่นนั้นได้

“...คราวนี้ก็ถึงเวลาที่ฝ่ายพี่ใหญ่ จะต้องเล่าให้น้อยฟังแล้วล่ะค่ะว่านับตั้งแต่น้อยถูกน้ำจากยอดเขาเทชัดจากหายไป พวก

พี่ใหญ่ออกติดตามน้อยมาอย่างไร และระยะนั้นไอ้เจ้าด้วนของน้อย มันหายไปอยู่ที่ไหน”

ฝ่ายของพี่ชาย เริ่มลำดับเหตุการณ์ให้หล่อนฟังบ้างตามที่เผชิญมา นับตั้งแต่เริ่มออกติดตาม เริ่มค้นพบร่องรอยในระยะแรก....การไปพบเจ้าด้วน ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าถูกโขลงช้างผีลงของมันตรัยไล่ต้อนรุมทำร้ายลงไปจมปลักโคลนจนไม่สามารถเขยื้อนได้ และได้ช่วยกันกู้ร่างของเจ้าด้วนขึ้นมาจากปลักโคลนได้สำเร็จ...เจ้าด้วนเป็นมัคคุเทศก์นำทางแกะรอยมาพบตำแหน่งที่ดารินยิงเสือไว้โคนไม้ใหญ่ ต่อมาค้นพบหลักจานหยดพักในดงกล้วยป่า...การมาพักแรมในป่าหินเหนือดงกล้วย หลักฐานของการน่าจะพิสูจน์ได้ว่าหล่อนได้ขึ้นหลังช้างไป และได้เห็นรอยฟันบากลิดกิ่งไม้เหมือนจะชี้ทางให้เป็นระยะ...การติดตามมาทุกระยะพบแม้กระทั่งตำแหน่งพักนอน ตำแหน่งหยุดพักกินอาหาร

“เรารู้ว่าเราจะไม่มีโอกาสตามน้อยได้ทันเลย แม้จะได้ร่องรอยแล้วก็ตาม เพราะได้ล่วงหน้าไปก่อนแล้วไม่ต่ำกว่า 12 ชั่วโมงนับเวลาที่เราค้นพบหลักฐานในป่าหิน”

ไชยยันต์เป็นคนบอก และได้เล่าถึงการตัดสินใจที่จะย่นระยะทาง หรือชิงเอาเปรียบในด้านเวลาโดยให้กระชั้นเข้า โดยการออกติดตามในเวลากลางคืน ด้วยวิธีหยุดพักเพียงเล็กน้อยพอหายเหนื่อย ทั้งหมดก็มุ่งหน้าออกติดตามต่อ โดยเจ้าด้วนเป็นมัคคุเทศก์นำทางได้อย่างดีที่สุด แม้มันจะไม่สามารถพูดหรือบอกเล่าใดๆ ได้ก็ตาม แต่ก็สามารถรู้กันได้ด้วยอากาศและสัญชาตญาณอันชาญฉลาดของมัน ระหว่างที่ทางด้านดารินยังนอนพักรอเดินทางต่อในเวลารุ่งเช้า เป็นระยะเวลาของฝ่าย

พี่ชาย ที่ติดตามมาโดยไม่ยอมเสียเวลาหยุดพักในเวลากลางคืน

และนั่นคือการสาวรอยให้ใกล้กันเข้ามาทุกที

"ถ้าตกค่ำ น้อยนอนพัก พวกเราก็นอนพัก พอเช้าช้างมันก็พาน้อยเดิน เราก็ออกเดินแบบนี้ตามกันทั้งชาติก็คงไม่ทัน หรือทัน ก็คงช้าไปกว่าเหตุการณ์ที่จะช่วยเหลือได้เสียแล้ว เราจึงใช้เวลาฉวยโอกาสตอนน้อยหยุดพักนั้นแหละ สาวระยะทางเข้ามา..."

อนชาผ้พดน้อยที่สด บอกความจริงให้ทราบ

"...และมันก็ได้ผลจริง ๆ ตกบ่ายของวันนี้ พวกพี่ตามน้อยมาทันจุดหมายปลายทางที่มันตรัยให้ช้างของมันนำน้อยมา แต่ความฉลาดและรู้อะไรดีอยู่ก่อนแล้วของเจ้าด้วนแท้ ๆ แทนที่มันจะนำพวกเราตามหลังน้อยไปทุกก้าว พอเข้าระยะจำเป็น มันก็แยกนำพวกเราอ้อมสกัดขึ้นมาบนเนินเขาอันเป็นหินผลึกด้านนี้หมายถึงว่า น้อยมดใต้น้ำตกเข้าไป พวกของพี่ก็ขึ้นไปสำรวจดักอยู่ทางด้านบนอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งเป็นเวลาที่สอดคล้อง ประจวบเหมาะกันอย่างทันท่วงที เหมือนเทพเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะทรงกำหนดเอาไว้ให้ เจ้าด้วนพยายามใช้งวงผลักไสพวกเราให้ขึ้นมาบนเนินนี้ พร้อมทั้งส่งเสียงร้อง ทำอากัปกิริยาชี้แนะต่าง ๆ เราจึงแบ่งกันออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคุมข้าวของสัมภาระวอคอยอยู่ตรงร่องเนินข้างล่างพร้อมเจ้าด้วน พวกพี่ 3 คน ลุงอนคะหยิ่น และพวกลูกหาบอีกจำนวนหนึ่ง ไต่ขึ้นไปบนหลังคาคลุมด้วยหินอันใสเหมือนแก้วผลึกนั้น แล้วเราก็มองเห็นน้อยในสภาพที่บอกแล้ว จนถึงกับต้องตัดสินใจระเบิดช่องทางลงไป

เพราะขณะนั้น ถึงแม้จะมองเห็นได้เพียงลับ ๆ ล่อ ๆ ก็ไม่สามารถจะส่งสัญญาณลงไปถึงน้อยให้รู้ตัวได้เพราะหินผลึกมันบังไว้"

เรื่องราวระหว่างฝ่ายติดตาม กับฝ่ายถูกติดตาม ก็มาบรรจบกันได้พอดี เมื่อทั้งสองฝ่ายต่างนำมาลำดับตอนเป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องประสานกันพอดีโดยไม่ขัดแย้ง

ดารินสดับฟังอย่างไตร่ตรอง และใคร่ครวญไปทุกระยะ ถ้าจะสอบเวลา ก็จะตรงกันได้หมด หล่อนตระหนักได้ในบัดนี้ว่า นอกจากจะขอบคุณคณะของพี่ชาย ที่ติดตามมาอย่างเพียบพร้อมไปด้วยความฉลาด ไหวพริบดีและเต็มไปด้วยสมรรถนะสูงสุดแล้ว

ที่หล่อนตกเป็นหนี้บุญคุณอย่างสูงก็คือ เจ้าด้วน ผู้แสนจะภักดี และแสนรู้ สำหรับนาคเทวีไม่จำเป็นที่หล่อนจะต้องเอ่ยถึง เพราะนั่นเป็นหนึ่งในจำนวนสิ่งเหนือโลกมหัศจรรย์ ซึ่งยื่นหัตถ์เข้ามาประทานความช่วยเหลือหล่อน เมื่อถึงวาระที่เวรกรรมยิ่งใหญ่ของหล่อนจะหมดสิ้นลง

มีข้อสงสัยอะไร หรือยังไม่เข้าใจอะไรอีก หล่อนก็สอบถามจนหมดสิ้น

ต่อคำถามของหล่อนที่ว่า บรรดาพวกพี่ ๆ ที่ขึ้นไปอยู่ยังด้านบนและมองลงมาเห็นหล่อนรำไรนั้นมองเห็นพื้นสภาพของภูมิประเทศเบื้องล่างอย่างไร?

คำตอบของพี่ชายทั้งสองและเพื่อนตรงกันหมด คือ เห็น

ว่าหล่อนติดอยู่ใต้ช่องภูเขาต่ำลงไป อันเป็นคูหาหินเก่าแก่ปรักหักพัง เป็นช่องทางเหมือนรังปลวก ซึ่งข้อนี้เป็นตรงข้ามกับที่หล่อนมองเห็นเป็นห้องบรรทมอันวิจิตรบรรจงสวยงามจนสุดที่จะพรรณนาได้ นั่นแปลว่าตาหล่อนเห็นไปอย่างหนึ่ง และฝ่ายข้างบนเห็นไปอีกอย่างหนึ่ง แสดงว่าสายตาของหล่อนที่เห็นไปเช่นนั้น เป็นการเห็นย้อนหลังไปสู่อดีต แต่สายตาของพวกที่อยู่ข้างบน มองเห็นในภาพความเป็นจริงของภูมิประเทศในปัจจุบัน

จึงเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า ไม่สมควรอย่างเด็ดขาดที่หล่อนจะต้องเล่าความจริงให้ฟังว่า หล่อนได้ไปพบเห็นปรางค์ปรามหาปราสาทอันโอฬารของจิตรางคนางค์ให้คนเหล่านี้ฟัง ตามที่แงซาย (ในฝัน) ได้กล่าวเตือนไว้ โดยตัดตอนเสียด้วยคำบอกเล่าว่าหล่อนไม่รู้สึกตัวอะไรอีกเลย นับตั้งแต่ช้างของมันตรัยได้นำหล่อนลอดใต้ผาน้ำตกเข้าไปแล้ว

สิ่งที่หล่อนกำหนดระยะเวลาไม่ถูก ว่าเป็นเวลานานสักเท่าใด ตั้งแต่ช้างนำหล่อนลอดใต้ถ้ำน้ำตก เข้าไปสู่แผ่นดินเดิมของตนเองในอดีตกาล กับขณะที่ได้ขึ้นไปสู่ตำแหน่งที่ถูกมันตรัยสะกดให้ถอดพระเครื่องรางออก และพวกข้างบนก็ระเบิดเพดานหินลงมาอย่างทันการนั้น หล่อนใช้เวลาอยู่ในนั้นนานสักแค่ไหน

ที่ได้ถูกเปิดเผยให้หล่อนทราบอีกอย่างหนึ่งก็คือ เหตุใดระหว่างที่หล่อนหลงทางอยู่คนเดียว เจ้าด้วนช้างคู่บารมีได้สูญหายไปไหนเพราะอะไร บัดนี้หล่อนประจักษ์ชัดเข้าใจถ่องแท้ เจ้าด้วนได้ถูกแยกตัวออกไปก่อน ฝ่ายพี่ชายไปค้นพบช่วยเหลือทัน ต่อมามันจึงเป็นผู้นำติดตามหล่อนมาอย่างถูกทางที่สุด ซ้ำ

ยังสามารถชี้แนะโดยอาการให้ฝ่ายติดตามหล่อนมาเหล่านี้ เข้าถูกทาง ทันเวลาวิกฤตสุดยอดอย่างพอดี

“คิวอีดี. ทุกอย่างเคลียร์แล้วค่ะ ทางด้านน้อย”

หล่อนกล่าวขึ้นช้าๆ ชัดเจน ลุกขึ้นเดิน ไปกราบลงที่ตักของพี่ชายทั้งสอง ส่วนไชยยันต์นั้น หล่อนเข้าไปกอดคอแน่น และจูบหนักหน่วงที่แก้มของเพื่อนชาย ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่น้ำตาคลอด้วยความตื้นตันใจ

“ในป่าอาถรรพณ์ แต่ก่อนนี้ น้อยมั่นใจอยู่เพียงสองคนเท่านั้นคือ รพินทร์ ไพรวัลย์ กับแงซาย แต่เดี๋ยวนี้ต่อให้ไม่มีสองคนนั่นอยู่ด้วย น้อยก็อบอุ่นและมั่นใจที่สุด ในพี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ หนานอิน คะหยิ่น และพวกเราทุกคน”

“พี่กับไชยยันต์ เป็นแต่เพียงผู้คล้อยตามเท่านั้น อดีตพรานชดกับหนานอินโน่น คือผู้ที่น้อยจะต้องขอบคุณเขาให้มากที่สุด รวมทั้งเจ้าด้วนด้วย ถ้าเราไม่พูดถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์เข้ามาให้ความร่วมมืออยู่ด้วย”

ดารินมองไปยังพี่ชายกลางตาใส

“น้อยรู้มาตั้งนานแล้วล่ะค่ะ ว่าพี่กลางกับลุงอิน ยิ่งใหญ่ขนาดไหน”

“เราทุกคน ต้องใช้ทั้งฝีมือ ไหวพริบปฏิภาณเข้าร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นใครในหมู่ของพวกเราทั้งหมดนี่ ศึกใหญ่ในการติดตามรพินทร์ในครั้งนี้ ก็คือไอ้มันตรีอุบาทว์ และในที่สุดมันก็พินาศลงไปได้แล้ว ด้วยน้ำมือน้อยเอง

สุดสิ้นมันตรัย อุปสรรคสำคัญที่เราจะติดตามรพินทร์อันยิ่งใหญ่ที่สุด ก็หมดสิ้นไปแล้ว ต่อไปนี้คงจะสะดวกขึ้นพอสมควรแล้ว”

พรานชด กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงสงบค่อนข้างเคร่งขรึมของเขา

“พี่กลางไม่มีอะไรจะตำหนิน้อยนะคะ”

อนุชา วราฤทธิ์ ยิ้มนิดหนึ่ง จับข้อมือน้องสาวที่มายืนอยู่ข้างๆ ไว้

“ไม่มีอะไรที่จะต้องตำหนิ เพราะการที่เราต้องพลัดพรากกันชั่วคราว จนพวกพี่ต้องออกติดตามในครั้งนี้ มันไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวน้อยที่ขัดคำสั่งของพี่เลย มันเป็นเล่ห์กลของไอ้ปิศาจเฤทธิ์มากตนนั้นอย่างแท้จริง น้ำที่ถล่มลงมาจากด้านบน ถูกช้างของมันทลายหินอันเป็นเขื่อนส่วนหนึ่งให้พังลงมา เป็นเพราะคราวของเคราะห์กรรมซึ่งมันผ่านไปแล้ว พวกพี่ทุกคนขนบานศาลกล่าวหมดในทุกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอเพียงให้ตามตัวน้อยพบในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ถ้ากลับไปถึงบ้านเมืองเมื่อไหร่ ก็คงจะต้องแก้บนกันเป็นการใหญ่ พวกเราเครียดหนักเหลือเกินระหว่างติดตามน้อย เพิ่งจะได้มาหายใจกันสะดวกเอาในคืนนี้เอง”

ดารินหัวเราะเสียงใส รู้สึกปลอดโปร่งขึ้นอย่างมากไปกว่าทุกครั้ง หล่อนกล่าวขอตัวจากพี่ๆ ซึ่งยังนั่งประชุมกันอยู่ที่กองไฟ เดินกลับไปยังที่นอนตรงกองสัมภาระ ค้นหาธูปขึ้นมาได้จำนวนหนึ่งจุดขึ้น แล้วแยกตัวไปนั่งคุกเข่า หันหน้าไปทางภูเขาถล่มที่หล่อนหลุดรอดขึ้นมาได้ พนมมือสักการะอะไรอยู่อึดใจใหญ่ แล้วปักธูปลงกับแผ่นดินบูชาต่อนาคเทวี เทพยดา

ฟ้าดิน และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย รวมทั้งแผ่เมตตาอโหสิให้แก่ดวงวิญญาณของราชปุโรหิตมันตรัย

ตลอดเวลาพวกพี่ๆเฝ้าจับตามองและซุบซิบคุยกันเบาๆ ต่อมาหล่อนก็เดินเอาไฟฉายส่องดูไปตามพวกลูกหาบที่นอนเรียงรายอยู่ทั้งหลาย นับจำนวนไปทีละคน

พอเห็นหนานอิน ซึ่งหลบนอนห่างกลุ่มอยู่คนเดียวก็ทรุดตัวลงไปลูบหน้าอกแกเบาๆ อย่างสนิทใจ เคารพรักใคร่ ครูพรานผู้เฒ่ากล่าวลอดริมฝีปากออกมาแผ่วเบา ทั้งๆที่ยังหลับตานิ่งเหมือนจงใจหลับสนิทว่า

“หนานอินมองเห็นนา ตอนที่เจ้าแงซายมันเข้ามาหานายหญิง ก่อนที่นายหญิงจะลุกขึ้นมา”

หล่อนตะลึง แล้วกระซิบ

“อ้าว! ลุงไม่ได้หลับหรอกรึ?”

“ก็เพราะหลับนะซิ ถึงได้เห็น ถ้าตื่นก็ไม่เห็นหรอก”

“ลุงเห็นยังไง”

“นายหญิงเห็นยังไง หนานอินก็เห็นยังงั้นแหละ เรารู้กันเอง ไม่ต้องพูดให้คนอื่นฟังร้อก”

“ลุงนี่ลึกลับมากเหมือนกันนะ”

“หนานอินก็ศิษย์มีครู แล้วหนานอินก็เลี้ยงเจ้าแงซายมาแต่เล็กแต่น้อย มันมาให้นายหญิงเห็นในฝันได้ ทำไมหนานอินถึงจะไม่เห็นมันในฝันด้วย ไม่ต้องมาขอบใจอะไรหนานอินหรอก นายหญิง ที่ไปจุดธูปบูชานาคเทวีเมื่อกี้นี้น่ะถูกต้องแล้ว ทั้งเทพ

ทั้งอรหันต์หลายองค์เหลือเกิน ที่ช่วยนายหญิงไว้...กลับไปคุยกับกลุ่มเจ้านายเถอะ หนานอินจะขอหลับต่อ”

หญิงสาวอดหัวเราะออกมาเบา ๆ ไม่ได้ เอื้อมมือไปหยิกแก้มเหี่ยว ๆ ของครูพรานผู้เฒ่า เป็นการเย้านิดหนึ่งแล้วลุกขึ้นหล่อนยังไม่ได้เดินไปรวมกลุ่มกับพี่ชาย แต่ลุกขึ้นมองเหลียวหาเจ้าด้วน เห็นมันยืนเป็นเงาตะคุ่มพิงโขดหินใหญ่อยู่ไม่ห่างออกไปนัก จึงเดินตรงเข้าไปหาทันที...

มันเป็นอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งดารินมีโอกาสได้เข้าไปใกล้ชิดเจ้าด้วน ภายหลังจากที่หล่อนได้ถูกช่วยให้หลุดรอดพ้นขึ้นมาจากใต้ภูเขาอย่างฉุกละหุกเมื่อตอนบ่ายวันนี้ แล้วก็พักเหมือนจะสลบไปตลอดค่อนคืน เพิ่งจะมาตื่นเอาในตอนนี้

หล่อนมีความรู้สึกเหมือนกับว่า ยังไม่ได้ทักทายขอบคุณมันอย่างแท้จริง

ช้างป่าแสนรู้ เหมือนจะเป็นสิ่งคู่บารมี ทำบุญร่วมกันมาแต่ชาติก่อน ส่งเสียงครางยาวในลำคอเบา ๆ อาการของมันแสดงความดีใจเห็นชัด เมื่อหล่อนเข้ามา ยื่นปลายงวงออกมาโอบรัดกายหล่อนไว้แผ่วเบา และดารินก็กอดเอาหน้าแนบกับงวงใหญ่นั้นน้ำตาซึม

“ด้วน ถ้าไม่มีเธอเป็นกำลังสำคัญช่วยนำพวกพี่ ๆ ฉันติดตามมาถูกทิศทางในคราวนี้ เราคงไม่ได้พบเห็นหน้ากันอีกแล้ว เธอมีบุญคุณต่อชีวิตฉันอย่างเหลือล้น แม้ว่าเธอจะเป็นเพียงแค่ช้างตัวหนึ่ง ก็จงรักภักดีและแสนที่จะหยั่งรู้ไปทุกสิ่งทุกอย่าง”

เจ้าด้วนไม่ตอบ เพราะมันตอบไม่ได้ คงมีแต่อาการที่สำแดงออกเท่านั้น ค่อย ๆ คู้เข่าลงหมอบ ดารินเดินเข้าไปในซอกขาหน้าของมัน เหยียบขึ้นไปยืนที่โคนขา ลบคลำศีรษะ และมองดวงตาเล็กตี่ แต่มีแววฉลาดและแสนรู้ของมัน แล้วจับสำรวจไปที่ห่อผ้าอันพันไว้อย่างแน่นหนา ซึ่งหล่อนเองเป็นคนคล้องไว้ให้ที่คอของมัน พร้อมกับกระดึง ปากคงกล่าวแผ่วเบาต่อไปว่า

“บารมีของหลวงพ่อทวดแท้ ๆ ที่ช่วยคุ้มครองเธอไว้ ให้รอดพ้นจากภัยพิบัติทั้งปวง ทำให้เจ้าช้างร้ายปิศาจสิงสั่งเหล่านั้นทำอันตรายต่อเธอไม่ได้ถนัดนัก เธอคงจะเหนื่อยยากเพราะฉันไม่น้อยไปกว่าคนอื่น ๆ เหมือนกันนะ”

“ใช่ เจ้าด้วนมันเหนื่อยหนัก และเสี่ยงภัยไม่น้อยไปกว่าเราทุกคนเหมือนกัน ในการติดตามหาตัวน้อยครั้งนี้...”

เสียงตอบเรียบเบา ดังมาจากเบื้องหลัง เมื่อหันไปก็พบอดีตพรานชดยืนอยู่ใกล้ ๆ พี่ชายกลางเดินตามหล่อนมาเมื่อไหร่ไม่ทราบได้

“...ก่อนนี้พี่ก็ไม่เคยเชื่อว่า มันจะซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อน้อยถึงขนาดนี้ ตอนที่เราไปพบมันตกปลักอยู่ในหล่มโคลน และกว่าจะช่วยมันขึ้นมาได้ ทุลักทุเลไม่ใช่น้อยเลยทีเดียว ดีที่ไม่พิการขาแข้งหักไป ระหว่างที่ระเบิดต้นไม้ใหญ่ล้ม เพื่อให้เกิดแรงฉุดตัวมันมาจากปลักโคลน”

“น้อยภูมิใจมันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอย้ำว่ามันเป็นช้างของรพินทร์ค่ะ...ถึงเขาจะไม่ได้เลี้ยงมันไว้ก็ตาม แต่การที่เขา

ผงวนมันไว้ สั่งห้ามไม่ให้ใครไปทำอันตรายมันมาโดยตลอด มันก็แปรียบเหมือนช้างมีเจ้าของนั่นแหละ และพอน้อยตามรพินทร์มาในครั้งนี้มันก็จะต้องหยั่งรู้ว่าน้อยมาตามนายของมัน พยายามหาทางช่วยทุกอย่างเท่าที่มันจะทำได้ พี่กลางคะ สมมุติว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันสำเร็จสุดสิ้นลงด้วยดี มันจะเป็นไปได้ไหมคะ ในการที่น้อยจะเอามันไปไว้ที่หนองน้ำแห้ง ให้มันเป็นช้างบ้านเสียที"

หล่อนปรึกษากับพี่ชายกลาง ซึ่งตามปกติแล้ว มักจะมีเรื่องปีนเกลียวต่อปากต่อคำกันเป็นนิจศีล แต่สำหรับค่ำคืนนี้คนุชากลับเป็นฝ่ายเอาใจน้องสาว คล้อยตามหมดทุกอย่าง

"ถ้ามันตามน้อยกลับไปด้วย น้อยก็ดูแลเลี้ยงมันได้ แต่ด้วนเป็นช้างป่ามาแต่กำเนิด มันมีอิสระเสรีเต็มที่ อาจไม่อยากอยู่ใกล้ชิดคนในถิ่นที่มีมนุษย์อยู่มากๆ ก็ได้ และเราไม่ควรจะไปกักขังมัน ควรจะปล่อยมันไปตามต้องการของมันเองจะเหมาะกว่า"

"แต่น้อยเชื่อแน่ค่ะ..."

ดารินย้ำคำหนักแน่นอย่างมั่นใจ ขณะที่ลูบลงไปบนผิวงันสากกระด้างอย่างแสนรัก

"...แน่ใจว่า น้อยอยู่ที่ไหน เจ้าด้วนจะต้องอยู่ที่นั่นด้วย มันจะไม่เตลิดเปิดเปิงไปไหนอีกแล้ว ถ้าเราให้ความเมตตาปรานีมันอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ให้ความรักกับมันอย่างจริงใจ"

"ฮือม์ ก็สุดแล้วแต่ใจน้อยเถอะ สำคัญที่สุดก็คือขอให้งานของเราสำเร็จลุล่วงไปเสียก่อนเท่านั้น ตอนนี้ยังตั้งความหวังหรืออนาคตใดๆ ไม่ได้ทั้งสิ้น..."

แล้วอดีตพรานชดก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดี กล่าวต่อมาอย่างเย้า ๆ ว่า

“...เคยจำคำโบราณเขาพดไว้ได้ไหม ที่ว่า‘เลี้ยงช้าง ก็ต้องกินขี้ช้าง’”

“หมายความว่ายังไงคะ?”

“ก็หมายความว่า มันเป็นสัตว์ใหญ่มาก บางเวลาอาจก่อเรื่องอะไรขึ้นมาก็ได้ และหยุดมันยากเสียด้วย เจ้าของจะต้องพลอยลำบากยุ่งยากใจโดยเฉพาะเวลาเกิดเกเรตกมันขึ้นมา มันไปทำอะไร เจ้าของจะต้องพลอยเดือดร้อนรับผิดชอบเสมอไป”

“เชื่อว่าคงไม่เป็นปัญหาอะไรหรอกค่ะในเรื่องนั้น เราจะให้ด้วนอยู่อย่างอิสระ ไม่ได้เอามาใช้งานอะไรให้เขาต้องลำบาก และจะไม่ขัดใจเขา หากเขาอยากจะท่องเที่ยวไปไหนบ้าง ในป่าดงพงไพร เพราะหนองน้ำแห้งก็ติดกับป่าใหญ่อยู่แล้ว ช้างที่ชอบก่อเรื่องร้าย ๆ นั้น ถูกเจ้าของใช้งานหนักเหมือนทาส เอาตะขอเกี่ยวสับบังคับอยู่ตลอดเวลา พอได้โอกาสก็มักจะแผลงฤทธิ์เอาบ้างเป็นธรรมดา แต่ด้วนจะอยู่อย่างมีศักดิ์ศรี อยู่อย่างเพื่อนผู้มีบุญคุณกับเรา...ระหว่างที่เขานำทางติดตามน้อยมาด้วนทำอะไรไม่สมควรบ้างไหมคะ?”

อนุชายิ้ม สั่นศีรษะ

“ประพฤติตัวเรียบร้อย และรู้ภาษาได้ดีมาก โดยเฉพาะเมื่อมีลุงอินเป็นผู้สั่ง เราหยุด มันก็หยุดรอ พอเราสั่งให้ออกนำทาง ก็ออกนำทาง ไม่ไถลเถลือกไปที่ไหน หรือขัดคำสั่งเลย นอกจากเวลาจำเป็นจริง ๆ ที่มันรู้ว่าเราไม่เข้าใจต่อสถานการณ์

จะแสดงอาการบอกเป็นเครื่องชี้นำว่า ทางฝ่ายเราควรจะปฏิบัติอย่างไร อย่างเช่นตอนที่มันนำพวกเราอ้อมสกัดมาดักน้อยบนยอดเนินนั้น แทนที่จะนำพาสะกดรอยตามหลังเข้าไปยังช่องใต้น้ำตกที่น้อยถูกนำเข้าไป ทำให้การช่วยเหลือสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และทันต่อเหตุการณ์ พี่ยอมรับว่ามันรู้ทุกอย่างเพียงแต่พูดภาษาคนไม่ได้เท่านั้น”

“ไม่ผิดหวังหรอกค่ะ สำหรับเจ้าด้วนตัวนี้...”

หล่อนเต็มไปด้วยความชื่นชม

“...และต่อไปนี้ เมื่อสิ้นมันตรัยไปแล้ว น้อยเชื่อว่าช้างป่าทุกตัวจะไม่มาเป็นพิษเป็นภัยใดๆ กับเราอีกเลย เห็นด้วนแล้วน้อยยังนึกเสียใจว่าสมัยก่อนนี้ เคยยิงช้างเป็นว่าเล่น ล้มเสียหลายเชือก แทบนับไม่ถ้วน ต่อไปนี้น้อยปฏิญาณว่าจะไม่ฆ่าช้างอีกแล้ว ยกเว้นแต่จำเป็นจะต้องป้องกันตัวจริงๆ เท่านั้น น้อยเป็นคนยิงไอ้แหว่งตาย แต่ถึงจะตายมันก็ยังไม่ยอมล้ม ไปยืนแอบตายในซอกภูเขาอันลึกลำที่สุด และขนาดตายแล้ว ยังยืนตายอย่างเต็มไปด้วยสง่าสมศักดิ์ศรีพญาคชสารอย่างแท้จริง น้อยทำบาปมามากนะคะ สำหรับชาตินี้ เดี๋ยวนี้ไม่มีความคิดที่จะฆ่าสัตว์ชนิดใดอีกแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะป้องกันชีวิตตัวเองหรือพรรคพวก และอยากจะขอร้องพวกเราทุกคน ให้ปฏิบัติตามที่น้อยตั้งปณิธานเอาไว้ด้วย ชีวิตของใคร ใครก็รัก เขาอยู่ถึงกลางป่าดงพงลึก พวกเราก็ยังอุตส่าห์บากบั่นมาเบียดเบียนรังแกเขา”

“ความคิดของเธอ ดูจะเปลี่ยนแปลงไปมากนะ”

“น้อยมองเห็นแล้วค่ะ สำหรับบาปบุญคุณโทษ และเชื่อในกฎแห่งกรรมร้อยเปอร์เซ็นต์”

“ก็ดี เป็นกุศลบารมีสำหรับตัวเอง หนทางข้างหน้า เรา ยังต้องผจญอีกมากนัก ถึงอย่างไรก็อย่าเพิ่งถือศีลเคร่งเสียก่อนเวลาอันควรเลย ตอนนี้เรายังมีชีวิตผจญกรรมอยู่ในป่า เราก็ต้องใช้ชีวิตอย่างลูกป่า ถ้าจำเป็นจะต้องฆ่าอะไร ก็คิดเสียว่าชาติก่อนมันเคยฆ่าเรามาก่อน และมาใช้กรรมเก่าเราในชาตินี้ก็แล้วกัน...ไป! ไปนั่งคุยกับพี่ใหญ่และไชยยันต์เขาต่อเถอะ จะได้หารือกันด้วยว่าจะเอายังไงกันต่อไป อีกหลายชั่วโมงกว่าจะสว่าง เราอาจพักกันอีกสักระยะให้สมกับที่กรากกรำหนักมา 3-4 วัน และออกเดินทางสายๆ ของวันพรุ่งนี้ก็ได้”

กล่าวจบ อนุชาส่งมือไปให้น้องสาวจับ แล้วฉุดลุกขึ้นยืน ทั้งคู่พากันเดินกลับมายังกองไฟที่เชษฐาและไชยยันต์นั่งรออยู่อีกครั้ง

“ดูเธอแจ่มใสปราดเปรียวเหมือนเดิมแล้ว น้อย ว่า แต่พรุ่งนี้เราจะเริ่มต้นกันยังไงดี เพราะตั้งแต่พวกเรามัวหลงพลัดกันเอง และติดตามหากันอยู่ 2-3 วันนี่ เราทิ้งทางด้านรพินทร์เด็ดขาดเลย”

ไชยยันต์เปรยขึ้น พูดกับหล่อนก็จริง แต่ความหมายของประโยคดูจะฟังความเห็นหารือไปยังทุกคนเสียมากกว่า

ดารินอึ้งไป หล่อนกำลังจนต่อปัญหานี้เช่นกัน

“เรื่องนี้คงไม่ยาก มันเป็นหน้าที่ของอนุชา ลุงอิน และคิดว่าที่สำคัญที่สุดก็คือเจ้าด้วน...”

เชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างไม่ต้องคิดอะไรมาก

"...ขนาดน้อยตกอยู่ในกำมือของมันตรัยแท้ๆ เจ้าด้วนยังนำทางเราให้ตามมาพบจนได้ ทำไมมันถึงจะนำทางเราตามรพินทร์ให้พบไม่ได้ หรือยังไง กลาง?"

ประโยคหลัง อดีตพรานทูตทหารรบถามไปทางน้องชาย

"ช้า หรือเร็วแค่ไหน จะตามพบกันจุดใด เป็นอีกเรื่อง หนึ่งแต่เรื่องจะตามจนพบนั้นผมแน่ใจครับพี่ใหญ่และผมก็มั่นใจเช่นเดียวกับพี่ใหญ่นั่นแหละ คือถ้ายังมีเจ้าด้วนอยู่กับเราด้วยเช่นนี้ มันจะเป็นมัคคุเทศก์นำทางติดตามรพินทร์ได้ดีกว่าผมหรือลงอินเสียอีก"

"น้อย เธอแน่ใจไหมว่า เสร็จสิ้นจากการติดตามตัวเธอจนพบแล้ว เจ้าด้วนสามารถจะหยั่งรู้ในความต้องการของเราโดยเฉพาะของเธอ ว่าจะต้องตามรพินทร์ต่อไป"

"มีอะไรที่พี่ใหญ่สงสัย ในเรื่องนี้หรือคะ?"

"ก็ยังไม่สู้จะแน่ใจนัก พี่สังเกตเห็นมันแสดงตัวอย่างมีขมันเอาจริงเอาจังเฉพาะตอนที่เธอพลัดหายแยกออกไปจากคณะเท่านั้น แต่เท่าที่แล้วๆ มานั้น จริงอยู่ แม้มันจะดูคล้ายๆ ร่วมทางมากับเราด้วย แต่มันก็อยู่ลักษณะป้วนเปี้ยนใกล้ชิดกับคณะของเราในบางขณะเท่านั้น บางทีก็แยกหายไปทั้งวัน แล้วไปดักรอคอยอยู่ข้างหน้า คือมันก็อิสระเสรีไปตามประสาของมัน ส่วนเราก็เดินรุดหน้าของเราไป เพียงแต่มันคอยตามมาให้เห็นเป็นระยะๆ เท่านั้น สรุปก็คือ เราไปไหน มันจะคอยตามไปด้วย แต่ไม่ได้อยู่ในลักษณะนำทางโดยตรง เราเป็นฝ่ายตัดสินใจเองโดยตลอด ต่อไปมันอาจเข้ารูปแบบเดิมก็ได้ คือมันท่องเที่ยวของมันไปตามเรื่อง ไม่ได้อยู่ใกล้ชิดเราตลอด-

เวลา แค่นึกจะโผล่มาให้เห็นเมื่อไหร่ก็โผล่ ซึ่งถ้าเป็นอย่างที่ว่านี้เราก็จะหวังอะไรไม่ได้”

น้องสาวลบมือทั้งสองเข้าหากัน แล้วยื่นไปอังไฟไว้ ริมฝีปากมีรอยยิ้มอย่างแน่ใจ และเกิดความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม

“ถ้าเฉพาะในปัญหาข้อที่พี่ใหญ่ว่านี้ ก็ขอให้ทุกคนสบายใจได้ค่ะ แม้เราจะส่งภาษาพูดกันไม่ได้ ระหว่างน้อยกับเจ้าด้วน แค่มองตากันก็รู้ความหมายแล้ว เราสามารถเข้าใจกันได้ด้วยกระแสจิตและสัญชาตญาณ น้อยจะสั่งมันในเรื่องให้นำทาง นับตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป แต่ทุกสิ่งทุกอย่าง มันก็ต้องขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์ตัดสินใจของพี่กลางและลุงอินด้วย ว่าจะยอมตามมันไปทุกฝีก้าวหรือเปล่า เพราะถึงอย่างไรมันก็คงไม่ฉลาดไปกว่าพี่กลางหรือลุงอินไปได้หรอก”

อนุชา พยักหน้าลงนิดหนึ่ง

“ถ้าเธอเข้าใจ และรับรู้ไว้ล่วงหน้าได้เช่นนี้ก็เป็นการดีแล้ว เจ้าด้วนแสดงความสามารถนำพวกเรามาเอาตัวน้อยกลับคืนจากเงื้อมมือของมันตรัยได้ก็จริงแต่ในการจะใช้ให้มันนำทางออกติดตามรพินทร์ต่อไปนั้น มันก็ต้องขึ้นอยู่กับวินิจฉัยวิเคราะห์ของพี่ ลุงอิน พี่ใหญ่ และพวกเราทุกคนเป็นหลักด้วย จะฝากความหวัง ฝากชีวิตไว้กับช้างป่าเพียงตัวเดียวย่อมไม่ได้ ประเดี๋ยวพ่อพาปีนเขาสูงๆ ติดต่อกันสักสิบยอด พวกเราก็จะไปกันไม่ไหวเสียก่อนเท่านั้น แรงช้างกับแรงคนมันไม่เหมือนกัน ป่าบางสภาพ ช้างผ่านไปได้ แต่มนุษย์อย่างพวกเราผ่านไปไม่ได้ หรือบางอาณาเขตแดนบางแดน พวกเราผ่านได้ เจ้าด้วนอาจผ่านไม่ได้”

ดารินขมวดคิ้วอย่างพิศวง หันมาจ้องหน้าอดีตพรานชด

“ประโยคแรกน้อยเข้าใจค่ะ ที่ว่า ถ้าเราเดินตามเจ้าด้วนทกระยะย่อมไม่ได้เหมือนกัน แต่พี่กลางพูดว่า บางเขต บางแดนเจ้าด้วนก็ไม่สามารถผ่านไปได้นั้น หมายถึงสถานที่อย่างไหนบ้าง”

อนุชา วราฤทธิ์เงียบไปนาน สายตาของอดีตนักพเนจรผู้ยิ่งใหญ่ในไพรลี้ลับจับนิ่งไปยังประกายไฟในกองที่แลบเลียกิ่งไม้แห้งอย่พลอมแพลม เชษฐาและไชยยันต์ ก็พลอยหันไปมองหน้าเช่นกัน

“ถ้าคิดย้อนหลังสักนิด พี่ใหญ่ ไชยยันต์ และแม้แต่น้อยเอง ก็น่าจะนึกรู้ได้ว่า บางบริเวณสัตว์ป่าสามัญธรรมดาไม่อาจผ่านเข้าไปได้ เพราะมันมีพรมแดนลี้ลับอะไรบางอย่างที่เรามองไม่เห็น แบ่งกั้นอยู่...”

อนชาเว้นระยะไปแค่นั้น ไชยยันต์ลืมตาโพลงร้องออกมาว่า

“เดี๋ยวๆ! แกหมายถึง...?”

“ใช่! เทือกเขานิลกาญจน์ อันเป็นอาณาจักรนครวานรของวายา หรือพรมแดนมรกตนครของจักราช!”

อดีตพรานชด กล่าวมาเกือบจะเป็นเสียงกระซิบ ทำเอาคีกสามคนนิ่งงัน เบิกตาคิด และชะงักงันไปครู่ใหญ่

“กลาง เธอคิดว่า เรามีความจำเป็นที่จะต้องผ่านเข้าไปยังดินแดนยิ่งกว่าลี้ลับนั้นอีกหรือ ในการสาวรอยตามรพินทร์คราวนี้?”

"ถ้าเราก้าวสกัดรพินทร์ระหว่างทางไม่ทัน และถ้าเว เกิดสงสัย หรือได้ร่องรอยว่าเขาจะมีการผ่านเข้าไปที่นั่น ถ้าเว ไม่ตามเขาไปยังที่นั้นๆ ด้วย แล้วเราจะตามเขาพบได้ยังไง"

ภายหลังจากเกิดความเงียบกันไปครู่ใหญ่ เชษฐาก็กล่าว ขึ้นขรึมๆ ว่า

"ก่อนอื่น เราจะต้องเข้าหาต้นเหตุเสียก่อนว่า รพินทร์ นำคณะนายจ้างพวกนั้นไปค้นหาอะไร...เขาต้องการค้นหาตำ แหน่งตกของเครื่อง บี 52 ลำนั้น และที่สำคัญที่สุดก็คือระเบิด นิวเคลียร์10เมกะตันที่ติดอยู่ในเครื่อง...เธอยอมรับในข้อนี้ไหม"

"ใช่ ผมยอมรับ และเราก็รู้เป้าหมายของเขาอยู่ก่อนแล้ว"

"แล้วมันจะไปเกี่ยวข้องอะไร กับที่รพินทร์จะต้องแวะเข้า ไปในนครวานรของวายา หรือ มรกตนคร ของจักราช?"

"ก็ถ้าหากมันมีหลักฐาน ที่ทำให้เขาบังเกิดความเชื่อมั่น แน่นอนว่า บี 52 ลำนั้น ไปหล่นอยู่ที่นครวานรหรือที่มรกตนคร ล่ะครับ นั่นไม่ใช่เหตุผลที่เขาจะต้องหาทางเข้าไปที่นั่นให้ได้รึ"

"แปลกจริง! อะไรทำให้พี่กลางคิดไกลถึงขนาดนั้นคะ?"

น้องสาวคนเล็กถามโดยเร็ว หน้าตาตื่นไปหมด

"ขณะนี้เราได้เดินทางตามเขามาไกลแค่ไหนบ้างแล้ว ไกล จนกระทั่งเข้ามาสู่ใจกลางของนิทรานครของมันตรัย เช่นที่เว เผชิญกันอยู่นี้ ก็ยังไม่พบร่องรอยหรือติดตามเขาได้ทัน เพราะ ฉะนั้นการที่จะต้องเดินทางไกลต่อไป ทำไมถึงจะเป็นไปไม่ได้ พี่ไม่ได้พูดว่าพี่แน่ใจ เพียงเป็นการสังหรณ์ว่า อาจจะเท่านั้น คนอย่างรพินทร์เรารู้ดีอยู่แล้วว่าเขาเป็นอย่างไร ไอ้เรื่องที่จะ หันหลังกลับโดยยังไม่ได้วี่แววอะไร ในงานที่เขารับมอบหมาย

เป็นไม่มีวันเสียละ ต่อให้สุดหล้าฟ้าเขียว สุดห้วงจักรวาล คนคนนั้นจะต้องบุกบั่นไปให้ถึงนอกจากเขาจะตายลงเสียก่อนเท่านั้น...”

แล้วพี่ชายกลางก็หันมาจับมือน้องสาวคนเล็ก ที่นั่งหน้าซีดเผือดอยู่

“...น้อยรู้สันดาน หรือนิสัยใจคอเขาดีกว่าพวกเราเสียอีก ไม่ใช่รึ ขนาดพี่กับลุงอินไปติดอยู่ในคุกเมืองมรกตนคร เขายังนำพวกเธอไปตามพี่ออกมาจนได้ งานครั้งนี้ก็เป็นเกียรติยศศักดิ์ศรีของเขาอีกชิ้นหนึ่งเหมือนกัน จะเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม ลงได้รับงานแล้วไม่มีวันหันหลังกลับ เว้นอย่กรณีเดียวเท่านั้น คือตายเสียก่อน”

“กลางพูดให้เราต้องคิดหนักเสียแล้ว...”

ไชยยันต์พึมพำออกมา ดวงตาหรี่ลง แววกังวลชนิดหนึ่งผ่านวูบไปบนสีหน้าของเขา มันหมายถึงลูกรักเมียขวัญที่รอคอยอยู่เบื้องหลัง แต่ก็ชั่วขณะจิตเดียวเท่านั้นที่อดีตนายทหารปืนใหญ่เพื่อนตายของพี่น้องในราชสกุลวราฤทธิ์ กลับคืนมาเป็นไชยยันต์คนเดิมเหมือน ๆ กับครั้งตัดสินใจเด็ดขาดจะออกเดินทางร่วมมาด้วย มันหมายถึงตายไหนตายกัน

“...บี 52 อาจสูญหายไปในสองดินแดนที่เราผ่านมาแล้วนั่นก็ได้ และถ้ารพินทร์แน่ใจว่ามันตกที่นั่น เขาก็จะต้องนำคณะนายจ้างเข้าไปเพื่อให้เห็นกับตา รู้แน่ชัดออกไปให้ได้ ปัญหาที่ว่าจะกู้กลับคืนมาได้หรือไม่นั้น มันเป็นเรื่องภายหลัง แล้วถ้าเขากับคณะบ่ายหน้าไปที่นั่น น้อยคิดยังไง”

“เอาละ ตอบแทนน้อยให้ก็ได้...”

เชษฐาเอ่ยขึ้นเรียบ ๆ แต่มั่นคงยิ่งในน้ำเสียง

"...รพินทร์ไปถึงไหน เราก็จะต้องไปจนถึงที่นั่น ไม่มีอะไรที่จะต้องลังเลอีกทั้งสิ้น เราก็ตั้งปณิธานไว้เหมือนเขาเช่นกัน คือทางด้านเขา ถ้าไม่พบเครื่องตก เขาไม่ยอมถอยกลับ ส่วนทางด้านเรา หากยังไม่พบเขา ก็จะไม่ถอยกลับเหมือนกัน น้อยเคยบอกไว้แล้วนี่ว่าจะไปเก็บกระดูกของคนคนนี้มาฌาปนกิจ... งั้นไม่ใช่หรือ"

ดาริน วราฤทธิ์ ตอบด้วยสีหน้าและแววตาซึ่งบัดนี้เรียบสนิทว่า

"ค่ะ แน่นอน!"

"ถ้างั้นก็ไม่มีปัญหาอะไร สำหรับเรื่องนี้ ถึงเจ้าด้วนจะไม่สามารถนำพวกเราไปได้ เมื่อใกล้บริเวณนั้นเข้าไป อดีตพรานชด กับหนานอินก็สามารถนำไปได้ ถูกต้องไหม? ยังจำเส้นทางได้อยู่อีกหรือเปล่า?"

เชษฐาหันมาถามอนุชา

นักเดินดงผู้แกร่งกล้าในอดีตยิ้มบาง ๆ ที่มุมปาก

"ไม่ต้องห่วงครับ ถึงยังไงผมก็ยังมีลุงอินเป็นคู่คิดอยู่อีกทั้งคน และแกแม่นยำต่อเส้นทางมากกว่าผมเสียอีก"

"เอาละ พี่คิดว่าเราทั้งหมดสี่คนนี่น่ะควรจะนอนพักเอาแรงกันอีกสักนิดก็ยังดี ก่อนสว่างแล้วค่อยมาว่ากันใหม่ ตอนเราตื่นขึ้นมาแล้ว"

ทั้งหมด ชวนกันลุกขึ้นจากกองไฟที่ก่อไว้ เดินกลับมายังบริเวณที่พักนอนตามเดิม พี่ชายทั้งสองและเพื่อนเข้า

ประจำที่ของตน แต่น้องสาวคนเล็กของคณะยังคงนั่งอยู่ เพราะได้นอนพักมาอย่างพอเพียงแล้ว วี่แววของความง่วงไม่ได้ปรากฏขึ้นเลย

หล่อนใช้เวลาว่างนั้น ตรวจสอบไรเฟิล .300 เวฯ แม็กฯ ประจำมือ ซึ่งตลอดเวลาอันได้พลัดพรากจากกันไปนั้น ฝ่ายพี่ชายได้เก็บรักษาและนำพามาด้วยเป็นอย่างดี ตรวจกระสุนสอบปฏิบัติการของกลไกอย่างคนไม่ประมาท และได้รับการอบรมมาจนคุ้นเคยเป็นนิสัยแล้ว บรรจุกระสุนขึ้นรังเพลิงแล้วลดนกเหมือนเช่นที่เคยปฏิบัติเป็นประจำ

ในใจก็คิดรำพึงว่า **อาวุธคู่มือกระบอกที่ล้มสัตว์และฆ่ามนุษย์ร้ายๆ ในชีวิตกลางป่าดิบดงดำมาจนแทบนับไม่ถ้วนแล้วของหล่อนกระบอกนี้ ต่อไปนี้ก็คงเป็นเพียงภาระหนักที่หล่อนมีความจำเป็นที่จะต้องติดมือหรือสะพายไหล่ไปงั้นเอง ไม่ได้คิดที่จะไปล่าสังหารราวีสิ่งใดอีกแล้ว นอกจากเพียงแค่ป้องกันชีวิตตนเอง และพรรคพวกชนิดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เท่านั้น** พร้อมกันก็สำรวจกระสุนปืนสั้นประจำตัว จัดการเพิ่มเติมเข้าเข็มขัดซองปืนจนครบจำนวน และง่วนตรวจดูเป้หลังส่วนตัว ค้นหาอะไรบางสิ่งบางอย่างโดยใช้ไฟฉายส่อง

ทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นของส่วนตัว แบ่งจากกองสัมภาระส่วนใหญ่มาเก็บไว้ในเครื่องหลัง ยังอยู่ครบถ้วน แสดงว่าระหว่างที่หล่อนหลงพลัดพรากไปนั้น ไม่มีใครมาเปิดค้นหรือหยิบอะไรออกไปเลย นอกจากจะหิ้วติดขบวนมาด้วยเฉยๆ เท่านั้น

บราเซียร์อันเป็นตะขอเกี่ยวด้านหน้าขาดออก และเลสส์ทองเคของคริสติน่าที่หล่อนเก็บได้ระหว่างระยะทางติดตามใน

ตอนต้น ก็ยังเก็บซ่อนไว้ใต้ก้นเป้ตำแหน่งเดิม ดารินหยิบเอา
เลสส์ข้อมือเส้นนั้นขึ้นมาพิจารณาอีกครั้ง

"คิดถึงเจ้าของเลสส์เส้นนั้น มากเป็นพิเศษใช่ไหม?"

เสียงงึมงำของไชยยันต์ ดังมาเบาๆ เพื่อนชายยังไม่ได้
หลับตา แต่นอนชันเข่าเอาแขนหนุนศีรษะมองดูอยู่เงียบๆ นาน
แล้ว ดารินไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้มขรึมๆ เดาะสิ่งนั้นขึ้นลงในมือ
ช้าๆ เสียงไชยยันต์บอกต่อมาว่า

"...ป่านนี้ไม่รู้แม่ผมทองคนนั้น หิ้วเอานายรพินทร์ของ
เธอไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้"

"รพินทร์ต่างหากที่จะต้อง 'หอบหิ้ว' บุคคลเหล่านั้น
เธออย่าพยายามยั่วแหย่อะไรให้ฉันไม่สบายใจหน่อยเลย ฉันมี
ความเชื่อมั่นจากสัมผัสที่หกว่า ถึงจะอย่างไรก็ตาม อเมริกัน
นายจ้างกลุ่มนั้นทุกคน ไม่ว่าจะหญิงหรือชายเป็นคนดีพอสมควร
หรือถ้าจะไม่ดีมาก่อน ก็จะต้องกลายเป็นคนดีไปในที่สุด ภาย
หลังจากมาร่วมเป็นร่วมตายอยู่กับรพินทร์ ภายในอาณาจักร
ป่าดำอันแสนจะเหี้ยมโหดนี้ รพินทร์จะต้องเอาคุณธรรมความ
ดีเข้าชนะใจพวกเขาจนได้ ฉันเชื่อเช่นนั้น!"

"ก็ดี ฉันอยากจะบอกกับเธออย่างนั้นมาตั้งนานแล้ว จะ
ได้ไม่ต้องกังวลอะไรมาก...แล้วจะเก็บของพวกนั้นเอาไว้ทำไม
อีกให้มันหนัก"

ไชยยันต์ถามมาขณะที่อ้าปากหาว

"ก็ไม่หนักหนาอะไรเลย ที่ฉันจะเอาติดตัวไปด้วย เพื่อ
คืนให้แก่เจ้าของเขา หากเรามีโอกาสได้พบกัน"

“ถ้างั้นก็มานอนเสียเถอะม่ะ! อย่ามัวแต่นั่งคิดอะไรอยู่ให้เสียเวลาเลย ถ้ามีเวลาควรฉวยโอกาสพัก ลืมตาตื่นมีเรี่ยวแรงเมื่อไหร่ค่อยว่ากันใหม่ นักผจญโชคผจญภัยที่ดีจะต้องปฏิบัติอย่างนี้ อย่าปล่อยให้ความฟุ้งซ่านมันมาผลาญสมองและจิตใจของเราโดยเปล่าประโยชน์”

นั่นเป็นข้อแนะนำที่ดี และมีเหตุผลที่สุดของเพื่อนชายซึ่งคบหารักสนิทเสมอญาติกันมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ใช่พี่ก็เหมือนพี่ชายคนหนึ่งเหมือนกัน

ดารินแทรกกายเข้าไปนอนตรงที่ของหล่อน ซึ่งเพิ่งจะสังเกตได้เดี๋ยวนี้เองว่า หล่อนได้ถูกขนาบข้างไว้ด้วยเชษฐาและไชยยันต์คนละด้าน ส่วนพี่ชายกลางนอนถัดออกไปทางริมขวาสุด ซึ่งบัดนี้เงียบสนิทไปแล้ว

อนุชามีธรรมชาติประจำตัว เหมือนพรานป่าอาชีพ คือหลับง่ายตื่นเร็ว และมักจะไม่พูดอะไรโดยไม่จำเป็นในเวลาเดินป่า ส่วนพี่ชายใหญ่ ตอนนี้หลับหรือเปล่า ยังเดาไม่ถูก เห็นนอนเอามือประสานกันวางอยู่บนอก เห็นพวกพี่ๆ และพวกลูกหาบทั้งหลายในยามนี้แล้ว หล่อนก็มีความสงสารและรู้สึกเห็นใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะตัวของหล่อนเองแท้ๆ ที่พลอยทำให้ทุกคนที่ร่วมขบวนมาด้วย ต้องมาลำบากยากแค้นแสนเข็ญ เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายอยู่ทุกขณะจิตเช่นนี้

วางไรเฟิลทางด้านศีรษะ แล้วค่อยๆ เอนกายนอนราบลงกับพื้นที่ปูไว้ด้วยผ้าใบ พฤติการณ์หลายสิ่งหลายอย่างที่ผ่าน

พบเห็นมากับตนเอง เข้ามาเป็นภาพสับสนยุ่งเหยิงอยู่ในสมอง ยากที่จะขจัดลืมมันลงไปเสียได้ **มันล้วนเป็นเหตุการณ์ที่หล่อนจะต้องเก็บเงียบไว้คนเดียวตลอดไป ชนิดที่จะแพร่งพรายบอกเล่าให้ใครพลอยมาร่วมรับรู้ด้วยไม่ได้เลย แม้จะเป็นคนที่รักสนิทและไว้วางใจที่สุดก็ตาม เพราะมันจะมากเรื่องมากปัญหาชนิดที่หล่อนอธิบายตลอดทั้งชาติก็จะไม่มีใครสามารถเข้าใจได้** อย่างที่แงซายเข้ามาเตือนในความฝันนั้นถูกต้องแล้ว

ระหว่างที่ทำเป็นหลับตานิ่งนั้น หล่อนรู้สึกว่าไชยยันต์ผู้นอนขนาบข้างอยู่ จะเฝ้าสังเกตอากัปกิริยาหล่อนอยู่พักใหญ่ พอเห็นหล่อนนิ่ง ไม่กระดุกกระดิก อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็หลับไป

ดารินถอนใจลึก เหตุการณ์ทุกลำดับขั้นตอน นับตั้งแต่ช้างที่ถกบันดาลขึ้นมาด้วยมายาเวทของมันตรัย นำลอดใต้ผ่านน้ำตกเข้าไป ปรากฏอยู่ในความทรงจำของหล่อนทุกขณะ ชนิดจะไม่มีวันลืมเลือนตราบชั่วชีวิต

สิ่งที่หล่อนมองเห็น...สรรพสำเนียงที่หล่อนได้ยิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อความเจรจาบอกเล่าของราชปุโรหิตมันตรัยทุกประโยค ทุกถ้อยกระทงความ ยังคงก้องอยู่ในสมอง รวมทั้งคำพูดตอบโต้ของตนเองด้วย

ณ บัดนี้ อาถรรพณ์แห่งนิทรานคร อันเป็นอาณาจักรในอดีตของตัวหล่อนเอง ได้สุดสิ้นลงแล้ว พร้อมๆกับกาลอวสานโดยสิ้นเชิงของดวงวิญญาณ ซึ่งเต็มไปด้วยอิทธิฤทธิ์ของมันตรัย

ที่เฝ้ารอคอยการกลับคืนมาของหล่อนนับอนันตกาล ได้ถล่มล่ม ถูกกลบฝังจมลงไปสู่ใต้พื้นปฐพี ชนิดที่จะไม่ปรากฏให้ผู้ใดมาค้นพบได้อีกตลอดชั่วนิรันดร์กาล ด้วยน้ำมือของจิตรางคนางค์ ผู้กลับชาติมาเกิดเป็นดารินในภพนี้โดยไม่มีผู้ร่วมคณะคนใดได้ทราบถึงตื้นลึกหนาบางใดๆ ทั้งสิ้น พรรคพวกของหล่อนได้เห็นและได้เข้าใจไปในอีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งเป็นคนละด้าน คนละแง่มุมกับที่หล่อนพบเห็นเผชิญมากับตนเอง

รพินทร์ ไพรวัลย์เล่า? ขณะนี้เขาอยู่ที่ใด?

เขาจะได้ล่วงรู้รำลึกย้อนไปถึงอดีตของตนเองได้หรือไม่ว่าเขานั้นคือใคร มีสายโยงใยเกี่ยวข้องกับหล่อนมาในอดีตกาลเช่นไรบ้าง จึงมีเหตุให้ต้องมาชดใช้กรรมทนทุกข-เวทนาด้วยการพลัดพรากจากรักในชาติภพนี้

หล่อนมองย้อนอดีต เห็นทะลุปรุโปร่งหมดแล้ว
ทว่าอนาคต ยังเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น!...

หญิงสาวขยับกายอย่างอัดอั้นตันใจ ขณะนั้นเองก็สัมผัสได้กับฝ่ามืออบอุ่นของพี่ชายใหญ่ที่เอื้อมมากุมหลังมือของหล่อนไว้ แล้วบีบเบาๆ มีเสียงกระซิบบอกมาว่า

"ถ้านอนไม่หลับ หรือหลับไม่ลง ก็สวดมนต์ภาวนาไปแล้วจะหลับได้เอง"

หล่อนนอนนิ่งไปอีกในฉับพลันนั้น เชษฐา วราฤทธิ์ อันหล่อนคิดว่าเขาควรจะหลับไปนานแล้ว ยังคงเป็นผู้เฉียบไวเท่าทันต่อความคิดจิตใจของน้องสาวคนเล็กอยู่เสมอไม่เคยเสื่อมบุคลิกพิเศษชนิดนี้ของเขาไปเลย ดารินรู้สึกใจหายวาบ ไม่ทราบ

ว่าพี่ชายใหญ่จะอ่านลึกมองเห็นตลอดไป ถึงสิ่งที่หล่อนได้เผชิญมาเพียงไรหรือไม่ ยากที่จะคาดคะเนหรือเดาถูก เพราะเขาเป็นคนฉลาดคมลึกซึ้ง และเก็บงำความรู้สึกได้มิดชิดที่สุด สิ่งที่หล่อนจะทำได้ในขณะนี้ก็คือพยายามสงบดวงจิตอันฟุ้งซ่าน และสะกดตัวเองให้หลับตามคำสั่ง

ราชสกุลสาวมารู้สึกตัวอีกครั้ง แสงตะวันสายสาดเข้ามาจับอยู่ที่เปลือกตา หญิงสาวเอามือป้องไว้ แล้วดึงกายลุกขึ้นนั่ง พอลืมตาขึ้น กวาดมองไปรอบๆ ก็พบว่า ตนเองตื่นสายกว่าทุกคน เพราะรอบด้านอันเป็นบริเวณที่พักนั้น พวกพี่ๆ และลูกหาบทั้งหลายกำลังปฏิบัติภารกิจกันอยู่ แสดงว่าคงจะต้องตื่นขึ้นมาก่อนนานแล้ว คนเหล่านั้น คงจะมีเจตนาปล่อยให้หล่อนนอนพักหลับตามสบายโดยไม่ปลุกและไม่มีวี่แววว่าจะเร่งรอนเคลื่อนย้าย

หนานอินและคะหยิ่น เป็นผู้นำหล่อนเดินอ้อมเนินดินอันอยู่ไม่ไกลจากที่พักนัก ไปยังแหล่งธารน้ำบนซอกเขา ซึ่งเข้าใจว่าคงจะเกิดขึ้นจากการทะลักขึ้นมาของน้ำเบื้องล่างโดยแรงสะเทือนของแผ่นดินไหว เมื่อบ่ายวันนี้เป็นน้ำที่มีลักษณะขาวคล้ายน้ำนมแบบเจือจางแต่จืดสนิท มีกลิ่นกำมะถันปะปนอยู่บ้างเล็กน้อย ภายหลังจากใช้เวลาเพียงไม่นาน หล่อนก็ชำระสะสางร่างกายจนสะอาดหมดจด โดยสระแม้กระทั่งเส้นผม รู้สึกสดชื่นแจ่มใส และมีกำลังกลับคืนมาอย่างเต็มที่ ไม่ว่าทางกายหรือจิตประสาท เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่และซักชุดเก่าเรียบร้อย

แล้วก็ตรงกลับเข้ามายังคณะทั้งหมดที่ดูเหมือนว่าทุกคนจะรอคอยหล่อนอยู่ก่อน เพื่อการตัดสินใจที่จะดำเนินการต่อไป

ดารินตรงเข้าไปทักทายพวกลูกหาบทุกคน พร้อมทั้งกล่าวขอบใจจากใจจริง เพราะเมื่อบ่ายวันนี้หล่อนยังไม่มีโอกาสที่จะพูดจากับคนเหล่านี้ทั่วหน้านัก เนื่องมาจากหลับไปเสียก่อนด้วยความอ่อนเพลีย ทุกคนของพวกลูกหาบยิ้มแย้มแจ่มใส แสดงความยินดีอย่างบริสุทธิ์ใจที่ได้ตัวหล่อนกลับคืนมา ซึ่งเขาเหล่านั้นแต่ละคนก็ล้วนมีส่วนในการติดตามโดยไม่ย่อท้ออยู่ด้วยกันทั้งสิ้น

"นายหญิงสบายใจเหอะ พวกเราทุกคนเคารพรักนายหญิง ถึงเราจะไม่มีความคิด ไม่มีปัญญา เราก็มีแรงมีใจสู้ พวกเจ้านายจะเอายังไง เราก็เอาด้วย ตายที่ไหนเมื่อไหร่ได้ทั้งนั้น"

นายช้วนหัวหน้าลูกหาบ กล่าวแทนแก่เหล่าลูกหาบทุกคน ด้วยภาษาชาวป่าของเขา มันอาจห้วนสั้น ไม่ไพเราะในรูปประโยค แต่ความหมายของมัน แสดงแก่นลึกของหัวใจออกมา อ่านได้ชัดเจนจากสีหน้าและแววตา

"ไม่เสียแรงที่พวกเราทุกคน เป็นลูกหนองน้ำแห้ง เป็นคนของรพินทร์ ขอให้รู้ไว้ด้วยว่าฉันรู้สึกในความจงรักภักดี รู้สึกเป็นหนี้บุญคุณของทุกคนเกินกว่าที่จะพูดออกมาได้"

หล่อนกล่าวด้วยเสียงใสเข้มกังวาน แม้จะเบา ขณะที่เข้าไปจับมือพวกลูกหาบเหล่านั้นจนทั่วหน้าทีละคน อาการจับของนายหญิงบีบแรงหนักหน่วงยิ่ง

"นายหญิงแข็งแรงดีเหมือนเดิมแล้วเรอะ ขะรับ"

นายช้วนถามขึ้นยิ้มๆ แทนคำตอบ ดารินกำหมัดขวาชู

ขึ้น แล้วชกหมัดต่อยในช่วงสั้นๆ เฉี่ยวปลายคางของหัวหน้าลูกหาบไปนิดเดียวพลางหัวเราะ ทุกคนพลอยหัวเราะครื้นตามไปด้วย บรรยากาศเต็มไปด้วยความแจ่มใสร่าเริง สภาพของความตึงเครียดขีดสุดที่ต่างได้รับกันมาถึง 3 วันเต็มๆ ได้คลี่คลายบรรเทาลงแล้ว ขณะนั้นก็มีเสียงดีดนิ้วแรงๆ ดังมาจากตำแหน่งที่เชษฐา ไชยยันต์และอนุชายืนรวมกลุ่มกันอยู่ พอหันกลับไปก็เห็นอนุชากวักมือเรียกหล่อนจึงเดินตรงเข้าไป

"ทุกคนกินอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว เหลือแต่เธอคนเดียวเท่านั้น รีบกินเสีย หลังจากนั้นเราจะเคลื่อนต่อกันละ"

"พี่กลางกับพวกเราทุกคน กำหนดเส้นทางไว้แล้วหรือคะ"

หล่อนถาม ขณะที่กินอาหารมื้อแรกแห่งวันไปตามมีตามเกิด แต่ถึงอย่างไรมันก็ยังดีกว่าพวกเผือกมัน หรือกล้วยป่าที่ประทังชีพระหว่างพลัดพรากจากคณะออกไป

"ก็กำหนดไว้คร่าวๆ ก่อนเท่านั้น เดี๋ยวเราจะหารือกันอีกที เพื่อวางเข็มให้แน่ เราพลาดรอยของฝ่ายรพินทร์ ตั้งแต่เหยียบเข้ามาในนรกดำแล้ว ต่อไปนี้จะต้องเป็นเรื่องอ่านใจกันและพยายามหาวิธีก้าวสกัด ดักไปเป็นระยะๆ เราจะไม่ใช้วิธีค้นหารอยก่อน แล้วแกะตามไปข้างหลัง ซึ่งแบบนั้นไม่มีวันตามได้ทัน"

ผู้ตอบหล่อนเป็นพี่ชายใหญ่ ขณะนั้นทั้งสามชายกำลังยืนรวมกลุ่ม ใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจไปยังเนินเขาที่ถล่มทลายลงด้วยอาการไหวตัวของแผ่นดิน เมื่อบ่ายวานนี้ซึ่งยามที่แสงตะวันสาดสว่างไปทั่วแล้วเช่นนี้ ทำให้มองเห็นภูมิประเทศได้

อย่างถนัด มันคงมีอาการค่อย ๆ ยุบตัวลงอีกอย่างช้า ๆ และนิ่มนวล จนไม่รู้สึกในคืนที่ผ่านมา เพราะรอยร้าวฉานแตกแยกเป็นริ้วระแหงที่เคยมองเห็นอยู่ทั่ว ๆ ไป บัดนี้ส่วนใหญ่ได้เคลื่อนสนิทเข้ามาชิดกันแล้ว เหมือนจะเป็นการกลบโพรงถ้ำใต้ภูเขาไว้อย่างมิดชิด โดยไม่เปิดโอกาสให้ใครขุดค้น หรือแลลอดลงไปเห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้ได้อีก

ดารนถือจานพลาสติกทบรรจุขาวรอน ๆ กับเนื้อย่าง รมควัน ลุกขึ้นมายืนกิน มองตามคนเหล่านั้นไปด้วยตาเปล่าของหล่อน หุบปากสนิท ไม่มีโอกาสที่จะบอกได้เลยว่า เบื้องล่างต่ำลงไปยังเนินที่ถล่มนั้น หล่อนได้เข้าไปพบอะไรบ้าง ขณะนี้สามชายกำลังหารือกันเองเบา ๆ โดยมีหนานอินนั่งยอง ๆ อยู่ใกล้ ๆ

จากสัมผัสของหล่อน พี่ชายทั้งสองและไชยยันต์รู้สึกว่าจะมีข้องติด หรือสงสัยอะไรหลาย ๆ อย่างที่ถูกซ่อนอยู่ภายใต้ยอดเขาลูกนั้นเป็นอย่างมาก สองสามครั้งระหว่างที่หารือกันเองซุบซิบ ได้ชำเลืองมาที่หล่อน แต่ก็ไม่เอ่ยเป็นคำถามใด ๆ ให้หล่อนต้องลำบากใจที่จะตอบ

“มีอะไรน่าสนใจ มากไปกว่าที่พวกเราพบเห็นกันเมื่อวานนี้หรือคะ?”

หล่อนแกล้งหยั่งเสียง

อนุชานิ่ง ไชยยันต์ยักไหล่นิดหนึ่ง แต่เสียงต่ำ ๆ ของพี่ชายใหญ่บอกโดยไม่หันมาทางหล่อนว่า

“เมื่อตอนเช้าตรู่ พวกเราได้ขึ้นไปสำรวจบนยอดเนินถล่มนั้นกันอีกครั้ง แต่ไม่พบร่องรอยรูโพรงที่เราระเบิดไว้ เพื่อเป็นทางโรยเชือกหย่อนตัวลงไปเอาน้อยขึ้นมาเลย หินมันถล่มลงมาปิดทางเสียหมดแล้วจนจำไม่ได้เสียด้วยซ้ำว่าตำแหน่งไหนที่พวกเราวางระเบิดไว้ และบริเวณทั่วไปก็มีรอยหดของพื้นดินเข้ามาชนก่ายเกยกัน จนมองดูเหมือนใครเอาอีเตอร์ยักษ์มาทุบทำลายลักษณะเดิมเสียหาย กลายเป็นกองหินขรุขระไปทั่ว แล้วก็มีระดับลดต่ำลงมากกว่าเดิมมาก มันกลบฝังทุกสิ่งทุกอย่างไว้ข้างใต้สนิทดีเหลือเกิน”

“ประเดี๋ยวขอน้อยขึ้นไปดูมั่งได้ไหมคะ?”

เชษฐาสั่นศีรษะ

“ป่วยการเสียเวลาเปล่า พี่คิดว่าไม่มีอะไรที่เราจะสนใจกับที่นี่อีกแล้ว สิ่งที่เราจะต้องทำ รอคอยอยู่ข้างหน้ามากมายนัก ทุกสิ่งทุกอย่างของ ‘นรกดำ’ เป็นปริศนาที่ไม่อาจตีความออก เป็นความลี้ลับที่ปราศจากคำตอบ เป็น ‘อจินไตย’ คือคิดค้นหาข้อสรุปไม่ได้ ถ้าไปมัวคิดก็จะบ้าตายเสียก่อน ได้ตัวน้อยกลับคืนมาในสภาพที่ปลอดภัย และมีความเชื่อมั่นได้ว่ามันตรัยจะไม่มีโอกาสมารังควานเราได้อีก ก็เป็นความพอใจที่สุดแล้ว”

กลุ่มหมอกหรือควันยังลอยกรุ่นจาง ๆ ขึ้นมาจากกองหินถล่มพะเนินเทินทึกของเนินลูกนั้น แม้ยามแดดกล้าเช่นขณะนี้แล้ว ก็ยังมองเห็นได้ชัด ลักษณะของมันไม่ใช่ฝุ่น แต่น่าจะเป็นไอระเหยของอะไรสักอย่างที่ลอยลอดช่องหินแตกพังเหล่านั้นขึ้นมา

'ลาก่อน มหาปราสาทจิตรางคนางค์ และอุทยานสวนสวรรค์ของข้า ลาก่อน ดวงวิญญาณของท่านปุโรหิตมันตรัย... ข้ามองเห็นแล้วในความเสน่หาและผูกพันเฝ้ารอคอยมานานของท่าน แต่ระหว่างข้าและท่าน เราหาใช่คู่ของกันและกันไม่ ข้าจึงต้องหลีกหนีหน้ามาทุกชาติภพเช่นนี้'

ดารินรำพึงอยู่ในใจ ขณะหรี่ตามองดูกลุ่มหมอกควันเหนือเนินตำแหน่งนั้น

มาสะดุ้งตื่นจากภวังค์ เมื่อฝ่ามือหนักๆ ของพี่ชายกลางตบลงมาที่ไหล่ พร้อมทักว่า

"ถือจานข้าว ตาค้างอยู่นั่นแหละน้อยกินเร็วๆ เข้าเถอะพี่จะสั่งเก็บของแล้ว"

หล่อนรู้สึกตัวยิ้มเศร้าๆ และอิ่มทันที เมื่อนั้นอดีตพราน-ชดจึงหันไปสั่งการกับหนานอินและคะหยิ่น ข้าวของสัมภาระเริ่มเก็บในทันทีเตรียมการย้าย ทุกคนเตรียมตัวออกเดินทางเมื่อเวลา 10.45 น.

ระหว่างที่เหวี่ยงเปัขึ้นพาดไหล่ และก้มลงผูกสายรัดซองปืนสั้นที่ต้นขากันแกว่ง ดารินเหลียวมองไปรอบ แล้วอุทานออกมาว่า

"เอ๊ะ! เจ้าด้วนหายไปไหนนี่ ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาตอนเช้าวันนี้ใครเห็นเจ้าด้วนมั่งไหม"

"อย่าเพิ่งไปสนใจอะไรกับมันก่อนในตอนนี้เลย มันก็คงจะไปหาอะไรกินตามเรื่องของมัน ไม่ต้องรอมันให้พร้อมหน้าเสียก่อนหรอก เมื่อเราจะเดินเราก็ออกเดิน ประเดี๋ยวก็เจอมัน

เอง ไม่ที่ใดก็ที่หนึ่งในหนทางที่เราตัดสินใจบ่ายหน้าไป จำไว้อย่างเดียวว่ามันไม่ใช่คน มันเป็นช้างป่า เรื่องหลงพลัดหรือตามรอยเราไม่ทันนั้นไม่มีวันเสียหรอก เว้นแต่มันจะเจตนาแยกทางไปเองก็ช่วยไม่ได้ เหมือนๆ อย่างที่เราได้พูดกันเมื่อคืนนี้แล้ว”

ไชยยันต์ตอบมา

ดารินเริ่มรู้สึกกระสับกระส่าย หล่อนไม่สบายใจเป็นอย่างมาก เหตุผลที่ไชยยันต์บอกมันก็ถูก แต่หล่อนไม่อยากจะเห็นมันหายหน้าไปจากคณะทั้งหมดเลย มองไปทางพี่ชายสองคน ก็ไม่เห็นมีใครแสดงความเห็น หรือรู้สึกกังวลอะไร หล่อนจึงเดินตรงเข้าไปที่หนานอิน ผู้กำลังบงการเก็บข้าวของอยู่

“ลุง เจ้าด้วนของฉันหายไปไหน ลุงรู้ไหม?”

ครูพรานเฒ่าเงยหน้าขึ้นยิ้ม เห็นฟันข้างหน้าหลอ

“มันลงไปรอเราอยู่ในป่าล่าง เพราะข้างบนนี่ไม่มีอาหารสำหรับมันเลย ออกไปเมื่อใกล้ฟ้าสาง เดี๋ยวก็พบเอง นายหญิงเพราะเราจะมุ่งหน้าลงไปในดงช้างล่างอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วง ไม่มีอะไรมาทำร้ายเจ้าด้วนได้อีกแล้ว ช้างป่าทุกตัวที่เราพบต่อไปเป็นช้างป่าธรรมดา ไม่มีมนตราอาคมใดๆ มาสะกดสั่งงานได้อีก”

“แล้วนี่ เราจะมุ่งหน้าไปทางด้านไหนหรือจุดไหนเป็นแห่งแรกยังไม่มีใครบอกฉันเลย”

พรานเฒ่าหนานอินดีอยู่อย่างหนึ่ง และเป็นความดีสำหรับหล่อนยิ่งเสียกว่ารพินทร์หรืออดีตพรานชดพี่ชายกลางของหล่อนเสียอีก ในข้อที่ว่า ในป่าแล้ว ถ้าหล่อนมีคำถามหรือสงสัยอะไร แกก็จะบอกให้ไม่ทำเป็นเย็บปากอมพะนำให้มีโมโท

“ต่อไปนี้ เราจะบ่ายหน้าขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือตลอดหละนายหญิง ถ้าจำเป็นต้องอ้อมหรือปลีกทางที่ผ่านตัดตรงไปไม่ได้ พอเราพ้นทางลำบากนั้นแล้ว ก็จะต้องหันขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือไปเรื่อย ๆ เหมือนตอนที่หนานอินนำทางพรานชดไปค้นหาขุมเพชรพระอุมาในครั้งนั้น นายชดมีแผนที่เก่า หนานอินมีขมองที่พอจะได้เอามาผสมกัน”

ราชสกุลสาวอึ้งไปขณะจิตหนึ่ง เสียงที่กล่าวต่อมาของหล่อนเกือบเป็นกระซิบ

“นี่ทั้งลุงอินและพี่กลางแน่ใจ ตกลงใจกันอย่างเด็ดขาดแล้วหรือ ที่จะมุ่งเข้าสู่เทือกพระศิวะ?”

ครูพรานคงยิ้มเรื่อย ๆ อยู่เช่นนั้น อย่างไม่มีความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น

“หนานอินไม่รู้ แต่หนานอินได้รับคำสั่งจากพรานชด ให้นำทางไปทางด้านนั้น พรานชดน่าจะรู้อะไรได้ดีกว่าหนานอิน จุดหมายปลายทางของเราก็คือเทือกพระศิวะ เมืองของไอ้แงซายนั่นแหละ แต่ถ้าโชคดีที่จะไม่ต้องเดินกันไกลนัก เราก็อาจตามพบนายรพินทร์ก่อนในระหว่างเส้นทางนี้”

“ถามจริง ๆ เถอะ ขณะที่เราทั้งหมดมาอยู่กันที่ตรงนี้ ทั้งลุงและพรานชดพอจะสังเกตเห็นลู่ทาง หรือมีเครื่องหมายอะไรชี้บอกให้เข้าไปสู่เส้นทาง ซึ่งเคยเดินผ่านมันมาก่อนแล้วมั่งไหม”

แกสั่นหัว ผูกของส่วนตัวเสร็จก็เหวี่ยงขึ้นคอนบ่า พลางลุกขึ้นยืน

“พรานชดกะหนานอิน ไม่เคยผ่านที่นี่มาก่อน อย่างที่บอกกับนายหญิงแล้ว แต่ถ้าเดินไปอีกสักสองวัน อย่างน้อยเรา

ก็คงพอจะจับสังเกตเห็นทิวเขาที่ช่วยให้จำได้บ้าง ขออย่างเดียว อย่าเบี่ยงออกนอกทิศที่ตั้งไว้ก็แล้วกัน โน่น นายใหญ่โบกมือเรียกมาแล้ว เราไปกันเถอะนายหญิง หนานอินจะต้องอยู่เดินนำไปข้างหน้า นายหญิงเดินเกาะหมู่ไปกับนายใหญ่ และนายทหารไชยยันต์ก็แล้วกัน อย่าแตกแยกไปไหนคนเดียวโดยไม่บอกใคร”

แกพูดได้เพียงแค่นั้น ก็ได้ยินเสียงตะโกนโหวกๆ ของอดีตพรานชดสั่งการมา พวกลูกหาบเริ่มเคลื่อนขบวนแบกหามลงจากซอกเขาตำแหน่งที่พักแรมมาแล้ว โดยมีพี่ชายกลางชี้มือกำหนดเส้นทาง ควบคุมบงการอยู่ ตัวเขาเองหลบเข้าข้างทางรอให้พวกลูกหาบเหล่านั้นผ่านไปก่อน ครูพรานยิ้มให้ดารินอีกครั้ง แล้วเดินดุ่มๆ อย่างคล่องแคล่วว่องไวผิดไปจากอายุวัยชราของแก ไล่หลังลูกหาบเหล่านั้นไป

เมื่อนั้นเอง หล่อนจึงสาวเท้าเข้ามายังกลุ่มของพี่ชาย ซึ่งดูเหมือนจะรอคอยอยู่ก่อนแล้ว

“อย่าไปตั้งคำถามอะไร กับลุงอินแกมากๆ ถึงเวลาออกเดินไปก็แล้วกัน และจำไว้!...ห้ามแตกแยกขบวน!”

พี่ชายกลางพูดมาขรึมๆ เป็นงานเป็นการอีกครั้ง ประโยคแรกนั้นส่อชัดว่ารู้ทันอยู่ตลอดเวลา ส่วนประโยคหลังเป็นการปราม

“ค่ะ! แต่ถ้าน้อยแตกแยกขบวนเมื่อไหร่ ก็ขอให้รู้ด้วยว่าน้อยมีเหตุผลของน้อยเหมือนกัน”

หล่อนตอบเสียงขรึมๆ เช่นกัน พี่ชายขมวดคิ้วในขณะที่ตาเรินเดินเฉียดผ่านหน้า เขาจุ๊ปากเบาๆ

"ตั้งต้นอวดดีอีกแล้ว น้อย!"

น้องสาวคนเล็กของคณะ ไม่ตอบโต้ใดๆ อีกทั้งสิ้น เดินตามหลังพวกลูกหาบไปอย่างสงบเคร่งขรึม พยายามใช้สายตาพินิจพิจารณาสถานที่ภูมิประเทศแวดล้อมไปทุกขณะ เชษฐาไชยยันต์ และอนุชาเดินรวมกลุ่มกันมาเบื้องหลัง ห่างออกไปเพียงเล็กน้อย ส่วนคะหยิ่นนั้น ถูกสั่งให้ไปคุมอยู่รั้งท้ายขบวน ดันเป็นหน้าที่ของมันอยู่แล้ว

หนทางเลาะเลียบไปทางระหว่างซอกตีนเขาสองลูกที่ลาดเข้ามาบรรจบกัน บางขณะทอดขึ้นสูง และบางขณะก็เส้นทางลิบลิ่วลงไปสู่เบื้องต่ำ สองฝั่งเป็นหินภูเขาไฟที่แข็งตัวมาแล้วนับเป็นพันๆปี มีเหล่าวัชพืชเล็กๆงอกแซมอยู่ประปรายเป็นระยะๆ สภาพของลูกเขาเหล่านี้เปรียบเสมือนเขาหัวโล้นปราศจากไม้ยืนต้นหนาแน่น นอกจากนานๆ ครั้งจะเห็นต้นไม้ใหญ่ขนาดสยา หรือตะโกป่า ยืนต้นโดดเดี่ยวอยู่ห่างไกลออกไป มีโตรกตรวยเงื้อมชะง่อนหินที่เหลื่อมล้ำเป็นทิว อยู่ในสภาพของป่าในยุคหิน ทำให้แลดูวังเวงใจอย่างไรบอกไม่ถูก

ไชยยันต์สะกิดเชษฐา แล้วบุ้ยปากไปยังภูมิประเทศอันงดงาม แต่น่าหวั่นระแวงเหล่านั้น

"เชษฐา แกจำได้ไหม สำหรับสภาพของป่าแบบนี้"

"ฮือม์! มันเคยเป็นที่อยู่ของไอ้ตัวจำพวก 'ไดโนฯ' ที่เราเคยเผชิญกันมาแล้วในครั้งนั้น และขอภาวนาอย่าให้มันมีโผล่ออกมาอวดโฉมกับเราอีกเลย เพราะเอ็ม 79 เอามันไม่อยู่แน่

สมมุติว่าจะมีเจ้าตัวไทรันโนซอรัสชูหัวขึ้นมาจากหลังเนินลูกใดลูกหนึ่ง ที่เป็นเนินแวดล้อมเราอยู่ขณะนี้ เพราะตอนนี้ เรา ไม่มีเจ้าพระรามแงซาย ถือธน 80 ปอนด์ ติดไดนาไมต์ มาเป็นหลักประกันให้ด้วย”

“มันน่าแปลก เมื่อหวนคิดย้อนหลังตอนที่เราตามกลางไป เราพบสิ่งที่เราไม่คาดคิดสารพัดอย่าง แต่สอบปากคำจากกลางและสุงอินแล้ว ปรากฏว่าทั้งสองคนนั่นไม่ได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์พิลึกกึกกืออย่างที่เราพบเลย นอกจากเสือเขี้ยวดาบกับนครวานรของวายาเท่านั้น”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ รำพึงออกมาอย่างสุดฉงน ท่านทูตทหารบกนอกราชการ ซึ่งความจำเป็นบีบบังคับให้ต้องมาบุกบั่นอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์อีกครั้ง ตอบด้วยเสียงต่ำลึกของเขาว่า

“มันเป็นความอาถรรพณ์ของไพรพิสดารเสียมากกว่า สิ่งที่เราพบมาแล้วนั้น แม้จะยืนยันได้กับสายตาของพวกเราทุกคน มันก็น่าจะสรุปได้ว่า เป็นไปในลักษณะของอุปสรรคหรือมารผจญ บันดาลขึ้นด้วยอำนาจลี้ลับ เพื่อทดสอบความมานะพยายามของเรา เพื่อสกัดกั้นไม่ให้เราได้ผ่านพ้นไปได้ แต่เมื่อเรามีเจตนาแน่วแน่และจริงจัง เราก็สามารถผ่านมันไปได้ เชื่อแน่ได้ว่า ต่อให้เราเดินทับรอยเดิมไปทุกฝีก้าวกับที่ได้เคยผ่านมาแล้ว เราก็จะไม่มีวันได้พบกับหลักฐาน หรือซากโครงกระดูกของพวกไดโนเสาร์ที่เราทำลายมันไว้ในครั้งนั้น เพราะมันล้วนเป็นสิ่งมายาที่ป่าลึกลับบันดาลขึ้นเล่นงานเราในขณะนั้นเท่านั้นเดี๋ยวนี้ ฉันพอจะหาข้อสรุปได้แล้ว”

อดีตพรานชด ที่เดินจับกลุ่มไปด้วย ได้ยินคำพูดเชิงว่าพึงหารือของบุคคลทั้งสองได้โดยตลอด แต่เขาก็ไม่ได้แสดงความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น อัดควันจากก้นบุหรี่เป็นครั้งสุดท้ายแล้วดีดกระเด็นไปกระทบแง่หินข้างทาง บอกมาทางพี่ชายเรียบๆ ว่า

“ผมขอแยกตัวไปเดินกับลุงอินข้างหน้าละครับ เราจะไปกันเรื่อยๆ ตามสบาย ไม่ต้องเร่งร้อนอะไรทั้งสิ้น อีกสักครู่จะทดสอบวิทยุเรียกมาว่าในละแวกนี้เรายังใช้วิทยุติดต่อกันได้หรือเปล่า”

แล้วอนุชา ก็สาวเท้าพรวดๆ ตามติด พวกลูกหาบก็เข้าขบวนเป็นแถวล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ด้วยฝีเท้าอันเคยชินของคนที่เดินป่ามาแล้วอย่างโชกโชนเช่นเขา พอเฉียดจะผ่านน้องสาวก็บอกว่า

“ไปเดินรวมกลุ่มกับพี่ใหญ่และไชยยันต์ไม่ต้องตามพี่ขึ้นมา”

“เรื่องอะไร...น้อยก็มีเท้าเหมือนพี่กลางเหมือนกัน แล้วก็ไม่ได้เดินช้าไปกว่าพี่กลางด้วย รู้ไว้!”

น้องสาวไม่ยอมลดละ สาวเท้าตามหลังพี่ชายกลางไปติดๆ และหล่อนก็เดินได้ทันจริงๆ

เชษฐากับไชยยันต์โคลงหัวพร้อมกัน แต่ก็ไม่มีใครทักท้วงอย่างใด เพราะรู้นิสัยดารินดีอยู่แล้ว รู้มากไปกว่านั้นเสียอีกว่า ในการเดินทางเสี่ยงตายมาในครั้งนี้ ถ้าบทจะบ้าดีเดือดขึ้นมาแล้ว ดารินจะบ้าบิ่นยิ่งกว่าใครทุกคน แม้แต่อดีต

พรานชด หรือครูพรานเฒ่าหนานอิน ก็จะไม่มีวันฉับไวคล่องแคล่วได้เทียมเท่า จากพลังงานส่วนพิเศษที่เป็นตัวบงการผลักไสอย่

ทั้งสองจึงเดินทอดระยะตามไปด้วยฝีเท้าสม่ำเสมอ ไม่สนใจที่จะขึ้นไปอยู่ด้านหน้าของพวกลูกหาบ และนานๆ ครั้ง ก็จะหันกลับไปสังเกต คะหยิ่น ซึ่งเจ้านักเลงโตแห่งหล่มช้างเดินแบกปืนท่อมๆ มาทางเบื้องหลัง เว้นระยะประมาณ ๑๐ เมตร หันไปพบคราวใด ก็เห็นใบหน้านั้นยิ้มโชว์ฟันซี่โตๆ สองซี่ข้างหน้า เป็นที่อบอุ่นใจได้ว่าจะไม่มีอะไรตลบเข้ามาทางเบื้องหลัง โดยฝ่ายข้างหน้าไม่รู้ตัวอย่างเด็ดขาด เพราะหูตาประสาทสัมผัสของคะหยิ่นราวกับเรดาร์

เสียอยู่หน่อยก็ตรงที่มันขี้โวยวายเท่านั้น และเรื่องยิ่นใดไม่เคยยี่หระ มีแต่เรื่องกลัวผีเป็นสันดานประจำที่แก้ไม่หายเท่านั้น

ครู่ใหญ่ต่อมา แทนที่จะเป็นเสียงของอนุชา ก็กลายเป็นเสียงของดาริน ที่ทดสอบมาทางวิทยุมือถือ โดยเรียกหาพี่ชายและเพื่อนมาจากข้างหน้า ซึ่งขณะนั้นขบวนด้านหน้าเลี้ยวลับมุมหินไปแล้ว

“ได้ยินชัดเจนน้อย วิทยุใช้การได้ดี ข้างหน้าเป็นยังไงบ้างขณะนี้”

พี่ชายใหญ่วิทยุตอบไป

“ป่าใหญ่ ในหุบข้างล่างรอคอยเราอยู่ข้างนี่แล้วค่ะ เรา

ก็เลังเดินลง ทางค่อนข้างเทลาดชัน พวกลูกหาบต้องระมัด-ระวังกันมาก และเดินได้ช้าลง เพราะถ้าพลาดก็หน้าคะมำ”

“ระวังหน่อย และไม่ต้องเร่งเวลานัก ว่าแต่เราเถอะ หยู่ใกล้พี่กลางกับลุงอินหรือเปล่า”

เชษฐาถามไป

“ล่วงหน้าลงมาคอยอยู่ก่อน ที่ตะพักแรกค่ะ แต่ยังอยู่ในทิศทางที่มองเห็นกัน ห่างแค่ 20 เมตรเท่านั้น ตอนนี้น้อยหยุดพักรอ พี่กลางกับลุงอินกำลังช่วยพวกลูกหาบประคองสัมภาระ”

ขณะนั้นแดดกำลังแรงกล้า เพราะใกล้เที่ยง ทุกคนเริ่มเหงื่อโซมกาย

“เฮ้ กลาง ทำไมเงียบไป ฉันไม่ได้ยินเสียงของแกเลย”

ไชยยันต์วิทยถามไปบ้าง

อึดใจใหญ่ ก็มีเสียงของอดีตพรานชด บอกมาด้วยน้ำเสียงมีกังวลแฝงนิดๆ ว่า

“เดินตามลงมาเรื่อยๆ ตอนนี้ ระยะมันค่อนข้างจะหักเป็นข้อศอกคดเคี้ยวมากอยู่สักหน่อย...น้อยเริ่มดื้ออีกแล้ว ล่วง-หน้าลงไปก่อน”

ประโยคหลังดูเหมือนจะฟ้องขึ้นมา

“ปล่อยตามสบายเขาเถอะ ขอให้อยู่ในสายตามองเห็นกันเป็นใช้ได้”

“มันไม่ใช่งั้นนะซิ!...”

น้ำเสียงอนุชาซ่อนความหงุดหงิดเอาไว้ไม่ได้

“...ราว ๆ 70 เมตร ในป่าหินข้างหน้า ดักทางอยู่มีฝูงสิงหางสั้น แบบลิงกังจับกลุ่มอยู่ที่นั่นไม่ต่ำกว่าห้าร้อยตัว มันเห็นเราแล้ว กำลังมีการเคลื่อนไหวพลุกพล่าน แต่ไม่มีท่าว่าจะหลีกทางไป ถ้าพวกเราลงไปใกล้กว่านั้น และพวกมันเกิดไม่ยอมหนีเสือกยกโขยงเข้าเล่นงานละก็ ยิงกันไม่ทันทีเดียว!”

คำพูดของอนุชา ที่รายงานขึ้นมาก่อนโดยยังไม่เห็นตัวกัน ทำให้เชษฐาและไชยยันต์ตื่นตัวขึ้นทันที ไชยยันต์หันไปกวักมือเรียกคะหยิ่นให้เร่งฝีเท้าเข้ามาใกล้ แล้วส่งภาษากะเหรี่ยงงู ๆ ปลา ๆ บอกให้นายบ้านหล่มช้างรู้ว่า พรรคพวกเบื้องหน้ากำลังพบเข้ากับอะไร คะหยิ่นอ้าปากหวอ

“ไว้ใจมันไม่ได้นานาย ไอ้ลิงพวกนี้ ตัวสองตัวก็ไม่เป็นไร ถ้าจับฝูงเป็นร้อย ๆ ตัว มันไม่กลัวอะไรทั้งนั้น เข้าใกล้ไม่ได้!”

เรื่องกองทัพลิงหางสั้น บุกเข้าโจมตีคณะเดินทาง ทุกคนของฝ่ายเชษฐาซึมซาบแก่ใจดีแล้ว เพราะเคยโดนมาก่อน จนเกือบเอาชีวิตไม่รอด

“กลาง! ลุงอิน! ทั้งสองคนนั่นมีความเห็นยังไงสำหรับไอ้ลิงฝูงนั้น?”

คราวนี้ไชยยันต์วิทยุลงไปอย่างร้อนใจ

“ไม่ค่อยน่าไว้ใจเลย นายทหาร หนานอินบอกให้นายหญิงยิงไล่ลงไปก่อน ถ้ามันได้ยินเสียงปืน มันอาจแตกหนีย้ายถิ่นไป แต่นายหญิงก็ไม่ยอมยิง เท่าที่มองเห็นน่ะ 5-6 ร้อยตัว เข้าไปแล้ว แอบหลบอยู่ตามเนินหินอีกเท่าไหร่บ้างก็ไม่รู้”

หนานอินบอกมาทางวิทยุ หางเสียงแกส่อแววไม่สบายใจพอ ๆ กับพรานชด

"บอกให้ทกคนหยดแค่นั้นก่อน จะตามเข้าไปเดี๋ยวนี้"

เชษฐาสั่งเด็ดขาด และชวนกันสามคนเร่งฝีเท้ากึ่งวิ่ง กึ่งเดิน เลาะลัดไปตามแนวเส้นทางระหว่างซอกโขดหิน ที่พรรคพวกล่วงหน้าลับไปก่อน พอเลี้ยวโค้งข้อศอกที่บังอยู่เบื้องหน้า ก็แลลาดลงไปเห็นขบวนลูกหาบหยุดพักกันระเกะระกะเป็นทิว ตามเส้นทางที่ลาดลิบลิ่วลงไปสู่แนวป่าเขียวทะมึนเบื้องล่าง และลึกต่ำลงไปกว่านั้น ตรงชานหินล้ำหน้าไกลไปกว่าทุกคน น้องสาวคนเล็กกำลังยืนสะพายไรเฟิล เอากระติกน้ำขึ้นมากรอกเข้าปากดื่มอยู่

อนุชาและหนานอิน ยืนอยู่บนอีกตะพักหนึ่ง ที่สูงเหนือขึ้นมา และกำลังใช้กล้องส่องทางไกลส่องสำรวจลงไปยังหนทางเทลาดเบื้องล่าง ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ จึงล้วงกล้องส่องทางไกลขึ้นมาบ้าง ปรับเลนส์ในทันที

ต่ำระดับลงไป ใกล้บริเวณที่จะเข้าดงทึบ เป็นป่าหินแซมป่ากล้วยโปร่ง ๆ ที่ออกเครือสุกเหลืองอร่าม ฝูงลิงกังหรือลิงหางสั้นนับจำนวนไม่ถ้วนเต็มสะพรึบไปหมด บ้างก็นั่งสลอนกันอยู่บนโขดหินที่ขึ้นแซมอยู่ทั่วไป บ้างก็อยู่ในดงกล้วยทึ้งกล้วยป่ากิน แน่นอนว่ามันจะต้องเห็นกลุ่มมนุษย์ ที่กำลังทยอยกันเดินลงมาตามเส้นทางอันจะผ่านบริเวณที่พวกมันยึดครองอยู่

ในขณะนี้ และหลายๆตัวที่จัดได้ว่าทะโมนใหญ่ของฝูง แหงนมองเลิกคิ้ว ทำปากยื่นขึ้นมา มันไม่มีความหวั่นเกรงใดๆ ทั้งสิ้น มีอาการเหมือนจะยึดครองเส้นทาง โดยไม่ยอมหลีกให้อย่างเจ้าถิ่น

“วะ ไอ้ลิงเจ้ากรรมพวกนี้ ทำยุ่งเสียแล้วซิ!”

ไชยยันต์อุทานออกมา

“น้อย!...”

เชษฐายกวิทยุขึ้นเรียกเสียงเคร่ง

“...อย่านึกว่าสัตว์ป่าทกตัว มันจะเป็นมิตรกับเธอไปเสียหมด และเราไม่ต้องการเสี่ยงอะไรทั้งสิ้น ไม่ต้องการเสียเวลาด้วย จากระยะห่างๆนี่แหละ เธอยิงไรเฟิลไล่ลงไป ถ้าไม่อยากให้มันตาย ก็อย่ายิงให้ถูกตัว โดยยิงไปให้กระทบโขดหิน เสียงปืนอาจทำให้พวกมันเตลิดหนีเปิดทางให้เรา ตอนนี้มันดักขวางทางเราไว้ เธอต่ำลงไปใกล้พวกมันที่สุด ขอให้ยิงไปสักนัด แล้วดูท่าทีมัน”

แทนที่จะปลดไรเฟิลออก ปฏิบัติตามคำสั่งของพี่ชายใหญ่ ดารินกลับโบกมือขึ้นมา แล้วกวักมือเรียก

“ลงมาเถิดค่ะ พวกมันไม่ทำอะไรเราหรอก แต่ถ้ายิงมันอาจพรูขึ้นมาก็ได้”

แม้จะเป็นคนที่ใจเย็นที่สุดแล้วก็ตาม เชษฐาสบถอุบ แล้วสั่งการไปทางน้องชายกลางกับหนานอินทันที

“กลาง ใช้ เอ็ม 16 ยิงไล่สักชุดหนึ่ง ถ้าหากมันยังไม่เตลิดเข้าป่าไป ให้ตามด้วย เอ็ม 79 เราจะลงไปไม่ได้ ถ้าพวกมันยังชุมนุมกันอยู่ตรงนั้น”

อนุชาหงุดหงิดรำคาญใจอยู่ก่อนแล้ว เขาเองก็มีความเห็นอย่างเดียวกัน พี่ชายใหญ่ส่งไรเฟิลไปให้ลูกหาบช่วยถือ แล้วคว้าเอาเอ็ม 16 กระชากลูกเลื่อนขึ้นลำทันที ตะโกนบอกน้องสาวลงไปว่า

"น้อย! หมอบลง บังก้อนหินไว้ ม่ายงั้นถูกลูกปืนไม่รู้ด้วย!"

แล้วก็ยกปืนขึ้นประทับไหล่ ผลักสวิตช์ไปที่ฟูลออโต้ ดารินร้องลั่นห้ามมาเสียงหลง แต่ตัวเองก็หลบวูบเข้าไปบังอยู่หลังก้อนหินใหญ่พ้นวิถีกระสน พอเห็นน้องสาวพ้นจากทางปืน อดีตพรานชดก็เหนี่ยวไก ปล่อยกระสุน 5.56 มม. แบบกล สนั่นหวั่นไหวลงไปยังบริเวณที่ฝูงลิงเหล่านั้นป้วนเปี้ยนอยู่ในทันที

เขายิงเป็นชุด ชุดละ 5-6 นัด กราดไปยังทิศทางเบื้องหน้า รอบด้านไม่เจตนาที่จะฆ่ามันตัวไหน แต่หมายให้ไปกระทบโขดหินแตกเป็นสะเก็ด และใช้กัมปนาทเสียงเข้าขับไล่

ฝุ่นจากโขดหินเบื้องล่าง กระจายคลุ้งไปหมด ตามแนวที่กระสุนแล่นไปกระทบ มันผ่านหัวดารินผู้หลบอยู่หลังก้อนหินไปแค่ศอกเดียวเท่านั้น เสียงกระสุนที่ยิงรัวเป็นกล สะเทือนเลื่อนลั่นไปหมด พวกลูกหาบทั้งหลายที่อยู่ในระดับต่ำลงไปตามลำดับพากันอุดหูหมอบราบลงกับพื้นเทลาดนั้นด้วยสัญชาตญาณหลบภัย

เหล่าสวาวานรทั้งหลาย ส่งเสียงร้องเจี๊ยกจ๊าก แตก-ตื่นกันเป็นโกลาหลอลหม่านกระโดดพลุกพล่านเห็นเป็นสีเหลือง

สลับน้ำตาล ตัดกับสีเทาแดงของหินลานตาไปหมด มองไม่ชัดว่า พวกมันตัวใดจะถูกปืนล้มตายไปบ้างหรือเปล่า แต่พวกมันกำลังปั่นป่วนเต็มที่ ป่ากล้วยรอบด้านก็ไหวยวบยาบมองเห็นได้ชัด

อนุชายิงจนหมดแม็กกาซีนโค้ง 30 นัด แล้วหยุดเสียเ แม็กฯ ใหม่เข้าไปแทน ยืนมองดูผลที่จะติดตามมา เชษฐา ไชยยันต์ และทุกคนก็จับตามองอยู่ ตรงกันข้ามกับดาริน ที่ร้องเอ็ดตะโรลั่นขึ้นมา ฟังไม่ได้ศัพท์ ซึ่งไม่มีใครสนใจ เพราะต่างพะวงคอยจับดูปฏิกิริยาต่อไปของไอ้ลิงหางสั้นฝูงนั้น นึกภาวนาให้มันแตกหนีเข้าดงไปเสียโดยเร็ว

แทนที่มันจะไป กลับปรากฏว่ามีแต่ความพลุกพล่านของพวกมัน ที่เคลื่อนไหวตัวอยู่อย่างจ้าละหวั่น 2-3 นาทีเต็มๆ ที่ฝ่ายมนุษย์บนทางลาดชั้นบน เฝ้าจับตามองอยู่ พวกมันหาได้เคลื่อนย้ายแตกหนีไปไหนอย่างที่หวังไว้ไม่ ตรงข้าม พอเสียงปืนสงบลงสักพัก มันก็ปรากฏตัวเต็มพืดไปหมด ทุกตัวหันหน้าเข้ามองขึ้นมายังกลุ่มมนุษย์ อันเป็นต้นเสียงปืนที่สาดลงมา

และจากการคาดคะเนด้วยตาเปล่าแต่แรกว่าประมาณสัก 5-6 ร้อยตัว ก็ปรากฏว่าจำนวนของพวกมันนับเป็นพันขึ้นไป สีเหลืองเหมือนฟางเต็มบริเวณไปหมด ทั้งตามโขดหินและทางเดิน ส่งเสียงขู่ตะคอกโฮกฮากขึ้นมาอย่างดุร้าย แม้จะระยะห่างไกลก็ได้ยินถนัดเพราะปริมาณอันมากมายเหลือเกิน

หลายตัวขนาดเขื่องๆ เริ่มจะกระโดดตามก้อนหินไต่ทางขึ้นมาหาฝ่ายมนุษย์แล้ว

ณ บัดนี้ พวกมันกำลังชาร์จขึ้นมาอย่างดุร้าย กระหายเลือด เสียงพวกลูกหาบตะโกนร้องบอกกันลั่น และอนชา ยามนี้กระโจนพรวดเดียวมาถึง ดาริน ผ้ผด ขึ้นมายืนเต้นอยู่กระชากแขนฉุดให้ขึ้นมายังบริเวณด้านบน อันมีพรรคพวกที่แตกตื่นชุลมุนอยู่...

ระหว่างที่พี่ชายหิ้วเอาตัว ลากถูลู่ถูกังขึ้นนา นั้น ดารินร้องเอ็ดตะโรลั่นฟังไม่ได้ศัพท์ มีอาการหัวเสียอย่างยิ่ง ที่อนุชาเปิดฉากยิงขึ้นตามคำสั่งของพี่ชายใหญ่ แต่ยามนี้ไม่มีใครสนใจฟังเสียงเล้งของ ม.ร.ว. สาวทั้งสิ้น เพราะสัญญาณภัยที่มองเห็นกันอยู่อย่างโจ่งแจ้งในขณะนี้

"ทั้งหมด หมอบลง เข้าบังซอกหินไว้เร็วที่สุด!"

เชษฐา ตะโกนสั่งการลงไปอีกครั้งเสียงดังลั่น เพราะขณะนี้ เอ็ม 79 กระบอกหนึ่งขึ้นมาอยู่ในมือของไชยยันต์แล้ว อดีตนายทหารปืนใหญ่กำลังหักลำกล้องยัดระเบิดชนิดสะเก็ดทำลาย ขนาด 40 ม.ม.เข้าไปในรังเพลิง แล้วหุบลำกล้องเข้าที่ยกขึ้นประทับไหล่เล็งไปยังแนวทางลาดเบื้องต่ำ อันแวดล้อมไปด้วยป่าหิน ซึ่งมองเห็นฝูงลิงชุดแรก นับจำนวนไม่ถ้วน

กำลังกระโจนพรวดๆ ไต่ทางขึ้นมาหาฝ่ายมนุษย์อย่างกำแหงหาญ

"ไอ้จ่อ! พวกเอ็งควรจะหยุดกำแหงกันได้เสียทีแล้ว... เอ้า! เอาไปแดกสักลูกนึงก่อน"

ไชยยันต์คำรามอย่างเดือดดาลใจ ผลักคันห้ามไปด้านหน้า แล้วกะปากลำกล้องเครื่องยิงระเบิด ให้มันพอดีกับกลางกลุ่มของบรรดาลิงเกเรกองหน้าชุดแรก พร้อมกับลั่นไกออกไป

เสียงมันดัง ปัง อย่างไม่สู้จะรุนแรงอะไรนัก จากการจุดชนวนส่งหัวระเบิดออกไป ท้ายกระสนที่ลอยลงไปนั้น เห็นเพียงกลุ่มควันที่ตามไปเบื้องหลังเป็นเส้น พอยิงเสร็จ ทั้งเขา เชษฐา และคะหยิ่นก็ทรุดตัวนั่งวูบลง

อึดใจต่อมา สำเนียงสะเทือนเลื่อนลั่นของระเบิด 40 มม. ก็คำรนกระหึ่มขึ้นครืนใหญ่ มันก้องกังวานไปทั้งขุนเขา ประกายไฟแลบวาบแดงแสด ณ ตำแหน่งที่หัวระเบิดตก แล้วกลุ่มควันเศษหินเศษลูกรังก็กระจายตลบเป็นม่านควันคลุ้งไปหมด เสียงระเบิดของมันดังสะเทือนขวัญกว่าการยิงรัวของเอ็ม 16 อันเป็นไรเฟิลจู่โจมกวาดล้างหลายเท่า แม้จะเพียงแค่ลูกเดียวก็ตาม

ภาพที่เห็นในวินาทีต่อมา ภายหลังม่านควันเจือจางลงปรากฏว่า เจ้าลิงดุร้ายพวกนั้นแตกกระจัดกระจายพล่านกันอีกครั้ง เหมือนมดแดงแตกรัง แต่การแตกฝูงของมันในครั้งนี้ไม่เหมือนในครั้งแรก เพราะเป็นการแตกตื่นตระหนกตกใจอย่างแท้จริง ในกลุ่มของพวกมันนั้น จะมีกี่ตัวบ้างที่ถูกสะเก็ด

ระเบิดสังหารแดดิ้นไป ไม่สามารถจะมองเห็นได้ในขณะนี้ ศง เห็นเฉพาะสภาพที่เคยแสดงกิริยาดุร้ายและกระโจนพรวด ๆ เข้ามาเป็นระลอกนั้น ได้หยุดชะงักลงอย่างเด็ดขาด กลายเป็นวิ่งพล่านหางจุกก้นเผ่นไปตัวละทิศละทาง โดยไม่มีตัวใดบังอาจสำแดงท่ากระเหี้ยนกระหือรือที่จะปรี่ตรงเข้ามาอีกเลย แม้แต่ตัวเดียว

ไชยยันต์หักลำกล้อง ดีดปลอกเก่า ที่ควันยังกรุ่น ๆ ออกกระเด็นพล็อคออกมา แล้วหยิบอีกนัดหนึ่งบรรจใหม่ทันที แต่เชษฐาจับแขนไว้

"พอแล้ว นัดเดียวพอ พวกมันเผ่นกันป่าราบไปโน่นแล้ว เราต้องการไล่มันเท่านั้น ไม่ได้ต้องการฆ่าล้างผลาญมัน"

สหายของเขาจึงยั้งมืออยู่แค่นั้น พร้อมกับจุ๊ปากจิ๊กจั๊กสบถด่า ตาของทุกคนที่แลลงไปในขณะนี้ แลเห็นสภาพอันแตกกระจายหนีของมันอย่างกึ่งสมเพช กึ่งขัน ๆ มันจะรวมพวกกันมากมายสักแค่ไหน หรือมีสันดานดุร้ายเกเรเช่นไรก็ตาม แต่มันก็ไม่อาจทนทานกับอานุภาพของระเบิด 40 มม. จากเครื่องยิงเอ็ม 79 ไปได้ พากันเปิดแน่บเร็วจี๋ไปคนละทิศละทาง โดยบ่ายหน้าลงป่าทึบข้างล่าง สับสนไปหมด

"พวกมันแจวอ้าวกันไปหมดแล้ว นาย!"

พวกลูกหาบทั้งหลาย พากันร้องตะโกนขึ้น แล้วช่วยกันโห่ร้องไล่สำทับหลังไปอีก เสียงไชยยันต์ตะโกนถามพรรคพวกอย่างย่ามใจว่า

"แถมส่งก้นมันไปอีกลูกเป็นยังไง มันจะได้เข็ดและไปเสีย

ให้พ้นๆ ไม่ใช่ไปจับกลุ่มดักรอคอยพวกเราอีก ในป่าทึบข้างล่างโน่น”

แต่เชษฐา จับข้อมือข้างหนึ่งไว้มั่นปรามไว้

“พอ เสียกระสุนเปล่า แค่นี้มันก็ไม่อยู่รอหน้าอีกแล้ว รับรองว่ามันไม่กล้าไปดักเราอยู่อีกหรอก”

สองสามอึดใจต่อมา ตามแนวทางลงเบื้องล่างที่เคย ฝูงเห็นฝูงลิงดักอยู่เป็นกองทัพก็โปร่งตาหมด ไม่เห็นมีเหลืออยู่อกเลยแม้แต่ตัวเดียว นอกจากบริเวณยอดหินระเกะระกะที่พวกมันเคยนั่ง หรือไต่อยู่เท่านั้น ตำแหน่งที่ไชยยันต์ยิงระเบิดลงไป ก็ไม่ปรากฏร่องรอยอะไรเสียหายยับเยินอะไรมากนัก เพราะมันตกลงในระหว่างซอกหินใหญ่และระเบิดขึ้น สะเก็ดถูกก้อนหินบังอยู่ในเฉพาะแนวจำกัด ไม่ได้ปลิวไปสังหารพวกมันมากมายนัก เว้นแต่เฉพาะตัวที่อยู่ใกล้กับตำแหน่งระเบิดตกเท่านั้นที่ตายทันทีไม่เกิน 3-4 ตัว ซึ่งเห็นคาอยู่ตามยอดหินและเส้นทางเดินตรงกลาง ส่วนเจ้าพวกที่ถูกสะเก็ดบริเวณไม่สำคัญก็บาดเจ็บแล่นลนลานตุปัดตุเป๋หนีไป

พวกมันส่วนใหญ่อาจไม่กลัวความตาย แต่มันตกใจกัมปนาทเสียงระเบิดเสียมากกว่า

ทุกคนพากันถอนใจอย่างโล่งอก

ดารินสะบัดแขนพี่ชายกลางที่ยังยึดไว้มั่น ระหว่างที่ไชยยันต์ทำหน้าที่ยิงระเบิดหล่อนผุดลุกขึ้นยืนมือทั้งสองเท้าเอวจ้องมองขุ่นเขียวมาที่เพื่อนชายผู้ยิงเอ็ม 79

“คนใจร้าย! ทำไมถึงเหี้ยมขนาดนี้ หา ไชยยันต์!!”

หล่อนคำรามลอดไรฟันออกมา ระหว่างที่ไชยยันต์และเชษฐากับคะหยิ่นไต่ทางเข้ามารวมกลุ่ม

“อุบ๊ะ! ยายน้อยนี่!...”

ไชยยันต์ร้องลั่นอย่างโมโห เชษฐายิ้มขรึมๆ ให้น้องสาวเอื้อมมือไปตบไหล่อย่างปลอบใจ

“อย่ามองทุกสิ่งทุกอย่างในดงดิบแห่งนี้ในแง่ดีเกินไปนักน้อย ถ้าขืนปล่อยให้มันพรูเข้ามาถึงพวกเราเมื่อไหร่เกิดเรื่องใหญ่เมื่อนั้น น้อยจะห่วงชีวิตฝงลิงนั้นกว่าชีวิตความปลอดภัยพวกเรากันเองงั้นรึ?”

หญิงสาวยังคงหน้าบูดตาวาวอยู่เช่นนั้น มองหน้าทั้งไชยยันต์ และพี่ชายกลางของหล่อนสลับกัน

“ก็เพราะพี่กลางนะซิ ไปยิงไล่มันก่อน ถ้าพวกเราไม่ทำอะไรกระโตกกระตาก และค่อยๆ เดินลงไปโดยดี น้อยก็กล้ารับรองเหมือนกันว่า พวกมันจะไม่เป็นพิษเป็นภัยอะไรกับเราเลย น้อยบอกแล้ว ว่าน้อยไม่อยากจะให้การเดินทางของเราต่อไปนี้ ต้องหมายถึงการล้มตายของสัตว์ชนิดใดในป่านี้อีกแล้วทั้งสิ้น มันเป็นเพื่อนร่วมโลก ร่วมเกิดแก่เจ็บตายเหมือนเราเหมือนกัน เห็นไหม นั่น และจมกองเลือดอยู่นั่น เห็นๆ อยู่ 3-4 ตัวแล้ว”

ไชยยันต์เกาหัว ไม่อยากจะโต้เถียงอะไรอีกด้วยทั้งสิ้น พี่ชายกลางขยี้จมูกอย่างหัวเสีย เขาเกือบจะหลุดถ้อยคำอะไรแรงๆ ออกมาหลายคำ ดีแต่ยั้งไว้ทัน พยายามข่มโทสะลดเสียงลงเป็นปกติ

“น้อย! ถ้าเธอคิดว่าเธอหมดกิเลสสละหมดสิ้นแล้วจะแสวงบุญอย่างแท้จริง มีชีวิตรอดกลับไปได้ครั้งนี้ เธอจะบวชชีก็ไม่มีใครขัดขวางเธอหรอกนะ เดี๋ยวนี้สิทธิในการตัดสินใจเพื่อความอยู่รอดของคณะของเรา มันอยู่ที่พี่กับพี่ใหญ่ ไอ้ลิงพวกนั้นมันอาจไม่ทำอะไรน้อย พี่เชื่อ แต่พี่ไม่เชื่อว่ามันจะไม่ฉีกเนื้อหนังของพวกเราคนอื่นๆ และก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าถ้าพวกเราส่วนใหญ่กำลังถูกโจมตีประชิดตัว น้อยจะยืนแผ่เมตตาให้แก่พวกมันแบบนักบุญ หรือว่าจะช่วยพวกเรากันแน่ โดยฆ่ามันก่อนที่มันจะฆ่าเราคนใด”

ดารินกัดริมฝีปากนิ่ง ตายังขวางอยู่ พี่ชายใหญ่ช่วยพูดมาอีกคน

“สถานการณ์เมื่อกี้นี้มันไม่เข้าท่าสำหรับฝ่ายเราอยู่มากนะน้อย พวกมันชาร์จขึ้นมาแล้ว เราเพียงแต่ยิงไล่มันไปเท่านั้น ยอมให้มันตายสัก 3-4 ตัว ก็ยังดีกว่าที่เราจะต้องถล่มมันเสียทั้งฝูง ไม่ต้องกลัวว่าจะผิดสัจจะอะไรหรอก เพราะน้อยก็ตั้งปณิธานไว้แล้วไม่ใช่หรือว่า จะไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตก็จริง เว้นแต่เพื่อป้องกันชีวิตตนเองและพรรคพวกในคณะ ซึ่งเป็นความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”

น้องสาวคนเล็กถอนใจอีก

“น้อยคิดถึงวายา คิดถึงนีลา แห่งภูเขานิลกาญจน์ ที่เราจะบ่ายหน้าไป พวกนั้นเป็นบรรพบุรุษของไอ้ลิงเล็กๆ พวกนี้และวายากับบริวารของเขา ก็ล้วนเป็นมิตรที่ดีที่สุดของเรา เคยช่วยเหลือเราสารพัด เราไม่น่าจะไปฆ่าเจ้าลิงอันเป็นลูกหลานของพวกเขาเหล่านี้เลย ตอนที่น้อยหลงป่าอยู่คนเดียว น้อยพบ

ลิงพวกนี้หลายฝูง หลายครั้ง และพวกมันก็ไม่เคยทำอะไรน้อยเลย...เอาละค่ะ น้อยจะลืมเหตุการณ์นี้เสีย และจะไม่พูดอะไรอีกแล้ว”

“อย่าพูดหรือทำอะไรให้พี่ต้องหงุดหงิดหัวเสียมากกว่านี้นะ น้อย! พี่กับทุกคนเหนื่อยยากเพราะน้อยมามากแล้ว จะเมตตาสัตว์เพื่อแสวงหามรรคผลอะไร พี่ก็ไม่ขัด แต่มันต้องวางฐานะอยู่บนความปลอดภัยของชีวิตพวกเราทุกคนด้วย น้อยอาจมีบารมี มีสิ่งที่ตนเองเชื่อมั่นว่าสามารถคุ้มตัวได้ แต่คนอื่นไม่มีสิ่งนั้นเหมือนน้อย จำไว้!”

พี่ชายกลางพูดมาเรียบๆ ก็จริง แต่หางเสียงส่อความไม่พอใจชัดแจ้ง ดารินไม่พูดอะไรอีก สะบัดหน้าไปทางอื่น หล่อนก็ไม่พอใจอย่างมากเช่นกัน

“พลัดพรากเหมือนตายจาก พอมาพบหน้ากันไม่ทันไรทะเลาะกันอีกแล้ว สองคนพี่น้องนี่”

ไชยยันต์บ่นเบาๆ แล้วพยายามพูดไกล่เกลี่ย แต่ทั้งดารินและอนุชาเงียบเฉยกันไปทั้งคู่ ต่างคนต่างไม่มองหน้ากันและกัน เชษฐาไม่สนใจอะไรอีก พยายามใช้กล้องตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าลิงร้ายฝูงนั้นเผ่นหนีกันไปหมดจริงๆ แล้วจึงโบกมือให้ขบวนเริ่มเคลื่อนที่ลงไปตามทิศทางนั้น

คราวนี้ดารินทิ้งระยะไปเดินคุยอยู่กับคะหยิ่นด้านหลังเสีย ไม่อยากจะเดินรวมกลุ่มไปกับพี่ๆ ทั้งหมดไต่ทางลงไปอย่างระมัดระวัง ปืนทุกกระบอกเตรียมพร้อมโดยไม่ประมาท

อนุชายังคงถือเอ็ม 16 อยู่เช่นนั้น ในขณะที่ไชยยันต์ยังไม่ยอมปลดเอ็ม 79 ออกจากมือ

แล้วทั้งหมดก็ลงมาถึงตรงตำแหน่งที่ระเบิด 40 มม.ของไชยยันต์ยิงลงมาที่นั่น มองเห็นชัดว่ามีซากลิงหางสั้น ตัวโตๆ นอนตายจมกองเลือดอยู่ทั้งบนก้อนหิน และที่กระเด็นลงมากลิ้งอยู่กลางทางเดินอยู่ประมาณ 2-3 ตัว ที่ยังไม่ตาย แต่นอนแยกเขี้ยวพิการในลักษณะต่างๆ อยู่ตามซอกหิน จากการสำรวจของลูกหาบ และก่อนที่ดารินจะเดินลงมาถึงที่นั่นเอง อนุชาก็สั่งให้พวกลูกหาบยิงทำลายเสียให้หมดทกข์หมดร้อน เนื่องจากเห็นว่าปล่อยไว้ก็เป็นการทรมานมันเปล่าๆ

ดารินได้ยินปืนลั่นขึ้นอีก 3-4 นัด ซึ่งหล่อนก็เข้าใจเหตุการณ์ดีที่สุด ว่ามันหมายถึงอะไร เสียงวิทยุจากน้องสาวเล็กของคณะที่เดินทิ้งระยะห่างลงมาก็ดังขึ้นลอยๆ ว่า

"พวกโหดเหี้ยม หินชาติทั้งนั้น ทั้งคนยิงและคนสั่ง!"

"มีเหลืออยู่ตัวหนึ่ง นอนไส้ทะลักพะแง่บๆ อยู่ในซอกหินข้างทางนี่ หมอดารินจะเอาไปช่วยรักษาพยาบาลด้วยไหม จะได้เก็บไว้ให้"

เสียไชยยันต์ถามขึ้นมา

"มีใครอยากกินสมองลิงมั่งไหมล่ะ ถ้าอยากกินก็หิ้วเอาไปด้วย อาหารเย็นมื้อนี้ขอให้เป็นลิงล้วนๆ นะ"

หล่อนสวนตอบมาทันที ด้วยน้ำเสียงประชด

หลังจากนั้น หล่อนได้ยินเสียงปืนระเบิดเปรี้ยงขึ้นอีกหนึ่งนัด แสดงว่าคงมีใครช่วยให้มันพ้นทรมานไปแล้ว หญิงสาว

ยักไหล่ ยกวิทยุในมือขึ้น แต่ก่อนที่หล่อนจะพูดอะไร เสียงห้าวๆ ของคะหยิ่นก็ดังขึ้นว่า

"ถ้านายหญิงจะสาปแช่งอะไรพวกเราที่ช่วยกันยิงลิงเจ็บไปไหนไม่รอดพวกนั้นละก็ อย่าแช่งเป็นอันขาด ปากนายหญิงศักดิ์สิทธิ์ ประเดี๋ยวพวกเราจะเคราะห์ร้ายไปตาม ๆ กัน"

เมื่อนั้นหล่อนจึงชะงัก ฉุกคิดขึ้นมาได้ มันก็จริงของคะหยิ่นที่รู้เท่าทัน

"คะหยิ่น! ขอบใจมากที่ห้ามไว้เสียก่อน ฉันกำลังหลุดปากแช่งพวกเขาอยู่เหมือนกัน แต่ไม่ได้แช่งให้เขาได้รับภัยอันตรายใดๆ หรอก แค่แช่งให้คนที่ทำร้ายมันออกลูกมาหน้าตาเหมือนไอ้ลิงพวกนั้นเท่านั้น"

คะหยิ่นหัวร่อเอิ้กดังลั่นขึ้นมาเป็นครั้งแรก

และแล้วในบัดดลนั้นเอง จากเสียงหัวร่อชอบอกชอบใจของคะหยิ่น ก็กลายเป็นเสียงร้องดังลั่นอย่างเจ็บปวดและตกใจขีดสุด

ดารินผู้เดินไต่ลงไปทางด้านขวามือหันขวับ หล่อนใจหายวาบ เมื่อมองเห็นเจ้าลิงใหญ่ตัวหนึ่งเลือดเต็มตัวกระโดดออกมาจากที่ใดไม่ทราบได้ แต่คงจะเป็นข้างทางที่ผ่านกันมานั่นเอง บัดนี้มันเกาะติดหลังของคะหยิ่นและกำลังขย้ำกัดลงไปบนไหล่เต็มเขี้ยวอย่างอาฆาตพยาบาท อดตนายบ้านหลมชางพยายามสะบัด แต่ไม่หลุด เพราะมันอยู่ด้านหลัง ร่างสูงใหญ่ของคะหยิ่นเซปัดหมุนติ้ว

โดยสมองไม่ได้สั่งงานเลย แต่เป็นไปโดยสัญชาตญาณ

เคยชินเสียมากกว่า ดารินเหวี่ยงพานท้ายไรเฟิลในมือกระทบตัวไอ้ทโมนบาดเจ็บที่กัดติดหลังคะหยิ่น กระเด็นหลุดลงไปคลุกอย่กับพื้น **และบัดดล ปากลำกล้องไรเฟิลของหล่อนก็แหย่ตรงตัวของมันพอดี ห่างเพียงแค่ศอกเดียวเท่านั้น**

นิ้วกระดิกโดยไม่ได้ตั้งใจเลย แม้แต่นิดเดียว...

เสียง.300 เวฯแม็กฯ แผดราวกับฟ้าผ่า และหินลูกรังริมทางกระจายเป็นบ่อลึกเท่าๆ กับที่ร่างของไอ้ลิงตัวนั้นแหลกยับแทบจะขาดออกเป็นสองท่อน ตับไตไส้พุงกระจายเรี่ยราดอย่ตรงนั้นเอง

“คะหยิ่น เป็นยังไงบ้าง!”

หล่อนร้องเสียหลง วางไรเฟิลพิงหินกระโจนเข้ามาที่อดีตนายบ้านหล่มช้าง ซึ่งยืนแยกเขี้ยวสีหน้าบูดเบี้ยวแสดงอาการเจ็บปวดอยู่ ตรวจดูบาดแผลโดยเร็ว โดยกดไหล่ให้มันนั่งลงตรงแง่หินริมทาง

เสียงร้องและเสียงไรเฟิลสนั่นหวั่นไหวจากเบื้องหลัง ทำให้พวกที่ล่วงหน้าเคลียร์ทางลงไปก่อนหันขวับขึ้นมาอย่างตกใจและตะโกนถามขึ้นมาแซ่ดไปหมด

“เร็ว! เอาหีบเวชภัณฑ์ย้อนกลับขึ้นมาที่นี่ก่อน คะหยิ่นถูกกัดที่ไหล่ขวา เป็นบาดแผลฉีกมาก ต้องห้ามเลือดและเย็บเดี๋ยวนี้!!”

ดารินตะโกนละล่ำละลักลงไป ระยะมันห่างกันเพียงไม่มากนัก ทุกคนได้ยินพร้อมกันทั้งหมด

เชษฐา ไชยยันต์ และหนานอินพากันวิ่งสวนทางขึ้นมาในทันที ส่วนอนุชาหันไปกระชากกระเป๋าเวชภัณฑ์จากกอง

สัมภาระที่พวกลูกหาบสะพายอยู่ เดินไต่ทางขึ้นมาด้วยอาการเงียบขรึมตามเดิมของเขา

เมื่อทุกคนเข้ามาถึง เห็นหญิงสาวกำลังสาละวนอยู่ กับบาดแผลทางด้านหลังของคะหยิ่น ผู้นั่งหน้านิ่วคิ้วขมวดอยู่ ดารินร้องบอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นลิ้นพันกันแทบจะฟังไม่รู้เรื่อง ส่วนมือก็กำลังฉีกเสื้อกะเหรี่ยงที่เจ้านั้นสวมอยู่ เพื่อให้มองเห็นบาดแผลถนัด ทั้งหมดเข้ามารมอยู่ที่คะหยิ่นโดยเร็ว

อนุชามาถึงทีหลัง โยนหีบเวชภัณฑ์ไปให้ ตนเองไม่ทำอะไรทั้งสิ้น ยืนสูบบุหรี่และพักขาอยู่ตรงแง่ชะง่อนหิน ปล่อยหน้าที่การปฐมพยาบาลให้แก่น้องสาว และคนอื่นๆ ที่กำลังช่วยกันอย่างชุลมุนอยู่นั้น การเดินทางชะงักลงชั่วขณะ

บาดแผลที่ไหล่ของคะหยิ่น จากคมเขี้ยวของไอ้ลิงเจ้ากรรมตัวนั้น ถึงจะไม่สาหัสแต่มันก็น่ากลัวอยู่มาก เพราะเลือดไหลกระฉูดทีเดียว ภายหลังการเย็บสดๆ 5-6 เข็ม ฉีดยากันบาดทะยักและพิษบาดแผล กับยากินอีกชุดหนึ่ง ซึ่งหล่อนบังคับให้มันกินในทันทีนั้น ใช้เวลาประมาณ 10 นาที ในการปฐมพยาบาลโดยการช่วยเหลือกันคนละไม้ละมือ คะหยิ่นก็ยิ้มแหยๆ ออกมาได้ หันกลับไปมองดูซากลิงตัวนั้น ที่นายหญิงยิงไว้จนตัวขาด ซากยังคาเห็นอยู่กับตาไม่ห่างออกไปนัก สบถอะไรพึมพำ

พอจัดการกับบาดแผลของคะหยิ่นเรียบร้อย โดยพัน

ผ้ากอซไว้อย่างรัดกุมมั่นคง ดาริน วราฤทธิ์ก็ยกมือขึ้นลูบใบหน้ามีอาการคล้าย ๆ จะเป็นลม ขณะนั้นเองสายตาของหล่อนก็แลไปสบกับสายตาของพี่ชายกลางเข้าพอดี เขากำลังสบบหรี่มองเงียบ ๆ มาก่อนแล้ว ซึ่งตลอดเวลาไม่ได้เข้ามามุงอะไรด้วยนอกจากกึ่งนั่งกึ่งยืนพิงหินอยู่ห่าง ๆ

“ไม่น่านะ! คนใจบุญ ไม่น่าจะไปยิงไอ้ลิงที่น่าสงสารตัวนั้นเลย ควรจะปล่อยให้มันฟัดคะหยิ่นให้คอหอยทะลุไปเลยแล้วก็แผ่ส่วนกุศลให้ทั้งลิงและทั้งคะหยิ่นไปพร้อม ๆ กัน”

น้องสาวหน้าเสีย กลั้ำกลืนอะไรบางอย่างลงคออย่างฝืด ๆ แล้วยกมือขึ้นไหว้พี่ชายกลาง

“เอาละค่ะ น้อยกราบขออภัยพี่กลางหากจะพูดหรือทำอะไรที่ไม่สมควรออกไปเมื่อครู่ใหญ่นี้ พี่กลางอย่าโกรธ หรือประชดประชันอะไรน้อยเลย ถึงอย่างไรพี่ก็มีน้องสาวอยู่คนเดียวนะคะ”

อนุชา วราฤทธิ์ยักไหล่นิดหนึ่ง อาการของเขาไม่ถือสาอะไร เดินเข้ามาลูบที่ศีรษะของดาริน แล้วตบที่ไหล่อีกข้างหนึ่งของคะหยิ่นเบา ๆ

“เฮ้ย! เจ็บนิดหน่อยแค่นี้เอง ทำใจดี ๆ ไว้ ไอ้คะหยิ่น เอ็งไม่เป็นอะไรมากหรอกวะ นายหญิงน่ะเป็นหมอเทวดา เย็บแผลแล้ว ฉีดยาแล้ว กินยาแล้ว เดินต่อไปได้!”

“พี่กลาง น้อยว่า...”

“เฮ่ยย์! เรื่องขี้ผงแค่นี้เอง คะหยิ่นนะมันทนยิ่งกว่าควายอีก ถูกกัดแค่จิ๋งเดียวเท่านั้น...เอ้า! ส่งย่ามของเอ็งมาให้

ข้า ประเดี๋ยวข้าจะให้พวกนั้นช่วยคอนไปให้ ต่อไปนี้เอ็งถือปืนอย่างเดียว ไม่ต้องแบกอะไร จนกว่าแผลจะหาย”

ว่าแล้ว อนุชา หรืออดีตพรานชด ซึ่งมีความคุ้นเคยกับคะหยิ่นดีมาก่อนใครในพวก ก็หิ้วปีกอดีตนายบ้านหล่มช้างให้ลุกขึ้นยืน พลางบอกให้ทุกคนเดินลงต่อไป ตัวเขาเองประคองปีกข้างที่ถูกกัดของคะหยิ่นลงมาด้วย...

ทั้งหมดพากันเดินลงมาตามเส้นทางนั้นอีกครั้ง หลังจากดารินทำแผลให้คะหยิ่นเสร็จแม้แผลจะค่อนข้างฉีกและลึก แต่ก็โชคดีที่ไม่ถูกเส้นโลหิตใหญ่หรือเส้นเอ็น เพราะไปถูกเอาบริเวณกล้ามเนื้อหนาของสะบักขวาและฤทธิ์ยาไม่ทำให้เจ้าอดีตบ้านหล่มช้างต้องปวดมากนักถือได้ว่าเป็นอุปัทวเหตุเล็ก ๆน้อย ๆ เท่านั้น

เชษฐาเดินสอบถามน้องสาวถึงสาเหตุ ก็ได้รับคำอธิบายว่า เจ้าลิงร้ายตัวนั้นเป็นลิงบาดเจ็บ ไปไหนไม่รอด แอบซุกซ่อนอยู่ข้างก้อนหินอย่างมิดชิด พอพรรคพวกส่วนใหญ่ล่วงหน้าไปหมดแล้ว เหลือเฉพาะคะหยิ่นกับหล่อน เดินเคียงคู่กันลงมาเว้นระยะห่างจากคณะพรรคพวกส่วนใหญ่ คะหยิ่นคงจะผ่านมันใกล้ที่สุด มันจึงกระโจนเกาะติดหลัง แล้วฝังเขี้ยวเต็มแรงอาฆาตพยาบาทอย่างสัตว์ลำบาก

“โชคดีที่มันซ่อนอยู่ทางด้านที่คะหยิ่นเดินผ่าน ไอ้นั่นเลยรับเคราะห์ไป ถ้าโดนเอาน้อยเข้าละยุ่งทีเดียว...”

พี่ชายใหญ่บ่น พร้อมกับจุ๊ปากเบา ๆ

“...ที่มีการยิงทิ้งให้มันพ้นทรมานไปเสียเมื่อตะกี้นี้ ก็เพราะเราสำรวจพบพวกมัน 3-4 ตัวถูกสะเก็ดระเบิดไปไหนไม่รอดแล้ว ขืนปล่อยไว้ก็ตาย แต่กว่าจะตายก็ทรมานไปอีกหลายชั่งโมง ถ้าตัวไหนมันถูกเพียงเล็กน้อยและยังพอจะหนีไปได้คล่องแคล่ว เราก็ปล่อยให้มันหนีไป ไม่ได้ตามราวีอะไรมันอีก”

ประโยคหลังเป็นการพูดเพื่อปรับความเข้าใจกับน้องสาว ดารินไม่กล่าวอะไรอีก นอกจากยิ้มจืดๆ เพราะเหตุการณ์มันได้พิสจน์ชัดแล้ว ถึงตัวหล่อนเองก็ยังจำเป็นจะต้องยิงสังหารไอ้ลิงตัวที่กระโดดกัดคะหยิ่นตัวนั้น แม้ครั้งแรกจะตะโกนร้องต่อว่าพรรคพวกลงไปก็ตาม

เชษฐาเตือนให้หล่อนบรรจุกระสุนไรเฟิลให้เต็มอัตราตามเดิม และสั่งให้ไปเดินรวมกลุ่มกับพี่ชายกลางโดยบอกว่าตนเองจะเดินคุมหลังคู่กับคะหยิ่นเอง ดารินอิดเอื้อนอยู่ครู่ ก็ขัดคำสั่งไม่ได้ จำใจต้องปฏิบัติตาม พอไต่ทางลงไปใกล้ชิดกับอดีตพรานชด เห็นเขาเอี้ยวคอหันมาดู ก็พูดอ่อยๆ ว่า

“พี่กลางอย่าโกรธน้อยนะคะ”

“ถ้าคิดจะโกรธกับเธอละก็ มีเรื่องที่จะโกรธทะเลาะกันได้ทุกๆ สิบนาทีนั่นแหละ...เอ้า! จับมือพี่ไว้ ทางมันลาดชันมาก ถ้าเสียหลักละก็ หัวจะทิ่ม กลิ้งหลุนๆ ลงไปทีเดียว เดินลงเขาหรือทางเทลาดชันแบบนี้ ดูว่ามันผ่อนแรงและน่าจะง่ายก็จริง แต่ปลายนิ้วเท้าของคนที่ใส่รองเท้าจะทรมานมาก สู้พวกชาวป่าที่เดินตีนเปล่าไม่ได้”

แล้วพี่ชายกลางก็ส่งแขนไปให้เกาะ

ทางด้านเชษฐา และไชยยันต์ ผู้เดินหลังขนาบมาข้างคะหยิ่น อันบัดนี้ถือว่าเป็นผู้บาดเจ็บเคราะห์ร้ายกว่าคนอื่น สังเกตเห็นมันยังแข็งแรงดี แต่อาการเคลื่อนไหวเชื่องช้าลงกว่าเดิมเล็กน้อยก็ถามด้วยความเป็นห่วงว่า

“เจ็บมากไหม คะหยิ่น”

“ตอนแรกเจ็บมาก นายใหญ่ แต่พอนายหญิงฉีดยาให้กินยาแล้ว มันก็ชาๆ ไม่รู้สึกอะไรมาก แค่ขัดๆ ที่แขนเท่านั้น”

“นิดหน่อยเท่านั้นเองน่า คะหยิ่น อีกสองสามวันก็หาย มีนายหญิงมาด้วยแบบนี้ เรื่องเจ็บไข้ได้แผลไม่ต้องกลัว เอ็งมันเซ่อเองนี่หว่า ตอนที่เดินลงมาไม่ดูให้ดีเสียก่อน”

ไชยยันต์ปลอบใจมาอีกคน

“คะหยิ่นเห็นแล้ว มันซุกตัวอยู่ริมซอกหินข้างทางแต่ไม่ได้บอกนายหญิง นึกว่ามันจะหลบตัวอยู่เฉยๆ ดันเสือกกระโจนกัดได้ หะแรกว่าจะยิงซ้ำแล้ว แต่กลัวนายหญิงด่าเอา”

เจ้าองคุลีมาลแห่งหล่มช้างพูดอู้อี้ มันไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกของนายหญิงตอนนี้ได้เลย ว่าเหตุใดจึงพยายามไม่ให้ใครทำร้ายสัตว์ป่า และรู้สึกแปลกใจมาก เพราะในสมัยที่เคยเดินป่าด้วยกันยุคก่อน นายหญิงจะเป็นคนยิงขึ้นก่อนเสมอ ไม่ว่าเห็นอะไรไม่ชอบมาพากล แต่มาคราวนี้กลับห้ามคนอื่น แต่มันก็ไม่อยากจะซักถาม เพื่อค้นหาความสงสัยออกไป เพราะภาษากะเหรี่ยงของเชษฐา ไชยยันต์ไม่แตกฉานนัก และ**มันก็เป็นคนง่ายๆ ไม่สนใจต่ออะไรอีก มีความรู้สึกมุ่งมั่นอยู่ประการเดียวที่ไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้ คือพวกเจ้านายไปไหน มันก็ไปที่นั่น โดยมีพรานใหญ่คือ รพินทร์ ไพรวัลย์**

ที่มันรักนับถือห่วงใย เป็นเป้าหมายแห่งการติดตามค้นหาให้พบ

ดูว่าป่าเบื้องล่าง มันจะใกล้ๆ อยู่ข้างหน้าก็จริง แต่ ทั้งหมดใช้เวลาอีกตั้งร่วมชั่วโมง กว่าที่จะไต่ทางเทลาดนั้นลงมาถึงพื้นราบของป่าใหญ่เบื้องล่างได้ และหยุดชุมนุมพักเหนื่อยกันชั่วคราวอีกครั้ง ตรงตำแหน่งเชิงเขานั้น

ทุกคนเหงื่อท่วมกายเหมือนอาบน้ำ

ไม่มีวี่แววฝูงลิงหางสั้นเหล่านั้น จะไปรวมตัวคุมเชิงอยู่ในละแวกใกล้เคียงให้เห็น ป่านนี้มันคงจะเผ่นกันไปไกลลิบแล้วจากความตกใจเสียงระเบิดของเอ็ม 79 ที่ไชยยันต์ยิงไล่ลงมา

หยุดดื่มน้ำ พักขากันที่ชายดง ระหว่างที่หนานอินคะหยิ่นและทุกคนกำลังมองหาภัยจากฝูงลิง ที่อาจดักคอยอยู่ใกล้ๆ ด้วยความไม่ประมาท ดารินกลับพยายามมองหาร่องรอยของเจ้าด้วนซึ่งตั้งแต่ตื่นเช้ามาวันนี้ หล่อนยังไม่ได้เห็นมันอีกเลย ส่วนอนุชาล้วงเอาแผนที่ประจำตัวเก่าแก่ของเขาออกมาพิจารณาใคร่ครวญโดยเทียบกับเข็มทิศ ใช้การไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง แล้วเรียกหนานอินเข้ามาซุบซิบปรึกษา

พอพี่ชายใหญ่ และสหายไชยยันต์เดินเข้ามาสมทบด้วย เขาก็เงยหน้าขึ้น

“เอายังไง?”

เชษฐาหยั่งความเห็นสั้นๆ

“เราจะตัดเข้าดงนี้ โดยตีขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ ก่อนครับ

ตอนนี้จะยังสังเกตอะไรไม่ได้ทั้งนั้น นอกจากอาศัยเข็มทิศ และมุ่งเรื่องทิศอย่างเดียว”

“เธอกำหนดไว้แล้วหรือยัง ว่าจะมุ่งเข้าหาที่สังเกตไหนเป็นจุดแรก?”

“ถ้าเราไม่ผิดเส้นทางเกินไปนัก สิ่งที่ต้องการเป็นจุดแรกคือ ‘เขาครุฑ’ อันจะช่วยให้พบหลุมอุกกาบาตที่สาม เมื่อได้ที่หมายหลุมอุกกาบาตที่สาม ก็บ่ายหน้าเข้าเทือกเขานิลกาญจน์ได้เร็วขึ้นอีก คราวนี้ก็สบายแล้ว แม้จำเป็นจะต้องเดินต่อไปจนถึงเทือกเขาพระศิวะ”

“ดูสีหน้าของแก ยังไม่มั่นใจอะไรบางอย่างนะ”

ไชยยันต์เอ่ยเบาๆ มองหน้าเพื่อนเขม็ง

“ฮือม์! ไม่ใช่บางอย่างหรอก หลายๆ อย่างทีเดียวคือ เราจะใช้เวลาสักกี่วันจึงจะค้นหาเขาครุฑได้พบ และจะมีโอกาสได้พบหรือไม่”

“ขุนเขาใหญ่ทั้งลูก มันคงหาไม่ยากนักไม่ใช่หรือ?”

เพื่อนของเขาบอกมาอย่างให้ความเห็น

อดีตพรานชด เอาผ้าขนหนูเล็กๆ เช็ดเหงื่อที่ก้านคอ

“ใช่ เขาทั้งลูกก็จริง แต่ตอนนี้เราไม่รู้ว่า เราอยู่ทางด้านไหนของเขาลูกนั้น ได้แต่เสี่ยงๆ เดาเอา โดยการงมไปทางด้านเหนือ และโดยความหวังว่า เรายังไม่ถึงเขาลูกนั้น ซึ่งมันควรจะอยู่ทางด้านเหนือ เบื้องหน้าที่เราจะบ่ายหน้าไปนี่แหละ”

“แล้วลุงอินแกให้ความเห็นยังไง?”

เชษฐาถามอีก ปากถามน้องชาย แต่ตามองไปยังครู

พรานผู้เฒ่า ซึ่งแกนั่งเงียบเฉยในทันทีที่เชษฐาและไชยยันต์เข้ามาถึง

อนชาตอบมาให้แทนว่า

“แกก็บอกให้เราเดินไปทางด้านเหนือก่อน อย่างที่ผมบอกแล้วนี่แหละครับ พอเวลาค่ำให้หาที่พัก บริเวณที่มองจะเห็นท้องฟ้าได้ ถ้าทัศนวิสัยดี พอจะมองเห็นดาวพระศุกร์ที่ขึ้นตอนหัวค่ำครั้งหนึ่ง และจะขึ้นเป็นดาวรุ่งอีกครั้ง แกก็จะพอจะกำหนดทิศทางได้แน่นอนขึ้นอีก แต่ถ้าท้องฟ้ามีเมฆหมอกบังมองไม่เห็นดาวพระศุกร์ แกก็ให้ความเห็นอะไรต่อไปไม่ได้มากนัก”

“เอาน่า ไม่มีอะไรจะต้องวิตกวิจารณ์มากนักหรอก ถึงยังไงพี่ก็ไว้วางใจเธอและลุงอินเสมอ...หายเหนื่อยกันหรือยังล่ะจะได้เดินต่อไปเลย เราออกเดินทางสายมากสำหรับวันนี้ ขอให้ทำเวลากันหน่อย เอาไว้พักอีกครั้งตอนบ่ายสองโมงกินอาหารกลางวัน ตอนนี้ยังไม่มีใครหิวไม่ใช่เหรอ”

ทั้งคณะเริ่มเคลื่อนที่ต่อไป โดยตัดเข้าบริเวณป่าทึบดงดิบอันมืดครึ้มทันที ภายหลังพักกันประมาณ 20 นาทีตรงเชิงเขาที่ไต่กันลงมา ดารินเดินเกาะกลุ่มไปอย่างสงบโดยไม่แสดงความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น ความกังวลใจของหล่อนมากที่สุดยามนี้ก็คือยังไม่เห็นเจ้าด้วน แต่ก็ไม่กล้าจะพูดบ่นออกมา

จากสภาพที่แห้งแล้งบนยอดเขา ที่ล้วนเต็มไปด้วยก้อนหิน กลายเป็นป่าชื้นแฉะอับทึบของดงดิบ ที่ล้วนแล้วไปด้วย

อันตรายจากภูมิประเทศ แต่ทุกคนเคยชิน เคยมีประสบการณ์มาแล้ว

คราวนี้ทั้งหนานอินและพรานชด รวมทั้งคะหยิ่น เป็นผู้สำรวจนำไปเบื้องหน้า โดยให้คณะทั้งหมดเดินตาม ไม่ยอมให้เดินเกะกะแยกแถวเรียงสองออกไป เพราะไม่แน่ใจว่า ภายใต้พื้นใบไม้ที่ทับถมกันอยู่จนมองไม่เห็นพื้นดินเหล่านั้น จะมีหล่มโคลนดูด หรือสัตว์มีพิษที่ขุดหลุมพรางซ่อนตัว เพื่อรอให้เหยื่อเดินผ่านมาตกลงไปหรือไม่ รวมทั้งภัยจากพืชพันธุ์ไม้ต่างๆ ซึ่งผู้ที่ชำนาญที่สุดก็คือหนานอิน

ทั้งดงเงียบสงัด ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงหริ่งหรีดเรไร บางตอนที่ผ่านเข้าไป แสงตะวันก็ยังส่องลอดลงมาไม่ถึง และบางแห่งก็ต้องย่ำลุยไปในใบไม้แห้งเน่าที่ลึกลงไปเกือบถึงหัวเข่าและเมื่อจะลึกลงไปกว่านั้น หนานอินก็จะทำสัญญาณให้เลี่ยงหลีกไปเส้นทางอื่นครั้งแล้วครั้งเล่า ดงเถาวัลย์บางแห่ง หรือต้นไม้ที่มีรากห้อยย้อยลงมายาวผิดปกติ ลักษณะเหมือนรากไทร ครูพรานผู้เฒ่าก็จะพิจารณาอย่างรอบคอบ ก่อนที่จะนำเดินเข้าไปใกล้ หรือบางทีก็ทำสัญญาณให้หลบห่างออกไปเสีย ซึ่งเชษฐา ไชยยันต์ ดาริน ตลอดจนทุกคนเข้าใจได้ดีว่า มันหมายถึงน่าสงสัยว่าจะเป็นพืชกึ่งสัตว์ที่คอยดักจับสัตว์ที่ผ่านเข้ามาเป็นเหยื่อประเภทต้นไม้กินคน ซึ่งในเรื่องสังเกตดูพืชพันธุ์ชนิดนี้ดูเหมือนว่า หนานอินอันอยู่ในดงมหาภัยมาตลอดทั้งชีวิตของแก และบุกผ่านมานับเขตแดนไม่ถ้วนแล้ว จะมีความชำนาญ ตรวจได้รอบคอบกว่ารพินทร์ ไพรวัลย์เสียอีก

อีกหนึ่งชั่วโมงผ่านไป ซึ่งต่างเดินกันไปอย่างช้า ๆ ระมัดระวังเต็มที่ สภาพของพื้นดินเริ่มแข็งขึ้น เดินสะดวกมากขึ้น เมื่อนั้นเองทุกคนก็สะดุ้งสุดตัว เพราะในความเงียบนั้นต่างได้ยินเสียงช้างร้องแปร๋นขึ้นครั้งหนึ่ง ในระยะที่ไม่ห่างออกไปนัก ทางด้านขวามือที่เดินไป ปืนทุกกระบอกปลดวูบลงมาจากไหล่ทันที แต่แล้วก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อได้ยินเสียงกระดึงผูกคอที่ลั่นโกรกเกรกดังตามหลังมา

"เจ้าด้วน!!"

ดาริน ร้องเอ็ดขึ้นเป็นครั้งแรกอย่างดีใจขีดสุด

ถูกแล้ว เจ้าพลายหางด้วนของหล่อนนั่นเอง มันกำลังยืนทะมึนอยู่ใต้โคนไม้ ขนาด 10 คนโอบ ชูงวงขึ้นเหมือนจะเป็นการทักทายตอบ เชษฐา ไชยยันต์ อนุชาและทุกคนของคณะพากันยิ้มออกมาได้

"ไอ้คุณเวรด้วน! หากันแทบตาย เสือกมาดักรออยู่ตรงนี้เอง!"

ไชยยันต์ร้องตะโกนออกไป

โดยไม่ปรึกษาใครทั้งสิ้น ดารินเปลี่ยนทิศทางทันทีเพราะใจหล่อนจดจ่ออยู่แล้ว บ่ายหน้าเดินตรงไปยังเจ้าพลายแสนรู้ของหล่อน ซึ่งกำลังยืนแกว่งงวงชูอยู่นั้น มันก็ยังไม่เคลื่อนย้ายไปไหน คงหยุดยืนอยู่ตำแหน่งนั้นเหมือนจะรอคอย

อนุชาโบกมือกับทุกคน เป็นเครื่องหมายให้เปลี่ยนทางไปด้านที่ดารินมองเห็นเจ้าด้วนอยู่ ตำแหน่งที่มันโผล่มาให้เห็นนั้น สภาพอันทึบของป่า เริ่มจะโปร่งขึ้นบ้าง แต่เมื่อตรวจดูกับเข็มทิศ ปรากฏว่ามันเฉียงไปทางด้านตะวันออก

อีกประมาณ 10 ก้าว ที่ดารินเดินตรงเข้าไป ก็จะถึงร่างมหึมาที่โบกหูพึบพั่บอยู่ หล่อนก็ร้องบอกออกไปด้วยเสียงใสกังวานว่า

“ด้วน! เจ้ารู้ใจพวกเราทุกคนดีอยู่แล้ว ว่ากำลังจะมุ่งหน้าไปพบใครที่ไหนและเจ้าก็น่าจะรู้ดีด้วยว่าเขาควรอยู่ที่ไหน... เพราะฉะนั้น นำทางพวกเราเดี๋ยวนี้!”

เจ้าด้วนหมุนกายอันใหญ่โตของมันอย่างแช่มช้า แล้วเริ่มออกเดินทันที มันก้าวนำไปเหมือนช้างเลี้ยง ดารินหัวเราะออกมาได้เป็นครั้งแรก หันมาทางทกคนที่กำลังเดินตามหลังเข้ามา

“มีใครจะแย้งบ้างไหม ถ้าหากฉันจะขอให้พวกเราทุกคนเดินตามหลังเจ้าด้วนไป?”

“ก็ถ้ากลางแย้งละ”

ไชยยันต์ถามมา

“ถ้าแย้ง เราก็แยกทางกันได้เดี๋ยวนี้เลย ใครจะไปทางไหนก็ไป แต่ฉันคนเดียวจะเดินตามเจ้าด้วนตามลำพัง เราอาจพบกันอีกในหนทางข้างหน้า หรืออาจไม่พบกันอีกเลย ฉันบอกแล้ว ว่าฉันแน่ใจของฉันอย่างนี้”

แทนคำตอบหรือพูดใดๆ ให้มากเรื่อง อนุชาโบกมือมาเป็นเครื่องหมายให้หล่อนเดินตามเจ้าด้วนไปได้ และคณะทั้งหมดก็ตาม ดารินชูมือขึ้นอย่างดีใจ แล้วออกสาวเท้าตามรอยเจ้าด้วนที่ดุ่มเดินเลาะลัดไปตามโคนไม้ใหญ่ที่ขึ้นอยู่เบียดเสียดเรียงรายนั้นทันที แล้วทั้งคณะก็ตามกันมาทั้งหมด โดยเปลี่ยนเส้นทางเดินโดยปริยาย

"ตรวจเข็มทิศ กลาง ตอนนี้เจ้าด้วนนำเราบ่ายหน้าไปทางไหน"

"ตะวันออกเฉียงเหนือครับ และรู้สึกว่าจะเป็นแนวป่าที่เดินสะดวกกว่าหนทางที่เราจะมุ่งไปในตอนแรก"

"ไม่ผิดเส้นทางเดิมมากนักนะ ตรวจดูให้แน่"

"เบี่ยงออกนิดหน่อยเท่านั้นครับ ผมตั้งเข็มไว้เหนือตลอดในระยะแรกนี่ แต่ตอนนี้ถ้าตามมัน ก็เบี่ยงไปทางตะวันออกบ้างแล้ว ประมาณ 10 ถึง 15 ดีกรี ลองตามมันไปดูสักระยะหนึ่งก่อน และต้องสังเกตไปเรื่อย"

เบื้องหน้าเจ้าด้วนหยุดรีรออีกครั้ง อาการของมันเหมือนจะหมอบลง เพื่อให้ดารินขึ้นไปนั่งบนคอ โดยอุทิศตนเองเป็นพาหนะสำหรับหล่อน แต่หญิงสาวหัวเราะอย่างดีใจ และรักใคร่เอ็นดู ตบที่ขาหลังของมันแล้วบอกว่า

"ไม่ต้อง ฉันจะไม่ขึ้นคอเจ้าไปเป็นอันขาด เพราะมันเป็นการเอาเปรียบพวกเราทุกคน และไม่ต้องห่วงฉัน เพียงแต่นำทางไปให้ดีที่สุดเท่านั้น นำเราไปสู่โชคชัย อย่านำไปสู่หายนะวิบัติ ฉันจะเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับพวกเราทุกคน จำไว้"

ถึงแม้มันจะไม่เข้าใจภาษามนุษย์ แต่เจ้าด้วนก็เข้าใจได้โดยกระแสจิต หรือสัญชาตญาณ มันออกเดินดุ่มๆ ไปโดยไม่พยายามที่จะเชื้อเชิญให้หล่อนขึ้นคออีก การเดินของมันทอดระยะห่างประมาณ 10 เมตรเบื้องหน้า เป็นการเดินอย่างสบาย และสภาพลักษณะของมันยามนี้ ก็สมบูรณ์ดีทุกอย่าง จริงอย่างที่หนานอินบอกไว้แต่แรก มันคงจะไปหาอาหารกินของ

มันอิ่มเรียบร้อยแล้ว และมาดักรอคอยคณะของดารินอยู่ในระหว่างทาง ขณะที่ทุกคนกำลังงงว่าจะบ่ายหน้าไปยังทิศทางด้านใดดี ซึ่งถ้าจะตามแนวทางของอดีตพรานชดตลอดไป ก็แปลว่าคงจะบุกฝ่าเข้าไปในดงทึบ มองไม่เห็นแสงตะวัน โดยยังไม่รู้ว่าตลอดทั้งวันนี้จะไปโผล่ออกที่ไหนหรือไม่อย่างไร

การมีเจ้าด้วนมาเป็นมัคคุเทศก์ในเฉพาะช่วงนี้ แม้อนุชาและหนานอินเองก็ยอมรับว่า จะเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด จากอันตรายทั้งมวล เพราะสัญชาตญาณสัตว์ป่าย่อมรู้จักสภาพของป่าที่มันจะมุ่งหน้าไปได้ดีกว่ามนุษย์ ไม่ว่ามนุษย์ผู้นั้นจะชำชองป่ามาแล้วสักเพียงไหนก็ตาม

การระมัดระวังเตรียมพร้อม ชนิดที่ปืนทุกกระบอก ที่จะต้องลงมาประจำมือในท่าเตรียมพร้อม ขณะนี้ทุกคนก็ปลอดโปร่งใจขึ้น สามารถที่จะตวัดขึ้นไปสะพายไหล่ไว้ได้ เพราะแน่ใจว่า ถ้าภยันตราย ใดๆ มันเกิดจะพรวดพราดจู่โจมเข้ามาเจ้าด้วนจะต้องสำเหนียกได้ล่วงหน้า และแสดงอาการเตือนภัยให้ทราบ

เมื่อมันพานำเดินไปในสภาพปกติของมัน ก็ย่อมแปลได้ว่า ยังไม่มีอันตรายใดๆ อยู่ในละแวกใกล้เคียง และสภาพของมันเองก็ไม่ได้ชะล่าใจหรือประมาทเลย เพราะสังเกตได้ว่า เป็นครั้งคราวที่มันจะหยุดชูงวงสูงส่ายร่อนไปมาในอากาศเพื่อสูดหากลิ่น แล้วก็นำเดินต่อไป

ลักษณะการนำทางของมันนั้น คณะของเชษฐาเชื่อมั่นใจอยู่เต็มที่แล้ว จากความสำเร็จผลอย่างงดงามที่มันเคยนำคณะ

ทั้งหมดให้ไปตามจนสามารถค้นพบดาริน วราฤทธิ์ได้ในสภาพที่ปลอดภัย ซ้ำยังฉลาดและแม่นยำต่อเป้าหมายที่สุด

เส้นทางเดินของมัน ไม่ได้ตรงดิ่งเหมือนขีดเส้น แต่จะเลี้ยวเลาะคดเคี้ยวไปมา หลีกต้นไม้บางแห่ง เลี่ยงพงเถาวัลย์บางพงเหมือนๆ กับการนำของหนานอินไม่มีผิด เหนือกว่าเสียอีกในกรณีที่หนานอินนั้นจะต้องหยุดพิจารณาใคร่ครวญอยู่นานก่อนจะตัดสินใจเลือกทาง แต่นี่มันพาเดินหลบหลีกไปได้อย่างคล่องแคล่ว เพราะชำนาญจัดเจนเหนือกว่ามนุษย์หลายช่วงตัวนัก

ที่น่าสนใจเป็นพิเศษก็คือ บางขณะมันก็เดินแกว่งกระดึงที่ดารินสั่งให้ทำคล้องคอไว้เพื่อลั่นโกรกเกรกไปตามสบาย และบางขณะมันก็ใช้งวงมาจับสายผูกคอไว้เพื่อไม่ให้เกิดเสียง และเดินช้าลงแทบไม่ได้ยินเสียงฝีเท้า เหมือนจะย่องเพื่อเลี่ยงหลบไม่ให้เกิดเสียงดังขึ้น **คราวใดที่มันเริ่มย่อง เดินช้าลงและใช้งวงจับกระดึงไม่ให้มีเสียง ยามนั้น ดารินจะปลดไรเฟิลจากไหล่มาถือในท่าเตรียมพร้อม และสอดส่ายสายตาไปรอบด้านตามเงาป่าที่เคลื่อนผ่าน**

มันเริ่มนำเดินออกสู่ป่า ที่มีต้นไม้ยืนห่างๆกันเพิ่มขึ้นทุกขณะ แสงตะวันที่ถูกบดบังไป เริ่มทอดแสงลงมาเป็นจุดพราวตามพื้นอีกครั้ง โดยส่องลอดเงากิ่งไม้ลงมา สัตว์ประเภทกระรอกใหญ่ และชะนี เริ่มจะมองเห็นได้ประปรายขึ้นบ้างแล้วโดยทิศทางนั้น

แล้วก็เข้าสู่ป่าที่เดินสะดวกขึ้นตามลำดับ ใบไม้ไม่หล่นลงมาทับถมมากนัก มีแง่โขดหินผุดโผล่ขึ้นมาจากดินให้เห็นบ้างบางระยะ จนในที่สุด ก็เลียบไปตามขอบเหวเบื้องล่างอันต่ำลงไป แลเห็นยอดไม้เขียวครึ้มอยู่ด้านล่างและเส้นทางที่เดินไปนั้น ราบโล่งเตียนพอสมควร ลักษณะเป็นด่านช้าง ที่ทอดเป็นแนวถนนสูงๆ ต่ำๆ ไปในระหว่างฟากหนึ่งเป็นดงทึบ และอีกฟากหนึ่งเป็นหุบเหว ได้ยินเสียงนกยูงร้องอยู่ยังยอดไม้ ด้านต่ำลงไปมองไม่เห็นตัว

แล้วบัดนั้นเอง ก่อนที่จะผ่านซอกหินผาขนาดใหญ่ เจ้าด้วนก็หยุดชะงักกึก ชูงวงร้องแปร๋นยาวขึ้นกึกก้อง พร้อมกับเสียงคำรนโฮกกระหึ่มไปทั้งป่าอันเงียบกริบ...

ทั้งหมดของฝ่ายมนุษย์ ที่เดินติดตามหลังมาไหวกายพร้อมกัน!

ดาริน ผู้เดินล้ำอยู่เบื้องหน้าทุกคน บัดนี้ทรุดกายวูบลงนั่งคุกเข่ากับพื้นในพริบตา ในเมื่อตัวหล่อนเองตั้งปณิธานไว้แล้วว่าจะไม่เป็นผู้ลั่นกระสุนปืนก่อนเป็นคนแรกหากไม่จำเป็นจริงๆ แต่หล่อนก็เฉียบไวพอที่จะไม่ขวางทางปืนของพรรคพวกเบื้องหลัง ในสิ่งที่พอจะเดาถูกแล้วว่ามันกำลังจะเกิดอะไรขึ้นข้างหน้าน...

พร้อมกับเสียงคำรนกระหึ่มป่านั้น เงาของอะไรชนิดหนึ่งสีเหลืองเหมือนฟางก็ลอยวูบออกมาจากชะง่อนหินเตี้ยๆบริเวณเบื้องหน้าเยื้องไปทางด้านขวามือของเจ้าด้วนเพียงเล็กน้อย ลอย

ละลิ่วอย่างมุ่งหมายที่จะเกาะลงไปบนคอของคชสารใหญ่ให้ได้ แต่เจ้าด้วนซึ่งไหวตัวเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้วอย่างเลือดนักสู้ ได้ตวัดเหวี่ยงงวงเสยขึ้นรับโดยแรง ปรากฏเสียงดังพลั่กใหญ่ กระทบเข้ากลางลำตัวของสิ่งที่กระโจนลอยเข้ามานั้น ผงะกระ-เด็นทั้งในสภาพที่กระโจนลอยอยู่ ไปกลิ้งคลุกใบไม้แห้งกลางทางด่านเบื้องหน้า

และโดยที่ไม่เปิดโอกาสให้เจ้าสัตว์ร้ายชนิดนั้นได้ตั้งตัวติดอีกเลย เจ้าด้วนก็วิ่งปรี่เข้าใส่ ในระหว่างที่มันยังดิ้นหงายท้องเพื่อจะตะกายทรงตัวขึ้น

เวลาเดียวกัน อีกเงาหนึ่งซึ่งเห็นชัดว่าเป็นการจับคู่ทำงานกันเป็นทีมเวิร์คที่หมอบซุ่มอยู่อีกด้าน ก็พุ่งลิ่วเข้ากางทั้งเขี้ยวและเล็บ หมายเข้าทางตะโพกด้านหลังของช้างนำทาง

ทุกสิ่งทุกอย่างเบื้องหน้าขณะนี้ มันรวดเร็วชุลมุนเสียจนดูไม่ทัน...

เสียงไรเฟิลจากด้านหลังดาริน ดังประสานติดต่อกัน ขึ้นเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน 2 นัด หัวกระสุนผ่านศีรษะหล่อนพร้อมไอความร้อนที่เป่าวูบประมาณศอกเศษ สิ่งที่เห็น...เจ้าเสือเหลืองตัวที่โผนเข้าไปทางตะโพกด้านหลังของช้าง อันทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์อยู่ในขณะนี้ กระโจนตัวลอยหงิกงออยู่กลางอากาศ แล้วหล่นลงไปกระทบแง่โขดหินข้างๆ กลิ้งสะบัดไปสามสี่ทอด เศษหินดินบริเวณที่มันดิ้นชักกระจุยกระจายไปหมด ดารินพังพาบกับพื้น เพื่อทำตัวเองให้ต่ำลงไปอีก เพราะ

ไม่แน่ใจว่าวิถีกระสุนจากพรรคพวกเบื้องหลัง จะกินแนวต่ำลงมาถูกหล่อนเข้าเมื่อไหร่ก็ย่อมได้ ท่ามกลางการชิงเวลาอย่างฉกละหกนี้

ทันทีที่หล่อนเสือกตัวแนบพื้นราบต่ำลงไป อีกนัดหนึ่งก็สะท้านสะเทือนซ้ำมาจากเบื้องหลัง อำนาจแรงอัดของคลื่นอากาศ เป่ากิ่งไม้ใบเฟิร์นในบริเวณใกล้เคียงกับที่หล่อนหมอบติดพื้นอยู่ปลิวไสว

หัวกระสุนมันพุ่งเข้าอัดถล่มไปยังตัวแรก ที่ถูกเจ้าด้วนใช้งวงวัดกระเด็นลงไปหมนปัดอย่กับที่ ทะลผ่านเข้าสะบักขวาออกซอกขาหน้าซ้าย แล้วงัดก้อนหินบริเวณนั้นให้แตกกระจายเป็นสะเก็ดฟุ้งขึ้นก่อนหน้าที่เจ้าด้วนผู้กล้าหาญจะแล่นเข้าไปถึงและทำให้มันต้องหยุดชะงักอยู่ตรงนั้น แผดเสียงร้องแหลมยาวก้องขึ้นเอ็ดอึง

เสือใหญ่ขนาดเบงกอล แต่มีพื้นของขนเป็นสีฟางแก่ๆ ทั้งสองตัว ณ บัดนี้ ยุติการดิ้นลงแล้ว ตัวแรกนอนตะแคงเหยียดขาเกร็งอยู่กลางทางด่าน ส่วนตัวที่ถูกกระหน่ำมาด้วยนัดติดตามหงายท้องอยู่กับที่ตรงนั้นเอง เลือดกำลังทะลักออกมาทางบาดแผลรอยกระสุนเจาะนองพื้นตรงบริเวณที่มันนอนอยู่ด้วยอำนาจกระสุนชนิดหยุดช้าง

ดารินหันกลับมาทางเบื้องหลัง หล่อนเห็นอนุชา เชษฐาและหนานอินกำลังกระชากลูกเลื่อนของไรเฟิลในมือตน ซึ่งบัดนี้เงยขึ้นสูงในมุม 45 องศา และปลอกกระสุนกระเด็นลง

ไปตกอยู่กับพื้น ยังส่งควันอยู่กรุ่นๆ ส่วนไชยยันต์นั้นอยู่ในสภาพประทับไรเฟิลของตนเองค้าง เข้าใจว่าคงจะยังไม่ทันได้ลั่นเลยแม้แต่นัดเดียว

พวกลูกหาบทุกคน ยืนรวมกลุ่มกันอยู่กับที่ กำลังจ้องเขม็งมา แต่สีหน้าของแต่ละคน ดูจะเรียบปกติดีที่สุดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย พอหล่อนพยุงกายจะลุกขึ้น คนเหล่านั้นทั้งหมดก็พากันเดินไต่ทางขึ้นมาบนเส้นทางด่าน เชษฐาเข้ามาถึงหล่อนเป็นคนแรกอย่างรวดเร็ว หิ้วปีกช่วยให้ยืนทรงกายถนัดขึ้น บอกเรียบๆ ว่า

"ไหวดีมาก น้อย ที่หมอบหลบทางปืนเสียก่อน ขอให้รวดเร็วและทันต่อเหตุการณ์อย่างนี้ตลอดไปด้วย"

อนุชานั้นไม่กล่าวอะไร ตรงเข้าไปก้มลงมองดูเสือเหลืองตัวที่เขายิงพร้อมกับหนานอินเป็นตัวแรก ส่วนเชษฐาและไชย-ยันต์ตรงเข้าไปยังอีกตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวเดียวกับที่เจ้าด้วนใช้งวงเสยรับการกระโดดเข้าใส่ของมัน เพื่อให้แน่ใจว่าตายสนิท

พวกลูกหาบทั้งหลายพากันขึ้นมาชุมนุมอยู่บนเส้นทางนั้น แต่ละคนไม่มีท่าทีว่าจะตกใจอะไรมากนัก กับสิ่งที่ชาชินและเห็นว่าเป็นเหตุเพียงเล็กน้อย

สำหรับเจ้าด้วนนั้น มันคงส่งเสียงร้องอย่างโกรธแค้นลั่นป่าอยู่เช่นนั้น หันรีหันขวางทำท่าจะเข้าไปกระทืบซ้ำที่ซากเสือทั้งสองตัว แต่ก็ชะงัก เมื่อดารินปราดเข้าไปขวางหน้าและลูบงวงของมัน พร้อมทั้งกล่าวอ่อนหวานปลอบโยน มันจึงมีท่าสงบลงได้ ยืนตระหง่านหูผึ่งอยู่

“เธอกล้าหาญ และมีเลือดนักสู้ทุกหยดอย่างน่าสรรเสริญ...”

หล่อนกล่าวกับมันอย่างชื่นชม

“...และในครั้งนี้ ขอให้เป็นบทเรียนของเธอด้วย ระลึกไว้เสมอว่า อย่าพยายามห่างฉันและพวกเรามานัก เกิดอะไรขึ้นแล้วจะช่วยเหลืออะไรกันไม่ทัน ฉันดีใจที่เธอไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรจากเขี้ยวเล็บของมันเลย แต่ถ้าพวกเรายิงสกัดไว้ไม่ทัน แม้เธอจะสู้ได้ เธอก็จะต้องเจ็บบ้างแน่ๆ”

ส่วนไชยยันต์นั้นจ๊ปากจิ๊กจั๊ก สบถด่างึมงำ

“ไอ้เวรเอ๊ย! ไม่ดูตาม้าตาช้างมั่งเลย เสือกช่วยกันโจมตีช้างพลายตัวเบ้อเร่อ ความจริงถ้ามันดักริมทาง คอยตะครุบพวกเราคนใดคนหนึ่งที่เดินอยู่ข้างหลัง น่าจะง่ายกว่า”

หนานอินหัวร่อหึๆ บอกมาว่า

“เสือนั้น นายทหารก็น่าจะรู้ ถ้ามันกำลังหิวมันก็เห็นช้างตัวเท่าหมู มันเอาทั้งนั้นแหละ และความจริงมันก็ฉลาด ไม่ใช่โง่หรอก มันรู้ว่าถ้ามันเล่นคน มันจะเล่นได้ยากกว่า เพราะถึงกระโดดกัดพวกเราคนใดคนหนึ่งตาย มันก็ลากศพไปไม่ได้ ที่มันเล่นงานไอ้ด้วน มันรู้ว่าถ้าโดดขึ้นหลังกัดติดให้เจ็บก่อน ไอ้ด้วนก็จะเตลิดแล่นเข้าป่า แยกทางจากพวกเราไป แล้วมันก็ไปรุมกัดซ้ำอีกตอนที่ไอ้ด้วนแยกจากเราไปแล้ว เมื่อตะกี้ ถ้ายิงกันไม่ทัน ไอ้ด้วนเจ็บแน่ โชคมันดีที่มันเดินไม่ห่างพวกเรานัก”

“น้อย! บอกให้ด้วนนำต่อ เดินอีกสักชั่วโมงแล้วค่อยพักกินข้าว ตอนนี้คงจะสะดวกขึ้นมาก เพราะเดินตามด่านช้าง”

อดีตพรานชด หันมาพยักหน้าบอกกับน้องสาวเบาๆ

หล่อนจึงหันไปออกคำสั่ง ทำสัญญาณกับช้างคู่บารมี ซึ่งมันก็ปฏิบัติตามในทันที ไม่ได้หันมาใส่ใจพะวงอะไรกับซากเสือทั้งสองตัวที่โดดเข้ารมเล่นงานมันอีก ออกเคลื่อนไหวด่มเดินนำต่อไป อนุชาเดินขนาบเข้ามาใกล้น้องสาว

“ทำอย่างเมื่อกี้นี้น่ะดีแล้ว ถ้าคิดว่าตัวเองจะไม่ยิง ก็อย่าไปขวางทางปืนคนอื่นเขา”

“ไม่ใช่ไม่ยิงหรอกค่ะ แต่ไม่ได้มุมถนัด ก็เลยหมอบลงเสียก่อน เพราะเชื่อมือของลุงอินและพี่ๆ ทุกคนข้างหลังดีอยู่แล้ว และขอขอบคุณไรเฟิลทั้งสามกระบอก ที่ไม่มีกระบอกไหนตะ-ลีตะเหลือกยิงส่งเดชไปถูกเอามัคคุเทศก์นำทางเข้าเลยมุมที่น้อยอยู่ในขณะที่เกิดเหตุนั้นยิงไม่ได้ ถ้ายิงก็ต้องถูกเจ้าด้วนด้วย”

“ฮืมม์ ดี!”

อนุชาครางสั้นๆ พร้อมพยักหน้า ไม่เอ่ยอะไรอีกพี่ชายทันความคิดอ่านน้องสาวเสมอ เพียงแต่จะพูดหรือไม่เท่านั้น

หนทางบนด่านช้าง ที่เลียบคดเคี้ยวไต่ขึ้นๆ ลงไปในระหว่างด้านหนึ่งเป็นเชิงเขา และอีกด้านหนึ่งเป็นหุบเหวนั้นเป็นเส้นทางที่สะดวกในการเดินทางยิ่งกว่าทุกแห่งที่ผ่านมาแล้วตั้งแต่เริ่มออกเดินทางในวันนี้ อนุชาพยายามจับตรวจสอบทิศทางอยู่เป็นระยะๆ ว่าโดยเส้นทางนั้น จะเบนพ้นจากทิศเหนือออกไปมากน้อยเท่าใด ตลอดระยะ 3-4 ชั่วโมง ที่เริ่มต้นเดินทางกันมา

สิ่งที่พอจะพิสูจน์ได้แน่ๆ ก็คือไม่มีวี่แวว หรือร่องรอย

ของเจ้าพวกอมนุษย์หรือช้างป่า อันมีสภาพตกอยู่ภายใต้มนต์สะกดใดๆ เข้ามาสำแดงอาการคุกคามเป็นอุปสรรคอีกทั้งสิ้น สิ่งลี้ลับน่าสยองเกล้าเหล่านั้นปลาสนาการไปอย่างสนิท มีอยู่เพียงครั้งเดียวระหว่างที่ไต่ลงจากเนินสูงของเส้นทางด่านนั้น ทั้งคณะมองต่ำลงไปเห็นช้างโขลงหนึ่ง ประมาณ 3-4 ตัว กำลังจะเดินสวนขึ้นมา

ระยะห่างลงไปประมาณ 150 เมตร แต่เมื่อเจ้าด้วน ซึ่งเดินนำอยู่เบื้องหน้า ส่งเสียงร้องก้องขึ้น เหมือนจะเป็นการข่มขวัญขับไล่ ช้างโขลงเล็กๆ เหล่านั้นก็รีบผละหนีลงจากทางด่าน หลบเข้าป่าข้างทางในทันที โดยไม่มีท่าทีว่าจะสวนทางขึ้นมาประจันหน้าหรือแสดงอาการมุ่งร้ายอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะเป็นไปโดยสภาพของช้างป่าธรรมดา ที่เห็นกลุ่มมนุษย์ในระยะไกล ซึ่งเดินเข้าขบวนกันมาเป็นจำนวนมาก

อาถรรพณ์มันตรัยสุดสิ้นลงแน่นอนแล้ว แต่สภาพของป่านรกดำก็ยังเป็นป่าลึกลับอยู่ตามเดิมของมันไม่มีใครสามารถทำนายถูกว่า มันมีเหตุเภทภัยในลักษณะใดแผ้วพานเข้ามาอีก ภูมิประเทศทิวทัศน์ สภาพต้นไม้พืชพันธุ์ก้อนหินที่แต่ละคนใช้ความตรวจตราสังเกตอย่างใคร่ครวญรอบคอบ มันชี้บ่งให้เห็นถึงความเป็นป่าโบราณดึกดำบรรพ์ เหมือนเช่นที่เคยผ่านพบกันมาก่อนแล้วในครั้งนั้น มีทั้งความสวยงาม และความอ้างว้างดุจก้าวเข้าไปสู่โลกในยุคอดีตไกลแสนไกล

ก่อนที่เจ้าด้วนจะนำแยกจากเส้นทางด่านที่มันยึดมา โดยตลอดเพื่อนำลงสู่เส้นทางลงโตรกฝั่งซ้ายมือ อนุชาก็สั่งให้

ขบวนทั้งหมดหยุดพัก กินอาหารมื้อที่สองของวัน ซึ่งเป็นเวลาบ่ายจัดเข้าไปแล้ว และเมื่อมนุษย์หยุดพักชั่วขณะ เจ้าด้วนก็หยดลงด้วย ไม่เพ่นพ่านออกนอกล่นอกทางพ้นจากสายตาไป

"โดยท่าทีการนำของเจ้าด้วน มันกำลังจะพาเราลงสู่ดงทึบข้างล่างอีกครั้ง"

อนุชาบอกกับทุกคน ขณะที่บุ้ยปากลงไปยังเงาทะมึนของยอดไม้เบื้องล่าง ต่ำกว่าระดับขอบทางด่าน บนส่วนหนึ่งของสันเขา เชษฐายกนาฬิกาเข็มทิศของเขาขึ้นเทียบจับ

"ก็แปลว่าเริ่มตีวกขึ้นเหนืออีกครั้ง ถูกต้องไหม?"

"ครับถูกต้อง ค่ำนี้เราจะต้องพักกันในป่าดิบข้างล่างนั่นอย่างเลี่ยงไม่ได้"

"ไม่มีปัญหา อะไรอย่างไหนที่ใดก็ได้ สำคัญอย่างเดียวก็คือ เราต้องการแหล่งน้ำ ที่พออาศัยกินได้ ขณะนี้น้ำของเราเกือบหมดแล้ว"

เชษฐาบอกง่าย ๆ

"คงไม่ต้องกังวลเรื่องนั้นหรอกครับ ตราบใดก็ตามที่เรายังอาศัยเจ้าด้วนเป็นตัวนำทาง เพราะช้างก็ต้องการน้ำและอาหารเช่นเดียวกับเราเหมือนกัน มันประทังชีพได้ ก็แปลว่าเราประทังชีพได้เหมือนกัน"

"ขอให้ข้อคิดหรือข้อแย้งสักนิดได้ไหม บางทีมันอาจเป็นข้อแย้ง หรือข้อคิดที่โง่เกินไปก็ได้ในความเห็นของแก"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นเคร่งขรึม นาน ๆ สักครั้ง อดีตนายทหารปืนใหญ่สหายร่วมตาย จึงจะตกอยู่ในลักษณะเช่นนี้

"ว่ามา เราหารือกันได้เสมอ ทุกสิ่งทุกอย่างจะวางราก-

ฐานอยู่บนเหตุผล หลายหัวคิดย่อมดีกว่าหัวคิดเดียว อย่าปักใจเชื่อเฉพาะฉัน หรือหนานอิน หรือแม้แต่เจ้าด้วน เราต้องช่วยกัน”

“ในเส้นทางที่เราผ่านกันมาแล้ว..”

เสียงของไชยยันต์แผ่วต่ำ ดวงตาทอดมองไกลข้ามดงทึบอันกว้างใหญ่ไพศาลเบื้องล่าง ตรงไปยังทิวเขียวครึ้ม ที่มองเห็นทาบอยู่กับขอบฟ้าเหมือนฉากวาดเบลอ ๆ

“...สัตว์ป่าธรรมดาทุกชนิดผ่านพ้นเข้าไปไม่ได้ แต่พวกเราก็ซมซานผ่านเข้าไปแล้ว บางทีสามวันเต็ม ๆ หาอาหารหรือน้ำไม่ได้เลย มองไม่เห็นอะไรสักอย่างเดียวแม้แต่พวกแมลงในสภาพของเส้นทางเดินแบบนั้น คิดกันไว้ล่วงหน้าหรือยัง ว่าเจ้าด้วนมันจะกล้านำเราเสี่ยงผ่านเข้าไปในเมื่อตัวมันเองก็ยังต้องการอาหารและน้ำอยู่ และมากกว่าเราเสียด้วย การมุ่งเทือกเขานิลกาญจน์ก็ดี หรือการมุ่งเทือกเขาพระศิวะก็ดี มันก็เหมือนกับที่เราจะต้องยิงจรวดให้ผ่านพ้นจากชั้นบรรยากาศเข้าไปสู่ชั้นอวกาศด้วยยานธรรมดา คิดกันให้ดี ๆ ในสิ่งที่ฉันพูดนี่นะ มันเป็นแต่เพียงสิ่งเปรียบเทียบเท่านั้น...สมมุติว่าเจ้าด้วนซึ่งเป็นสัตว์ป่าธรรมดา สมรรถนะของมันจะมีมากแค่ไหน ก็อยู่ในชั้นแค่เครื่องบินธรรมดา ที่จะบินในเพดานบินที่ไม่เกินชั้นบรรยากาศเท่านั้น มันไม่สามารถจะล่วงพ้นเข้าสู่ชั้นอวกาศได้แน่นอน เราผ่านกันไปได้ในครั้งนั้น เราไปกันด้วยอำนาจปาฏิหาริย์ หรืออะไรก็ตามที แต่เราก็ดั้นด้นฟันฝ่ากันไปจนได้ ทีนี้ถ้าเราฝากทุกสิ่งทุกอย่างในการเดินทางไว้กับเจ้าด้วนอย่างเดียว แกแน่ใจหรือว่ามันจะพาเราไปได้ ไม่ใช่พาเดินวนอยู่ใน

แถบที่มันสามารถจะดำรงชีพอยู่ได้เท่านั้น ฉันอาจพูดเหมือนคนเพ้อ ไร้สาระเกินไป แต่ทุกคนรวมทั้งตัวแกเอง กับหนานอินก็เคยได้ผ่านผจญกันมาแล้ว คงไม่ต้องให้อธิบายอะไรมากเกี่ยวกับเรื่องนี้”

เชษฐา ดาริน และอนุชา มองสบตากันแล้วเปลี่ยนสายตาไปจับนิ่งนานอยู่ที่ไชยยันต์ ซึ่งยังอยู่ในสภาพเหม่อลอยไม่ยอมสบตาใคร

ทุกคนเข้าใจคำพูดเชิงปรารภของอดีตนายทหารปืนใหญ่ดีที่สุด

พักใหญ่ทีเดียว ที่ต่างคนต่างเงียบกริบ แล้วเชษฐาก็พยักหน้าไปทางอนุชาและดาริน

“ใครมีเหตุผลที่จะค้าน หรืออธิบายในข้อกังขาของไชย-ยันต์บ้างไหม สิ่งที่เขาพูดเราพบเห็นกันมาแล้วเช่นนั้นจริงๆ พี่เองก็ยังจำได้แม้กระทั่งเราขาดน้ำเสียจนเกือบตายกันหมดทุกคน แต่ก็ได้อาศัยว่านยาบางชนิดของส่างปา ที่ช่วยผ่อนปรนในเรื่องขาดน้ำของพวกเรา ทว่าก็ต้องทรมานกันเหมือนตกนรกทั้งเป็น และถึงแม้กลางกับลุงอินก็หยั่งซึ้งอยู่แก่ใจดีแล้ว”

“ขออนุญาตให้น้อยพูดบ้างได้ไหมคะ?”

น้องสาวเล็กของคณะเอ่ยขึ้นแผ่วเบา แต่เน้นหนักในความหมาย

“พูดซิ น้อย บางทีมันอาจตรงกับความคิดของพี่ในขณะนี้ก็ได้”

พี่ชายกลางพยักหน้าบอกมา

“สิ่งที่ไชยยันต์พูดเมื่อตะกี้นี้ น้อยยอมรับว่าเป็นเหตุผลที่ฟังได้ และไม่ได้มีความคิดที่จะคัดค้านโต้แย้งใดๆทั้งสิ้น เรื่องนี้มันก็เข้าไปอยู่ในหัวข้อที่เราได้เคยพูดกันไว้ก่อนแล้ว เกี่ยวกับเรื่องที่เจ้าด้วนจะไม่สามารถนำทางเราไปได้ตลอดรอดฝั่ง อย่างเช่นแค่เทือกเขานิลกาญจน์มันก็คงนำเราไปไม่ได้อยู่แล้ว แต่ในชั้นแรกนี้ น้อยเชื่อว่า อย่างน้อยที่สุด มันจะเบิกเส้นทางหรือนำเราไปได้ และเมื่อนั้น มันก็คงจะต้องหยุดเอง เราจะสังเกตเห็นต่อไปในอนาคตข้างหน้า ว่ามันนำเราไปสุดสิ้นอยู่แค่ไหนเท่าที่มันจะนำไปได้ แล้วต่อจากนั้น ก็เป็นหน้าที่ของเราเองที่จะต้องเลือกตัดสินใจบุกบั่นไปเอง โดยไม่ต้องให้มันนำทางอีกต่อไป ส่วนเรื่องที่มันจะนำเราเดินวนเวียนอยู่แต่ในเฉพาะป่าที่มันเข้าไปได้ โดยไม่คืบหน้านั้น เจ้าด้วนคงไม่ทำเช่นนั้นหรอก เชื่อว่ามันจะต้องพาเราไปส่งจนถึงตำแหน่งที่ตัวมันเองหมดความสามารถจะล่วงล้ำเข้าไปได้ คือสุดปลายแดนของสมรรถนะมันเพื่อให้เราเริ่มต้นลำพังพวกเรากันเอง จุดไหน ตำแหน่งไหน ที่มันไม่อาจนำเราได้ต่อไปอีกแล้ว มันคงจะแสดงอาการให้ทราบแต่ก่อนอื่นในระยะนี้มันเต็มใจที่จะไปส่งเรา และเราก็ยังหวังอีกประการหนึ่งว่า ก่อนจะพ้นเข้าเขตที่มันล่วงเข้าไปไม่ได้ เราอาจพบรพินทร์เสียก่อนได้”

อนุชาดีดนิ้วแรงๆ ออกมาครั้งหนึ่ง ก้มศีรษะลง

“ถูกต้อง น้อยมีความคิดอย่างเดียวกับพี่ในเรื่องนี้ เราจะตามมันไปเพียงแค่ระยะทางที่มันจะนำไปส่งได้เท่านั้น ต่อไปก็เป็นหน้าที่ของพวกเราโดยเฉพาะ”

“ถ้างั้นก็ได้ผลสรุปแล้ว มีอะไรข้องใจอีกไหมไชยยันต์?”

พี่ชายใหญ่ของคณะ หันมาถามเพื่อนรักของเขาไชยยันต์ยิ้มให้แก่เพื่อนร่วมตายทุกคน

“ถ้าบทสรุปมีเช่นนี้ ก็หมดข้อปัญหา สิ่งจะแนะนำก็มีอยู่อีกอย่างเดียวเท่านั้น คือทั้งกลางและลุงอินจะต้องช่วยกันพิเคราะห์สังเกตให้ดีว่า เจ้าด้วนมันนำเรารุดหน้าเพื่อไปยัง ‘ปลายแดน’ หรือว่านำเราเดินป่าเล่นแบบวนเวียน จะได้ไม่เสียเวลา”

“เรื่องนี้รับรองได้ เจ้าด้วนมันหลอกต้มฉันกับลุงอินไม่ได้หรอก และที่สำคัญที่สด มันคงไม่หลอกน้อย”

“ใช่ ไชยยันต์ เจ้าด้วนจะไม่กะล่อนหลอกฉันแน่นอน มาคอยดูกันไปก็แล้วกัน”

ดาริน วราฤทธิ์ กล่าวอย่างหนักแน่นเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม

ไชยยันต์สูดลมหายใจลึก

“หวังว่าทุกคนคงไม่เข้าใจฉันผิดนะ”

“เกี่ยวกับเรื่องอะไร”

ราชสกุลสาวขมวดคิ้วนิดหนึ่ง ถามโดยเร็ว

“ก็คิดว่าฉันเกิดลังเล ปอดแหกอะไรขึ้นมาแล้วนะซิ”

“ไม่มีใครบังอาจหมิ่นน้ำใจของเธอถึงเพียงนั้นหรอกไชย-ยันต์! และเป็นการดีแล้วที่เธอพูดเรื่องนี้ขึ้นเราจะได้กำหนดใจเตรียมพร้อมกันไว้ล่วงหน้าก่อน ในแผนการเดินทางข้างหน้าต่อไป ถ้าเธอไม่พูดขึ้น ฉันก็ยังไม่ได้เฉลียวคิดไปถึงเรื่องนี้ ฉันก็อยากดูพรมแดนการนำทางของเจ้าด้วนเหมือนกันว่า‘พรมแดน’ของมันจะไปสิ้นสุดเอาที่จุดไหน และมันจะแสดงอาการอย่างไรให้เรารู้ ในกรณีที่มันไม่สามารถจะนำเราต่อไปได้”

“แล้ว ‘พรมแดน’ ของพวกเราล่ะ?”

คราวนี้เพื่อนชายถามขึ้นยิ้มๆ อย่างให้เห็นเป็นเรื่องขัน

“ไม่ต้องห่วงในเรื่องนั้น ฉันจะให้มฤตยูหรือท่านท้าวมัจจุราชประทับตราวีซ่าใบพาสปอร์ตผ่านแดนให้แก่พวกเราทุกคนเอง ท่านคงไม่รังเกียจที่จะสแตมป์ให้หรอก เพราะคราวก่อนท่านก็ยอมให้เข้าไปได้ทีหนึ่งแล้วนี่ หวังว่าท่านคงจะจำหน้าพวกเราทุกคนได้ คงไม่ต้องสอบสัมภาษณ์อะไรกันมาก”

คราวนี้ทุกคนหัวเราะกันขึ้นพร้อมๆกัน ทำเอาหนาน-อิน คะหยิ่น และพวกลูกหาบทั้งหลายที่นั่งรวมกลุ่มกันไม่ห่างออกไปนัก พากันหันมามองด้วยความแปลกใจ ว่าพวกเจ้านายมีเรื่องขำขันอะไร สำหรับดารินนั้น ลึกลงไปกลางก้นบึ้งของหัวใจหล่อน เสียงที่เคยปลอบโยนของใครคนหนึ่งยังกังวานซ่านไปทุกเส้นเลือด เป็นข้อความว่า

“เป็นการง่ายยิ้มได้ไม่ต้องฝืน เมื่อชีพชื่นเหมือนบรรเลงเพลงสวรรค์ แต่คนที่ควรชมนิยมกัน ต้องใจมั่นยิ้มได้เมื่อภัยมา”

ใช่! เขาผู้นั้นก็คือ รพินทร์ ไพรวัลย์นั่นเอง...

ณ บ่ายวันเดียวกันนี่เอง เป็นบ่ายของทาง คณะพรรคค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ภายใต้การ นำของรพินทร์ ได้เผชิญกับพายุหมุนกลาง ท้องทุ่ง อันเป็นตำแหน่งที่ตั้งของเนินสุสานแห่งนิทรานคร โดยเกิดจ้าละหวั่นชลุกชลักกันอยู่เป็นเวลาพักใหญ่ ก่อนที่ พายุจะสงบ และนัคคุเทศก์นำทางได้ค้นพบสุสานใหญ่

ตำแหน่งที่ไชยยันต์กับมาเรียเคยเข้าไปติดกับดักอยู่ ซึ่ง เชิดวุธและคี๊ธ ได้ทำการระเบิดเส้นทางอันน่าจะสงสัยได้ว่า เป็น ทางเข้าออกของอมนุษย์ในสุสานเบื้องล่าง ไม่เปิดโอกาสให้สิ่ง ใดผ่านเข้าออกได้อีก

เหลือเวลาอีกประมาณ 3-4 ชั่วโมง ก่อนที่แสงตะวันจะ สิ้น รพินทร์นำคณะนายจ้างตัดท้องทุ่งอันกว้างใหญ่ไพศาล มุ่ง ตะวันออกเฉียงเหนือโดยตลอด ไม่ได้นำเข้าไปสำรวจตรวจตรา

ยังเนินที่เห็นแวดล้อมอยู่ลิบ ๆ ทั่วไปอีกแล้ว เขาโบกมือเป็นสัญญาณกับพรานพื้นเมืองคู่ชีพทั้งสี่ รวมทั้งหัวหน้าลูกหาบโดยชี้มุ่งไปทางขนเขาไกลลิบที่เห็นอยู่เบื้องหน้า เป็นการย้ำโดยการให้รู้อย่างแน่ชัดว่า จะไม่มัวเสียเวลาสำรวจตรวจสอบที่ใดอีก

กว่าที่อเมริกันนายจ้างทุกคนจะรู้ตัว ก็มองเห็นทิวป่าดำมืด เป็นแนวขวางกั้นอยู่เบื้องหน้า โดยมีชะง่อนหินสูงถูกผ่าแยกออกเป็นสองส่วน เหมือนจะเป็นช่องประตูปากทางเข้าตระหง่านชะเง้อมดักรอคอยอยู่ และเส้นทางของจอมพรานมุ่งตรงไปที่นั่นอย่างเด่นชัด

สแตนลีย์ขมวดคิ้ว ปรึกษาหารือกับคี๊ธและคริสติน่าเบา ๆ

“ทำไมเสือนั่นตรงดิ่งมาทางด้านนี้โดยตลอดเลย เป็นเวลา 2 ชั่วโมงเต็ม ก็ไหนเขาเคยบอกกับเราไว้ว่าจะสำรวจดูตามเนินรอบ ๆ ด้านให้ทั่วเสียก่อน”

“เขาคงคิดว่า เนินอันเป็นสุสานใหญ่ที่เราวางระเบิดกลบปากทางไว้แล้ว คงจะเป็นแหล่งใหญ่ที่สุด และไม่ต้องการค้นหาเนินอื่น ๆ อีกให้เสียเวลากระมังคะ”

คริสกระซิบบอกมา

ขณะนั้น ทั้งคณะเดินเข้าขบวนกันไปกลางทุ่ง โดยมีร่างแกร่งเกร็งของสุภาพบุรุษไพรเดินนำในลักษณะขากะเผลกเล็กน้อย ห่างออกไปเบื้องหน้าไม่เกิน 10 เมตรเท่านั้น และเป็นการเดินนำไปอย่างไม่เร่งด่วนอะไรนัก จึงแทบจะเรียกได้ว่า

ทั้งคณะเดินเกาะหมู่ใกล้ชิดไปด้วยกันทั้งหมด ไม่มีใครเดินแยกโดดเดี่ยวห่างไกลออกไป

อิสซาเบลนั้น ตลอดทั้งวันนี้ แม้หล่อนจะใช้ความมานะฮึดสู้เพียงใดก็ตาม แต่จากความทุพพลภาพชั่วขณะ ทำให้กะปลกกะเปลี้ยลงตามลำดับและอยู่ในระหว่างอาการช่วยขนาบพยุงของเชิดวุธและคี๊ธคนละด้าน หล่อนเหนื่อยระบมต่อบาด-แผลที่ทรวงอกเสียจนไม่มีแรงจะพูดหรือแสดงความเห็นใดๆ อีกทั้งสิ้น นับตั้งแต่ตั้งหน้าตั้งตาเดินกันมา ภายหลังผละจากเนินสสานใหญ่ลกนั้นแล้ว

และแล้วเหมือนจะรู้ใจของพรรคพวกด้านหลัง พรานใหญ่หยุดยืนรออยู่ จนกระทั่งพวกนั้นเดินเข้ามาทัน ตัวเขาเองโบกมือให้บุญคำและพวกลูกหาบทุกคนเดินล่วงหน้าไปก่อน เป้า-หมายคือตำแหน่งประตูผานั้น

“เราหยุดพักกันตรงนี้ก่อนสักครู่เถอะครับ ผมรู้สึกว่าเบลจะเหนื่อยมาก”

เขาเอ่ยขึ้นเบาๆพร้อมกับหย่อนกายลงนั่งราบกับพื้นหญ้ายังบริเวณที่หยุดอยู่นั้น ทำให้สแตนลีย์ คริส รวมทั้งเชิดวุธกับคี๊ธที่ประคองเบลกันอยู่คนละข้าง ทิ้งกายฮวบลงไปด้วย ทุกคนชุ่มโชก ไปด้วยเหงื่อเหมือนอาบน้ำ โดยเฉพาะแม่ผมแดง พอพักการเดินก็ตะแคงซบลงไปนอนกับท่อนแขนตนเอง หน้าซีดเผือดหายใจทางปาก

คริส เอาผ้าขนหนูเล็กๆ ราดน้ำจากกระติกพอชุ่ม แล้วเข้าประคองใบหน้าของเพื่อนสาวขึ้น แตะซับเหงื่อลูบใบหน้าให้แล้วตรวจจับชีพจร อึดใจหนึ่งก็บอกมาว่า

“ขอบคุณที่ให้พัก เบลเหนื่อยมากจริงๆ”

“ไหนคุณบอกว่าจะสำรวจตามเนินต่างๆที่เราเห็นแวดล้อมอยู่อีกหลายลก ในแถบที่เราสงสัยว่าจะเป็นสสานโบราณพวกนั้น แต่แล้วก็ผละเดินมาทางทิศนี้ตลอด ไม่ได้ค้นหาที่ไหนอีกเลย”

อเมริกันอาวุโสถาม

“ผมเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว ไม่อยากเสียเวลาเปล่า...”

จอมพรานตอบง่ายๆ เปิดจุกกระติกน้ำออกช้าๆ แล้วกรอกเข้าปากไปอึกหนึ่งเอาแขนเสื้อป้ายริมฝีปากเหงื่อบนใบหน้าเกรียมกร้านของเขาเพียงแค่ซึมๆเท่านั้น ในขณะที่ฝ่ายนายจ้างชุ่มกันไปทั้งหมดราวอาบน้ำ

“...ถ้าเรามัวแต่เสียเวลาค้นหาสุสานที่สงสัยว่า จะเป็นที่เก็บซากมัมมี่เหล่านั้นให้ทั่ว และหาทางระเบิดกลบเส้นทางเข้าออกเสียให้หมด ผมว่าเราคงไม่ต้องเคลื่อนไหวไปไหนคืบหน้าคงต้องป้วนเปี้ยนอยู่ในแถบนี้ไม่น้อยกว่า 3-4 วัน และยังไม่แน่ใจว่าจะค้นมันพบหมดทุกแหล่งหรือเปล่า ผมตัดสินใจว่า เราเดินหน้าเข้าเส้นทางของเราดีกว่า”

“อ้าว! แล้วถ้ามันยกโขยงเป็นกองทัพออกมาเล่นงานเราอีก?”

นายคธรองเบาๆ

“เราจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปเป็นครั้งๆ เชื่อมั่นว่าต่อไปนี้น่าจะเบาบางลงแล้ว เพราะสุสานใหญ่ถูกกลบสนิท ต่อให้มีซากของพวกมันกระจัดกระจายอยู่ที่อื่นๆอีกบ้าง ก็คงไม่มาก

นัก เราจะไม่เสียเวลาอยู่ที่ดินแดนอันเป็นนครดึกดำบรรพ์แห่งนี้อีกแล้ว”

“อุบ๊ะ! เปลี่ยนแผนเอาง่ายๆ แบบนี้เองเร๊อะ”

พ.อ. แห่งยูเอส. อาร์มี่ ครางออกมา สีหน้าเต็มไปด้วยความพิศวง

“แผนทุกชนิด มันเปลี่ยนได้ แล้วแต่ความเหมาะสมนายเป็นทหารใหญ่ นายควรจะรู้ดีอยู่แล้ว นี่ขนาดไม่ได้เสียเวลาค้นหาอะไรอีกเลย และเดินกันมาตามสบายแท้ๆ เบลก็ยังมีอาการว่าจะไปไม่ไหวอยู่แล้ว”

“แล้วทำไมไม่บอกเราล่วงหน้า?”

สแตนลีย์ตั้งคำถามมาบ้าง

“ไม่จำเป็นต้องบอกหรอกครับด็อกเตอร์ เหตุการณ์ที่เห็นมันก็เป็นการบอกชัดอยู่แล้ว ผมไม่หวั่นในเรื่องที่จะถูกดักโจมตีจากพวกมันในรูปแบบใดอีกทั้งสิ้น เพราะที่มีเจตนาเอาไว้แต่แรกก็ได้ทำสำเร็จไปแล้วเป็นส่วนใหญ่ ผมแน่ใจว่า แหล่งที่มันยกพลออกมาเล่นงานเราได้มากที่สุด เป็นแหล่งที่เราระเบิดไปแล้วสองตำแหน่งนั้นแหละ คือสุสานของกษัตริย์ และสุสานของแม่ทัพขุนศึกทั้งหลาย ศพของผู้คนในนิทรานครยุคนั้น ที่จะอาบยานำเข้าไปเก็บไว้ก็คงจะมีแต่ศพของบุคคลสำคัญชั้นกษัตริย์ ขุนศึกและข้าราชบริพารชั้นสูงเท่านั้น พวกคนสามัญธรรมดาเชื่อว่าคงจะใช้วิธีฝังหรือเผาทำลายไปเมื่อใครได้ตายลง คงไม่สร้างสุสานเก็บมัมมี่ไว้เป็นจำนวนมากแห่งนักหรอก เพราะฉะนั้น เมื่อระเบิดกลบสุสานทั้งสองแห่งสำคัญได้แล้ว ก็ไม่น่าจะต้องกังวลอะไรกับไอ้ผีดิบพวกนี้อีก เราเสียเวลากับมันตรัยมามากแล้ว มันดึงเรา

ออกนอกเส้นทางและท้าทายให้มาทำสงครามสู้รบเสียแทบเป็นแทบตาย เพราะเราไปมัวกังวลอยู่กับมันมากเกินไป ต่อไปนี้เราจะเข้าเส้นทางของเราอย่างจริงจังเสียที ผมเชื่อว่าถ้าเราออกพ้นรัศมีมันมากเท่าไหร่ การดักราวีรบกวนก็จะลดน้อยลงเท่านั้น และถ้าจะพูดถึงยุทธวิธี เราก็ทำความเสียหายย่อยยับให้แก่มันมากแล้ว โดยบุกเข้ามาทำลายจนถึงขุมกำลังของมันทีเดียว”

“เรารู้สึกว่าคุณเริ่มมุ่งตะวันออกเฉียงเหนือแล้วนะ”

รพินทร์ยิ้มให้คริสติน่านิดหนึ่ง

“ก็แปลว่าเข็มทิศของคณยังใช้การได้ดี”

“หมายความว่ายังไง?”

หล่อนถามโดยเร็ว

“ก็หมายความว่า คุณละเอียดรอบคอบอยู่เหมือนเดิม และตรวจเข็มทิศเพื่อจับเส้นทางของผมได้อยู่ตลอดเวลาน่ะซิ”

“ฟังหางเสียง รู้สึกว่าจะมีความหมายมากกว่านั้นนะ”

จอมพรานไม่ตอบตรงคำถาม แต่ย้อนถามมาว่า

“เบลเป็นยังไงบ้าง ผมคิดว่า ตัวยาและปลาสเตอร์ของคุณคงจะผนึกแผลได้มั่นคงดีนะ คงไม่ปล่อยให้เหงื่อเข้าไปกระทบปากแผลได้ ประเดี๋ยวพักกันพอให้เหงื่อแห้ง แล้วเราจะเดินต่อไปอีกไม่เกิน 3 ไมล์ ตรงที่เห็นเป็นชะง่อนหินใหญ่สองลูกคล้ายเสาประตูนั่น เราจะหยุดพักกันแล้วสำหรับวันนี้ ตอนนี้ผมให้คนของผมกับพวกลูกหาบล่วงหน้าไปก่อนเพื่อหาที่พักและตระเตรียมอาหารไว้ให้ และสำหรับเบล ในคืนนี้ ผมอยากจะให้หมอคริสติน่าผู้ถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์ช่วยดูแลรักษาพยาบาลเธอให้ดีที่สุดด้วย จะทำยังไงก็ได้จากวิชาแพทย์ที่คุณ

มีอยู่เต็มเปี่ยม ทำให้เบลมีสุขภาพแข็งแรงกลับคืนมาโดยเร็วสุด อย่าให้มีไข้แทรกซ้อนหรือทรุดลงไปอีกเพราะพรุ่งนี้เราอาจหนักกว่าวันนี้”

คริสอึ้งไป คี๊ธถามต่ำๆ มาว่า

“ถามจริงๆ เหอะวะ นายจะพาพวกเรามุ่งหน้าไปทางไหนต่อ”

“ทางไหนที่เครื่องบี 52 กับระเบิดอัปรีย์ของพวกนายตกอยู่ ก็จะมุ่งหน้าไปทางนั้นแหละ”

“แล้วนายรู้แน่แล้วหรือ ว่ามันตกอยู่ที่ไหน?”

รพินทร์บุ้ยปากไปยังขุนเขาจรดขอบฟ้า

“อัป แธร์! แวร์ เธอะ สกาย มีทส์ เธอะ เมาเท่น, เธอะ เดย์ มีทส์ เธอะ ไน๊ท, ออร์ ซัมแวร์โอเวอร์ เธอะ เรนโบว์”

ทุกคนฝ่ายนายจ้าง คอแข็งกันไปหมด คี๊ธทำปากหมุบ-หมิบเหมือนจะสาปแช่งเขา สแตนลีย์เอาหลังมือขยี้ปลายคางคริสนั้น ทอดดวงตาสีฟ้าคมปราบจับนิ่งมาที่เขา แล้วยิ้มออกมานิดหนึ่ง พึมพำ

“ฉันรู้มานานแล้ว คุณเป็นนักโรแมนติกที่แฝงเอาความโหดและเลือดเย็นไว้ลึกเหลือเกิน”

เชิดวุธหัวเราะออกมา ไม่พูดอะไร แต่ผิวปากเป็นเพลง “ซัม แวร์ โอเวอร์ เธอะ เรนโบว์” เสียงแหลมใส

ขณะนั้น ลมกลางทุ่งพัดมาเบาๆ ช่วยให้เหงื่อที่เปียกชุ่ม เสื้อผ้าทุกคนระเหยแห้งขึ้น ไกลลิบออกไปเบื้องหน้า กลุ่ม

พรานของรพินทร์และพวกลูกหาบกำลังเคลื่อนขบวนมองเหมือนตัวตุ๊กตาตัวเล็กๆ ใกล้ช่องเขาขาดเข้าไปทุกขณะ รพินทร์ดึงวิทยขึ้นมาจากเข็มขัด เขากดคีย์กรอกคำพูดลงไป

"บุญคำ!"

อึดใจใหญ่ ก็ได้ยินเสียงแห้งๆ จากพรานเฒ่า มือขวาของเขาแว่วตอบออกมา

"ว่ายังไง นาย เมื่อไหร่จะตามมาซะที"

"เออ เดี๋ยวไป รอให้แหม่มเบลพักอีกสักนิด...ถึงใต้ช่องเขาแล้ว วางแค้มป์ตรงนั้นเลย จัดเตรียมหุงหาอย่างที่สั่งไว้แล้วด้วย"

เสียงบุญคำตอบรับมา แล้วก็เงียบไป รพินทร์ไม่สั่งการอะไรอีก เหน็บวิทยุไว้ตามเดิม ตามองไปที่เบล ซึ่งบัดนี้นอนหายใจแผ่วรวย ศีรษะพาดอยู่กับตักของคริสติน่า แล้วยิ้มออกมานิดหนึ่ง อย่างอดนิยมในความเป็นเพื่อนแท้ของสองสาวไม่ได้

ในภาวะปกติแล้ว ทั้งเบลและคริสจะมีเรื่องต่อปากต่อคำกระทบกระทั่งกันอยู่ตลอดเวลาก็จริงอยู่ แต่เมื่อถึงวาระจำเป็นที่จะต้องให้ความร่วมมือเกื้อกูลกันแล้ว ทั้งสองรักใคร่สามัคคีห่วงใยซึ่งกันและกันมาก ถึงสแตนลีย์หรือคี๊ธก็เช่นกัน ทำให้บังเกิดความเชื่อมั่นได้เต็มที่ว่า คนเหล่านี้ ย่อมจะบุกบั่นไปกับเขาได้ทุกหนทุกแห่ง ไม่น้อยหน้าไปกว่านายจ้างคณะเก่า ซึ่งมันก็ผิดจากความคาดหวังแต่แรกของเขาไปมาก

และที่สำคัญที่สุดก็คือ ทุกคนสามารถเข้ากับเขาได้ในทุกสภาวะการณ์ ซึ่งนี่เป็นสิ่งจำเป็นสุดยอดในการเดินทางท้ามฤตยู

ระหว่างพักขา รอให้เหงื่อแห้ง สแตนลีย์ถามต่ำๆ มาว่า

“ในฐานะของนายจ้าง และในฐานะของหัวหน้าคณะ ถ้าผมจะสั่งคณให้ถอยกลับ คณจะว่ายังไง?”

รพินทร์เปลี่ยนสายตาไปประสานอเมริกันอาวุโส ยิ้มบางๆ ยังปรากฏอยู่ที่ริมฝีปาก บนใบหน้าเกรียมนั้นทำให้แลดูอ่อนโยนลง

“ผมก็จะไม่ขัดคำสั่งหรอกครับ และโดยแท้จริงแล้วก็จะดีใจมาก ผมจะได้กลับบ้านเสียที แต่...”

“อะไร?”

“ผมอยากจะเสนอว่า ขอโอกาส หรือเวลาให้ผมอีกอาทิตย์เดียว 7 วันเท่านั้น นับจากนี้ไป ถ้าพวกคุณยังคิดว่าผมนำทางมาอย่างว่างเปล่า ไม่ได้ผลคืบหน้าอะไรเลย ผมก็จะนำกลับ ขอให้คนนำทางอย่างผมได้มีโอกาสแสดงฝีมือให้ปรากฏหน่อยเถอะครับ ไหนๆ พวกคุณก็อุตส่าห์เจาะจงมาที่ตัวผมโดยตรงแล้ว ในการเดินทางครั้งนี้”

“อีก 7 วัน”

สแตนลีย์เน้นคำเอียงคอมองอย่างสงสัย

“ครับ แค่อีก 7 วันเท่านั้นแหละ ผมจะพิสูจน์ให้พวกคุณเห็นว่า ที่เจาะจงมาว่าจ้าง หรือจะบีบบังคับใดๆ ก็ตาม เกี่ยวกับงานชิ้นนี้ พวกคุณไม่ผิดหวังหรอก”

“แปลว่านายแน่ใจว่าจะต้องพบซากบี 52 ที่หายสาบสูญเครื่องนั้น?” คี๊ธร้องเสียงสูง

“ใช่! แน่ใจ และขอให้กำลังใจพวกนายทุกคนด้วยว่าอย่าเพิ่งท้อถอย ฉันจะต้องนำทางไปจนพบให้ได้ ให้พวกนายได้

เห็นกับตากันทั่วทุกคน แต่ส่วนจะกู้ระเบิดกลับคืนไปได้ตามที่ต้องการไว้อย่างไร หรือไม่ ฉันไม่ขอรับรู้ หรือรับรองให้”

ทุกคนของฝ่ายอเมริกัน และแม้แต่เชิดวุธ เริ่มหูผึ่ง ขึ้นมาทันที ตาเริ่มสาดประกายแห่งความหวัง ขนาดเบลซึ่งนอนหนุนตักคริสอยู่ก็พยุงกายขึ้นมานั่งทันที จ้องหน้าเขา

“รพินทร์คุณทำให้พวกเรามีความรู้สึกที่ดีขึ้นมากเหลือเกิน ถ้าคุณแน่ใจ เราก็มีความหวังเพิ่มขึ้นแล้ว”

“พยายามทำตัวคุณให้แข็งแรงเสียโดยเร็วเถิด เบล และจงเชื่อผม ว่าเรามีความหวังเต็มเปี่ยม ผมมีข้อแนะนำอย่างจริงใจและขอแนะนำเป็นครั้งแรกว่า ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ขอให้พวกคุณเลิกหวังที่จะใช้วิทยุติดต่อเครื่องใหญ่นั้นอย่างเด็ดขาดเสียที ถ้ามันยังเป็นใบ้ ไม่สามารถจะติดต่อกับศูนย์บังคับการของพวกคุณได้ ก็แปลว่าเรามีความหวังที่จะพบซากเครื่องอับปางนั้นแน่ แต่ถ้าเกิดติดต่อได้เมื่อไหร่ก็เลิกกัน เดินให้ตาย เราก็ค้นไม่พบหรอก”

“ทำไม...ทำไมมันจะต้องเป็นอย่างนั้นด้วย”

สแตนลีย์ คี๊ธ และเบล ถามขึ้นพร้อมกันราวกับนัดกันไว้ ยกเว้นคริสและเชิดวุธเท่านั้นที่จ้องเขาอยู่นิ่งๆ

พรานใหญ่ยักไหล่

“ผมไม่มีเหตุผลอะไร ที่จะอธิบายได้ในข้อนี้ แต่ผมมีความเชื่อมั่นเช่นนั้น”

“นี่แปลว่าคุณรู้ตำแหน่งตกแน่นอนของเครื่องบี52แล้วรึ”

“ถ้าไม่รู้ ผมก็ไม่ขอเวลาพิสูจน์จากพวกคุณหรอก โดยขอร้องให้เดินทางต่อไป ทั้งๆที่ตัวผมเองก็อยากกลับบ้านเต็มทนเหมือนกัน”

“เอาละ กรุณาบอกให้เรารู้สักนิดว่ามันตกอยู่ที่ไหน ตามความคิด หรือเข้าใจของคุณ?”

คริส เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ชัดถ้อยชัดคำ

“ผมได้บอกแล้ว ตำแหน่งอันเป็นที่ขอบฟ้าจรดขุนเขา ทิวาจรดราตรี หรือที่ใดที่หนึ่งบนเส้นทางของสายรุ้ง...เมื่อถึงเวลานั้นคุณจะรู้เองว่ามันอยู่ที่ใด”

“โอ! มายก๊อด...”

เบลครางแผ่ว ทำตาเหลือก ส่วนคี๊ธหันไปสะกิดเข่าสแตนลีย์ บอกห้าวๆว่า

“เหมือนคำพูดของคนบ้า หรือไม่ก็คนเมา แต่ดูแล้ว ไอ้หมอนี่ก็ไม่ได้บ้าและไม่ได้เมาเลย”

“ถ้าข้าบ้า หรือข้าเมา ข้าก็พาเอ็งไปตายโหงตายห่าเสียภายในไม่เกิน 7 วันแรกที่ออกเดินทางมาแล้ว รู้ไว้ด้วยไอ้งั่งคี๊ธ”

รพินทร์ตอบมาเรียบๆ หน้าตาเฉย...

นายคี๊ธเงียบกริบ ไม่ต่อล้อต่อเถียงอะไรอีก

เมื่อเห็นว่าทุกคนพอจะบรรเทาความเหน็ดเหนื่อยลงบ้างแล้ว และเหงื่อแห้งสนิท พรานใหญ่ก็เดินเข้ามาที่แม่ผมแดงผู้นั่งกอดเข่าตาลอยอยู่ ส่งมือไปให้พร้อมกับยิ้ม

“จับมือผม เบล แล้วก็ลุกขึ้นมาสู้ชะตาชีวิตต่อไป”

อิสซาเบล เหลือบตามองหน้าเขา แล้วส่งมือไปจับกับฝ่ามือกร้าน อบอุ่น เต็มไปด้วยพลังประหลาดนั้น เขาบีบกระชับอย่างให้กำลังใจ แล้วฉุดหล่อนขึ้นมายืนช้า ๆ คนอื่น ๆ ก็ขยับตัวลุกขึ้นยืนตาม รพินทร์ประกาศไปยังกลุ่มนายจ้างของเขาที่ยืนรวมหมู่กันอยู่

“พวกคุณทุกคนที่ได้รับการคัดเลือกจากหน่วยเหนือให้เดินทางมาด้วยกันในครั้งนี้ จัดได้ว่ามีโอกาสอันดีเลิศที่สุดแล้ว ไม่น้อยหน้าไปกว่านักบินอวกาศ ที่ได้รับการเลือกคัดตัวให้ติดไปกับยานอวกาศ เพื่อเดินทางสำรวจดวงดาวในห้วงจักรวาล สิ่งที่พวกคุณได้เห็น ได้ผ่านผจญมาแล้ว รวมทั้งจะต้องพบเห็นและจะผจญต่อไปนั้น เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่มีโอกาสได้พบเห็น หรือคาดคิดว่าจะมีขึ้นได้นอกจากในความฝันของคืนอันมีธาตุวิปริตแปรปรวนไปเท่านั้น...ผมขอแสดงความยินดีด้วยอย่างใจจริง ด็อกเตอร์ สแตนลีย์ เคอเนล คี๊ธ มิส กรูบิล และมิส มูร์ ส่วนนายทหารไทยที่บังเอิญติดมาด้วยผู้นี้...”

เขาหันไปทาง พ.ต. เชิดวุธ แล้วโอบไหล่ไว้แน่นกระชับคงกล่าวยิ้ม ๆ ต่อไป

“...ผมไม่คิดว่าเขาจะโชคดีนักหรอก แต่เป็นโชคร้ายเสียมากกว่า ที่กลาโหมแห่งประเทศไทยกำหนดให้ต้องติดตามมาด้วยในฐานะผู้ประสานงาน ต้องมาพลอยเหนื่อยยากลำเค็ญเสี่ยงชีวิตโดยไม่มีผลตอบแทนอะไรที่คุ้มค่าเลย เขาเป็นผู้เสียสละมากที่สุดในคณะของเรา...พวกคุณมุ่งหวังในงานอันเชื่อว่ามีผลประโยชน์สูงสุด...ผมและพวกผม อยู่ที่ค่าจ้างที่คิดว่าคุ้มเหนื่อยหรือคุ้มตาย ส่วนนายพันตรีหนุ่มผู้นี้ ถ้ารอดตายกลับไปรายงาน

ตัวต่อต้นสังกัดของเขาได้ อย่างมากที่สุด ผมก็คิดว่าเขาคงไม่ได้เลื่อนขั้นมากเกินไปกว่า 2-3 ขั้นหรอก”

อเมริกันทั้งหมด นิ่งงันไปอีก เชิดวุธหัวเราะจืดๆ

“ผมไม่คิดอะไรมากหรอกพี่ และนี่มันก็เป็นงานในหน้าที่ของผมเหมือนกัน เพราะหน่วยเหนือกำหนดตัวให้มาเช่นกัน ประสบการณ์ในครั้งนี้ เป็นสิ่งที่สูงค่าสำหรับชีวิตลูกผู้ชายอย่างผม และเหนือกว่าอะไรก็คือ ผมได้มารู้จักกับสุภาพบุรุษคนหนึ่งที่มีนามว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งมีอยู่คนเดียวในโลกนี้ ได้เรียนได้รู้ในสิ่งที่ไม่อาจศึกษาหาความรู้ได้จากครูบาอาจารย์หรือสถาบันแห่งไหนทั้งสิ้น”

สแตนลีย์ ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่หน้าบุคคลทั้งสอง

“รพินทร์ คุณเป็นคนไม่ค่อยจะพูด แต่พูดครั้งไรแทบทุกประโยค ทุกวลี ทำความแสบๆ คันในความรู้สึกของพวกเราอย่างไรบอกไม่ถูก มันมีทั้งอาการเหน็บแนม เยาะหยัน ประชด-ประชัน แฝงซ่อนอยู่ลึกๆ ตลอดเวลา สำหรับเชิดวุธนั้น คุณไม่ต้องห่วงหรอก รัฐบาลสหรัฐไม่นิ่งดูดายเขาแน่ เขาจะได้รับรางวัลสมนาคุณเป็นพิเศษ ชนิดที่ตัวเขาเองก็คาดคิดไปไม่ถึงทีเดียว ถ้าหากเขารอดชีวิตกลับไปได้พร้อมกับพวกเรา เรื่องนี้ ไม่มีข้อตกลงกันมาก่อน และเขาก็ไม่เคยรู้ แต่ผมในฐานะหัวหน้าคณะได้รับทราบนโยบายนี้มาก่อนแล้ว เพียงแต่ผมยังไม่ได้บอกให้เขารู้เท่านั้น เพราะยังไม่ถึงเวลาอันควรจะบอก เมื่อคุณพูดขึ้นแบบนี้ ผมก็จำเป็นจะต้องบอกให้รู้เสียเลย”

“แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็คงจะขึ้นอยู่กับการเสนอรายงานของคุณ ถูกต้องไหมด็อกเตอร์?”

รพินทร์จ้องด้วยตาคมกริบ ถามมาโดยเร็ว

“ถูกต้อง ผมจะต้องทำรายงานเสนอขึ้นไป แต่ได้มีหลัก-เกณฑ์กำหนดไว้ให้ก่อนแล้ว”

จอมพรานส่งมือไปให้สแตนลีย์จับแล้วว่า

“ถ้างั้น บุคคลที่ผมจะต้องปกป้อง ระมัดระวังความปลอดภัยมาเป็นอันดับหนึ่ง ก็คือคุณนั่นเอง ด็อกเตอร์”

จากนั้น ก็ผละออกเดิน พูดเสียงหนักๆ ว่า “มู๊ฟ!” ตัวเองลิ่วนำหน้าไปเช่นเคย

คี๊ธ จุ๊ปากจิ๊กจั๊ก พร้อมกับโคลงหัว พึมพำกับสแตนลีย์ระหว่างที่ต่างพากันเคลื่อนเดินทางต่อว่า

“ปากมันร้ายจริงๆ ไอ้คนคนนี้ ทั้งถาก ทั้งถาง ทั้งเชือด ทั้งเฉือน คงแค้นใจเรามากที่ลากโครงมันมาคราวนี้ อยากเอาลูกปืนยัดกะโหลกมันซะจริง!”

ประโยคหลัง คี๊ธพูดไปตามประสาคนถูกแหย่ให้คัน ไม่ได้มีความหมายแท้จริงอะไรเลยทั้งสิ้น

“ช่างเขา ขอให้เขาทำงานให้เราไปให้ดีที่สุดก็แล้วกัน ปล่อยให้เขาได้ระบายเสียบ้าง ดีกว่าที่จะให้เก็บกดไว้ ถึงอย่างไรเขาก็เป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของเราตลอดมาและตลอดไป จนกว่าจะสิ้นสุดการเดินทาง ซึ่งเรายังเดาไม่ถูกว่าจะจบลงในลักษณะไหน”

“ถามจริงๆ เถอะ บ๊อบ แกเชื่อในด้านความซื่อสัตย์ของคนคนนี้ได้แค่ไหน?”

คี๊ธแผ่วเสียงถามเบาที่สุด เป็นการหารือกันโดยเฉพาะ

ตามลำพังสองต่อสอง ขณะที่หรี่ตามองดูด้านหลังของร่างเพรียวเกร็งที่เดินดุ่มๆ อยู่เบื้องหน้า

"เท่าที่ทดสอบมาโดยตลอด เขาเป็นคนพิเศษนะ ผิดกับปุถุชนทั่วๆ ไปมาก ในด้านความซื่อสัตย์นั้น เชื่อว่าเกิดมาจากสันดานตามธรรมชาติเฉพาะตัวที่พระเจ้ากำหนดให้มามากกว่าที่จะเป็นนิสัย สันดานตามธรรมชาตินั้นเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่นิสัยอาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าจำเป็น เขาเป็นคนฉลาดได้สารพัด แต่โง่อยู่อย่างเดียว คือโง่ในด้านความสุจริตซื่อตรงเกินไปนี่แหละ คนชนิดนี้ถ้าเป็นมิตรก็ประเสริฐสด ถ้าเป็นศัตรูก็น่ากลัวที่สุด เป็นผู้รับใช้ที่ดี แต่จะเป็นผู้บริหารที่หย่อนสมรรถภาพ มีเหลี่ยมคู แต่ไม่มีเล่ห์กะโลบาย ฉลาดทัน แต่คดโกงเอาเปรียบไม่เป็น และคนเรา ถ้าคดโกงเอาเปรียบไม่เป็น มันก็คือคนโง่นั่นแหละ เราน่าจะพอใจที่สุด ที่ได้คนซื่อสัตย์สุจริตมีความสามารถ แต่โง่เฉพาะโกงไม่เป็นคนนี้มาเป็นคนนำทาง เพราะฉะนั้นอะไรที่บาดหูไปบ้างในด้านวาจาของเขา ก็อย่าไปคิดให้มากเลย"

แล้วทั้งสองก็หยุดพูด เมื่อคริสเดินเคียงขึ้นมาใกล้

นายคีธ แยกตัวไปพยุงแขนเบลตามเดิม ส่วนเชิดวุธนั้น ขณะนี้มีอาการซึมไปบ้าง เดินทอดเท้าตามมาเบื้องหลังช้าๆ แม่สาวเลือดผสมระหว่างตุรกี-อเมริกัน เหลียวไปดูแล้วหยุดยืนรอ จนกระทั่งนายทหารไทยเดินเข้ามาถึง หล่อนจึงเดินเคียงไปด้วย

“เหงา ๆ ไปนะ วุธ...เป็นอะไรหรือเปล่า?”

“เปล่า”

“รพินทร์พูดกับอาจารย์เมื่อครู่นี้ ทำให้คุณคิดมากใช่ไหม”

“ไม่มีอะไรที่ผมจะต้องคิดอย่างอื่น นอกจากจะแน่ใจว่าพรานใหญ่รักและเป็นห่วงผมมาก”

“ใช่ ฉันรู้มานานแล้ว ว่าเขารักและเป็นห่วงคุณมากกว่าพวกเราทุกคนเสียอีก”

คริสกล่าวเสียงเย็นลึก

“ก็อาจเป็นได้ ในข้อที่เขารู้ดีว่า ในบรรดาฝ่ายนายจ้างของเขาที่มาด้วยกันทั้งหมดนี้ ผมผ่านประสบการณ์ในด้านเผชิญภัยอันตรายน้อยกว่าทุกคน นั่นประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งก็คงเห็นใจผมที่ไม่ได้ผลประโยชน์อะไรเลยในการร่วมเดินทางมาด้วยครั้งนี้ แต่เชื่อเถอะคริส ถ้าหากเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินคับขันเมื่อไหร่ เขาจะต้องเลือกช่วยชีวิตนายจ้างอเมริกัน คือพวกคุณทั้งสี่คนไว้ก่อนผม”

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้น?”

“ผมอ่านเขาออก”

“เหตุผล?”

“ในฐานะพรานนำทาง เขาจะปล่อยให้นายจ้างโดยตรงของเขาได้รับภัยอันตรายใด ๆ ไม่ได้ เท่าที่เขาจะสามารถเอาชีวิตเข้าปกป้องไว้ได้ เพราะมิฉะนั้นเขาจะเสียชื่อเสียง ส่วนผมคนไทย เลือดเดียว หรือฝ่ายเดียวกับเขา ถึงยังไงก็ยังเป็นรองลงไป แต่ผมไม่ได้สนใจถึงเรื่องนั้นหรอก เพราะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมก็คิดว่าผมพอจะช่วยเหลือตัวเองได้ในทุกสภาพ และเขาจะ

สอนหรือแนะนำตักเตือนผมมากกว่าพวกคุณ ซึ่งนั่นหมายความว่า เกิดอะไรขึ้น ก็ให้ผมพิจารณาช่วยเหลือตัวเองไปก่อนตามสิ่งที่เขาแนะไว้ให้”

“สิ่งที่อาจารย์พูดกับเขาต่อหน้าคุณเมื่อครู่นี้ คุณคงได้ยิน?”

“อะไร?”

เชิดวุธขมวดคิ้วนิดหนึ่ง

“รัฐบาลสหรัฐ มีงบลับพิเศษให้คุณ เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจโดยพวกเรารอดชีวิตกลับไปได้”

“ก็น่าขอบคุณพรานใหญ่ ที่เขาทำให้หัวหน้าของคุณยอมเปิดเผยออกมาจนได้ ซึ่งยังไม่แน่ว่าจะเป็นเรื่องจริง หรือเรื่องหลอกลวงกัน”

“ถ้าฉันบอก เพื่อเป็นกำลังใจเสียเลยตอนนี้ คุณจะเชื่อไหม?”

“คุณรู้ด้วยหรือ?”

“ฉันคิดว่าฉันรู้นะ”

“ไหนลองบอกมาซิ อย่างน้อยก็คิดว่าคุยกัน เพราะระยะนี้คุณไม่ค่อยมีเวลาสำหรับผมเลย”

เชิดวุธถามเนือยๆ ไม่สนใจอะไรมากไปกว่ากรณีที่คริสมาให้ความใส่ใจเดินใกล้ชิด และสนทนากับเขาเสียมากกว่า

“หนึ่งแสนเหรียญสหรัฐ จะเป็นรางวัลให้แก่คุณ เมื่อคุณและพวกเรากลับออกไปสู่โลกภายนอกแล้ว”

“น้อยไป ชีวิตผมมีค่ามากกว่านั้น แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้เสียเลย”

"ข้อที่สอง...คุณจะได้สิทธิเท่าเทียมคนอเมริกันทุกอย่าง ถ้าคุณต้องการ โดยไม่จำเป็นว่าคุณจะต้องโอนสัญชาติหรือไม่"

นายทหารหน่มยักไหล่นิดหนึ่ง

"ก็ไม่เลวอยู่หรอก แต่ผมคิดว่า ผมเป็นคนไทยมีสถานภาพอย่างไทย ๆ แบบนี้ก็ดีแล้ว นายทหารตัวเล็ก ๆ ยศน้อย ๆ อย่างผม เกิดอะไรขึ้น ก็คงจะต้องสู้ตายอยู่คาแผ่นดินเกิดนี่แหละ คงไม่คิดหนีออกไปเป็นพลเมืองชั้นสองของประเทศคุณหรอก สิ่งที่ผมอยากได้ทำไมถึงไม่เสนอให้มาบ้างนะ"

ขณะที่พูด เชิดวุธ มองลงไปในดวงตาสีฟ้า อันมีประกายลึกจนยากที่จะอ่านได้คู่นั้น หล่อนจ้องตอบ มัวแต่มองตากัน แต่เท้าก็เดินเคียงคู่กันไปเช่นนั้น คริสติน่าสะดุดเนินเล็ก ๆ ทำท่าจะเซคะมำ เชิดวุธตวัดแขนออกไปรับอย่างทันท่วงที อกตึงข้างหนึ่งเต็มเต้าภายใต้เสื้อเดินป่าเบาบางตอนกลางวันของหล่อนถูกเกาะกุมไว้ด้วยฝ่ามือของเขาพอดี อันเป็นการบังเอิญอย่างที่สุด

เขาไม่ได้ปล่อยจากตำแหน่งที่ขยุ้มจับรั้งตัวไว้นั้น แต่ดึงขึ้นมากอดไว้แนบ โดยมีส่วนหลังของหล่อนทาบติดอยู่กับร่างกายส่วนหน้าของเขา

คริสยืนยืดตัวตรง แขม่วท้องและนิ่งอยู่ในอาการนั้น เชิดวุธยังไม่คลายอ้อมกอด และหล่อนก็ยังไม่ได้สะบัดปัดป้อง หรือปลีกตัวออกจากภาวะนั้น อย่างน้อยก็ชั่วขณะจิตหนึ่ง

“ฉันรู้ ว่าคุณต้องการอะไร...”

หล่อนกระซิบ ตะแคงหน้าเหลือบขึ้นมองใบหน้าของอีกฝ่ายที่ก้มต่ำลงมา

“แล้วผมจะได้ไหมล่ะ มันจะเป็นกำลังใจของผมอย่างที่สุด เหนือกว่ารางวัลทุกสิ่งทุกอย่างที่หัวหน้าของคุณหรือรัฐบาลสหรัฐจะเสนอให้มา”

“ความจริง คุณก็ได้ไปแล้วไม่ใช่หรือ รวมทั้งเบลด้วย?”

เสียงของหล่อนเบาที่สุด

“อย่าพูดถึงคนอื่นเลย ผมต้องการเฉพาะคุณ...คุณเท่านั้น! และการที่มีคุณจะทำให้ผมตัดผู้หญิงอื่นใดทั้งโลกออกไปก็ได้”

“แน่ใจหรือ ที่พูดอย่างนี้”

“คำพูดของคนที่มองไม่เห็นอนาคต คำพูดของคนที่ไม่รู้ว่า ชั่วโมงข้างหน้า อาจมีความตายรอคอยอยู่แล้ว เป็นคำพูดที่ออกมาจากใจจริง”

“คิดให้ดี...คุณรู้จักฉันดีแล้วไม่ใช่หรือ ว่าธาตุแท้ของฉันเป็นอย่างไร”

“ผมรักในธาตุแท้ชนิดนั้นของคุณนั่นแหละ และพร้อมที่จะเสี่ยงทุกอย่าง ต่อให้คุณเป็นนางแมงมุม ที่จะต้องฆ่าตัวผู้ภายหลังสมสู่เสร็จ ผมก็ยอม”

คริสหลับตาลง ถอนใจลึก ขณะนั้นพรรคพวกเดินกันไปเบื้องหน้า ไม่มีใครเฉลียวคิดที่จะหันกลับมามอง ลมทุ่งเป่าเส้นผมของหล่อนเคลียอยู่กับใบหน้าเขา เชิดวุธจรดปลายจมูกที่ขมับอันอ่อนนิ่มไปด้วยไรผมสีทองของหล่อน

“คุณต้องการฉัน ในขอบเขตไหน?”

“แต่งงาน และดึงคุณออกมาให้พ้นจากองค์การมหาประลัยนี่เสียที เราจะมีชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสขสงบแบบชีวิตครอบครัว”

“ฉันเกรงว่าจะยาก ในสิ่งที่คุณหวังไว้เช่นนั้น ชีวิตฉันไม่เหมือนผู้หญิงทั่วๆ ไป”

“ถ้าคำพูดชนิดนี้ เป็นของรพินทร์ ไพรวัลย์ คุณก็จะสามารถเปลี่ยนตัวเองให้มาเหมือนกับผู้หญิงธรรมดาได้ใช่ไหม?”

“อย่างสัจจะ จริงใจ ไม่หลอกลวงคณเลย...ต่อให้เป็นรพินทร์ ถ้าเขามาขอร้องฉันเช่นนั้น ก็คงจะได้รับคำตอบแบบนี้แหละ ผู้หญิงอย่างฉันแต่งงานกับใครคงไม่ได้ อย่าถามให้ต้องอธิบายอีก ว่าทำไม”

“ผมรู้ว่าคุณรักเขา...มากด้วย”

“ฉันรู้แต่เพียงว่า ฉันเลื่อมใส นิยมชมชื่นเขา และต่อให้เขาไม่มีคู่รักมาก่อน ฉันก็คงไม่สามารถแต่งงานกับเขาเหมือนอย่างผู้หญิงทั่วๆ ไปได้ เขาอาจดีเกินไป ส่วนฉันเลวเกินไป”

“คุณไม่เคยได้ตัวเขาเลยหรือ?”

“ถ้าเขาเป็นคนบ้าผู้หญิงสวย... สวยแต่รูปโฉมลักษณะเป็นนักฉวยโอกาส เป็นคนไม่สัตย์ซื่อต่อคนรัก สักแต่ว่าขอให้ได้ปล่อยอารมณ์ปลดเปลื้องกับใครก็ได้ ป่านนี้ฉันก็คงจะได้เขาแล้ว!”

“คุณจ้องที่จะล่าเขาให้ได้ เหมือนพรานตามล่าเสือ!! จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ละความพยายาม”

คริสสั่นศีรษะช้าๆ

“ฉันยอมรับว่าเคย แต่เดี๋ยวนี้ ฉันหมดสิ้นความพยายามแล้ว ปล่อยเสือให้กลับไปสู่ป่าเดิม”

“ยกเว้นแต่ว่า ‘เสือ’ ตัวนั้น จะเข้าทางปืนเอง ก็คงลั่นไกแน่”

“อย่าให้ตอบคำถามนี้ และอย่าคาดคั้น!”

เสียงของหล่อนเฉียบขึ้น พร้อมกันก็สะบัดแขนที่โอบรัดรอบกายออก แล้วเดินไปช้า ๆ เชิดวุธจ้องหน้าเขม็ง เดินตามมาใกล้ชิดจนไหล่สีกัน

“เอาละ ผมจะไม่เอ่ยถึงรพินทร์อีก แต่จะพูดเฉพาะเราสองคน คุณคิดว่าคุณจะอยู่ร่วมเป็นคู่ชีวิตกับผมไม่ได้?”

“คุณเจะมาคำนึงอะไรถึงการร่วมชีวิตนะ เดี๋ยวนี้เราก็ร่วมชีวิตกันอยู่แล้ว เป็นด้วยกัน ตายด้วยกัน ทุกข์สุขลำบากยากแค้นก็ร่วมกันทุกอย่าง ทิ้งกันไม่ได้ ส่วนที่จะกลับออกไปสู่โลกภายนอกแล้วนอนร่วมเตียงกันทุกคืน ตื่นขึ้นมาเห็นหน้ากันทุกวัน มันได้อะไรขึ้นมาบ้างระหว่างเราทั้งสองคน และถึงจะเป็นอย่างนั้น สักวันหนึ่งเราก็ต้องตายจากกันอยู่ดี คิดอะไรเป็นเด็ก ๆ ไปได้วุธ คุณเสนอข้อที่ผูกมัดฉันเกินไป ทั้ง ๆ ที่จุดใหญ่แท้จริงก็คือ เมื่อคุณต้องการ คุณก็อยากจะเข้าไปอยู่ในตัวฉัน หรือฉันต้องการ ฉันก็ดึงดูดคุณเข้ามา ตามกฎของชีววิทยา มันก็ไอ้แค่นั้น”

“เอ ก็ง่ายดีเหมือนกันนะ เอางั้นรึ?”

“ไม่ดีกว่ารึ? คิดเชิงเดี่ยวเสียบ้าง อย่าคิดเชิงซ้อนให้ยุ่งยากเกี่ยวกับเรื่องนี้ เก็บสมองไว้คิดในเรื่องที่ยาก ๆ ดีกว่า”

“ถ้างั้น สัญญาได้ไหมว่า เราจะมาเป็นเพื่อนที่เกี่ยวข้องกันในด้านนี้”

“ตกลง! ขอรับใบสมัครของคณ ที่กรอกข้อความเรียบร้อยแล้วไว้เป็นรายแรก”

“ไม่เคยรับสมัครไว้ก่อนเลยรึ?”

“ยังไม่เคย แต่อนาคตยังบอกไม่ได้”

“ไอ้คี๊ธ กับอาจารย์ของคุณล่ะ เสนอใบสมัครเข้ามาแล้วหรือยัง?”

“สองคนนั่นไม่เสนออะไรโง่ๆ อย่างคุณหรอก ไม่จำเป็นต้องยื่นใบสมัคร ถ้าฉันเปิดเขาก็เข้า แต่ถ้าไม่เปิดให้ เขาก็ต้องดูท่าทีก่อน คุณรู้นี่ ว่าถ้าไม่เกิดจากความยินยอมพร้อมใจของฉันแล้ว มันไม่ง่ายนักหรอก”

“แล้วคุณเคยเปิดทางให้ทั้งสองคนนั่นบ้างหรือเปล่าล่ะ”

“ทำไมฉันจะต้องบอกคุณ มีตาก็ดูเอาเองซิ”

หล่อนขำมากกว่าฉุน ในการเซ้าซี้ถามอย่างเด็กๆ

“ก่อนกลับออกไปสู่โลกภายนอก ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะมีโอกาสหรือเปล่า ระหว่างเส้นทางนี่ ได้ไหม?”

“ก็สุดแล้วแต่เวลา...โอกาส...”

“คืนนี้?”

“ถ้าทุกคนหลับหมด แม้แต่พรานใหญ่คนนั้น”

“ทำไมเราไม่หาโอกาสปลีกตัว ออกไปในที่ลับตา?”

“ฉันทำไม่ได้ ทุกการเคลื่อนไหวของเราทุกคนในคณะถ้ารพินทร์ไม่เจ็บป่วยเสียอย่างเดียวเขาจะรู้เห็นหมด แม้จะไม่พูดก็ตาม...ฉัน...ฉันอายเขา”

"เขาก็รู้อยู่แล้วว่า คุณมีอะไรกับผมเมื่อคราวที่เข้าไปติดอยู่ในถ้ำใต้ภูเขาด้วยกัน และเขาก็ไม่ได้มาหวังอะไรในตัวคุณเลย ตรงข้าม กลับจะยินดีเสียอีก ถ้าคุณมีอะไรกับผม"

"ไม่! ฉันจะไม่ให้เขาเห็นอะไรอย่างเด็ดขาดในเรื่องนี้ ส่วนจะรู้เพราะการเดาก็เชิญเดาไป ฉันไม่ใช่เบลนี่"

หางเสียงประโยคสุดท้ายของแม่ผมทองถูกกลบด้วยเสียงกังวานก้องของไรเฟิล ที่ดังสะท้อนมาจากทุ่งเบื้องหน้า อันมีพวกลูกหาบไปรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ทำเอาทุกคนสะดุ้ง และรพินทร์ที่เดินจ้ำพรวดๆ อยู่เบื้องหน้า ชะงักนิดหนึ่ง...

มันดังอยู่เพียงแค่นัดเดียว ก็สงบเงียบหายไป **ระหว่างนี้ทุกคนของฝ่ายที่กำลังเดินบ่ายหน้าเข้าไปยืนหยุดนิ่ง รอดูปฏิกิริยาคืบหน้าในสภาพเตรียมพร้อม แต่ไม่มีใครแสดงอาการตื่นตระหนกออกมาทั้งสิ้น จากสัญชาตญาณผจญภัยอันผ่านมาโชกโชน จนเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องปกติธรรมดาไปเสียแล้ว**

อึดใจต่อมา ท่ามกลางความเงียบ โดยไม่มีอะไรกระโตกกระตากมากไปกว่าเสียงปืนที่ลั่นแว่วมาเพียงหนึ่งนัดนั้น รพินทร์โบกมือกับทุกคนให้เดินต่อไปตามปกติโดยไม่เอ่ยหรือแสดงกิริยาอื่นใดทั้งสิ้น ทุกคนของฝ่ายนายจ้างก็แน่จริงเหมือนกัน แม้แต่คี๊ธ ผู้มักจะโวยวายและขี้ตื่นเต้นง่ายก็ยัง

สามารถสะกดกลั้นเอาไว้ได้ ไม่มีใครเอ่ยถามคำใดขึ้นเลย เพียงแต่เดินกันไปอย่างรู้สึกหายใจไม่ค่อยจะทั่วท้องนักเท่านั้น

ต่อมา วิทยุที่เปิดเตรียมพร้อมไว้ของฝ่ายนายจ้างจึงปรากฏเสียงอ้าวๆ ของบุญคำดังรายงานออกมาว่า

“กวางผา นาย! ถึงเนื้อมันจะแย่หน่อย ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรกินเลย เสบียงของเราหมดแล้ว อย่างน้อยก็พอปะทะปะทังไปสักสองสามวันก็ยังดี บุญคำขอเจ้าป่าไว้ มันก็โผล่ออกมาตรงชะง่อนเขาข้างหน้าพอดีฝูงหนึ่ง 5-6 ตัวเลย เลือกเอาตัวที่ใหญ่ที่สุด”

นายจ้างทุกคน ลอบถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ภายหลังจากเชิดวุธอธิบายให้ทราบว่า ‘กวางผา’ ที่บุญคำเอ่ยถึง อันเป็นต้นเหตุของเสียงไรเฟิลเมื่อครู่นี้ ก็คือแพะภูเขา หรือเลียงผานั่นเอง

“ภูมิประเทศที่วางปางพัก เป็นยังไงบ้าง?”

พรานใหญ่ถามไปอย่างไม่สนใจต่อเสียงปืน

“พอหลบลม หลบน้ำค้างได้ แต่ถ้าฝนตกหนักก็คงลำบากหน่อย เป็นป่าหินเล็กๆ กลางที่โล่งๆ มองเห็นได้รอบทิศ”

“ชิดดงทึบข้างหน้าที่เห็นอยู่นั่น มากไหม?”

“ห่างกันสองกิโลมั้ง นาย บุญคำไม่อยากจะวางปางพักใหญ่ชิดดงเกินไปนัก คืนนี้ นอนชมดาวชมเดือนกันกลางแจ้งสักคืน”

“ดี แล้วน้ำล่ะ?”

เสียงบุญคำเงียบไปครู่ ก็บอกอ้อมแอ้มมาทางวิทยุไม่สู้จะเต็มปากเต็มคำนัก

“น้ำน่ะมันพอจะมีอยู่มั่งร้อก เป็นแอ่งน้ำซับเล็กๆ ต่ำลงไปข้างล่างนี้ ตื้นแค่ตาตุ่ม กว้าง 3-4 วา แต่สีมันแดงยังก๊ะใครมาซักผ้าประจำเดือนเอาไว้ไม่มีรอยสัตว์ลงกินเลย แม้กระทั่งพวกนก”

“บ๊ะ!”

รพินทร์อุทาน พร้อมกับขมวดคิ้ว

“นายดูเองก็แล้วกัน”

“น้ำเราเหลือน้อยเต็มทีแล้วนะ ตาคำ”

“ก็ไม่รู้จะทำยังไง นายสั่งให้มุ่งหน้ามาทิศนี้ไม่ใช่เร๊อะ ถ้านายแหม่มสองคนนั่นจะอาบน้ำ ก็รออาบน้ำค้างกลางคืนก็แล้วกัน”

พรานใหญ่ไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียงอะไรอีก แต่คริสซึ่งฟังเข้าใจได้ปรุโปร่งพอสมควร ยกวิทยุมือถือขึ้น

“นี่ บุญคำ เราหมายถึงน้ำกิน ไม่ได้คิดหวังว่าในการพักทุกครั้งทุกแห่ง จะต้องมีน้ำพอให้อาบได้หรอก”

“น้ำอาบน่ะไม่มีแน่ แหม่มคริส ถึงน้ำกินก็เหอะ พวกนายแหม่มก็ต้องมาดูเอาเองว่ามันกินได้มั้ย บุญคำไม่ได้เป็นคนนำทางมา พรานใหญ่โน่น เขาชี้ให้มาทางนี้ ถ้าจะหาน้ำพอกินได้ ต้องเข้าไปหาในดงข้างหน้านู้น แต่วันนี้พวกบุญคำไปไม่ไหวแล้ว ต้องสลีปปี้ลากูน กงนี้ก่อนละ”

รพินทร์จับข้อมือคริสตินาไว้ ก่อนที่หล่อนจะพูดอะไรลงไปในวิทยุอีก

“เสียเวลา อย่าไปต่อความยาวสาวความยืดอะไรกับตาคำอีกเลยครับ รีบไปให้ถึงที่พักกันเถอะ เดี๋ยวผมจะออกสำรวจเอง ถึงยังไงเราก็ยังพอมีน้ำสำหรับใช้ดื่มได้อีกคืนหนึ่ง และถ้าจำเป็นจริงๆ หาแหล่งน้ำไม่ได้เลย พวกคุณก็มีน้ำวิทยาศาสตร์ที่สกัดเป็นแคปซูล พอประทังชีพได้อยู่แล้ว นี่มันเป็นสัญลักษณ์เตือนให้ทราบว่า เรากำลังจะเผชิญหน้ากับความกันดารแล้ว แต่เครื่องยังชีพของฝ่ายคุณ ก็มีอยู่พรักพร้อม ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรมากนัก”

เมื่อทุกคนเดินผ่านชะง่อนผาสองฟากฝั่ง อันแลดูเหมือนทวารหินสำหรับแบ่งเขตแดนออกเป็นสองตอนระหว่างทุ่งอันไพศาลที่กรำกันมาทั้งวัน กับบริเวณที่จะนำเข้าไปสู่ดงทึบทางทิศเหนือ ก็พบว่า บริเวณนั้นเป็นดงของหน่อหินสูงๆ ต่ำๆ อาณาเขตเป็นหย่อมไม่กว้างใหญ่เกินไปนัก

พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบที่ล่วงหน้ามาก่อนได้ปลงของ ตั้งเป็นแหล่งพักชั่วคราวขึ้นในชัยภูมิที่เหมาะสม ก่อไฟหุงหาไว้พร้อมพรักแล้ว โดยเฉพาะเลียงผาถลกหนังเสร็จเรียบร้อย ซึ่งเป็นการช่วยกันทำอย่างรวดเร็วมาก กำลังหมุนย่างอยู่บนกองไฟเชื่องชนิดย่างทั้งเลือด โดยไม่มีการชำระใดๆ ทั้งสิ้น

ขณะนั้น ตะวันโรยแสงลงทุกขณะ สาดประกายแดดผีตากผ้าอ้อมแดงฉานไปทั่วอาณาบริเวณ สะท้อนกับแก่งแง่โขดหิน เป็นประกายราวกับแก้วโกเมน ทุกคนลงทิ้งกายนอน

พักอย่างระโหยโรยแรง ณ บริเวณที่ปูผ้าใบเอาไว้ให้ เส่ย เกิด จัน กำลังง่วนอยู่กับการไปหากิ่งท่อนไม้มาเตรียมไว้สำหรับสุมไฟในเวลากลางคืน อูถะ พะโต้ ช่วยกันขึงผ้าพลาสติกไว้ด้านบน โดยโยงไว้กับยอดหน่อหินกันน้ำค้าง พวกนายตาบและลูกหาบ ก็อยู่ในระหว่างทำงานกันอย่างขะมักเขม้นแข่งเวลา

บุญคำยืนเกาหัวกรากๆ ร้องสั่งงานอยู่ทางช่องหินปากทาง ซึ่งจะเป็นที่ลาดของพื้นกรวดอันแห้งแล้ง ซึ่งจะทอดลงไปสู่บริเวณราบต่ำเบื้องล่าง แกไม่ได้สนใจอะไรทั้งสิ้นกับการมาถึงของคณะนายจ้าง ดุด่าว่ากล่าวลูกน้องคนโน้นที คนนี้ที ไปตามเรื่องของแก

รพินทร์เองก็ยังไม่ได้เรียกแก หรือลูกน้องคนใดเข้ามาพบหรือซักถามอะไรทั้งสิ้น เขาเพียงแต่กวาดสายตาอย่างรวดเร็วสำรวจคร่าวๆไปยังบริเวณที่ตั้งแค้มป์ ซึ่งก็เห็นว่าบุญคำกำหนดที่พักได้เหมาะสมดีแล้ว สำหรับการแรมคืนในคืนนี้ เพราะเป็นชัยภูมิที่เหมาะสำหรับทางหนีทีไล่ปราศจากมุมอับ พอจะสังเกตอะไรรอบด้านได้ดีพอสมควร แล้วหันไปทางฝ่ายนายจ้างของเขาซึ่งบัดนี้บ้างก็ลงนอนแผ่ บ้างก็ครึ่งนั่งครึ่งนอนพิงเครื่องหลังรวมกลุ่มกันอยู่ตรงที่จัดไว้ให้พักนอน

เบลมีอาการอ่อนเพลีย หรี่โรยลงไปอีกครั้ง หล่อน เหมือนจะหมดความรู้สึกไปในขณะนั้นคริสกำลังช่วยปลดเป้หลังและประคองต้นคอขึ้น สอดเข้าไปรองไว้ใต้ศีรษะแทนหมอน

ระหว่างที่สแตนลีย์ เชิดวุธ คี๊ธ และคริสติน่า กำลังเข้า

ไปมุงดูอาการของแม่ผมแดงกันอยู่นั้น เขาได้ก้าวเข้ามายืนดูอยู่ด้วย เห็นคริสตรวจอาการทั่วไป แล้วแกะดุมออก ค่อยเลิกดูบาดแผลตรงหน้าอกที่เย็บไว้ เบลคงนอนหลับตานิ่งอยู่เช่นนั้น

“แผลสนิทดีมาก ไม่มีอาการอักเสบเลย แต่มีไข้เล็กน้อย เบลทรหดเหลือเกินสำหรับวันนี้”

เขาเห็นแม่ผมทอง พูดแผ่วต่ำบอกกับหัวหน้าคณะ

“การเดินทางวันนี้ จัดว่ากรากกรำมากที่สุดสำหรับคนที่ยังสุขภาพไม่สมบูรณ์อย่างเบล เพราะฉะนั้น คืนนี้เบลจะต้องพักอย่างเต็มที่ ระวังดแลให้ดี อย่าให้หนักลงไปกว่านี้อย่างเด็ดขาด ถ้ายังไงแล้ว ฉันอยากจะให้เบลได้น้ำเกลือสัก 500 ซี.ซี.”

“ผมรับอาสาที่จะเฝ้าคอยดูอาการของเบลเอง ระหว่างการให้น้ำเกลือ ขอให้ทุกคนหลับพักได้อย่างเต็มที่ ผมไม่ได้มีเจตนาที่จะให้เบลต้องสะบักสะบอมอย่างที่เห็นอยู่นี่เลย แต่เรามีความจำเป็นที่จะต้องผ่านทุ่ง อันเป็นบริเวณสุสานของนิทรานครออกมาให้พ้นรัศมีให้ได้”

“ไม่มีใครว่าอะไรคุณหรอก คุณมัคคุเทศก์กระดูกเหล็ก!”

คริสพูดโดยไม่มองหน้าเขา หันไปทางหีบเครื่องเวชภัณฑ์ค้นหาอะไรง่วนอยู่

“ถ้ากระดูกผมเป็นเหล็ก สะบ้าหัวเข่าของผมก็คงไม่เคลื่อนเหมือนอย่างเมื่อตอนบ่ายนี่หรอก...”

พรานใหญ่พูดเรียบ ๆ ดึงไหล่เชิดวุธออกมา แล้วทรุดตัวลงแทนที่ เอื้อมมือไปคลำดูที่หน้าผากและซอกคอของอิสซาเบล แล้วจับที่ปลายคาง บีบเบา ๆ พร้อมกับก้มลงเรียกชื่ออยู่สองสามครั้ง แม่ผมแดงค่อยเปิดเปลือกตาขึ้น

"รู้สึกเป็นยังไงบ้าง ตอนนี้ พวกเรามาถึงที่พักแล้ว และคุณจะได้พักนอนหลับอย่างเต็มที่"

ริมฝีปากอันแห้งผากนั้น พยายามยิ้มให้เขา เสียงแผ่วแหบ

"ฉันไม่เป็นไร รพินทร์"

"หิวไหม?"

"เหนื่อย...เพลีย..."

รพินทร์หันไปตะโกนเรียกบุญคำ พรานเฒ่ามือขวาของเขาร้องตอบมา จึงสั่งไปโดยเร็วกว่า

"หาไม้มาปักที่นี่สักอัน แหม่มเบลน้ำมันหมดแล้ว ต้องเติมน้ำมัน!"

เพียงบอกแค่นั้น ก็เป็นที่รู้กัน อึดใจเดียว บุญคำก็เดินเข้ามาพร้อมกับกิ่งไม้ยาวประมาณ 2 วา ผู้ที่เดินตามเข้ามาด้วยก็คือ อูถะ และพะโต้

พอเข้ามาถึง ทั้งสามคนก็ช่วยกันหาซอกระแหงหิน ในบริเวณใกล้เคียง ปักกิ่งไม้ลงกับพื้นใกล้บริเวณที่เบลนอนอยู่แทนเสาแขวนน้ำเกลือ เจ้าสองกะเหรี่ยงตะเคียนทอง ที่ยอมสละชีพติดตามคณะมาด้วย มีความสัมพันธ์ทางใจอยู่กับเบลและคริสเป็นพิเศษอยู่แล้ว ในกรณีที่ทั้งสองสาวเคยรักษาพยาบาลช่วยชีวิตพวกมันไว้ก่อน ต่างลงนั่งยองๆ มุงล้อมดูอยู่ด้วยและซุบซิบถามตาบุญคำเป็นภาษาของมัน รพินทร์จึงบอกตัดบทว่า

"แหม่มผมแดงไม่เป็นไรมาก เดินหนักหมดแรงเท่านั้น

ให้นอนพัก ‘เติมน้ำมัน’ แล้วก็จะดีขึ้นเอง เอ็งสองคนไปบอกจันให้แล่เอาสันของเลียงผาออกมาเคี่ยวต้มให้เปื่อยรุมไฟไว้เรื่อย ๆ แล้วคอยเติมน้ำ ดึก ๆ คืนนี้ แหม่มผมแดงตื่นขึ้นจะได้กิน น้ำในกระบอกของพวกเราคงพอเหลืออยู่บ้างหรอก”

เจ้าสองกะเหรี่ยงหนุ่ม ซึ่งบัดนี้กลายมาเป็นลูกหาบร่วมตายของคณะ จึงลุกขึ้นผละไปตามคำสั่งของเขา ตาคำมองดูเบลแล้วจุ๊ปากเบา ๆ

“เฮ้อ! แหม่มเบลเนาะแหม่มเบล สองวันมานี่ถูกลากถูลูถูกง ต้องออกแรงหนักมาตลอด ๆ ทงทียงเยบแผลอยู สงสารซะจริงจริ๊ง ไม่รู้จะไปตลอดรอดฝั่งรึป่าว”

“เฮ้ย! เฒ่าปากเสีย...ไป! ไปได้แล้ว ก่อนที่จะถูกถีบ!”

พรานใหญ่พยักหน้าแล้วชี้มือไล่ ตาเฒ่าย่นจมูกแบน ๆ ของแกนิดหนึ่ง แล้วเดินผละไปที่กองไฟย่างเนื้อโดยไม่พูดอะไรอีก รพินทร์รับถุงน้ำเกลือจากคริส มาแขวนไว้บนแง่งของกิ่งที่ลิดเอาไว้เป็นขออย่างดี จัดการแขวนอย่างระมัดระวัง คริสยังถือเข็มอยู่ในมือขณะเงยหน้าดูเขา

“ฉันจะให้เขาหลับพักไปก่อนเลยนะ ตลอดระยะเวลาที่ให้น้ำเกลือนี่ คุณต้องไม่ปลุกเขาขึ้นมากินอาหารเย็น จนกว่าน้ำเกลือจะหมด และเขาจะรู้สึกตัวประมาณ 1 หรือ 2 นาฬิกากลางดึกคืนนี้”

“ตกลงครับ หมอให้ ไอวี. ได้แล้ว”

คริสเสือกปลายเข็มเข้าเส้นเลือดหลังมือเบล แล้วปิดทับไว้ด้วยปลาสเตอร์ รพินทร์หมุนปรับช่องวาล์ว ที่จะกำหนด

ให้น้ำเกลือหยดลง ซึ่งค่อนข้างเร็วไปนิด แม่ผมทองเหลือบขึ้นมาเห็น ก็ร้องอะไรออกมาคำสั่งหนึ่ง ลุกขึ้นตีมือเขาโดยแรง แล้วผลักอกให้ถอยห่างออกไป ตนเองเข้ามาจับปรับระดับการหยดให้ช้าลง พึมพำบ่น

“บ้า! คุณจะช่วยเบลให้รอด หรือจะฆ่าให้ตายเร็วขึ้นอีก ปล่อยน้ำเกลือลงมายังกะก๊อกประปาแบบนี้ เดี๋ยวก็ช็อคเท่านั้น”

“โทษที ผมไม่ใช่หมอนี่ เห็นคุณมัวแต่ชักช้าอยู่ ผมก็ช่วยประสานงานร่วมมือให้มันเร็วขึ้นยังไงล่ะ...”

แล้วจอมพรานก็ถอนใจยาว หันไปมองดสแตนลีย์และคี๊ธกล่าวต่อมา

“...หวังว่าทุกคนคงไม่ตำหนิผม ที่มีเหตุเป็นไปทำให้เบลต้องสะบักสะบอมหนักติดต่อกันมาถึงสองวัน ทั้งๆที่อยู่ระหว่างการเจ็บป่วยวันแรกคือเมื่อวานนี้ ผมขอร้องเบลแล้ว ตอนที่พวกเราทั้งหมดกำลังจะลงไปสำรวจมหาสุสานของกษัตริย์ โดยขอร้องให้เบลรอคอยนอนพักอยู่ข้างนอกกับลูกหาบ ไม่ควรจะต้องไต่ทางลงไปด้วย แต่เขาก็ปรารถนาจะลงไปดูให้เห็นภายในกับตาให้ได้ และพวกเราคนใดก็ไม่ได้คัดค้าน ส่วนวันนี้มันเป็นความจำเป็นของการออกเดินทาง ซ้ำยังมาเจอเอากับพายุหมุนเข้าอีก”

“คุณทำดีที่สุดแล้ว เพื่อนยาก ไม่มีใครตำหนิคุณได้หรอก และไม่ต้องห่วง เบลกำลังใจดีเยี่ยม อีกอย่างหนึ่งยาเราดี และแพทย์จำเป็นของเราในขณะนี้ก็มีฝีมือดี ถึงไม่มีสิทธิในการรักษาเยียวยาใครในเมืองได้ แต่ในป่าในสมรภูมิ หรือในที่จำเป็น มือนี้เหนือกว่ามือของแพทย์สามัญธรรมดามากนัก”

อเมริกันอาวุโสยิ้มอย่างให้กำลังใจแก่เขา ขณะที่พูดประโยคสุดท้ายบุ้ยปากไปทางคริสติน่า

“ผมเชื่อว่า และถ้ากลับไปถึงสหรัฐเรียบร้อยเมื่อไหร่ คุณช่วยหาทางเอาใบประกอบโรคศิลป์คืนให้คุณหมอคนนี้ทีเถิด เธอจะได้รักษาพยาบาลคนไข้ได้ถูกต้องตามกฎหมายเสียที ผมอยากจะให้เธอเป็นแพทย์รักษาคนไข้ มากกว่าที่จะให้ทำงานกับซีไอเอ อยากให้เธอช่วยชีวิตคนมากกว่าทำลายชีวิตคน”

“วูลด์ ยู ชัท อัป แหม่น!!”

แม่ผมทองทำตาเขียว หันมาตวาดเบาๆ ใส่เขา

รพินทร์วางหน้าเฉย ผละความสนใจจากหล่อน หันไปตบไหล่เชิดวุธหนักหน่วง

“คุณวุธ ในคณะของเรา ยกเว้นพวกพรานของผมหรือพวกลูกหาบแล้วคุณเป็นคนโชคดีที่สุดพระคุ้มเทวดารักษาหัวแข็งมาก ตลอดเส้นทางมหาโหด คุณไม่เคยเป็นไรกับใครเขาเลย ผมเองแท้ๆ เกือบตายหลายครั้ง ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คี๊ธก็เคยไม่สบายมาแล้ว แต่คุณขนาดแค่ปวดหัวตัวร้อนก็ยังไม่เคย หินภูเขาถล่มกลบทั้งลูก ก็ยังเอาตัวรอดออกมาได้ ซ้ำยังได้เห็นสวรรค์ในถ้ำนรกนั่นเสียอีกด้วย ขอจับมือที”

เชิดวุธยิ้มไม่สนิทนัก ขณะที่รพินทร์พูดเหมือนเย้าดังนั้น แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ ซึ่งกำลังง่วนอยู่กับคนเจ็บชำเลืองหางตาคมวาวผ่านใบหน้าเขาแวบหนึ่ง สำหรับสแตนลีย์หรือคี๊ธไม่สำเหนียกอะไรกับคำพูดหยอกเย้าอย่างมีความหมายลึก ซึ่งรู้กันเฉพาะสามคนระหว่างเขา เชิดวุธและคริสเท่านั้น

“คุณตรวจดูภูมิประเทศแวดล้อมแล้วยัง ตำแหน่งที่เราวางแค้มป์อยู่นี่”

หัวหน้าคณะถาม

“ก็คร่าว ๆ เท่านั้น มันอยู่ในบริเวณป่าหินย่อม ๆ ทางเทลาดลงไปรอบ ๆเต็มไปด้วยกรวด ถ้ามีอะไรย่องเข้ามาในกลางดึกจะได้ยินเสียงกรวดลั่นประเดี๋ยวผมจะสำรวจออกไปในรัศมีรอบด้านอีกครั้ง ขอให้ทุกคนพักได้แล้ว ผมจะกลับมาก่อนมืดสนิท”

ว่าแล้ว รพินทร์ก็คว้าไรเฟิลที่วางพิงไว้กับก้อนหินขึ้นมาถือ ออกเดินสวบ ๆ ตามแนวโขดหินเตี้ย ๆ ตรงไปยังกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา แล้วชูมือขึ้นสูง ดีดโดยแรงทั้งเกิด เส่ยและจัน อันแยกย้ายกันทำงานอยู่ตามจุดต่าง ๆ หันขวับมาทางเขา พอเห็นโบกมือต่างก็ละงานที่ทำเดินตรงเข้ามาทันที ยกเว้นบุญคำ ซึ่งกำลังแยกไปต้มเคี่ยวเนื้อสันอยู่ตรงกองไฟเล็ก ๆ อีกกองหนึ่งกับอูถะ พะโต้ ที่ก่ออยู่ในซอกหิน

“ไหนบุญคำว่ามีแหล่งน้ำซับ มันอยู่ตรงไหน?”

เขาถามทุกคน จันชี้มือลงไปข้างล่างในดงของพันธุ์ไม้ชนิดหนึ่ง เห็นอยู่ไม่ไกลนัก เป็นดงขนาดเขื่องขึ้นในเนื้อที่กว้างพอสมควร เขียวชอุ่ม ดูจะผิดแปลกไปจากมวลวัชพืชรอบด้านในบริเวณแวดล้อมข้างเคียง ซึ่งโกร๋นกรอบแดง อันแสดงถึงการแล้งน้ำ

“โน่น ในดงไม้เตี้ย ๆ ที่เห็นเขียว ๆ อยู่นั่นแหละครับ นาย” จันเป็นคนชี้มือบอก

“มันเป็นยังไง น้ำใช้ไม่ได้เร๊อะ?”

จันมีสีหน้าพิกล อึกอักๆ อยู่ในลำคอ ส่วนเกิดกับเส่ย มีอาการไม่สบายใจนัก พอเขาจ้องหน้าก็ยิ้มแหยๆ ดูจะผิดท่าทีปกติไป

“เอ๊ะ! ไอ้พวกนี้มีท่าพิกล มีอะไรไหนบอกมาซิ”

“น้ำมันมีสีผิดปกติไปมากครับนาย แล้วก็ไม่มีรอยสัตว์ลงกินเลย อยู่ตรงกลางดงพอดี น้าจันกับลุงคำสองคนเท่านั้นที่บุกเข้าไปพบ เส่ยกับเกิด ยืนอยู่ข้างนอก”

เกิดบอกอ่อยๆ

“ทำไม?”

รพินทร์ขมวดคิ้ว

“คือว่า...ไอ้ดงไม้ที่เห็นเขียวๆ อยู่นั่น มันเป็นดงว่านผีปอบอย่างที่เราเคยพบกันมาก่อนแล้วครั้งก่อน ลักษณะต้น ใบมันเหมือนกันไม่มีผิด แหล่งน้ำซับอยู่ใจกลางดงว่านผีปอบ เป็นน้ำหล่อเลี้ยงไอ้ว่านอัปรีย์พวกนั้นมากกว่าที่จะให้สัตว์หรือคนอาศัยกินได้”

จันกระซิบเบาที่สุด

สุภาพบุรุษไพรชะงักอึ้งไปชั่วขณะ รอยย่นเริ่มปรากฏขึ้นบนหน้าผากของเขา กระดกลิ้นออกมาแตะเกลี่ยริมฝีปาก

“ซวยริยำ! ตาคำเอ๊ย...บริเวณที่จะตั้งแค้มป์มีอยู่สารพัดแห่งที่จะเลือกได้ ดันเสือกพาเข้ามาในรัศมีของดงว่านผีปอบนี่มันจะจำแบบอย่างมาจากเจ้าแงซายหรือยังไงวะ! ชักยุ่งละซิ

คืนนี้ทุกคนอ่อนเพลียอยากจะพักนอนกันให้สบายทั้งนั้น เส่ยไปเรียกตาคำมาที่นี่เดี๋ยวนี้ซิ”

ขณะที่พูด เขาก็ยกกล้องส่องทางไกลขึ้นปรับเลนส์ แล้วส่องไปทางดงลักษณะประหลาดที่มองเห็นอยู่ข้างหน้า ต่ำกว่าเนินพักลงไป พอลักษณะลำต้น กิ่งใบของมันปรากฏชัดในเลนส์กล้อง รพินทร์ ไพรวัลย์ก็แทบเข่าอ่อน...

จากภาพที่ปรากฏอยู่ในเลนส์กล้อง ซึ่งคมชัดเจน และระยะมันก็ไม่ใช่ว่าจะห่างไกลออกไปมากนัก บัดนี้รพินทร์ไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกแล้ว ดงของพืชพันธุ์ที่เห็นขึ้นเป็นหย่อมอยู่นั้นเป็นพืชประเภทว่านปีศาจ ซึ่งเคยทำความยุ่งยากเดือดร้อนให้แก่เขามาก่อนแล้ว ในการเดินทางมุ่งเทือกพระศิวะครั้งก่อน เพราะเข้าไปตั้งแค้มป์อยู่ในละแวกใกล้เคียงกับมันเข้า ขณะที่ล่วงเข้าส่จดหมาย ‘เนินพระจันทร์’

ตาเฒ่าตัวดี ทำพิษเอาเสียแล้ว จากการที่เขาสั่งให้นำคณะลูกหาบเดินล่วงหน้ามาก่อน แกน่าจะรายงานให้ทราบตั้งแต่แรก เพื่อหาทางหลีกเลี่ยงออกไปให้ห่างก่อนที่จะวางแค้มป์ ส่วนจะย้ายแค้มป์ใหม่ในตอนนี้ มันก็ไม่มีเวลาเสียแล้ว

พรานใหญ่ลดกล้องลง เอามือตบขมับตนเองแรงๆ พร้อมกับสะบัดหน้า ก็พอดีกับที่เฒ่าสัปโดก สมุนมือดีของเขามายืนทำหน้าป๋อหลออยู่ใกล้ๆ จ้องดวงตาซื่อบริสุทธิ์เหมือนลูกแร้งอย่างน่าถีบมาที่เขา ซ้ำยังถามหน้าตาเฉย

“มีอะไรเร๊อะ นาย?”

“วันนี้ฉันเหนื่อยมากแล้วนะ บุญคำ ไม่น่าที่จะต้องให้มาเหนื่อยในคืนนี้อีกเลย”

เขาพูดลอดไรฟันออกมา พยายามข่มความฉุน

“เก๊าะเหนื่อยกันทุกคนละนาย บุญคำก็เหนื่อยไอ้พวกนี้ก๊ะลูกหาบก็เหนื่อย เจ้านายทุกคนก็เหนื่อย แหม่มเบลนะเหนื่อยจนลงนอนแอ้งแม้งหยอดน้ำมันอยู่โน่น เกิดมาบุญคำยังไม่เคยเห็นนายบ่นยังงี้สักที ไม่อยากเหนื่อยก็ต้องนอนอยู่กะบ้าน หรืออยากเหนื่อย แต่สนุกก็ต้องนอนบนอกตึงๆ ของแหม่มคริส... อบ!...”

คำหลังแกอุทานออกมา เพราะรพินทร์เหวี่ยงเท้า แต่เขาก็ยังไม่เร็วเท่าตาคำ เพราะแกสปริงตัวหลบพ้นรัศมีบู๊ทเดินป่าไปได้อย่างหวุดหวิด จอมพรานแยกเขี้ยว เอากล้องส่องทางไกลชี้หน้า

“เฒ่าเจ้าเล่ห์! ถ้าไม่คิดว่าร่วมเป็นร่วมตายกันมาร่วม 20 ปี ฉันจะจับบุญคำแก้ผ้าเอาไปมัดไว้ในดงว่านนั่น สังเวยเสียเลยคืนนี้ จะได้ไม่ออกมากวนพวกเราตรงนี้”

บุญคำอ้าปาก หัวร่อแบบไม่มีเสียง แล้วบอกเบาๆ ว่า

“ไอ้คำเก๊าะสบายเบาตัวไป จะนอนให้ผีปอบสาวๆรุมดูดกันให้ถึงใจ ปล่อยเฉพาะไอ้ตัวผู้ให้แห่กันมาที่นี่ บุญคำทำได้นา แต่นายอย่าใจร้ายถึงก๊ะให้แก้ผ้าเลย เพราะมันเย็นหนาว เอาว่าช่วยถอดดุมกุงเกงบุญคำไว้ให้ก่อนก็แล้วกัน”

สุภาพบุรุษไพรโคลงหัวดิกๆ เพราะป่วยการที่จะต่อล้อต่อเถียงอะไรชวนให้โทสะเพิ่มขึ้นเสียเปล่าๆ รู้เช่นเห็นชาติกันดีอยู่แล้ว สำหรับมือขวาจอมกะล่อนของเขา บทแกจะเหี้ยนขึ้น

มา แกก็เหี้ยนแบบวิตถารนัก แทบจะคุมไว้ไม่อยู่ทีเดียว ด่าว่าอะไรมากๆ ก็ไม่ถนัดปาก เพราะแกก็อาวุโสกว่าเขามากทางด้านอายุ แม้สมองจะเป็นเด็กก็ตาม จะทบถองถีบกระทืบลงทัณฑ์ใดๆ เหมือนเจ้าเกิดหรือเจ้าเส่ยก็เห็นว่าแกหัวหงอกแล้ว เหนืออื่นใดก็คือความรัก ความซื่อสัตย์ที่แกมีต่อเขามาโดยตลอดชนิดตายแทนได้

"ปีนี้อายุเท่าไหร่แล้ว บุญคำ?"

"เมื่อใจจะรัก มิพักต้องคำนึงถึงวัย...เมื่อคิดจะไช วัยมันไม่เป็นอปสรรค! บุญคำหยดอายตัวเองไว้แค่ยี่สิบแปดเท่านั้นแหละ กลับไปถึงบ้านคราวนี้ ก็ต้องมีชื่อต่อท้ายซะหน่อยว่า 'บุญคำ (หนุ่ม)' ฮิ! ฮิ!"

รพินทร์ไม่กล่าวคำใดกับแกอีก หันมาชวนเกิดและเส่ยให้ออกเดินลงทางลาดนั้นไปทันที โดยสั่งจันให้คอยดูแลในแค้มป์ เสียงฝีเท้าตาคำแล่นสวบๆ ตามหลังมาพร้อมกับตะโกนเรียกเบาๆ

"นาย! นาย! รอไอ้คำก่อนเซ้...ฮี้! ทำเป็นใจน้อยไปได้ไอ้คำไม่ได้นำทางมาเองนา ก็นายสั่งให้มาทางนี้ไม่ใช่เร๊อะ"

จอมพรานยังคงเดินไปกับพรานเด็กหนุ่มทั้งสอง ตาคำห้อปุเลงมาจนทัน เอามือเกาะเข็มขัดด้านหลังเขาไว้ รพินทร์ดีดลูกหลัง เกือบถูกห้องเครื่องแก เสียงบุญคำร้องจ๊าก โวยวายลั่นไปหมด

"ถ่อ! นาย...ฟังไอ้คำก่อนเซ้ แหมะ! ดีดหลังยังก๊ะม้า

เลยเชียวเรอะเนี่ยะ กะไม่ให้ไอ้คำเป็นพ่อพันธุ์ได้รียังไง ดีว่าหลบทัน นายกูหมู่นี้เหม็นหน้ากูซะจริ๊ง ถ้ายังไงละก็หาทางปล่อยๆ ออกมาซะมั่ง รับรองไอ้คำหุบปากสนิท ไม่สาระแนไปฟ้องนายหญิงร้อก ที่เคยพูดไว้นะ ขู่ๆ เล่นไปงั้นเอง”

“หุบปากซะที เดี๋ยวพัดฟาดด้วยพานท้ายปืนนี่กบาลแหกเลย!”

รพินทร์ตวาดออกมาขุ่นๆ ไม่ได้หันกลับมามอง คงเดินรุดหน้าตรงไปยังดงไม้ประหลาดนั้น มีเส่ยกับเกิดเดินขนาบมาด้วย ส่วนตาเฒ่าเจ้าเล่ห์เดินตามต้อยๆ มาด้านหลัง

“...จะบอกสักนิดก็ไม่ได้ว่าข้างหน้ามันมีอะไรอยู่ ล่วงหน้ามาก่อนก็มองเห็นอยู่แล้ว เสือกวางแค้มป์ตรงนี้ได้ ถ้าบอก ก็จะได้สั่งให้เปลี่ยนทิศ”

“ก็นายไม่ได้ถามซักคำ สั่งให้เดินดุ่ยมาทางทิศนี้ตลอด ขืนบอกอะไรไป นายก็จะว้ากมาอีก เพราะแค่ไอ้ดงว่านผีปอบผีกระสือแค่นี้เอง นายเอามันไว้ไม่อยู่ ก็ไม่ต้องชื่อ รพินทร์ ชื่อระพวยดีกว่า ไอ้คำเองมาเห็นเข้า ก็ตอนสั่งให้ลูกหาบปลงของก่อไฟแล้ว ไอ้คำยังไม่กลัวเลย คนมีวิชาท่วมหัวอย่างนาย ไปกลัวอะไรมัน”

เสียงบุญคำบ่นอู้อี้มา

“ฉันไม่กลัว! และรู้ด้วยว่าบุญคำก็ไม่กลัว แต่เรื่องอะไรที่จะต้องมาห่วงภาระ ต้องคอยห่วงกังวลอยู่กับพวกลูกหาบหรือนายจ้าง ซึ่งคงหลับเป็นตายกันทุกคนในคืนนี้ พวกเราจะต้องมามีภาระคอยนั่งเป็นยามระวังภัยกันตลอดทั้งคืนงั้นรึ ระยำจริงๆ สมัยก่อนไอ้แงซายทำเรื่องแบบนี้ทีหนึ่งแล้ว ก็ไม่อยากจะว่าอะไร

มัน เพราะมันอยากลองของ บ๊ะ! คราวนี้กลายเป็นคนของเราทำแสบเสียเอง”

“ผมก็เตือนลงคำแล้ว ตอนที่ลงมาตรวจดที่นั่นเพื่อจะหาน้ำ...” เกิดบอกมาอ่อยๆ “...แต่แกบอกให้วางปางพักตรงนั้นแหละ คืนนี้แกจะเอาผีสวยๆ มาทำเมียสักตัว แกว่ายังงั้น”

“ทุด! ไอ้เกิด! มึงอย่ามาใส่ไฟกู กูไม่ได้พูดยังงั้นซะหน่อย กูบอกว่า กูทำพิธีสะกดมันไว้ทั้งดงนั่นแล้ว มันออกมาไม่ได้ร้อก แต่ถ้ายังเสือกกำแหงออกมาอีก ไอ้ตัวผู้กูจะไล่เตะออกไปให้กระเจิงทีเดียว อีตัวไหนสาวๆ กูถึงจะเอาทำเมีย มึงอย่ามาบิดเบือนคำพูดของกู นายยิ่งเขม่นขี้หน้ากูอยู่ด้วยตอนนี้ ทั้งๆ ที่ไม่ใช่ความผิดของกูซักกะหน่อย นายสั่งให้มาทางนี้เองแท้ๆ”

ตาคำสบถโขมง ทำท่าจะไล่เตะเจ้าเกิด รพินทร์คว้าคอไว้ได้

“มะ! เดี๋ยวเข้าไปในดงนั้นกับฉัน ปล่อยไอ้สองคนนี่ไว้ข้างนอกนี่แหละ”

ตาคำยิ้มแห้งๆ หมดปากเสียงไปในทันทีนั้น เดินคอเอียงเพราะถูกเจ้านายล็อกไว้ด้วยแขนซ้าย นำลากเดินเข้าไปจนถึงบริเวณดงไม้ประหลาดที่ขึ้นอยู่เป็นบริเวณเนื้อที่กว้างประมาณหนึ่งไร่ ท่ามกลางความแห้งแล้งเหี่ยวเฉาของพืชพันธุ์ชนิดอื่นที่แวดล้อมอยู่

เขาสั่งให้เกิดและเสี่ยผู้ตามมาด้วย ยืนรอคอยอยู่นอกดง

แล้วลากตาคำค่อยๆ เดินฝ่าด้วยฝีเท้าเบากริบ เข้าไปในดงนั้น พร้อมกับสังเกตถี่ถ้วนระมัดระวังไปยังลักษณะกิ่งใบลำต้นของมัน

แน่ชัด ไม่มีอะไรให้เคลือบแคลงต่อไป มันคือดงว่านผีปอบชนิดเดียวกันกับที่เคยผ่านเผชิญมาก่อนแล้วนั่นเอง ลำต้นเขียวสลับเป็นทางด้วยลายดำเหลืองจะดูว่าเป็นศิลป์ก็ได้ หรือจะดูเป็นลักษณะน่าสยดสยองชวนขนหัวลุกแบบภาพวาดของศิลป์แอ็บสแตร็กต์ก็ได้

สดแต่ว่าใครจะรู้จัก 'มัน' หรือไม่เพียงไร

โดยเฉพาะใบอันมีลักษณะแผ่กว้าง มีขนาดใหญ่ ทำมุมตัดปลายแหลม มีลวดลายฉูดฉาด เหมือนใครมาเจตนาแต่งแต้มเติมสีสันไว้ให้แลดูเหมือนหน้ากากลักษณะต่างๆ ที่ชูสลอนอยู่รอบตัว คล้ายจะจ้องดวงตา จับมองมายังเขาและบุญคำอย่างกระหายที่จะสูบเลือด

เมื่อเข้ามาอยู่กลางดงของมัน รพินทร์ปล่อยคอบุญคำออก พยายามพินิจไปโดยรอบ ไม่มีร่องรอยว่าบุญคำที่เคยล่วงหน้าเข้ามาก่อนแล้ว จะใช้มีดตัดฟันทำลายใบและลำต้นของมัน หรือแสดงบอกให้เห็นทำนองว่า จะทำให้เกิดการไหวตัวแบบท้าทายใดๆ ทั้งสิ้น ต่างกว่าสมัยก่อน ซึ่งแงซายเข้าไปแกล้งตัดฟันต้นและใบเสียจนยับเยินกระจุย เพื่อปลุกให้มันโผล่ออกมาสำแดงฤทธิ์เดชเต็มที่ในยามดึกสงัด

ในดงของมัน ที่เขากับตาคำล่วงล้ำเข้ามา บางแห่งก็ขึ้นเบียดเสียดหนาแน่น บางแห่งก็เป็นช่องทางโปร่ง พออาศัยเข้ามาได้โดยไม่ต้องแหวกฝ่า หรือต้องตัดกิ่งใบของมันออกไป

สองบ่าวนาย มองสบตากันในความเงียบอีกครั้ง กลางดงที่ลำต้นและใบของว่านสูงท่วมหัวเหล่านั้น

“ไม่ได้ไปทำลาย หรือก่อกวนอะไรมันนะ?”

เขาถามขึ้นต่ำ ๆ แผ่วเบา

“ป่าวทำ...”

แกป้องปากกระซิบแล้วทำท่ากะลิ้มกะเหลี่ยอย่างมีเลศนัย เอามือชี้ขยุกขยิกไปที่ต้นหนึ่ง ซึ่งชูใบส่ายร่อนอยู่ข้างหลังเขา รพินทร์ชำเลืองมอง ก็เห็นลวดลายบนใบว่านเหล่านั้น แลดูเหมือนใครมาวาดไว้เป็นรูปใบหน้าของอิสตรี ผมยาว ริมฝีปากแดงแชด กำลังพริ้มตาหลับอยู่ในลักษณะเคลิ้มภวังค์ มีความวิจิตรตระการตาอยู่ไม่น้อย

ฉะนี้นี่เล่า ตาเฒ่าจึงกระสันรัญจวนนัก

“เราคิดว่าเราแน่จริงหรือตาคำ ที่จะมาเล่นกับของเหล่านี้”

“ฮึ! ไอ้คำก็ศิษย์มีครูเหมือนกันนี่นาย ของงี้มันก็ต้องเสี่ยงกันดู เดินป่าหน้ามืดอยู่ก๊ะนายมาตลอดชาติ ถึงจะแก่หนังเหี่ยว แต่อย่างอื่นของไอ้คำก็ไม่เหี่ยวซักหน่อย ถ้าไอ้คำไม่ใช้วิชาที่ครูให้ไว้ ป่านนี้กลัดมันตายนานแล้ว ก็ได้อาศัยวิชาจากครูบาอาจารย์ ขอส่วนบุญทางด้านนี้เอาจากผีสางนางไม้ไปตามเรื่อง พอแก้มันจุกอก แม่นางใดที่ฤทธิ์แก่กล้ากว่าบุญคำก็แล้วไป อย่างมากก็แค่ถีบบุญคำออกมา แม่นางใดที่ยังไม่แก่กล้าฤทธิ์นัก ชอบ ๆ อยู่ในเรื่องนี้ก็ออกมาสนุกสนานเพลิด-เพลินก๊ะบุญคำ พอแก้ขัดไปได้ชั่วมื้อชั่วยาม...แหะ! แหะ! แม่ตัวนั้นจิ้มลิ้มพริ้มพักตร์ดีนานาย”

ว่าแล้วแกก็บุ้ยปากไปทางด้านหลังของรพินทร์อีก ทำยักคิ้วหลิ่วตา

พรานใหญ่จุ๊ปากเบา ๆ อย่างอ่อนระอาใจ

“นี่เราไม่เลือกเลยหรือ ไม่ว่าผีสางแม่นางโก้ง แม้กระทั่งว่านร้ายชนิดนี้”

“ความรักไม่มีพรมแดนไม่ใช่รึนาย ฮิ ฮิ”

“ถ้าเขาดันรักบุญคำเอาจริง ๆ แล้วก็ดึงให้ไปอยู่กะเขาด้วย ฉันก็คงจะขาดมือดีไปคนหนึ่ง ซ้ำยังต้องเสียเวลามาขุดหลุมฝังซากบุญคำด้วย สูบรีดเฉพาะเลือดขาวของบุญคำออกนะไม่เป็นไรหรอก สำคัญจะสูบเลือดแดงออกไปจนหมดตัวนี่ซิ พอตะวันขึ้น บุญคำจะนอนตัวแข็งทื่อไม่หายใจ”

“ฮีถ่อ มาก๊ะนายทั้งคน นายก็เป็นครูของบุญคำเหมือนกัน จะปล่อยให้บุญคำตายก็ให้มันรู้ไป”

“สัปดนอัปรีย์ไม่มีใครเหมือน!”

เขาหัวเราะหึ ๆ

“...ชอบเล่นของอุบาทว์อยู่เรื่อย ถึงได้เกิดเรื่องวิปริตผิดอาเพศในเวลาเดินทางทุกครั้ง ฉันไม่ช่วยบุญคำในเรื่องนี้หรอก ก็รู้อยู่ว่าบุญคำชอบเล่นเดียรัจฉานวิชาสกปรกแบบนี้อยู่ตลอดเวลา หาความเจริญใส่ตัวไม่ได้ ที่เขาว่ากันอย่างสาดเสียเทเสียว่า ‘คลำดูไม่มีหางก็ฟาดดะ’ นะ ยังเบาไปสำหรับบุญคำ นี่มีหางหรือไม่มีหาง คนหรือภูต เอาดะ ไม่รู้รอดจากธรณีสูบมาได้ยังไง อ้อ แบบนี้นี่เอง ถึงได้จงใจจะตั้งปางพักที่นี่ จับไต๋ได้แล้ว ชิ ๆ ๆ จะเล่นกับว่านผีปอบ”

“ฮ้า! นาย...พูดให้ถูก ๆ หน่อยเซ้ ชั่ว ๆ ดี ๆ ไอ้คำก็ไม่เคย

ไปสมาคมสมสู่กับอีชนิดที่มีหางเลยนะ สาบานให้ฟ้าผ่า แต่พวกผีสางแม่นางโก้งน่ะ มันต้องคนมีฤทธิ์ มีอันดับ ม่ายงั้นไปยุ่งก๊ะเขาไม่ได้ ไอ้คำก็มีอันดับเหมือนกันนา ไม่ซี้ซั้วร้อก พวกนี้คบไว้ก็ไม่เสียหลาย เรากันตัวเราเองไว้ ระวังอย่าให้เขาให้โทษกับเราได้ เอาแต่คุณก็ไม่เห็นเป็นอะไร ดีเสียอีก บางทีแม่ยังช่วยชี้ทางชี้แหล่งอาหารให้เราได้ เวลาเราจนท่าเข้าจริงๆ ตอนหลงป่าไม่ได้วิชาแบบนี้ บุญคำก็ตามรับใช้นายมาไม่ได้นานถึงแค่นี้ บางทีเจ้านายเล่นทิ้งให้ไอ้คำตะลอนป่าอยู่คนเดียวตั้ง 7-8 วันก็บ่อยครั้ง ไม่ใช่แม่นางพวกนี้หรอกเร๊อะ ที่ช่วยเหลือเกื้อกูลไอ้คำไว้ เขาจะร้ายกับใคร เขาก็ไม่เคยร้ายก๊ะไอ้คำ...”

ว่าแล้ว แกก็ขยับเป็นกลอนยี่เกขึ้นมาเบาๆ

“...พอเหลือบพบ เอ่ย ประสบพักตร์ พี่ก็เกิดนึกรักขึ้นมาทันที โฉมเอยแม่โฉมตรู โอ้แม่ยอดพธูอยู่กลางพงพี โปรดเห็นใจในความรัก ขอให้พี่ ‘ฟัก’ ดูซักที...โฮ้ย!”

ประโยคหลังไม่ใช่เสียงเพลงยี่เกอันเจื้อยแจ้วแต่เป็นเสียงอุทานร้อง เพราะบาทาของรพินทร์ ยันโครมเข้ามาที่กระเบนเหน็บอันอ้อนแอ้นของแก บุญคำหน้าคะมำเข้าไปซุกอยู่ในโคนต้นว่านประหลาดที่แกขยับแขนรำป้ออยู่ หมอบกระแตครางอู้อยู่ตรงนั้น

“ฮู๊ยย์ นาย บั้น ด. ของไอ้คำหักแล้ว”

จอมพรานเข้ามาจับคอเสื้อของแก ดึงขึ้นมา

“ลุกขึ้น! เอาละ ถ้าแน่จริงก็เชิญตามสบาย ฉันก็อยากจะดูเหมือนกันว่า บุญคำแน่แค่ไหน แต่ถ้าจะตายห่าละก็ ไม่ต้องมาเรียกให้ช่วย...ไป! พาไปดูที่แอ่งน้ำนั่น”

บุญคำยังสูดปาก ครางอู้หน้านิ่วคิ้วขมวดอยู่เช่นนั้น พอรพินทร์ผลักหลังมาอีกครั้ง แกก็เดินกระย่องกระแย่งนำเลาะลัดไปตามเส้นทาง ซึ่งโปร่งเหมือนทางด่านในดงว่านไปพร้อมกับบ่นอุบอิบ

“เล่นด้วยพระบาทยันเลยนายกู คราวนี้ไหงหลบไม่ทันก็ไม่รู้ ตีนหนักบรรลัยเลย”

“เป็นไง หน้าคะมำเข้าไปซอกง่ามของแม่ยอดพธูเต็มเปาแล้วไม่ใช่เร๊อะ แม่นางเขาว่ายังไงมั่งละ ตอนที่เอาหน้าเข้าไปตำน่ะ”

“เค้าบอกว่า เขาอยากสมกับนายมากกว่า ไม่อยากจะได้ไอ้คำแซ่ดวยร้อก! เจ็บใจนัก รูปหล่อกว่าไอ้คำ ผีสางแม่นางโก้ง เสน่หาไปเสียหมด แต่ก็ไม่แน่วะ ฝีปากเราดีซะอย่าง”

ชั่วไม่กี่ช่วงเลี้ยว ในระหว่างพงทึบของว่านประหลาดนั้น บุญคำกระย่องกระแย่งนำรพินทร์มาถึงบริเวณแอ่งทราบต่ำตอนหนึ่ง ในวงล้อมของพืชพันธุ์ที่ขึ้นล้อมรอบด้าน พยักหน้าให้ดู

มันจริงอย่างที่ตาคำรายงานไปทางวิทยุให้เขาทราบทุกประการ!

น้ำเป็นสีแดงจางๆ ขังอยู่ในบริเวณที่ราบอันเป็นพื้นดินปนทราย ลักษณะเป็นแอ่งวงกลมเหมือนกระทะ ตื้นเพียงนิดเดียว บริเวณรอบด้านมีสภาพดินชุ่มชื้น มันเป็นน้ำที่มีสารบางชนิดขับถ่ายออกมาจากรากของว่านในดงนั้น รวมทั้งได้อาศัยดูดไปหล่อเลี้ยงลำต้น ในลักษณะหมุนเวียนด้วย

ไม่มีร่องรอยของสัตว์ป่าชนิดใดย่างกรายเข้ามาอาศัยดื่มกินน้ำในแอ่งน้ำเลย

ไม่มีแม้แต่แมลงหรือมด!

รพินทร์กวาดสายตาไปรอบด้านอย่างรวดเร็ว แล้วทรุดกายลงพิจารณาลักษณะน้ำในแอ่งนั้น เม้มริมฝีปาก หรี่ตาคิด และเมื่อทดลองใช้ด้ามมีดโบวี่ที่ทำด้วยงาช้างของเขา ลงไปจุ่มกวนเบาๆ แล้วยกขึ้นมาพิจารณา ชั่วครู่เดียวเขาก็มองเห็นบริเวณงาอันเป็นด้ามนั้น แปรสภาพเป็นสีคล้ำหมอง และเป็นคราบอย่างเห็นชัด ตาคำก็มองเห็นอยู่ด้วย แต่แกมองเฉยๆ ไม่มีความเห็นอะไร

ขณะนั้นเอง เสียงของสแตนลีย์ก็ดังออกมาเบาๆ จากวิทยุเหน็บเอวของเขา ที่หรี่ไว้

“รพินทร์ คุณอยู่ไหน ตอนนี้?”

เขาจำใจต้องปลดวิทยุขึ้นมา แล้วก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะไม่บอกอะไรให้เป็นกังวล หรือเป็นปัญหาแก่คณะนายจ้างของเขา

“ผมอยู่ที่แอ่งน้ำในดงใกล้ๆ นี่เอง ด็อกเตอร์”

“สภาพของน้ำเป็นยังไงบ้าง คุณไม่ต้องกังวลนะ เรามียาฆ่าเชื้อได้”

“ยาฆ่าเชื้อคงจะไม่มีผลหรอกครับ สภาพของน้ำน่าจะมีสารที่เป็นพิษเจือปนอยู่ด้วยค่อนข้างจะเข้มข้น เราจะไม่ใช้น้ำที่แอ่งน้ำนี้อย่างเด็ดขาด และเราก็ยังไม่ถึงกับขาดน้ำเสียทีเดียว สำหรับคืนนี้ พรุ่งนี้ค่อยหาเอาใหม่ในดงทึบข้างหน้า”

“จะให้ผมกับคริสลงไปช่วยดูด้วยไหม?”

“ไม่ต้องหรอกครับ เสียเวลา ผมเป็นพรานป่า ถ้าผมบอกว่ากินไม่ได้ มันก็กินไม่ได้แน่นอน โปรดอย่าเสียเวลาเลย พักผ่อนบนนั้นแหละ เดินลงมาก็เมื่อยเปล่า”

เขาตัดบทไป ไม่ประสงค์จะให้ฝ่ายนายจ้างหรือพวกลูกหาบต้องระแคะระคายอะไรทั้งสิ้น

“ถ้างั้นคุณก็กลับขึ้นมาเดี๋ยวนี้เถอะ”

เสียงสแตนลีย์สั่งลงมา

“ขอเวลาอีก 20 นาทีครับ มีอะไรที่ผมจะต้องตรวจดูอีกเล็กน้อย”

“เร็วๆ นะ อย่าช้านัก ตะวันกำลังจะหมดแสงแล้วมันรู้สึกเบาหวิวอย่างไรบอกไม่ถูก เมื่อเราไม่เห็นหน้าคุณอยู่ร่วมคณะด้วย”

แล้วเสียงสแตนลีย์ก็ขาดการติดต่อไป เมื่อเขารับคำว่าจะกลับขึ้นไป

เขายืนขึ้น มองหน้าบุญคำ

“ก่อนจะเอา ‘แม่โฉมพธู’ ในดงนี้ไปทำเมีย ลองกินน้ำของเธอดูหน่อยเป็นยังไง บุญคำ”

เขาพูดเรียบๆ พยักหน้าลงไปที่แอ่งน้ำ

“มันคนละเรื่องกัน นาย! แม่โฉมพธูก็อยู่ตามประสาแม่โฉมพธู น้ำก็อยู่ตามประสาน้ำ เราไปแย่งเขากินทำไม มีแต่บุญคำให้ ‘น้ำ’ ก๊ะเขา แต่นายต้องช่วยบุญคำด้วย!”

“ช่วย? ช่วยยังไง?”

บุญคำยังไม่กล่าวคำใดในขณะนั้น ยืนสำรวมสงบนิ่ง ยุติท่าทีอันคะนองทะลึ่งลง มีอาการเหมือนจะเพ่งกสิณหรือพินิจ

ดูอะไรบางอย่างที่ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ รพินทร์เฝ้าจับดูแกอยู่เงียบ ๆ ขณะนั้น ภายในดงว่านสงบลมยิ่งนัก บรรยากาศในยามใกล้สนธยาสลัวมัวมนลงทุกขณะ แต่ก็ยังสามารถมองเห็นอะไรได้อย่างถนัดชัดเจน

ใบของพืชประหลาดที่แวดล้อมอยู่รอบตัวบุคคลทั้งสองขณะนี้ มีอาการเคลื่อนไหวไปมาได้น้อย ๆ เหมือนสิ่งมีชีวิต คล้าย ๆ อาการกระดุบกระดิบของตัวหนอนฉะนั้น!

จบตอน 'แต่ปางบรรพ์'

ขอได้รับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน

พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อในตอน

'มงกุฎไพร'